

Susan Elizabeth Phillips

APAFOGÓ

A mű eredeti címe: Nobody's Baby But Mine

Copyright © 1997 by Susan Elizabeth Phillips

Fordította
Molnár Gabriella

Szerkesztette
Kátay Zsófia

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2005, Victoria Kiadó

Minden jog fenntartva!/All rights reserved!

Felelős kiadó
A Victoria kiadó ügyvezető igazgatója

ISBN 978-963-9803-11-4

Kiadja a Victoria Kiadó
1067 Budapest, Eötvös u. 42.

Telefon: (1) 269-4043

E-mail: info@victoriakiado.hu

Terjeszti a Pécsi Direkt Kft.

Könyveink megrendelhetők postai úton
vagy a www.victoriakiado.hu honlapon

Nyomdai előkészítés: Szinesztézia Bt., Budapest

Nyomatta és köttette a Kaposvári Nyomda Kft – 280508

1

Tisztázzuk - mondta Jodie Pulanski. - Egy nőt akartok ajándékozni Cal Bonner-nek a születésnapjára. - A három csatár, akik a Chicago Stars futballjátékosainak körében közkedvelt DuPage County-beli sportbár, a Zebrák hátsó bokszában töltötték a november estét, egyszerre bólintottak.

Junior Duncan intett a pincérnőnek, hogy hozzon még egy kört. - Harminchat éves lesz, azt akarjuk, hogy az a nap irtó különleges legyen.

Baromság - tiltakozott Jodie. Aki egy kicsit is figyelemmel kísérte a futballt, tudta, hogy Cal Bonner, a Stars briliáns irányítója, mióta csak megkezdődött a szezon, egy szeszélyes hajcsár, akivel szinte lehetetlen kijönni. Bonner, robbanékony passzai után becenevén „Bombázó”, kiváló irányító volt az AFC-ben, és egy legenda.

Jodie karba tette a kezét hosztesz egyenruhája feszes fehér topja előtt. Sem neki, sem senki másnak az asztalnál ülő három férfi közül nem jutott eszébe mérlegein társalgásuk morális dimenzióit, a politikai korrektség nézeteiről nem is beszélve. Ez végül is az NFL volt. - Az hiszitek, hogy ha szereztek neki egy nőt, lazábbra fogja engedni a gyeplőt.

Willie Jarrell sűrű szempillákkal keretezett barna szemével a sörét bámulta. - Mostanában annyi seggbe rúgást kapunk a gazembertől, hogy képtelenség vele egy levegőt szívni.

Junior a fejét rázta. - Tegnap elsőbálozónak nevezte Germaine Clarkot. Germaine-t!

Jodie felvonta egyik szemöldökét, melyet sárgarézszerű hajánál néhány árnyalattal sötétebbre húzott szemceruzával. Germaine Clark igazi profi volt, és az egyik legkeményebb középső védő az NFL-ben. - Amennyire én látom, a Bombázónak már így is annyi nője van, hogy azt sem tudja, mit kezdjen velük.

Junior bólintott. - Igen, viszont úgy tűnik, hogy egyikkel sem fekszik le.

- Micsoda?

- Ez az igazság - erősítette meg Chris Plummer, a Stars balhátvédje. - Csak most jöttünk rá. A barátnői pletykálták ki néhányunk feleségének, s nagyon úgy néz ki, hogy Cal csak kirakatdísznek használja őket.

- Talán ha megvárna, hogy kikerüljenek a pelenkás-korból, sikerülne felizgulnia tőlük - szólalt meg Willie Jarrell.

Junior hajlandó volt komolyan venni a megjegyzést. - Hogy mondhatsz ilyet, Willie? Tudod, hogy Cal sosem randevúzna húsz éven aluliakkal.

Cal Bonner öregedhetett, ám a nők nem az életében. Senki sem emlékezett rá, hogy lett volna huszonkettőnél idősebb barátnője.

Amennyire tudni lehet - mondta Willie -, a Bombázó nem feküdt le senkivel, amióta Kellyvel szakítottak, s az tavaly februárban volt. Ez nem normális.

Kelly Berkeley Cal huszonegy éves gyönyörű barátnője volt, amíg bele nem unt a hiábavaló várakozásra a karikagyűrűre, ami sehogy sem akart megérkezni, s meg nem szökött egy heavy metál együttes huszonhárom éves gitárosával. Cal Bonner azóta csak azzal törődött, hogy megnyerjék a meccseket, minden héten más nővel randevúzzon és a csapattársait szekálja.

Jodie Pulanski fanatikus Stars rajongó volt, s bár még nem töltötte be a huszonhármat, egyik férfi sem állt elő a javaslattal, hogy ajánlja fel a testét Cal Bonner születésnap ajándékeként. Közismert volt, hogy Cal legalább tucatszor kikoszarazta. A Bombázó emiatt Jodie személyes gyűlöletlistáján az Első Számú Közellenség lett, még ha a hálósobaszekrényében ott sorakoztak is a Stars kékarany mezei, minden Stars játékosról egy, akivel lefeküdt, és szünni nem akaró vágy égett benne, hogy újabbakkal gyarapítsa gyűjteményét.

- Olyan valakire van szükségünk, aki nem fogja Kellyre emlékeztetni - mondta Chris.

- Vagyis olyanra, aki finom ízlésű - tette hozzá Willie. - És idősebb. Szerintünk nem ártana, ha a Bombázó kipróbálna egy huszonöt évest.

- Akiben van méltóság. - Junior kortyolt egyet a söréből. - Egy felső tízezer-belit.

Jodie nem az eszéről volt híres, de még ő is átlátta, mi a baj ezzel. - Nem hiszem, hogy túl sok felső tízezer-beli lenne önként egy férfi születésnap ajándéka. Még Cal Bonneré sem.

- Igen, erre mi is rájöttünk, ezért kell egy kurva.

- De luxuskurva - tette hozzá Willie sietve, mivel mindenki tudta, hogy Cal nem bukik az örömlányokra.

Junior savanyúan bámulta a sörét. - A baj csak az, hogy még nem találtunk ilyet.

Jodie ismert néhány utcalányt, de egyiket sem nevezte volna luxusprostituának. Ahogy a barátnőit sem. Olyanokkal járt szórakozni, akik keményen ittak, imádták a partikat, és egyetlen életcéluk az volt, hogy minél több profi sportolóval bújjanak ágyba. - Mit vártok tőlem?

- Hogy használd fel a kapcsolataidat és keress valakit - felelte Junior. - A Bombázó születésnapja tíz nap múlva lesz, s addigra találnunk kell neki egy nőt.

- Nekem mi ebben az üzlet?

Mivel mindhármuk meze ott lógott már Jodie szekrényében, tudták, hogy ők nincsenek veszélyben. Chris gondosan megválogatta a szavait. - Van valami különleges szám, amit szeretnél a gyűjteményedhez csatolni?

- A tizennyolcason kívül - vágott közbe gyorsan Willie. A tizennyolcas a Bombázó száma volt.

Jodie eltöprengett. Inkább hancúrozott volna a Bombázóval, minthogy nőt keressen neki. Másrészről volt egy szám, amit nagyon akart. - Ami azt illeti, van. Ha megtalálom a születésnap ajándékokat, enyém a tizenkettes.

A férfiak felnyögtek. - A francba, Jodie, Kevin Tucker-nek így is túl sok nője van.

- Ez a ti problémátok.

Tucker volt a Stars tartalékos irányítója. Fiatal, erőszakos, tehetséges, akit a Stars a kezdőpozíció átvállalására szemelt ki, ha Cal a kora vagy egy sérülése miatt már nem lesz képes ellátni a feladatot. Bár a nyilvánosság előtt betartották az udvariasság szabályait, mindketten harcias versenyzők voltak, s meg tudták volna fojtani egymást egy kanál vízben, amitől Jodie csak még jobban vágyott Kevin Tuckerre.

A férfiak zsörtölődtek, de végül biztosították, hogy Kevin meg fogja tenni a magáét, ha Jodie megtalálja a megfelelő nőt Cal születésnapjára.

Két új vendég lépett be a Zebrákba, s mivel Jodie volt a bár hosztesze, az üdvözlésükre sietett. Útban feléjük, gondolatban válogatott a nőismerősei között, hátha talál olyat, aki bejuthatna a döntőbe, de hoppon maradt. Sok barátnője volt, de finom ízlésű egyetlen egy sem.

Két nappal később még mindig ezen rágódott, miközben másnaposán becsoszogott a konyhába szülei Glen Ellyn-beli külvárosi házában, ahol átmenetileg lakott, amíg ki nem fizette a vízumdíját. Szombat volt, majdnem dél, a szülei elutaztak a hétvégére, s csak délután ötre kellett dolgoznia menni, ami nem is volt baj, mivel időre volt szüksége, hogy kiheverje a tegnapi esti bulit.

Kinyitotta a szekrényajtót, de csak koffeinmentes kávét talált. A fenébe. Havas eső esett, a feje túlságosan fájt ahhoz, hogy a kormány mögé üljön, de ha nem juttat a szervezetébe egy dupla feketét a kezdőrúgásig, nem fogja tudni élvezni a mérkőzést.

Semmi sem alakult jól. A Stars délután Buffalóban játszott, így nem számíthatott rá, hogy a játékosok betérnek majd a Zebrákba a meccs után. De hogyan álljon eléjük a hírrel, ha majd végül találkozik velük, hogy nem találta meg a születésnap ajándékot? A Stars azért szentelt neki annyi figyelmet, mert mindig el tudta őket látni nőikkel.

Kinézett a konyhaablakon, és fényt látott a strébernél. Csak így nevezte magában dr. Jane Darlingtont, szülei szomszédját. Nem orvosdoktor volt, hanem fizikus, s Jodie anyja folyton arról áradozott, milyen csodálatos teremtés, amiért segít a Pulanskiknak a levelezésben és ügyes-bajos dolgaikban, mióta pár évvel ezelőtt ideköltöztek. Talán egy kis kávéval is ki tudja segíteni Jodie-t.

Gyorsan kisminkelte magát, s nem vesződve alsóneművel, felhúzta szűk fekete farmerjét, Willie Jarrell mezét és Frye csizmáját. Fogta anyja egyik Tupperware dobozát, és elindult a szomszédba.

Dacára a havas esőnek, kabátot nem vett, s mire dr. Jane előkerült, hogy ajtót nyisson a csengetésére, már vacogott a foga. - Helló.

Dr. Jane a huzatfogó ajtó másik oldaláról bámult rá túlméretes, teknőckeretes pápaszeme mögül.

- Jodie vagyok, Pulanskiék lánya. A szomszédból. Dr. Jane nem mozdult, hogy betessékkelje.

- Figyelj, rohadt hideg van idekint. Bemehetek?

A stréber végre kitárta a huzatfogó ajtót és beengedte. - Sajnálom. Nem ismertelek meg.

Jodie belépett, s két másodpercbe sem telt rájönnie, miért nem sietett dr. Jane bebocsátani. Szeme a lencsék mögött könnyes volt, az orra vörös. Ha csak nem volt másnaposabb, mint gondolta, dr. Jane az egereket itatta.

A stréber magas volt, talán százhetven centi, s Jodie-nak fel kellett néznie rá, miközben feléje nyújtotta a Tupperware dobozt. - Kunyerálhatok pár kanál kávé? Nálunk csak koffeinmentes van, s valami erősebbre van szükségem.

Dr. Jane megfogta a dobozt, de kissé vonakodva. Nem tűnt zsugorinak, úgyhogy a viselkedése talán csak annyit jelentett, hogy nem volt társalkodós kedvében. - Igen, én... ööö... mindjárt hozok. - Megfordult és elindult a konyhába, nyilvánvalóan azt várva Jodie-től, hogy ott maradjon, ahol van, de Jodie-nak még volt egy félórája, amit el kellett ütnie, mielőtt a mérkőzés előtti show elkezdődik, s nem tudott ellenállni a kíváncsiságnak.

Átvágtak a nappalin, ami első látásra kissé unalmasnak tűnt: piszkosfehér falak, kényelmes bútorok, száraz könyvek mindenütt. Jodie már éppen tovább akart állni, amikor megakadt a szeme a bekeretezett múzeumi posztereken a falon. Mindegyiket egy Georgia O'Keeffe nevezetű hölgy készítette, s Jodie tudta, hogy piszkos a fantáziája, de szerint ez nem jelentett magyarázatot arra, miért látszott minden egyes virág női nemi szervnek.

Látott virágokat mély tónusú, sötét szívekkel. Nedves, titkos gócpontok fölé csüngő szirmokat. Jézusom - egy kagylóhéjat kis nyálkás igazgyönggyel, amit még a legerkölcösebb gondolkodású is kétszer megnézett volna magának. Csak nem meleg a stréber? Mi másért akarna virág-puncikat nézegetni, valahányszor belép a nappalijába?

Jodie bebotladozott a halvány levendulaszínű konyhába, melynek ablakai előtt kis virágos függönyök lógtak, bár ezek a virágok hétköznapiak voltak, nem olyan felnőtteknek szólóak, mint a nappali festményein. A konyhában a tulajdonoson kívül, aki méltóságteljesebb volt, mint Isten, minden vidám és csinos volt.

Dr. Jane afféle elegáns, gyakorlatias nő volt. Egyenes szabású, barna-fekete aprókockás nadrágot és puha, zabkása színű, kasmirnak látszó pulóvert viselt. A magassága ellenére törékenynek tűnt, lába arányos, dereka karcsú volt. Jodie akár irigyelte is volna az alakját, ha lett volna melle, legalább akkora, ami említésre méltó.

Haja az álláig ért - halvány szőke volt, len-, platina- és aranycsíkokkal, amiknek a színét nem flakonból keverték. Olyan konzervatív frizurába fésülték, amilyenben Jodie-t soha nem érte volna halál -, lazán hátra az arcából, barna bársony, csiptetős hajpánttal rögzítve.

Dr. Jane kissé elfordult, így Jodie alaposabban szemügyre vehette. Kár a hatalmas pápaszemért. Eltakarta szép zöld szemét. A homloka is bájos volt, az orra tűrhető, se nem nagy, se nem kicsi. Szája érdekes, felső ajka vékony, az alsó telt. A bőre pedig finom. De nem tűnt úgy, mintha sokat foglalkozott volna a külsejével. Jodie erősebben sminkelte volna magát a helyében. Mindent egybevetve a stréber jó nő volt, de kissé ijesztő, még véraláfutásos szemmel is.

Jane rátette a Tupperware-ra a tetejét és Jodie felé nyújtotta, aki épp el akarta venni, amikor észrevette a konyhaasztalon az összegyűrt csomagolópapírt és a mellette heverő ajándékokat.

- Mi az apropó?

- Semmi különös. A születésnapom. - Dr. Jane hangja furcsán fátyolos volt, s Jodie csak most pillantotta meg kezében a gyűrött zsebkendőket.

- Ne viccelj. Boldog születnapot!

- Köszönöm.

Rá se hederítve dr. Jane kinyújtott kezében a Tupperware-ra, az asztalhoz lépett és megnézte az ajándékválasztékot: a kis dobozos, egyszerű, fehér levélkészletet, az elektromos fogkefét, a tollat és a Jiffy Lube ajándékutalványt. Szánalmas. Se egy ülepnélküli bugyi, se egy szexis hálóing.

- Szar ügy.

Legnagyobb meglepetésére dr. Jane felnevetett. - Igazad van. A barátnőm, Caroline mindig tökéletes ajándékot hoz, de ő most ásatáson vesz részt Etiópiában. - Aztán Jodie döbbenetére egy könnycsepp gördült ki dr. Jane szemüvege alól és csörgött le az arcán.

Dr. Jane erőt vett magán, úgy tett, mintha mi sem történt volna, de az ajándékok tényleg szánalmasak voltak, s Jodie csak sajnálni tudta. - Nem olyan vészes. Legalább nem kell aggódnod, hogy nem jó a méret.

-Elnézést. Nem kellene... - Dr. Jane alsó ajka megfeszült, s egy újabb könnycsepp gördült ki a szemüvege alól.

- Semmi baj. Ül le, főzök egy kávé. - Jodie lenyomta dr. Jane-t a konyhában az egyik székre, aztán a pulthoz vitte a Tupperware dobozt, ahol a kávéfőző állt. Meg akarta kérdezni, hol találja a filtert, de dr. Jane homloka csupa ránc volt, nagyokat lélegzett, így Jodie jó pár szekrényt kinyitott, mire meglett, amit keresett, és hozzáláthatott a friss főzet elkészítéséhez.

- Szóval, hányadik születésnapod?

- Harmincnegyedik.

Jodie meglepődött. Huszonnyolc-kilencnél nem saccolta volna többnek. - Duplán szar ügy.

- Bocsánat, hogy így elragadtattam magam - nyomkodta az orrához a zsebkendőt dr. Jane. - Általában nem vagyok ilyen érzélgős.

Jodie aligha pár könnycsepp formájában képzelte az „elragadtatást”, de egy ilyen ókonzervatív tyúknál ez bizonyára hisztérikus kitörésnek számított. - Mondtam, hogy semmi baj. Van valami fátkod vagy hasonló?

- Teljes kiörlésű búzakorpa-muffin a hűtőben.

Jodie elhúzta a száját és visszament az asztalhoz. Kicsi volt, kerek, üveglappal a tetején, a fém ülőkék pedig mintha kerti székek lettek volna. Leült dr. Jane-nel szemben.

- Kitől kaptad az ajándékokat?

Dr. Jane próbált távolságtartóan mosolyogni. - A kollégáimtól.

- Akikkel dolgozol?

- Igen. A newberryi munkatársaimtól és egy barátomtól a Preeze Laboratóriumból.

Jodie még soha nem hallott a Preeze Laboratóriumról, de Newberry az egyik legpuccosabb egyetem volt az Államokban, s a helyiek mindig azzal hengegtek, hogy éppen itt van DuPage Countyban.

- Természettudományt tanítasz?

- Fizikus vagyok. Relativisztikus kvantumelméletet tanítok továbbképzős egyetemistáknak. A Preeze Laboratóriumban a kvarkokat tanulmányozom más fizikusokkal.

- Ne szédíts. Biztos igazi agytröszt voltál a középiskolában.

- Nem sokáig jártam középiskolába. Tizennégy éves koromban kezdtem az egyetemet. - Újabb könnycsepp gördült végig dr. Jane arcán, de ha lehet, most még merevebben ült.

- Tizennégy? Na menj a fenébe!

- Húszéves koromban doktoráltam. - Valami mintha elpattant volna dr. Jane-ben. Az asztalra könyökölt, s homlokát ökölbe szorított kezére hajtotta. A válla megremegett, de hang nem jött ki a torkán, s ahogy ez a méltóságteljes nő összeomlott, olyan sajnálatra méltó volt, hogy Jodie-nak menthetetlenül megesett rajta a szíve. Ugyanakkor majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság.

- Összekaptatok a barátoddal?

Dr. Jane nem nézett fel, csak megrázta a fejét. - Nincs barátom. Volt. Dr. Craig Elkhart. Hat évig voltunk együtt.

Szóval a stréber nem meleg. - Hosszú idő.

Dr. Jane felemelte a fejét, s bár az arcát könny áztatta, állat makacsul felszegte. - Most vett el egy húszéves adatrögzítőt, akit Pamelának hívnak. Amikor elhagyott, azt mondta: „Sajnálom, Jane, de már nem jövök tűzbe téled”.

Tekintve dr. Jane alapvetően ókonzervatív személyiségét, Jodie nem hibáztatta a férfit, de ettől még szemétség volt illet mondanía. - Minden férfi seggfej.

- Nem ez a legrosszabb. - Dr. Jane összekulcsolta a kezét. - Hanem az, hogy hat évig voltunk együtt, s még csak nem is hiányzik.

- Akkor miért vagy úgy kiborulva? - A kávé elkészült, Jodie felállt, hogy csészékbe töltse.

- Nem Craig miatt. Én csak... Nem érdekes. Nem szabadna így viselkednem. Nem tudom, mi ütött belém.

- Harmincnégy éves vagy, és Jiffy Lube ajándékutalványt kaptál a születésnapodra. Természetes, hogy szarul vagy.

Dr. Jane megborzongott. - Ebben a házban nőttem fel, tudtad? Apa halála után el akartam adni, de soha nem került rá sor. - Hangja merengővé vált, mintha megfeledkezett volna Jodie jelenlétéről. - Az ultrarelativisztikus nehézion-ütközést tanulmányoztam, nem akartam, hogy bármi is elterelje a figyelmemet. Mindig a munkának éltem. Harmincéves koromig ez ki is elégített. De aztán egyik születésnap jött a másik után.

- S rájöttél, hogy a fizika éjszakánként nem melegít fel az ágyban.

Dr. Jane úgy bámult rá, mintha most látná először. Aztán vállat vont. - Nem csak erről van szó. Őszintén szólva úgy gondolom, hogy túlértékeljük a szexet. - Zavartan lesütötte a szemét.

- Inkább a kapcsolat az, ami hiányzott.

- Nincs annál szorosabb kapcsolat két ember között, mint amikor meggyullad alattuk a lepedő.

- Feltéve, ha meggyullad. Én személy szerint... - Dr. Jane szipogott és zsebkendőit a nadrágja zsebébe dugva, ahol azt hitte, majd nem dudorodnak ki, felállt. - Amikor kapcsolatáról beszélek, tartósabbra gondolok, mint a szex.

- Vallási dolgokra?

- Nem egészen, bár fontosnak tartom. Család. Gyerekek. Ilyesmi. - Dr. Jane ismét kihúzta magát és elutasító mosolyt vetett Jodie-ra. - Már eleget fecsegetem. Nem lett volna szabad visszaélnem a bizalmaddal. Attól tartok, rosszkor találkoztunk.

- Rájöttem! Gyereket akarsz!

Dr. J. beletúrt a zsebébe és kirántotta a zsebkendőit. Az alsó ajka megremegett, s az egész arca eltorzult, miközben visszarogyott a székbe. - Craig tegnap közölte, hogy Pamela terhes. Nem arról van szó... nem vagyok féltékeny. Az igazat megvallva, annyira sem izgat, hogy féltékeny legyek rá. Valójában nem akartam hozzámenni, nem akarok hozzámenni senkihez. Csak... - Hangja elakadt. - Csak...

- Csak egy gyereket akarsz.

Dr. Jane kurtán bólintott és az ajkába harapott. - Már nagyon régóta. Harmincnégy éves vagyok, a petesejtjeim percről percre öregszenek, de nagyon úgy tűnik, hogy én már soha nem fogok teherbe esni.

Jodie a konyhai órára pillantott. Hallani akarta a folytatást is, de kezdődött az előzetes. - Nem bánod, ha bekapcsolom a tévét, amíg beszélgetünk?

Dr. J. zavartnak tűnt, mintha azt sem tudná, mi az a tévé. - Nem, azt hiszem, nem.

- Klassz. - Jodie felkapta a csészejét és a nappaliba iramodott. Leült a kanapéra, letette a kávéját a dohányzóasztalra, s előbányászta a távirányítót valami tudományos újság alól. Sörreklám ment, lenémította.

- Komolyan gondoltad, hogy gyereket akarsz? Egyedülállóként?

Dr. Jane egy kárpitozott, alul fodros fotelban ült, feje fölött éppen a kagylóhéjas festmény lógott a kövér, nyál-kas igazgyönggyel. Térdét összeszorította, lábát összezárta. Jodie észrevette, milyen vékony és formás a bokája.

Egyenes háttal ült, mint aki karót nyelt. - Már régóta forgatom a fejemben. Nem áll szándékomban férjhez menni, a munkám túlságosan fontos a számomra, de mindennél jobban vágyom egy gyerekre. Azt hiszem, jó anya lennék. Ma jöttem rá, hogy hiú ábrándokat kergetek, és kiborultam.

- Vannak barátnőim, akik leányanyák. Nem könnyű. De neked nem lenne olyan nehéz, mert jobban fizető állásod van, mint nekik.

- Az anyagiak nem jelentenek gondot. A gond az, hogy nem tudom, hogyan kivitelezhetném a dolgot.

- Jodie rábámult. Zseni léte dr. J. elég együgyű volt. - Az apáról beszélsz?

- Dr. J. mereven bólintott.

- Biztosan rengeteg férfi van az egyetemen. Nem nagy ügy. Hívj meg valakit, tegyél fel egy zenét, itasd meg sörrel és vesd rá magad.

- Ó, olyan szóba sem jöhet, akit ismerek.

- Akkor szedj fel valakit egy bárban.

- Arra sosem lennék képes. Ismernem kell a kórtörténetét. - Dr. J. lehalkította a hangját. - Különben sem tudom, hogy kell felszedni valakit.

Jodie könnyebbet el sem tudott képzelni, de gyanította, hogy neki nagyobb gyakorlata van az ilyesmiben, mint dr. J.-nek. - Mit szólnál, tudod, egy spermabankhoz?

- Kizárt dolog. A spermadonorok nagy többsége orvostanhallgató.

- És?

- Nem akarom, hogy a gyerekem apja értelmes legyen.

Jodie annyira meglepődött, hogy elfelejtette felhangosítani az előzetest, pedig a sörreklámnak már vége volt, és megkezdtek az interjút a Stars vezetőedzőjével, Chester „Duke” Raskinnal.

- Azt akarod, hogy egy féleszű legyen a gyereked apja?

Dr. J. mosolygott. - Tudom, hogy furcsán hangzik, de nagyon nehéz gyerekkora van annak, aki mindenkinél okosabb. Képtelenség beilleszkednie, ezért nem akartam gyereket egy olyan lángelmétől, mint Craig, vagy kockáztatni a spermabankot. Számításba kell vennem a saját genetikai adottságomat és olyan valakit találni, aki kompenzálja azt. Csakhogy azok a férfiak, akikkel én találkozom, mind ragyogó elmék.

Dr. J. fura egy tyúk, állapította meg Jodie. - Azt hiszed, hogy azért, mert te olyan okos vagy, egy butát kell találnod?

- Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy a gyerekem ugyanazokon menjen keresztül, mint amin nekem kellett. Még most is... mindegy, nem számít. A lényeg az, bármennyire is szeretnék gyereket, nem gondolhatok csak magamra.

Jodie új arcra figyelt fel a képernyőn. - Ó, várj egy kicsit, ezt hallanom kell. - Megkaparintotta a távirányítót és megnyomta a hangerő gombot.

Paul Fenneman, egy televíziós sportközvetítő készített interjút Cal Bonnerrel. Jodie tudta, hogy a Bombázó ki nem állhatja Fennemant. A riporter bugyuta kérdéseiről híresült el, Calnak pedig az idegeire mentek az idióták.

A beszélgetést korábban vették fel a Stars pályájának parkolójában, mely Naperville, DuPage County legnagyobb településének külvárosában állt. Fenneman a kamerába nézett, nagyon komolynak látszott, mintha valami fontos háborúról tudósított volna. - Cal Bonnerrel beszélgetek, a Stars irányítójával.

A kamera Calra fókuszált, s Jodie izzadni kezdett a vágytól és a haragtól. A teremtsit, milyen dögös, még így öregecskén is! Cal hatalmas Harley-ja előtt állt farmerban és szűk fekete pólóban, mely a csapat egyik felsőtestét rajzolta ki. Némelyik fickó úgy fel volt pumpálva, hogy majdnem szétrobbant, de Cal tökéletes volt. Nyaka erős, izmos, de nem olyan fatörzsszerű, mint a legtöbb játékosé. Barna haja hullámos volt, rövidre vágatta, hogy ne kelljen vesződni vele. A Bombázó már csak ilyen volt. Nem volt türelme a számára lényegtelen dolgokhoz.

Valamivel több, mint száznyolcvan centis magasságával kiemelkedett az irányítók között. Gyors is volt, ravasz, s telepátiás képességgel olvasott az ellenfél fejében, amit csak a legkiválóbb játékosok tudtak. Majdnem akkora legenda övezte, mint a nagy Joe Montanát, s Jodie soha nem fogja megbocsátani, hogy a tizennyolcas szám nem lóg a szekrényében.

- Cal, a csapatod négy pontot veszített a múlt héten a Patriots ellen. Mit fogtok csinálni, hogy ez ne ismétlődjön meg a Billszel?

Ez még Paul Fennemantól is ostoba kérdés volt, s Jodie kíváncsian várta, hogy fog reagálni a Bombázó.

Cal megvakarta a fejét, mintha olyan fogós kérdést kapott volna, amin el kell gondolkodnia. Ki nem állhatta azokat, akikben nem tudott mit tisztelni, s az ilyen helyzetekben szokásává vált a falusi gyökereihez nyúlni.

Feltette csizmáját a Harley egyik lábtartójára és tűnődő arcot vágott. - Nos, Paul, azt fogjuk csinálni, hogy megtartsuk a labdát. Mivel te magad nem üzöd ezt a játékot, talán nem tudod, de nálunk nem lesz labda, ha hagyjuk, hogy az ellenfél elvegye tőlünk. Anélkül pedig lehetetlenség pontot szerezni.

Jodie nevetett. Fejet kellett hajtania a Bombázó előtt. Jól kiosztotta az öreg Pault.

Paul nem értékelte, hogy bolondot csináltak belőle. -Úgy hallom, Raskin edző nagyon elégedett Kevin Tucker-rel az edzéseken. Hamarosan harminchat éves leszel, kiöregszel a fiatalok sportjából. Félsz, hogy Kevin a babérjaidra tör?

Egy pillanatra a Bombázó arca olyan dermedtté vált, mint egy vén pókerjátékosé, aztán vállat vont. - Azért még nem kellesz eltemetni, Paul.

- Bárcsak találnék egy ilyet - suttogta dr. Jane. - Ő tökéletes lenne.

Jodie odafordult és látta, hogy dr. J. a tévét bámulja. -Miről beszélsz?

Dr. J. a képernyőre mutatott. - Ez a férfi. Ez a futballjátékos. Egészséges, vonzó külsejű és nem túl okos. Pont, amilyet keresek.

- A Bombázóról beszélsz?

- Így hívják? Nem vagyok járatos a futballban.

- Cal Bonner. A Chicago Stars kezdőcsapatának irányítója.

- Igen. Láttam a fényképét az újságokban. Miért nem tud az utamba akadni egy ilyen férfi? Egy ilyen félcédulás?

- Félcédulás?

- Nem túl eszes. Lassú felfogású.

- Lassú? A Bombázó? - Jodie-nak már a nyelve hegyén volt, hogy a Bombázó a legokosabb, a legfurfango-sabb, legtehetségesebb - legaljasabb - gazember az egész átkozott NFL-ben, amikor egy hatalmas, szédítő ötlete támadt, olyan képtelen, hogy nem is értette, hogyan pattanhatott ki az agyából. Visszarogyott a kanapé párnáira. Szentséges ég! A távirányító után tapogatózott, és elnémította a tévét. - Komolyan beszélsz? Egy ilyen Cal Bonner-félét választanál a gyereked apjának?

- Természetesen, feltéve hogy előbb láttam a kórtörténetét. Egy ilyen egyszerű teremtes tökéletes lenne: erős, szívós, alacsony IQ-val. Az hogy jóképű, csak hab a tortán.

Jodie agya egyszerre három különböző irányba száguldott. - Mi lenne, ha... - Nyelt, s igyekezett ellenállni a kísértésnek, hogy Kevin Tucker lelki szemei előtt megjelenő meztelen alakja elterelje a figyelmét. - Mi lenne, ha megszervezném?

- Mit?

- Elintézném, hogy ágyba bújhass Cal Bonnerrel.

- Viccelsz?

Jodie ismét nyelt egyet és megrázta a fejét.

- De nem is ismerem.

- Nem is kell.

- Attól tartok, nem értem.

Jodie lassan elmesélte neki a tényállást, kihagyva néhány részletet - például, hogy milyen tetűláda a Bombázó -, de nagyjából őszintén. Beszélt a születésnap ajándékról és arról, hogy milyen nőt akarnak a fiúk. Aztán közölte, hogy szerinte némi kozmetikai hangsúlyozással dr. J. megfelelné a kíváncsalmaknak.

Dr. J. úgy elsápadt, hogy kezdett a kislányra hasonlítani Brad Pitt régi vámpíros filmjében.

- Azt akarod... azt akarod mondani, hogy tegyek úgy, mintha prostituált lennék?

- Egy igazi luxuskurva, mert a Bombázó nem bukik az utcalányokra.

Dr. J. felállt és járkálni kezdett a szobában. Jodie szinte látta, ahogy zseniális agya számológépként működik, oszt-szoroz, majd dr. Jane szemében felcsillant a remény és a kandallópárkánynak támaszkodott.

- A kórtörténete... - sóhajtott mélyen, boldogtalanul. - Egy pillanatra azt hittem, hogy tényleg sikerülhet, de ismernem kell a kórtörténetét. A sportolók ugyebár szteroidokon élnek? S mi a helyzet a szexuális úton terjedő betegségekkel és az AIDS-szel?

- A Bombázó soha nem nyúlt drogokhoz és nem az a mindenkivel ágybabújós fajta, ezért is szervezik a fiúk ezt a dolgot. Tavalý télen szakított a barátnőjével, s azóta feltehetően nem volt senkivel.

- Akkor is tudnom kell, hogy milyen az egészségi állapota.

Jodie Junior és Willie között vacilált, egyikük csak rá tud beszélni egy titkárnőre, hogy kiadja az adatokat. - Megszerzem az orvosi papírjait keddre, legkésőbb szerdára.

- Nem tudom, mit mondjak.

- Cal születésnapja tíz nap múlva lesz, már csak az a kérdés, van-e annyi vér a pucádban, hogy megragadd az alkalmat.

2

Mit tettem? Jane Darlington forgó gyomorral igyekezett a női mosdóba a Zebrákban, ahová Jodie Pulanski hozta, hogy azzal a futballjátékossl találkozzon, aki elviszi ma este Cal Bonner lakására. Ügyet sem vetve a mosdónál cseverésző lányokra, egyenesen bement a legközelebbi vécébe, magára zárta, és arcát a hideg fém osztófalhoz nyomta.

Tényleg csak tíz napja, hogy Jodie megjelent a küszöbén és f énekestől felforgatta az életét? Teljesen megőrült, hogy belement ebbe? Annyi fegyelmezett év után, mi ütött belé, hogy ilyen vakmerőségre vetemedett? Most, hogy már túl késő volt, rájött, hogy óriási baklövést követett el és megfélekedett a termodinamika második törvényéről: a rend elkerülhetetlenül rendetlenséghez vezet.

Talán a múlja miatt esett kísértésbe. Gyerekkorában sokszor került bajba. Az édesanyja pár hónappal a születése után meghalt, s egy rideg, magába zárkózó apa nevelte, aki csak akkor figyelt rá, ha valami rossz fát tett a tűzre. Az apja viselkedése, párosulva azzal, hogy unatkozott az iskolában, vezetett egy sor olyan huncutsághoz, mely az általános iskolai igazgatója házának ciklámenszínűre való kifestetésében hágott a tetőpontjára egy helyi vállalkozó közreműködésével.

Még most is elégedettség töltötte el, ha rágondolt. Az igazgató egy szadista gyerekgyűlölő volt, megérdemelte. Szerencsére az incidens felnyitotta az iskola vezetőinek a szemét, és felsőbb osztályba léptették, hogy ne legyen ideje csínytevésekre. Ahogy egyre jobban beletemetkezett a mind nagyobb kihívással bíró tanulmányaiba, úgy zárkózott el azoktól a rá ujjal mutogatóktól, akik csodabogárnak tartották, s ha néha úgy is gondolta, hogy jobban szerette azt a lázadó gyereket, aki volt, annál az elmélyült, tudós nőnél, akivé lett, azt tartotta, hogy ez is csak egy ár, amit azért a bűnért fizet, hogy másnak született.

Most úgy látszott, hogy a lázadó gyermek még mindig élt benne. Vagy egyszerűen csak a sors keze volt a dologban. Bár soha nem hitt a misztikus jelekben, az, hogy Cal Bonner születésnapja egybeesett az ő ciklusának legtermékenyebb időszakával, túl rendkívüli volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyja. Mielőtt inába szállt volna a bátorsága, felvette a telefont és felhívta Jodie Pulanskit, hogy közölje vele, végigcsinálja.

Holnap ilyenkorra talán már terhes lesz. Szó mi szó, csekély a valószínűsége, de a menstruációja épp olyan rendszeres volt, mint az egész élete, s annyira akarta. Lehet, hogy néhányan önzőnek tartanák, de a gyermek utáni vágyát nem az önzés táplálta, így látta helyesnek. Az emberek tisztelettel, félelemmel vegyes bámulattal tekintettek rá. Felnéztek rá az esze miatt, de senkit sem érdekelt az az énje, amit a legjobban meg akart osztani, a szeretetre való képessége. Az apja éppúgy nem kért belőle, mint Craig.

Az utóbbi időben arról álmodozott, hogy ott ül az íróasztalánál a dolgozósobájában, beletemetkezve a számítógép képernyőjén megjelenő adatokba - a bonyolult számításokba, melyek egy nap talán felfedik az univerzum titkát. Egy hang zavarja meg az összpontosításban, egy, a dolgozósobába belépő képzeletbeli gyermek hangja.

Ő felemeli a fejét. Kezét a puha arcocskára simítja.

- Megyünk sárkányt eregetni, mama?

Felnevet és elfordul a számítógéptől, hogy otthagya az univerzum titkainak kutatását felfedezze egy sokkal fontosabbét, a mennyországot.

A szomszéd fürkében leöblített vécé hangja riasztotta fel ábrándozásából. Ahhoz, hogy sárkányt eregethessen, még túl kell esnie a mai estén. El kell csábítania egy ismeretlen férfit, akinek bizonyára sokkal több fogalma volt a csábításról, mint neki, akinek eddig csak egy szeretője volt.

Látta maga előtt Craig vézna, sápadt, meztelen testét; csak fekete zokniját volt rajta, amit a rossz vérkeringése miatt hordott. Majdnem minden szombat este szeretkeztek, hacsak nem menstmált, vagy a férfinak nem volt éppen migrénje. Gyorsan, nem túl szenvedélyesen. Már szegyeiké magát, amiért ennyi időt áldozott egy olyan kapcsolatra, ami nem elégítette ki, s tudta, hogy a magány hajszolta bele.

Mindig is nehézséget jelentett férfitársaságot találnia magának. Amikor iskolába járt, az osztálytársai túl idősek voltak hozzá, s ez a probléma azután is fennállt, hogy megszerezte a diplomát. Nem volt csúnya, s több kollégája is hívta randizni, de húsz évvel idősebbek voltak nála, s viszolygott tőlük. A korban hozzáillő férfiak, akikhez vonzódott, a szemináriumára járó végzősök voltak, az pedig, hogy velük randevúzzon, sértette volna az erkölcsi érzékét, így híresült el róla, hogy magának való, és egy idő után már nem hívták sehová.

Ez akkor változott meg végre, amikor tagja lett a Preeze-nek. Mint fizikus kollégáinak, neki is alapvető kutatási területe a felső kvarkok voltak, a Nagy Egyesítő Elmélet megfejtése, egy olyan elsőfokú egyenlet megtalálása, mint Einstein $E=mc^2$ -e, ami leírja az egész univerzumot. Az egyik fizikus, akivel a Chicagói Egyetem szemináriumán találkozott, Craig volt.

Először azt hitte, hogy megtalálta álmai férfiát. De hiába tudtak Einstein gondolatkísérletéről úgy elmélkedni, hogy közben nem unatkoztak, ha soha nem nevettek és soha nem volt meg köztük az a bizalom, aminek Jane szerint két ember között lennie kellett. Fokozatosan elfogadta, hogy testi kapcsolatuk alig több, mint pusztán kényelem.

Bár csak több tapasztalatot szerzett volna Craiggel ahhoz, hogy Mr. Bonnert elcsábítsa. Tudta, hogy a férfiak nem tartják különösebben szexisnek, s csak abban reménykedett, hogy Cal Bonner afféle hitvány teremtmény, aki amíg testi vágyait kielégítik, nem sokat törődik azzal, kivel kerül szexuális közelségbe. Félt attól, hogy a férfi észreveszi a csalást, de legalább megpróbálja, legalább ad magának egy esélyt. Nincs más választása. Soha nem fordulna spermabankhoz és kockáztatná meg, hogy legyen egy zseni gyereke, akinek úgy kell felnőnie, mint neki, magányos csodabogárként, kirekesztve a közösségből.

Csend borult a helyiségre, egyedül maradt a mosdóban. Tudta, hogy nem bujkálhat örökké, és gyűlölte, hogy retteg, ezért nagy sokára kinyitotta az ajtót. Ahogy kilépett a vécéfülkéből, megpillantotta magát az egész falat beborító tükörben, és a pillanat egy tört részéig azt hitte, valaki más az.

Jodie ragaszkodott hozzá, hogy leengedje a haját, s még sütővasat is képes volt áthozni, hogy fürtjei most lágy ziláltságban keretezzék arcát. Jane kissé rendezetlennek találta, s remélte, hogy Jodie nem hazudott, amikor váltig állította, hogy Cal Bonner szexisnek fogja tartani. Azt is megengedte Jodie-nak, hogy kisminkelje, ő pedig nem fukarkodott a festékekkel. És Jane nem tiltakozott. Szokásos antik rózsaszín rúzs és halványbarna szempillafestéke aligha illett volna egy utcalányhoz, még ha előkelő is.

Pillantása az öltözetére siklott, amit Jodie-val közösen vásároltak. Az elmúlt tíz napban jobban megismerte Jodie Pulanskit, mint szerette volna. A lány sekélyes és önző volt, nem érdekelte más, mint a divat, s hogy ágyba bújjon futballjátékosokkal és leigya magát. Ugyanakkor agyafűrt is volt, s valami oknál fogva, amit Jane még mindig nem értett, foggal-körömmel ragaszkodott hozzá, hogy véghezvigye ezt a mocskos légyottot.

Jane elvonszolta a fekete, szegecses bőrszerkóktól egy karcsú szabású ekrű selyemkosztumhoz, melynek miniszoknyája úgy rásimult a testére, hogy nem sok mindent hagyott a fantáziára. A blézert egyetlen csat fogta össze oldalt, nyakkivágása majdnem egészen a derekáig leért, lágy redői eltakarták jelentéktelen mellét. Csipkés fehér harisnyakötő, áttetsző harisnya és magas sarkú körömcipő egészítették ki ruházatát. Amikor Jane megemlítette a fehéreneműt, Jodie kinevette.

- Az utcalányok nem hordanak bugyit. Különben is csak útban lenne.

Jane gyomra görcsbe rándult és a páni félelem, amit egész nap elnyomott magában, odáig nőtt, hogy fojtogatni kezdte. Mire számított? Az egész ötlet eszement. Elhitették vele, hogy végig tudja csinálni ezt a bizzarr tervet. Elméletben kitervelni egészen más volt, mint a valóságban végrehajtani.

Jodie berontott a mosdóba. - Mi a fene tart ilyen sokáig? Junior megjött érted.

Jane gyomra liftezni kezdett. - Én... meggondoltam magam.

- A nagy francot! Most már nem fogsz szarban hagyni. Tudtam, hogy ez lesz. Itt várj!

Jodie kirohant, mielőtt tiltakozhatott volna. Jane-t egyszerre rázta a hideg és verte a víz. Hogy keveredhetett ilyen slamasztikába? Tisztességes dolgozó nő, szaktekintély. Micsoda örültségre készül!

Meglódult az ajtó felé, mely kis híján orrbavágta, mikor Jodie egy üveg sörrel berontott. Kinyitotta a tenyerét. - Nyeld le!

- Mik ezek?

- Mik lennének? Tabletták. Nem látod?

- Mondtam, hogy távollátó vagyok. Szemüveg nélkül nem látok közelre.

- Csak nyeld le. Megnyugszol tőlük.

-Nem tudom...

- Bízz bennem. Ellazít.

- Nem tartom jó ötletnek, hogy ismeretlen gyógyszert vegyek be.

- Persze, persze. Akarsz gyereket vagy sem?

Jane egyre nyomorultabbul érezte magát. - Tudod, hogy igen.

- Akkor nyeld le ezeket a rohadt tablettákat!

Jane lenyelte, a sörrel leöblítette, aztán megborzongott. Utálta a sört. Ismét tiltakozni kezdett, mikor Jodie kivonszolta a mosdóból, s a levegő szoknyája alatt csiklandozó hideg ujjai eszébe juttatták, hogy nincs rajta fehérnemű. - Képtelen vagyok rá.

- Nem olyan nagy dolog. A fiúk leitatják Calt. Eltűnnek, amint megérkezel, csak annyi a dolgod, hogy tartsd a szád és tedd szét a lábad. Mielőtt észbe kapsz, már túl is vagy rajta.

- Nem ilyen egyszerű.

- Dehogynem.

Jane észrevette, hogy néhány férfi méregeti. Egy pillanatra azt hitte, hogy valami nem stimmel rajta - vécepápiáserpentint húz maga után a cipőjén vagy valami hasonló -, aztán rájött, hogy úgy néznek rá, mint egy szexuális tárgyra, s a félelme fokozódott.

Jodie egy sötéthajú, olajzöld viharkabátot viselő nyakatlan monsturuhoz vezette, aki a bárnál ácsorgóit. Sűrű fekete, összenőtt szemöldöke olyan volt, mintha egy hatalmas hernyó mászott volna a homlokán.

- Ő az, Junior. Senki ne mondja, hogy Jodie Pulanski nem tudta leszállítani az árut.

A monsturm végigmérte Jane-t és elvigyorodott. - Szép munka, Jodie. Igazi luxusprosti. Hogy hívnak, cicababa?

Jane olyan ideges volt, hogy nem tudott gondolkodni. Miért nem számított erre a kérdésre? Tekintete az egyik fényreklámra esett, amit szemüveg nélkül is el tudott olvasni. - Bimbó.

- Bimbónak hívnak?

- Igen. - Jane köhögött, hogy húzza, az időt. Az igazság kutatásának szentelte az életét, s nehezen tudott hazudni. - Rózsa. Rózsabimbó.

Jodie a szemét forgatta.

- Úgy hangzik, mint egy kamatyoló sztriptíz táncosnő neve - mondta Junior.

Jane félénken ránézett. - Ez a családnevem. A Mayfloweren is voltak Bimbók.

- Igazán?

Abbéli igyekezetében, hogy meggyőzőbb legyen, elkezdte részletezni, de olyan zaklatott volt, hogy alig tudott gondolkodni. - A Bimbók minden nagyobb háborúban harcoltak. Ott

voltak Lexingtonnál, Gettysburgnál, a második világháború utolsó német offenzívájánál Belgiumban. Egy Bimbó segédkezett a földalatti kiépítésében, aki ráadásul nő volt.

- Nahát! Az én bácsikám meg a Santa Fe vasúttársaságnak dolgozott. - A férfi oldalra biccentette a fejét és gyanakvóan mustrálta. - Hány éves vagy egyébként?

- Huszonhat - vágta rá Jodie. Jane meglepett pillantást vetett rá.

- Kicsit idősebbnek látszik - mondta Junior.

- Annyi.

- El kell ismernem, Jodie. Egyáltalán nem hasonlít Kelly-re. Talán éppen ő az, akire a Bombázónak szüksége van. Remélem, nem fogja lelohasztani Cal vágyát, hogy öreg.

Öreg! Micsoda kifacsart értékrendje van ennek a fickónak, hogy egy húszas éveinek közepén járó nőt öregnek tart? Ha tudná, hogy harmincnégy, hazaküldené azzal, hogy vén.

Junior meghúzta a viharkabátja övét. - Gyerünk, Rose, nyomás. Kövess a kocsiddal.

A férfi elindult az ajtó felé, csak hogy aztán megállt, olyan hirtelen, hogy Jane majdnem nekiütközött. - A fenébe, majdnem elfelejtettem. Willie azt mondta, hogy ezt vedd fel.

Benyúlt a zsebébe. Jane dermedten nézte, mit húz elő. - Ó, nem. Nem hiszem, hogy...

- Muszáj, bébi. Hozzátartozik a munkádhoz.

A férfi egy vastag rózsaszín szalagot kanyarított rá. Jane a torkához emelte a kezét és összerándult a gyomra, mikor megérintette a szatén pántlika masniját.

- Ezt inkább kihagynám.

- Sajnálom. - Junior megkötötte. - Ajándék vagy, Rózsabimbó. Születésnap ajándék a fiúktól.

Melvin Thompson, Willie Jarrell és Chris Plummer - a Stars támadó vonalának három tagja - nézte, ahogy Cal Bonner felkészül az utolsó gurításra. Egy golfpályát állítottak fel a Bombázó tágas, de alig bútorozott nappalijának szőnyegén, s száz dollárban játszottak Willievel lyukanként. A Bombázó vezetett négyszázzal.

- Szóval, kit döngetnél meg szívesebben? - kérdezte Willie Christ, miközben Cal egyenesen begurította a labdát az ötödik lyukat jelképező hatalmas Dunkin' Donuts bögrébe. - Mrs. Bradyt vagy Mrs. Partridge-ot?

- Nem kérdés. - Chris is nagy *Nicka at Night* rajongó volt. - Mrs. Bradyt.

- Én is. Ember, milyen dögös volt.

Willie következett a gurításban, s ahogy Cal félreállt az útból, ugyanazt a bögrét célozta meg. - Valaki azt mondta, hogy Greggel az életben is összejöttek. - Willie labdája elgurult a „lyuk” mellett jobbról.

- A fenébe! Te tudtad, Cal?

Cal ivott egy kortyot a whiskyjéből, s nézte, ahogy Willie a második gurítását is elhibázza. - Azt sem tudom, miről beszéltek, fiúk.

- Mrs. Bradyről a *The Brady Bunch*-ból - magyarázta Melvin -, és Mrs. Partridge-ról a *The Partridge Family*-ből. Ha módodban állna megdu... - Még időben elhallgatott. - Ha megkettýinthetnéd valamelyiket, melyik lenne az?

A pályabírók mellékfogadást kötöttek, ki bírja tovább csúnya szó kimondása nélkül. Cal nem vett részt a fogadásban, mert nem volt hajlandó feladni szólásszabadságát, amibe a többiek készséggel beleegyeztek, tudták ugyanis, hogy valószínűleg ő győzne. Bár Cal a meccsek alatt úgy tudott káromkodni, mint egy kocsis, mihelyt levetette a mezét, mintha kicserélték volna.

- Azt hiszem, ezen el kell gondolkodnom. - Kiitta a poharát és felvette a labdát, miután Willie harmadjára végre betalált. A következő gurításra koncentált, melyet éles bal kanyarral kellett egy KFC vödörbe lökni. Semmilyen játékban, még egy szobai golfversenyben sem tudott úgy elindulni, hogy ne akarjon nyerni. A versenyszellem hajtotta Salvationból, Észak-Karolinából a Michigani Egyetemre, melynek csapatát kétszer egymás után elvezette a Big

Ben Championshipig, mielőtt bekerült a National Football League-be és lett az egyik legjobb irányító.

Chris megitta a sörét. - Erre feleljetek. Melyiket döngetnétek meg, a tyúkot a *Szépség és a Szörnyeteg*ben vagy Pocahontast?

- Pocahontast - felelte Melvin.

- Igen, egyértelműen Pocahontast - osztozott az előtte szóló véleményében Willie.

- Tudjátok, kit du... döntenék meg legszívesebben? - kérdezte Chris. - Brenda Starrt. Piszok dögös.

Cal nem tudta megállni, hogy ezen el ne mosolyodjon. Szerette ezeket a fickókat. Hétről hétre kockára tették a testi épségüket, hogy őt védjék. Az utóbbi időben keményen hajtották őket, s tudta, hogy nem tetszett nekik, de a Stars idén esélyes volt a Super Bowlra, amit nagyon meg akart nyerni.

Ez volt élete legrosszabb éve. A testvére, Gabriel elvesztette a feleségét, Cherryt és egyetlen gyermekeiket, Jamie-t egy autóbalesetben, akiket Cal rajongásig szeretett. Azóta a futballon kívül semmiért sem tudott lelkesedni.

Ötvözve labdakezelését a billiárdasztalon szerzett ügyességével, visszapattintva a labdát a tévészekrényről, behelyezte a KFC vödörbe.

- Hé, ez nem szabályos - tiltakozott Willie. - Nem mondtad, hogy mandinerből is lehet.

- Nem mondtam, hogy nem.

Melvin megnézte az óráját és újratöltette Cal poharát egy nagyon öreg, nagyon drága whiskyből. Csapattársaival ellentétben Cal ritkán itta le magát, de ma születésnapja volt, rosszkedve, s próbált kivéteelt tenni. Sajnos nem ment könnyen, mert a gyomra vashból volt.

Elmosolyodott, mikor eszébe jutott a tavalyi születésnapja. Kelly, a volt barátnője meglepetéspartit szervezett a tiszteletére, de nem fordított elég gondot a részletekre, s Cal hamarabb jelent meg, mint a vendégek. Azt hitte, jobban fog neki hiányozni Kelly, de ha rá gondolt, többnyire csak az a büszkeségén esett csorba bántotta, hogy Kelly dobta őt egy huszonhárom éves gitárosért, aki jegygyűrűt ajánlott neki. Remélte, hogy boldog. Aranyos lány volt, mégha az idegeire ment is.

Cal természeténél fogva kiabálós volt. Nem akart vele bántani senkit; egyszerűen csak így kommunikált. De valahányszor rákiáltott Kellyre, ő sírva fakadt ahelyett, hogy szembeszállt volna vele. Lelkiismeret-furdalása támadt amiatt, hogy őtőle félni kell, és soha nem tudta igazán elengedni és önmagát adni a társaságában.

Az összes lánnyal ugyanez volt a problémája, akikkel randevúzott. Ösztönösen vonzódott a jólelkűekhez, akik nem csak magukkal, hanem másokkal is törődtek. Sajnos az ilyen lányok mimózák voltak, s hagyták, hogy átgázoljon rajtuk.

Az erőszakosabbak többségéről, akik talán képesek lettek volna kiállni magukért, viszont kiderült, hogy pénz-sóvárok. Nem mintha hibáztatott volna egy nőt azért, mert gondoskodik magáról mindaddig, amíg nyílt lapokkal játszik.

Phoebe Calebowa, a Stars tulajdonosa és Cal jelöltje *A világ legjobb asszonya* címre, amikor nem volt púp az ember hátán, azt mondta, hogy nem lenne ennyi baja a nőkkel, ha nem olyan fiatalokkal randevúzna, de Phoebe ehhez nem értett. A futball a fiatalok játéka volt. Ő még igenis fiatal! S amíg tud válogatni a nők között, miért válasszon egy kétségbeesett, aszalódásnak indult harmincévest, amikor fiatal, szép, harmatos barátnője is lehet? Nem volt hajlandó mást is elhinni magáról, csak azt, hogy élete teljében van, különösen most, hogy Kevin Tucker ott lihegett a nyakában. Cal megesküdt, inkább a pokol, mintsem hagyja, hogy a pimasz gazember átvegye a helyét.

Kiitta az utolsó kortyot is, s kezdte érezni azt a bágyadt zsibongást, amely majd végre eljuttatja oda, ahol lenni akart, ahol elfelejtheti annak a két embernek a halálát, akiket annyira szeretett, Kevin Tuckert, az öregséget és a tényt, hogy szinte egy örökkévalóság óta nem érezte az indíttatást, hogy egyet is ágyba vigyen a sóvár kis harmatos virágszálak közül,

akikkel randevúzott. Észrevette, hogy Chris negyedórán belül harmadszor nézi meg az óráját.
- Mész valahová?

- Tessék? Ja, nem. - Chris összenézett Melvinnel. - Nem, csak kíváncsi voltam, mennyi az idő.

- Három perccel több, mint amikor utoljára nézted. - Cal felkapta a labdát és a mésző padlózatú, méregdrága kristálycsillárral megvilágított, de minden bútort nélkülöző ebédlőbe ment. Szerette könnyedén, lazán venni a dolgokat, s nem tervezett puccos vacsorapartikat. Ha szórakoztatni akarta a barátait, kibérelt egy gépet és elvitte őket Scottsdale-be.

Különben sem volt híve a felesleges javak felhalmozásának, mivel már tükön ült, ha sokáig egy helyben kellett maradnia, s minél kevesebbje volt, annál könnyebben tudott továbbállni. Azért tudott jól játszani, mert rend volt az életében. Nem volt állandó lakhelye, nem volt állandó barátnője, semmi, amitől öregnek és el-használtként érezte volna magát. Semmi, amitől elvesztette volna az aktualitását.

Megszólalt a csengő és Willie felkapta a fejét. - Ez biztos a pizza, amit rendeltem.

Mind a hárman az ajtó felé iramodtak.

Cal szórakozottan nézte őket. Egész este titkoltak előle valamit. Most majd kiderül, mit.

Jane Cal Bonner luxuslakásának tágas előterében állt. Rózsaszín masnival a nyakában olyan volt, mint egy díszcsomagolású különleges küldemény.

A szíve olyan hevesen vert, hogy csodálkozott, hogy a férfiak nem vették észre az ugrálást a blézere mély dekoltázsa alatt. Kábának érezte magát, mintha nem is ő lenne, s gyanította, hogy a tabletták, amiket Jodie adott neki, megtették a hatásukat.

A hernyószemöldökű Junior elvette a kabátját és kurta utasításokat sugott a három férfinak, akik csak futball-játékosok lehettek. A Chris nevezetű fehér volt, idő előtt kopaszodó hajjal és a legizmosabb nyakkal, amit Jane emberi lényen valaha látott. A fekete Melvinnek drótkeretes szemüvege tudós benyomást kölcsönzött, mely éles kontrasztban állt atlétatermetével. Willie-nek kávészínű bőre volt, ami kiemelte hatalmas szemét, mely után dög-Jötték a nők.

Junior befejezte az eligazítást és hüvelykujjával Jane-re bökött. - Jodie kitett magáért, nem igaz? Mondtam, hogy megcsinálja.

A férfiak méregették, majd Willie bólintott. - Igazi luxusprosti. De hány éves?

- Huszonöt - felelte Junior, még egy évet lefaragva Jane mesebeli korából.

- Formás láb, kerek fenék - mondta Chris körbejárva Jane-t. Kezét Jane fenekének jobb felére simította és megszorította.

Jane megpördült és sípcsonton rúgta.

- Hé!

Túl későn döbrent rá, hogy nagy hibát követett el. Aki a testével kereskedik, aligha reagál ilyen hevesen egy cirógatásra. Gyorsan összeszedte magát, s egy elit call girl minden gögösségével nézett a férfira. - Nem adok ingyenes termékmintát. Ha érdekel az áru, kérj időpontot.

A férfiak messze nem sértődtek meg, elkezdtek nevetni, s Willie elismerően bólintott. - Te kellesz az öreg Bonnernek.

- Holnap fülig fog érni a szája - kuncogott Melvin.

- Gyerünk, fiúk. Indulhat a buli!

Junior előretolta, s miközben Jane nevetséges magas sarkú körömcipőjében bukdácsolt a mésző padlón, mindannyian rázendítettek a *Happy birthday to you*-ra.

Jane kiszáradt szájjal, halálra rémulten ért el az előtér végébe. A következő lépésnél cipője sarka belesüppedt a fehér szőnyegbe. Megfordult, megpillantotta Cal Bonnert és sóbálvánnyá vált. Még a nyugtató teremtette ködfátyolon át is teljesen tisztán látott egy gyötrelmes tény. A televízió képernyője csalt.

A férfi egy üvegfal előtt állt, háttérként csupán a hideg novemberi éjszaka szolgált. A televízióban Jane egy hibátlan testű, nyelvtanilag hibásan beszélő, falusi parasztot látott, de a helyiség túlsó feléből rábámuló férfiban nem volt semmi paraszti. Egy harcost választott.

Cal oldalra biccentette a fejét és Jane-t tanulmányozta. Pillantása jeges és morcos volt, ijesztő benyomást keltett. Szürke szeme olyan halvány, hogy szinte ezüstszínűnek tetszett. Nem ismert könyörületet.

Barna hajának göndörségét nem igazán sikerült megszelídíteni szigorú vágással. A saját törvényei szerint élt, és nem tartozott elszámolással senkinek.

Dagadó muszklik és állati erő. Egy izompacsirta.

Durva arccsont és kegyetlen áll. Semmi gyengédség. Semmi szelídség. Hódító volt, aki háborúzásra termett.

Jane hátán végigfutott a hideg. Kétsége sem fért hozzá, hogy a férfi kíméletlenül bánt el mindenkivel, akit az ellenségének tekintett. De én nem az ellensége vagyok, emlékeztette magát. Cal soha nem fogja megtudni, mit tervez ellene. A harcosok különben sem törődnek törvénytelen fattyaikkal. A gyermekek az erőszak és a zsákmányolás természetes következményei, kár gondolni is rájuk.

Rekedt férfias nevetés közepette durva kezek lökték az idegen felé, akit gyermeke apjának választott.

- A születésnap ajándékod, Cal.

- Tőlünk neked.

- Boldog születésnapot, pajtás. A legjobbat hoztuk el.

Jane egy utolsó lökéssel a férfinak tántorodott. Izmos mellkasba ütközött. Erős kar ölelte át, mielőtt eleshetett volna, s enyhe whiskyszag csapta meg. Megpróbált elhúzódni, de Cal még nem döntött úgy, hogy elengedi, így ez lehetetlennek bizonyult.

Ijesztő volt ez a hirtelen magatehetetlenség. A férfi majdnem egy fejjel magasabb volt nála, szikár, jól karbantartott testén egy deka felesleg sem volt. Jane-nek kényszerítenie kellett magát, nehogy küzdeni kezdjen a szabadulásért, ha a férfi megérezte volna ugyanis a gyengeségét, megsemmisítette volna.

Lelki szemei előtt felvillant egy kép, ahogy meztelenül fekszik a férfi alatt, s azonnal elhessegette. Ha a dolognak erre a részére gondol, semmi esélye rá, hogy véghez vigye a tervét.

Cal végigsimított a karján. - Azt hiszem, még soha nem kaptam ehhez fogható születésnap ajándékot. Annyi rafinéria van bennetek, srácok, mint kutyában bolha.

A mély, vidékies hanglejtés azonnal kijózanította Jane-t. Lehet, hogy a férfi teste egy harcosé, de akkor is csak egy futballjátékos, s azok közül sem az éleleszű fajta. A tudat, hogy magasabbrendű intelligenciával rendelkezik, erőt adott Jane-nek, hogy felnézzen abba a szürke szempárba, miközben a férfi lassan eleresztette szorításából.

- Boldog születésnapot, Mr. Bonner. - Szerette volna, ha a hangja sikamlós, de inkább tanáriásnak tűnt, mintha egy óráról elkésett diákot üdvözölt volna.

- Calnak hívják - mondta Junior. - A Calvin rövidítése, de nem ajánlom, hogy így szólítsd, mert nagyon haragszik érte, s nem tanácsos felbőszíteni az alvó oroszánt. Cal, bemutatom Rózsát. Rózsabimbót.

A férfi felvonta a szemöldökét. - Egy sztriptíztáncosnőt hoztatok?

- Én is pont ezt hittem, de nem az. Prosti.

Undor futott át a férfi arcán, aztán eltűnt. - Nos, nagyon köszönöm, hogy gondoltatok rám, de én inkább passzolok.

- Ezt nem teheted, Cal - tiltakozott Junior. - Tudjuk, mi a véleményed a prostikról, de Rózsa nem egy utcalány a sarokról. De még mennyire nem. Igazi luxusprosti. A családja a Mayflowerrel jött Amerikába. Meséld el neki, Rózsa.

Jane figyelmét annyira lekötötte, hogy felfogja, őt - dr. Jane Darlinton, a nagy tiszteletnek örvendő fizikust, akinek egész életében egy szeretője volt - prostinak nevezték, hogy beletelt egy pillanatba, míg elő tudott állni a dölyfös válasszal. - Miles Standishsel is szolgált egy Bimbó.

Chris Melvinre pillantott. - Tudom, ki az. Nem ő játszott a Bearsben a nyolcvanas években?

Melvin nevetett. - A mindenit, Chris, az osztályteremben is töltöttél némi időt, amíg egyetemre jártál?

- Futballoztam. Hülyeségekre nem volt időm. Különben sem ez a lényeg most. Ma van a Bombázó születésnapja, mi a legviccesebb ajándékot adtuk neki, amit pénzzel meg lehet venni, ő meg viccesen tovább akarja passzolni.

- Mert túl öreg - kiáltotta Willie. - Mondtam nektek, hogy egy fiatalabbat kellene keresnünk, de ti csak azt hajtogattátok, hogy nem szabad, hogy Kellyre emlékeztesse. Csak huszonnégy éves, Cal. Tényleg.

Így fiatalodott Jane még egy évet.

Nem passzolhatod le. - Chris előrelépett, harcias fény villogott a tekintetében. - Ő a születésnap ajándékod. Meg kell du... döngetned.

Jane bőre lángolt, s mivel nem akarta, hogy lássák, hogy elpirult, elfordult és úgy tett, mintha a nappalit tanulmányozná. A rövid szálú fehér szőnyeg, a szürke szétszedhető szőfa, a sztereoberendezés és a nagyképernyős tévé drága volt, de unalmas. Különböző tárolókat látott szétszórva a földön: műanyag poharat, egy KFC vödröt, üres gabonapelyhes dobozt. Nem elég, hogy Mr. Bonner falusi volt, még rendetlen is, de mivel a trehány-ság nem genetikailag öröklődő tulajdonság, Jane nem aggódott miatta.

Cal egyik kezéből a másikba dobálta a golflabdát. - Megmondom, mi legyen, fiúk. Az emberek adják-veszik az ajándékokat. Mi lenne, ha elcserélném egy vacsorameghívásra?

Ezt nem teheti! Keresve sem talál még egy ilyen apát a gyerekeknek.

- A francba, Bombázó, sokkal többbe került, mint egy vacsora!

Jane kíváncsi lett volna, mennyibe. Junior odaadta neki a pénzt, amit anélkül, hogy megszámlolt volna, a táskájába gyűrt, majd a kocsija első ülése alá rejtett. Holnap első dolga lesz az utolsó dollárig odaadományozni az egyetemi ösztöndíj alapítványnak.

Cal kiitta az italt a poharából. - Értékelem az ötletet, fiúk, de azt hiszem, egyszerűen ma este nincs kedvem egy lotyóhoz.

A düh úgy érte Jane-t, mint molekuláris ütközés. Hogy merészel a férfi így beszélni róla? Az érzelmei néha elárulták, de az agya sosem, s most azt kiabálta, hogy tegyen valamit. De nem adhatja fel ilyen könnyen. Bonner ideális, s valahogy rá kell vennie, hogy meggondolja magát. Igen, fizikailag ijesztő, s Jane nem sok reményt fűzött hozzá, hogy gyengéd szerető lenne, de néhány perces durva bánásmódba még nem fog belehalni, s nem éppen azért választotta a férfit, mert mindenben az ő ellentéte?

- Ugyan, Bombázó - mondta Willie. - Dögös a csaj. Megkeményedek, ha csak ránézek.

- Akkor vidd. - Bonner a folyosó felé bökött a fejével. - Tudod, hol a vendégszoba.

- Nem!

Mindannyian felé fordultak.

Jane a férfi kukoricaprósza kiejtésére gondolt és emlékeztette magát, hogy Cal Bonner nem több, mint egy egyszerű futballjátékos. A tablettáktól erőre kapott. Csak túl tud járni az eszén. - Nem egy darab hús vagyok, amit körbeadogathatnak. Kizárólagos szerződéssel dolgozom, mely megköveteli, hogy a mesterségemet csak Mr. Bonnerrel gyakoroljam. - Kerülve a Bombázó tekintetét, a másik három férfira nézett. - Miért nem mennek most el, uraim, hogy négyszemközt beszélhessük meg a dolgot Mr. Bonnerrel?

- Igen, miért is ne - mondta Melvin. - Gyerünk, fiúk.

Nem kellett kétszer mondani. Testalkatukat meghazudtoló gyorsasággal futottak az előtérbe.

Melvin az utolsó pillanatban visszafordult Jane-hez. -Reméljük, megéred a pénzedet, Rózsa. Addj bele apaitanyait, érted? Amit csak a Bombázó akar.

Jane nyelt egyet és bólintott. A következő pillanatban a bejárati ajtó becsukódott.

Jane és a férfi, akit Bombázónak hívtak, egyedül maradt.

3

Jane nézte, ahogy a Stars irányítója újratölti a poharát a dohányzóasztalon álló üvegből. Miközben a szájához emelte, halvány, átható tekintetével, mellyel földet lehetett volna perzselni egy hadjáratban, Jane-t vizslatta. Jane-nek ki kellett találnia valamit, amivel elcsábíthatja, mielőtt a férfi kidobja. De mit? Egyszerűen ledobhatná a ruháit, de mivel a melle nem éppen egy szexbombáé, csak azt érte volna el vele, hogy a Bombázó a legrövidebb úton megszabaduljon tőle. Különben sem lelkesedett az ötletért, hogy levetkőzzön egy díszkivilágításban fürdő, függöny nélküli, üvegfalú nappaliban ácsorgó idegen előtt. Amikor a meztelen jelenetet elképzelte, úgy gondolta, hogy nagyon sötét lesz.

- Akár te is csatlakozhass hozzájuk, Rózsabimbó. Meg kellesz mondanom, hogy nem vagyok oda az utcalányokért.

A férfi gyalázatos nyelvtanja megerősítette Jane-ben az eltökéeltséget. Cal Bonner minden egyes nyelvi hibája pontokkal gyengítette Jane meg nem született gyermekének IQ-ját.

Jane az időt húzta. - Véleményem szerint nem célszerű klisírozni semmilyen embercsoportot.

- Ne mondd.

- Egy embert csupán az etnikai-, vallási vagy akár a szakmai tevékenysége alapján megítélni nélkülöz minden logikát.

- Valóban? Akkor mi a helyzet a gyilkosokkal?

- Őszintén szólva a gyilkosok nem egy kohéziós csoport, a kettő nem ugyanaz. - Jane tudta, hogy belerángatni egy vitába a férfit talán nem a legjobb módja annak, hogy felizgassa, de sokkal jobb szónok volt, mint csábító, s nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy be ne bizonyítsa az igazát. - Amerika az etnikai tarkaság és a vallási szabadság alapelveire épült, mégis a vak előítélet keltette életre a legtöbb gonoszt a társadalmunkban. Nem gondolja, hogy ez ironikus?

- Azt akarod mondani, hogy mint Állam bácsi hú fiának hazafias kötelességem megmutatnom a repedéseket a hálósobám mennyezetén?

Jane mosolyogni kezdett, míg észre nem vette a férfi arckifejezésén, hogy komolyan beszél. Eme áldott egy-ügyűség kapcsán Jane meg nem született gyermekének IQ-ja ismét örvendetes zuhanásba kezdett.

Egy pillanatra latolgatta, mennyire erkölcsös szándékosan manipulálni valakit, aki ennyire tompa agyú, arról nem is beszélve, hogy semmi humora, de a harcos testi szolgálatai iránti vágya győzedelmeskedett az elvei fölött. - Igen, bizonyos mértékben igen.

Cal megbillentette a poharát. - Rendben, Rózsabimbó. - Azt hiszem, vagyok olyan részeg, hogy adjak neked egy esélyt, mielőtt kidoblak. Mutasd, mid van.

- Tessék?

- Lássuk az árut.

- Az árut?

- A testedet. Hogy mi van a tarsolyodban. Mióta vagy egyébként prosti?

- Ööö... tulajdonképpen maga az első ügyfelem.

- Az első ügyfeled?

- Ne ijedjen meg. Nagyon jól képzett vagyok.

A férfi arca megfeszült, s Jane-nek eszébe jutott, mennyire undorodik a Bombázó a prostituáltaktól, mely tény csak mégjobban megnehezítette ennek a különös játéknak a

végrehajtását. Amikor Jane rámutatott erre, Jodie lerázta azzal, hogy a csapattársai majd ügyis leitatják a férfit, s Cal nem fog finnyáskodni. Bár Jane látta rajta, hogy beszívott, egyáltalán nem tűnt részegnek.

Megint hazudnia kellett. Lehet, hogy a tabletták miatt, de kezdte egyre jobban kézben tartani a helyzetet. Egy-1 szerűen csak fantázia kérdése volt az egész, kitalálni egy történetet, kiszínezni találó részletekkel, és mindent megtenni, hogy közben tartani tudja a szemkontaktust. - Ön bizonyára régimódi, Mr. Bonner, aki azt hiszi, hogy a szakmámbeliek csak egy bizonyos módon képezhetik magukat, de ez ma már nem így van. Én például nem vagyok az alkalmi kapcsolatok híve.

- Örömlány vagy.

- Igen. De úgy emlékszem, említettem, hogy maga az első ügyfelem. Eleddig csak egyetlen férfival kerültem intim kapcsolatba. Néhai férjemmel. Történetesen özvegy vagyok. Egy nagyon fiatal özvegy.

Nem úgy tűnt, hogy a férfi elhinné egy szavát is, ezért Jane színezni kezdett. - A férjem súlyos adósságot hagyott maga után, s olyan munkára volt szükségem, ami jobban fizet a minimálbérnél. Sajnos mivel nem rendelkezem kapós szakmával, nem volt sok választásom, ekkor eszembe jutott, hogy a férjem mindig dicsérte a házasságunk intim dolgait. De kérem, ne gondolja, hogy nem vagyok magasan képzett, csak mert egyetlen partnerem volt.

- Lehet, hogy lemaradtam valamiről, de nem egészen értem, hogy lehet valaki, aki azt állítja magáról, hogy... mit is mondtál, egyetlen partnere volt, jól képzett.

Jogos. Jane agya kattogott. - Azokra az oktató videofilmekre utaltam, amit az ügynökségem minden új alkalmazottnak levetít.

- Videofilmekkel képeznek benneteket? - Ahogy Cal összehúzta a szemét, Jane-t egy vadászra emlékeztette, aki a lövegirányzékba néz. - Az ember mindig megdöbbenik.

Jane-t öröm járta át, ahogy gyermeke újabb pontokat veszett az alapismereti teszten. Számítógép sem találhatott volna tökéletesebb partit.

- Nem közönséges videofilmek. Nem olyanok, amiket szívesen bemutatna egy befolyásolható gyereknek. Ma azonban, a biztonságos szex korában a régimódi gyakorlati képzés már nem célszerű, a megfontolt ügynökségek számára legalábbis.

- Ügynökségek? Bordélyházakról beszélsz?

Jane-nek minden egyes ilyen visszataszító szó egyre jobban fájt. - A politikailag korrekt kifejezés „érzéki gyönyör ügynökség”. - Elhallgatott. Úgy érezte, mintha felszállt volna a feje a nyakáról. - A prostituáltak elnevezése Pedig szexuális gyönyört szolgáltatók vagy SZGYSZ.

- SZGYSZ? Te egy kétlábon járó enciklopédia vagy.

Fura, de mintha a férfi akcentusa percről percre egyre erőteljesebbé vált volna. Bizonyára az ital. Hála istennek túl tompa agyú volt ahhoz, hogy rájöjjön, milyen különös fordulatot vett ez a beszélgetés. - Vannak diavetítések és vendégelőadók, akik beszámolnak a szakterületükről.

- Mint például?

Jane agya zakatolt. - Ööö... például a szerepjátékokról.

- Miféle szerepjátékokról?

Tényleg. Jane különböző forgatókönyvek között lapozgatott a fejében, olyat keresve, amiben nincs fizikai erőszak és megaláztatás. - Van egy olyan, amit úgy hívunk A Mesebeli Királyfi és Hamupipőke.

- Az milyen?

- Rózsák vannak benne. Rózsaszíromágyon kell szeretkezni.

- Engem nem vonz az ilyen kislányos dolog. Tudsz valami pikánsabbat ajánlani?

Miért hozta fel a szerepjátékokat? - Persze, de mivel maga az első ügyfelem, azt hiszem, jobb teljesítményt nyújthatnék, ha ragaszkodnánk az alapokhoz.

- Misszionárius póz?

Jane-nek elszorult a torka. - A szakterületem. - Nem úgy tűnt, mintha a férfit lázba hozta volna a lehetőség, bár az arca olyan kifürkészhetetlen volt, hogy nehéz lett volna megmondani. - Vagy azt hiszem, van érzésem ahhoz is, amikor... ööö... én vagyok a partnerem fölött.

- Azt hiszem, éppen most győzted le a prostituáltak iránti előítéletemet.

- Szexuális gyönyört szolgáltatók.

- Mindegy. De a helyzet az, hogy egy kicsit öreg vagy.

Öreg! Ez tényleg lefagyasztotta Jane-t. Bonner harminchat, de van képe egy huszonnégy éves nőt öregnek nevezni. Talán a feje lebegése miatt volt, de a tény, hogy valójában nem is huszonnégy, nem számított. Csak az elv.

Sikerült együtt érzően néznie. - Sajnálom, félreértettem. Azt hittem, meg tud birkózni egy felnőtt nővel.

Bármit kortyolt is a férfi, cigányútra ment és köhögni kezdett.

Jane szándékos gonoszsággal a telefonra mutatott. - Akarja, hogy felhívjam az irodát és megmondjam nekik, hogy küldjék ki magának Tökmagot? Ha megcsinálta a házi feladatát, ráér.

A férfi abbahagyta a köhögést, hogy szuperszonikus lángcsóvát lövelljen rá a szeméből. - Nem vagy huszonnégy. Mindketten tudjuk, hogy egy nappal sem vagy fiatalabb huszonnyolcnál. Most pedig mutasd meg, milyen bemelegítő gyakorlatokat tanultál az oktatófilmekből. Ha felkelted az érdeklődésemet, talán meggondolom magam.

Semmire sem vágyott jobban Jane, mint hogy megmondja a férfinak, menjen a pokolba, de nem hagyhatta, hogy a felháborodása, még ha jogos is, eltérítse a céljától. Hogy vegye rá? Nem is foglalkozott az előjátékkal, azt feltételezte, hogy a férfi egyszerűen leteperi, megteszi a dolgát, aztán legurul róla, ahogy Craig szokott.

- Milyen bemelegítő gyakorlatot kedvelt eddig?

- Hoztál magaddal korbácsot?

Jane érezte, hogy elpirul. - Nem.

- Bilincset?

- Nem!

- A fenébe! Mindegy. Széles látókörű vagyok. - Cal lereszkedett a helyiség legnagyobb foteljébe és hanyagul legyintett. - Rajta, Rózsabimbó, hogyismondják, improvizálj. Valószínűleg tetszeni fog, bármivel is állsz elő.

Talán csábosán lejtethetne előtte. Otthon egyedül jó táncos volt, de nyilvánosság előtt esetlen és feszélyezett. Esetleg bemutatathatna egy aerobikgyakorlatot, bár a megerőltető munkabeosztása és amiatt, hogy jobban kedvelte a gyors sétát mint mozgásformát, általában kihullott, mielőtt az óra véget ért. - Ha fel szeretné tenni a kedvenc zenéjét...

- Persze. - Cal felállt és a sztereoberendezéshez lépett. - Azt hiszem, van valami intellektuálison!. Fogadni mernék, hogy az olyan SZSZGY-k, mint te, kedvelitek a komoly művészetet.

- SZGYSZ.

- Azt mondtam, nem? - Cal becsúsztatott egy cédét a gépezetbe, s miközben visszaült, a nappalit betöltötte Rimszkij-Korszakov „Dongó”-jának lendületes dallama.

Jane-nek nem éppen egy ilyen örült tempójú darab volt az elképzelése az andalító zenéről, de mit lehet tudni?

Előadott néhány vállkörzést az aerobikóra bemelegítő gyakorlataiból és próbált tüzesen nézni, de a zene pergő ritmusa ezt lehetetlenné tette. Az ereiben áramló vegyi anyagok azonban továbbsarkallták. Kitöréssel folytatta, tizet jobbra, tizet balra, nehogy féloldalas legyen.

Haja az arcát csapkodta mozgás közben, melyről csak remélni tudta, hogy csábos, de ahogy a férfi azzal a földet perzselő tekintettel nézett rá, Jane semmi jelét nem látta, hogy elragadta volna a vágy. Eszébe jutott, hogy megérinthetné a lábujjait, de nem tűnt kecses táncmozdulatnak. Különben sem érte volna el anélkül, hogy be ne hajlítsa a térdét. Hirtelen ihlete támadt.

Egy. Két. Há'. Rúgás!

Egy. Két. Há'. Rúgás!

Cal keresztbe tette a lábát és ásított.

Jane megpróbálkozott egy hawaii táncmozdulattal.

A férfi az óráját nézte.

Reménytelen volt. Jane megállt és hagyta, hogy a dongók nélküle repüljenek el.

- Várom, hogy a pattanóbogár részhez érj.

- Nem szeretem, ha bámulnak.

- Azt hiszem, több oktatóvideót kellett volna nézned. Vagy pár régi John Travolta-filmet. - Cal felállt és odalépett lehalkítani a zenét. - Lehetek hozzád őszinte, Rózsabimbó?

- Kérem.

- Nem izgatsz fel. - A férfi a hátsó zsebébe nyúlt és elővette a tárcáját. - Hadd adjak egy kis borraivalót.

Jane alig tudta volna visszafojtani a könnyeit, ha sírós fajta lett volna. A férfi ki fogja dobni, ő pedig elveszti az esélyt, hogy álmai gyermeke megszülethessen. - Kérem, Mr. Bonner. Nem bocsáthat el.

- Dehogynem.

-Ha megteszi... kirúgnak. A Starstól származó bevétel nagyon fontos az ügynökségemnek.

- Ha olyan átkozottul fontos, miért téged küldtek? A vak is láthatja, hogy annyit értesz a kurválkodáshoz, mint tyúk az ábécéhez.

- Kongresszus van a városban. Nincs elég emberük.

- Azt akarod mondani, hogy... munkaerőhiány miatt kaptalak téged?

Jane bólintott. - Ha meg tudják, hogy nincs megelégedve a szolgálataimmal, kirúgnak. Kérem, Mr. Bonner, szükségem van erre a munkára. Ha elbocsát, elveszítem a juttatásokat.

- Juttatásokat kapsz?

Ha nem is kaptak az örömlányok, kellett volna. - Kiváló a fogorvosi ellátásuk, s előjegyzésem van gyökérkezelésre. Nem tudnánk... nem tudnánk egyszerűen bemenni a hálószerobába?

- Nem is tudom, Rózsabimbó.

- Kérem! - Jane végső elkeseredettségében a férfi keze után kapott. Behunyta a szemét, a melléhez emelte és rászorította Cal nyitott tenyerét.

- Rózsabimbó?

- Igen?

- Mit csinálsz?

- Hagyom, hogy... megfogja a mellemet.

- Aha. - Cal keze nem mozdult. - Egyik oktatófilmben sem javasolták, hogy előbb le kellene vetkőznöd?

- A blézer olyan vékony, hogy szerintem nincs különbség. Biztos vagyok benne, hogy érezni lehet, nincs alatta semmi.

A férfi tenyeréből áradó melegség égette a bőrét a vékony selymen át. Nem akarta elképzelni, milyen érzés lett volna a lehetővékony akadály nélkül. - Mozgathatja a kezét, ha akarja.

-Értékelem az ajánlatot, de... szándékosan áll kinyitni a szemedet a közeljövőben?

Jane elfelejtette, hogy behunyta, s gyorsan felnézett.

Hiba volt. Cal olyan közel állt, hogy hátra kellett hajtani a fejét. Ebből a távolságból a férfi vonásai összerosódtak előtte, de annyira nem, hogy ne lássa, szája még zordabb, mint kezdetben hitte. Egy sebet látott az álla egyik felén, egy másikat a hajtövéénél. Csupa acélos izom volt. Nincs olyan játszótéri ördögfióka, akinek lenne bátorsága bántani ennek az embernek a gyereket.

Ez az én hintám, pápaszemes! Szállj le róla, vagy megverlek!

Gógyis Jane tetves... Gógyis Jane tetves...

- Kérem. Nem mehetnénk a hálósobába?

Jane leengedte a karját, s a férfi lassan elvette a kezét a melléről. - Tényleg nagyon akarsz, ugye, Rózsabimbó?

Jane bólintott.

A férfi ránézett, harcos szeme nem árult el semmit.

- Megvettek és fizettek értem - emlékeztette Jane.

- Ez igaz. - Cal tanakodott. Jane türelmesen várt, időt adott a férfi lomha agyának a cselekvéshez.

- Miért nem mész vissza a munkaadóhoz és mondod meg neki, hogy elvégeztük a piszkos munkát?

- Minden az arcomra van írva. Azonnal nyilvánvaló lenne, hogy hazudok.

- Akkor nincs más kiút, nem igaz?

Jane előtt felcsillant a remény. - Attól tartok, nincs.

-Rendben, Rózsabimbó, te nyertél. Jobb, ha felmegyünk az emeletre. - Cal bebújtatta mutatóujját a rózsaszín szalag alá. - Biztos, hogy nincs nálad bilincs?

Jane érezte a nyakán a férfi ujját, ahogy nyelt. -Biztos.

- Akkor essünk túl rajta.

Cal megrántotta a szalagot, mint egy kutyapórázt. Jane szíve zakatolt, miközben a férfi kivezette az előtérbe, és anélkül, hogy elengedte volna, húzni kezdte felfelé a kárpitozott lépcsőn. Egymáshoz koccantak. Jane próbált elhúzódní, de Cal fogva tartotta.

Ahogy felfelé tartottak, Jane rettegve nézte a férfit a szeme sarkából. Tudta, hogy csak a képzelete játszik vele, de a Bombázó mintha megnőtt volna. Pillantása a férfi mellkasáról a csípőjére siklott, s elkerekedett a szeme. Ha nem tévedett, Calt egyáltalán nem hagyta olyan hidegen, mint mutatta. Teljesen feltüzeltnek látszott a farmerban.

- Ide, Rózsabimbó.

Jane még mindig azon töprengve, hogyan izgathatta fel a férfit egy olyan alkalmatlan személy, mint ő, megbotlott, miközben Cal berántotta a hálósoba ajtaján. Nő vagyok, emlékeztette magát, Bonner pedig primitív ősember. Alkoholos befolyásoltság alatt bizonyára úgy döntött, bármilyen nő megteszi neki. Örülhetett, hogy csak a szalagjánál és nem a hajánál fogva vonszolta a barlangjába.

Cal felkapcsolta a villanyt. Süllyesztett lámpák világították meg a paplan helyett csupán takaróval megvetett franciaágyat. A szemközti fal ablaksorát zsalugáteres spaletta takarta. Az enyhén zsúfolt berendezést egy komód, egy kényelmes fotel és két éjjeliszekrény szolgáltatta.

A férfi elengedte a szalagot és megfordult, hogy bezárja az ajtót. Jane-nek elszorult a torka a zár kattánására. - Mit csinál?

- A barátainknak kulcsuk van a házhoz. Feltételezem, hogy nem akarsz társaságot kapni. Persze, ha tévedek...

- Nem, nem. Nem téved.

- Biztos? Vannak GYSZSZ-ek, akik gruppszexre specializálódnak.

- SZGYSZ. S az a harmadik szint. Én az elsőnél tartok. Lepakcsolhatjuk a lámpát?

- Akkor hogy foglak látni?

- A spalettákon át beszűrődik a holdfény. Biztos vagyok benne, hogy eleget fog látni. Különben is így rejtelmesebb.

Beleegyezést sem várva Jane a villanykapcsolóhoz ugrott és lenyomta. A helyiséget előntötte a spalettákon át beáramló holdfény sugar.

Cal az ágyhoz ment, és hátat fordított Jane-nek. Jane nézte, ahogy áthúzza fején kötött ingpólóját. Vállizmai hullámzóttak, ahogy félredobta. - A fotelbe leteheted a ruháidat. - Jane remegő térdel indult el a fotel felé, amire a férfi mutatott. Most, hogy eljött a leszámolás pillanata, szinte földbe gyökerezett a lába a félelemtől, amit még a nyugtatok sem tudtak legyőzni. Kitervelni gondolatban a légyottot és szembenézni a valósággal, hogy egy idegennel fog szeretkezni, teljesen más volt.

- Nem akar beszélgetni előbb egy kicsit? Hogy jobban megismerjük egymást.

- Elment a kedvem a beszélgetéstől, amikor beléptünk azon az ajtón.

- Értem.

A férfi cipője koppant a földön. - Rózsabimbó? - Igen?

- Hagyd magadon a szalagot.

Jane belekapaszkodott a fotel háttámlájába, hogy össze ne rogyjon.

Cal felé fordult, s egyetlen kézmozdulattal kigombolta a farmerjét. Holdfény vetődött meztelen mellkasára, csípőjére. A vágya olyan nyilvánvaló volt, hogy Jane nem tudta levenni róla a szemét.

A férfi megfosztotta a további bámészkodástól, leült az ágy szélére, hogy lehúzza a zokniját. Meztelen lábfeje egyenes és keskeny volt, sokkal hosszabb, mint Craigé. Eddig mindene nagyobb volt, mint Caignek. Jane nagyot sóhajtott, hogy nyugalmat erőltessen magára, majd kibújt a magas sarkújából.

A férfi kigombolt farmerban végigdőlt az ágyon a párnákra. Kezét a feje alá tette és nézte. Jane a blézere csattja után nyúlt.

Ahogy hozzáért, a félelemtől libabőrös lett és erőt kellett vennie magán, hogy megőrizze a hidegvérét. Mit számít, ha Bonner meglátja meztelenül? Nincs semmi rendkívüli a ruhája alatt, és kétségbeesetten szüksége van a férfira. Most, hogy meglátta, senki mást nem tudott elképzelni gyermeke nemzőapjának.

A keze azonban mintha megbénult volna. Észrevette, hogy a férfi slicce lecsúszott, láthatóvá téve a lapos hasát kettémetsző szűk szőrsávját.

Csináld! Kiáltotta az agya. Mutasd meg neki a testedet! De az ujjai nem engedelmeskedtek.

Cal nézte, egy szót sem szólt. Ádáz tekintetében nem volt semmi kedvesség. Semmi gyengédség. Semmi megnyugtató. Miközben próbált úrrá lenni a bénultságán, eszébe jutott, hogy Craig nem szerette a szexuális előjátékokat. Azt mondta, a férfiaknak a végeredmény a fontos. Cal bizonyára örülni fog neki, ha egyszerűen hagyja, hogy rátérjen a lényegre. Elindult az ágy felé.

- Van óvszer a fürdőszobában a felső fiókban, Rózsabimbó. Hozd ide.

Jóllehet a kérés még bonyolultabbá tett mindent, Jane-t elégedettséggel töltötte el a férfi túlélőképességének bizonyítéka. Lehet, hogy nem egy könyvmoly, de van magához való esze, mely értékes tőkét nem baj, ha örököl tőle a gyermeke.

- Nincs rá szükség – felelte Jane halkán. – Készültem.

Kissé megfeszítette a lábát és bal kezével felrángigálta a szoknyáját. A fehér selyem felcsúszott a combjára. Benyúlt alá, s miközben elővette a harisnyájába dugott óvszert, teljes erővel letaglóztta a morális hordereje annak, amit művelt. Szándékosan kárt tett az óvszerben, s ezzel csalt.

Az atomfizika vagy eltávolította az embert Istentől, vagy közelebb vitte hozzá. Vele az utóbbi történt, s most dacolt mindennel, amiben hitt. Ugyanakkor kezdte racionálisan látni a

dolgokat. Calnak nincs szüksége arra, ami neki kell, és semmi baja nem lesz attól, ha elveszi tőle. Csak egy evőeszköz. Nem fog ártani neki.

Félretéve az aggályait, kettétépte a tasakot és odanyújtotta neki az óvszert. Még a félhomályban sem akarta megkockáztatni, hogy Cal észrevegye, megbabrált a csomagolást.

- Te kis gyakorlatias.

- Nagyon gyakorlatias. – Jane nagy levegőt vett és odáig rángatta a szoknyáját, hogy feltérdelhessen az ágy szélére. Aztán eltökélve, hogy túlesik a dolgon, amilyen gyorsan csak lehet, meglovagolta a férfi combjait.

Cal feje alatt a karjával, kezében az óvszerrel, felnézett rá. Jane térden állva bátorságot gyűjtött és a férfi nyitott farmerja felé nyúlt. Ujjai végigsimítottak feszes hasán, aztán már csak arra eszmélt, hogy a hátán fekszik.

Ijedten felszisszent, s felnézett Calra. A férfi súlya belenyomta a matracba, tenyere éle úgy leszorította a vállát, hogy mozdulni sem tudott. - M...mit csinál?

Cal ajka egyetlen szigorú vonallá keskenyedett. -A játéknak vége, hölgyem. Ki a fene maga?

Jane levegő után kapkodott. Nem tudta, hogy a férfi súlya vagy a saját rettegése miatt-e, de úgy érezte, mintha összeomlott volna a tüdeje. - Nem... nem értem, mire gondol.

- Az igazat akarom, most. Ki maga?

Alábecsülte a férfi paraszti eszét, s tudta, hogy nem bocsátkozhat ismét nyakatekert magyarázkodásba. Ha meg akarja menteni a helyzetet, az egyetlen esélye az egyszerűség. Jodie Pulanskira gondolt, és kényszerítette magát, hogy egyenesen Cal szemébe nézzen.

- Egy rajongója.

A férfi megvetően nézett rá. - Sejtettem. Egy unatkozó úrinő, aki futballmezekre áhítozik.

Úrinő! Cal azt hiszi, úrinő vagyok! A hír az újdonság erejével hatott és elterelte a figyelmét, csak másodpercek múlva tudott felocsúdni. - Nem minden futballmezre - sietett közölni -, csak a magáéra.

Remélte, hogy a férfi nem fogja megkérdezni, hányas a száma, mert Jane-nek fogalma sem volt. A magánnyomozása csupán Cal egészségügyi állapotára terjedt ki: alacsony koleszterinszint, normális látásélesség, semmilyen krónikus betegség a családban, csak sportsérülések sorozata, amik miatt Jane nem aggódott.

- Ki kellene dobnom innen.

De Cal nem mozdult, s Jane megérezte a combján, hogy miért. - De nem fog.

A férfi sokáig nem szólt semmit. Aztán feltápászko-dott és elengedte a vállát. - Igaza van. Azt hiszem, eleget ittam ahhoz, hogy eltekintsek a tényről, miszerint évekkel ezelőtt leszámoltam a rajongókkal.

Kiült az ágy szélére és lehántotta magáról a farmerjét. Ahogy a holdfény rávetődött a testére, volt benne valami primitíven és elementárisán férfias. Jane lesütötte a szemét, mikor Cal felrángatta a megbabrált óvszert. A kocka el volt vetve.

A férfi visszafordult és a blézere csatja után nyúlt. Jane szája kiszáradt, az arca megrándult és ösztönösen Cal kezéhez kapott.

A férfi úgy csikorgatta a fogát, mintha vicsorgott volna. - Döntse el, Rózsabimbó, és gyorsan.

-Én... magamon akarom hagyni a ruhát. - Mielőtt Cal válaszolhatott volna, Jane a csuklójánál fogva a szoknyája alá húzta a kezét. Ott elengedte, mert ha a Bombázó innen nem boldogul egyedül, az ő sorsa bizony megpecsételődött. Feleslegesen aggódott.

- Maga tele van meglepetésekkel, Rózsabimbó. - A férfi Jane harisnyába bújt lábát simogatta, majd feljebb araszolt, követve a harisnyakötő útját a csipkés övig. Most már tudta, milyen alulöltözött Jane a szoknya alatt.

- Maga aztán nem vesztegeti az idejét!

Jane alig tudta átréselni a szavakat összeszorult torkán. - Magát akarom. Most.

Kényszerítette magát, hogy szétnyissa a lábát, de az izmai annyira begörcsöltek, hogy alig engedelmeskedtek.

Cal simogatta, nyugtatgatta, mint egy dörömbölő cicát.

- Lazítson, Rózsabimbó. Elég feszült ahhoz képest, hogy mennyire akarja.

- A... a várakozástól. - Kérlek, istenem, add, hogy teherbe essek. Add, hogy gyerekem lehessen és eltűnhessen innen.

A férfi a puha szőrszálakat cirógatta a combjai találkozásánál, Jane pedig szeretett volna elsüllyedni szégyenében. Feljajdult, mikor Cal érintése intimebb lett, aztán próbált úgy tenni, mintha a szenvedélytől nyög-décselt volna. Meg kell nyugodnia. Hogy fog ilyen feszült lelkiállapotban megtermékenyülni?

- Fájdalmat okoztam?

- Nem. Dehogy. Még soha nem élveztem ennyire.

A férfi hitetlenkedve felhorkant, s már éppen kezdte felhajtani Jane szoknyáját a derekára, amikor ő megállította a kezét a combja tetején. - Kérem, ne.

- Kezdem magam úgy érezni, mint egy tizenhat éves a Delafield's Drugstore mögötti sikátorban. - Cal hangja olyan rekedt volt, amilyenek Jane még soha nem hallotta, s arra következtetett, hogy a férfi nem is találja olyan kellemetlennek ezt a szertelen gondolatot.

Vajon milyen lehetett volna tinédzserlányként randizni a város futballhőisével a Drugstore mögötti sikátorban? Ő tizenhat évesen egyetemre járt. Hímnemű osztálytársai legjobb esetben a kishúguknak tekintették; ám többnyire rosszindulatú megjegyzéseket tettek a „kis szukára, aki eltörte a fokmérőt”.

Cal rátapasztotta a száját a blézeren át. Jane érezte mellén a férfi nedves, forró leheletét, s majdnem kiugrott az ágyból, mikor Cal ajka rátalált a mellbimbójára.

Amilyen váratlan, olyan lehengerlő vágy öntötte el. A férfi a mellbimbójára szorította az ajkát, s a nyelve hegyével becézte a selymen át. Jane-t pusztító hullámokban árasztotta el a kék.

Harcolt ellene. Ha egy pillanatra is átengedi magát az élvezetnek, amit Cal érintése váltott ki, egy fikarcnyival sem jobb annál a prostituátnál, akinek kiadta magát. Úgy kell megélnie, mint egy áldozatot, különben soha többet nem tud tükörbe nézni.

De Craig soha nem törődött a mellével, s olyan jó érzés volt.

- Ó, kérem... kérem, ne csinálja ezt. - Kétségbeesetten nyúlt a férfi után és próbálta magára húzni.

- Magának nagyon nehéz a kedvére tenni, Rózsabimbó.

- Csak csinálja. Csinálja, rendben?

Mintha dühöt hallott volna Cal hangjában. - Parancsára.

A férfi ujjai szétválasztották. Aztán feszítő nyomást érzett, mikor Cal beléhatolt. A párnába fordította a fejét és elfojtott egy kiáltást.

A férfi káromkodott és el akart húzódni.

-Ne! - Megragadta Cal csípőjét és belemélyesztette körmeit izmos fenekébe. - Ne, kérem, ne!

A férfi nem mozdult. - Akkor kulcsolja át a derekam a lábával.

Jane engedelmeskedett.

- Szorosabban, az istenit!

Jane erősebben szorította, s behunyta a szemét, amikor Cal lassan mozogni kezdett benne.

Belesajdult, de számított rá, hogy a férfi vad, harcias ereje fájdalmát fog okozni. Amire nem számított, hogy a fájdalom milyen gyorsan fog átváltozni melegséggé. Cal nem kapkodott - egyszerre bársonyos és acélos döfései mélyek és lassúak voltak, kibontották benne a gyönyör gombolyagát.

A férfi verejtékben úszó teste átnedvesítette vékony páncélját. Cal alányúlt és megfogta a csípőjét. Megemelte s úgy helyezkedett, hogy Jane-t a forróság hullámai kezdték nyaldosni. Bármennyire is próbálta elfojtani, az izgatottsága nőttön nőtt. Miért nem tudta Craig csak egyetlen egyszer így szeretni?

Szégyellte magát, amiért élvezte az idegennel való szeretkezést, s a gyönyör fokozódásával a rögeszméjévé vált felső kvarkokra gondolva igyekezett a kutatásaira koncentrálni. De az agya nem volt hajlandó a szubatomos részecskékre összpontosítani, s tudta, hogy tennie kell valamit, különben a férfi eljuttatja az orgazmusig, ami megbocsáthatatlan lett volna. Megacélozta magát, noha az agya figyelmeztette a veszélyre, hogy ne ingereljen egy harcost.

- Ma még befejezi?

Cal megdermedt. - Mit mondott? J

ane nyelt egyet, hangja halkan recsegett. - Hallotta. Azt hittem, jó szerető. Miért tart ilyen sokáig?

- Sokáig? - A férfi elhúzódott, hogy a szemébe nézzen. - Tudja, mit, hölgyem? Maga egy örült! - Azzal előretört.

Jane az ajkába harapott, nehogy felkiáltson, mikor a férfi mélyen elmerült benne. Újra és újra.

Belekapaszkodott a combjával és a karjával, szilárd eltökéltséggel elébe menve a férfi heves rohamainak. Tartja a lépést és nem fog érezni semmit.

De a teste fellázadt. Az ellenállhatatlan kéjhullámok egyre nagyobbak lettek. Levegő után kapkodott. Emelkedett.

Aztán Cal izmai megfeszültek. Minden egyes porciká-ia megdermedt, s Jane érezte, hogy belélövell.

Mit sem törődve saját kielégülésével, ökölbe szorította a kezét. Ússzatok! Ússzatok, harcos babacsinálók! Ússzatok, ti édes kis buta babacsinálók! Elgyengült a tudattól, mekkora ajándékot kapott a férfitől, s Cal nyirkos vállához emelve ajkát, hálából könnyed csókot lehelt rá.

A férfi előrebukott, teljes súlyával ránehezedett.

Jane továbbra is szorosan kulcsolta a combjával Cal csípőjét, akkor sem engedve el, mikor megérezte, hogy a férfi kezd visszavonulni. Csak még egy kicsit. Még ne.

Cal fizikai fölénye alatt megtört az akaratereje. A férfi elhúzódott és kiült az ágy szélére. A térdére könyökölt, s nagyokat lélegezve bámult a semmibe. A szalag kibomlott Jane nyakában, s ahogy megmozdult, a párnára hullott.

Holdfény vetődött Cal hátára, s Jane arra gondolt, még soha nem látott ilyen magányosnak senkit. Szerette volna kinyújtani a kezét és megérinteni, de nem akarta megzavarni. Ökölcsapásként érte, mekkora jogtalanságot követett el. Hazudott és csalt.

A férfi felállt és a fürdőszobába ment. - Mire visszajövök, már ne legyen itt.

Ahogy a zuhany alatt állt az öltözőben, Cal azon kapta magát, hogy inkább Rózsabimbóra gondol, mint az izzasztó edzésre, ami most fejeződött be, vagy arra, hogy sajog a válla, lüktet a bokája és semmije nem gyógyul olyan gyorsan, mint régen. Nem ez volt az első alkalom, hogy a két héttel ezelőtti születésnapja óta eszébe jutott Rózsabimbó, de nem talált rá magyarázatot, miért bukkant fel előtte minduntalan, vagy miért vonzódott hozzá annyira az első perctől fogva. Csak azt tudta, hogy abban a pillanatban, ahogy besétált a nappalijába azzal a rózsaszín szalaggal a nyakában, kívánta.

A varázsa meghökkentette, nem volt ugyanis a zsánere. Bár vonzó volt szőke hajával és halványzöld szemével, nem egy súlycsoportba tartozott azokkal a szép lányokkal, akikkel randevűzni szokott. El kellett ismernie, hogy a bőre rendkívüli volt, olyan francia vanília-jégkrém-színű, de túl magas, túl lapos és átkozottul öreg.

Lehajtotta a fejét és a zubogó víz alá tartotta. Talán az ellentmondásossága vonzotta: zöld szeméből sugárzó intelligenciája szemben a dajkamesével, amit beadott neki, fura tartózkodó viselkedése ellentétben tűzön-vizen át véghezvitt ügyetlen kísérleteivel, hogy elcsábítsa.

Hamar rájött, hogy a nő egy felső tízezerhez tartozó rajongó, aki utcalánynak adva ki magát olcsó izgalmat keres, s Calnak nem volt ínyére a dolog, hogy vonzódik egy efféléhez, ezért adta ki az útját. De nem túl erélyesen. Ahelyett, hogy Rózsabimbó hazugságai felbosszantották volna, mulattatta az a kétségbeesett komolyság, amivel egymás után szötte a meséit.

De amit nem tudott elfelejteni, az az volt, ami a hálósobájában történt. Valami nagyon nem stimmelt. Miért nem volt hajlandó a nő levenni a ruháit? Még akkor sem, amikor már belemelegedtek a dologba. Különös volt, s olyan átkozottul erotikus, hogy nem tudta kiverni a fejéből.

Összeráncolta a homlokát a gondolatra, hogy Rózsabimbó nem engedte magát kielégíteni. Zavarta. Jó emberismerő volt, s bár tudta, hogy a nő hazudik, lényegében ártalmatlannak tartotta. Most már nem volt biztos benne. Mintha Rózsabimbónak lett volna valami hátsó szándéka, de Cal elképzelni sem tudta, hogy mi, azonkívül, hogy kipipálja a nevét, mielőtt kiveti a hálóját a következő híres fickóra.

Miközben a sampont öblítette ki a hajából, Junior kiáltott be a tusolóba. - Hé, Bombázó, Bobby Tom keres telefonon. Beszélni akar veled.

Cal egy törölközőt csapott a derekára, úgy rohant a telefonhoz. Kereshette volna futballberkekből bárki az NFL kormánybiztosától kezdve John Maddenig, megmondta volna Juniornak, hogy majd visszahívja. De nem Bobby Tom Dentont. B.T. karrierjének csak utolsó pár évében játszottak együtt, de ez nem számított. Ha B.T. a jobb karját kérte volna tőle, odaadta volna neki. Annyira tisztelte a Stars egykori játékosát, aki véleménye szerint a legjobb fogó volt az NFL történetében.

Cal elmosolyodott, mikor meghallotta a kagylóban az ismerős texasi vontatott hangsúlyt. - Eljössz májusban Telarosába a jótékonysági golfversenyemre? Tekintsd ezt személyes meghívásnak. Hatalmas barbecue-parti lesz a pályán és annyi gyönyörű nő, amennyivel még te sem fogsz tudni mit kezdeni. Gracie-vel a sarkamban persze kénytelen vagyok rád hagynom a szórakoztatásukat. A feleségem rövid pórázon tart.

Mivel a sérülései miatt Cal nem vehetett részt B.T. legutóbbi pár golfversenyén, még nem találkozott Gracie Dentonnal, de elég jól ismerte Bobby Tömöt ahhoz, hogy tudja, nincs olyan nő a világon, aki őt képes lenne rövid pórázon tartani.

- Megígérem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, B.T.

- Gracie nagyon fog örülni. Tudtad, hogy Telarosa polgármesterének választották Wendy születése előtt?

- Hallottam.

Bobby tovább mesélt a feleségéről és újszülött kislányáról. Calt egyikőjük sem érdekelte igazán, de feláldozta magát, mert tudta, hogy B.T.-nek fontos úgy tennie, mintha a családja lenne élete értelme most, hogy visszavonult, s egyáltalán nem hiányozna neki a futball. Soha nem panaszkodott, hogy abba kellett hagynia a játékot a térsérülése miatt, de Cal tudta, hogy majd beleszakad a szíve. A futball volt B.T. mindene, ahogy Calnak is, s tudta, hogy anélkül egykori csapattársa élete éppolyan üres, mint egy stadion kedd este.

Szegény B.T. Cal nagyra becsülte, amiért soha nem sopánkodott, milyen igazságtalan az élet, amiért derékba törte a karrierjét, s megfogadta, történiék bármi, őt semmi nem fogja visszavonulásra kényszeríteni addig, amíg ő úgy nem akarja. A futball az élete, s ezen semmi nem változtathat. Sem a kor. Sem a sérülések. Semmi.

Befejezte a beszélgetést, aztán a szekrényéhez ment felöltözni. Miközben magára öltötte a ruháit, gondolatai visszatértek Bobby Töm Dentonról a születésnapja éjszakájára. Ki volt ez a nő, a fenébe is! S miért nem tudja kivenni a fejéből?

- Csak azért hívatál ide, hogy a denveri konferencia utazási költségeiről kérdezz? - Jane szakmai ügyekben soha nem vesztette el a fejét, de ahogy a férfit nézte, aki a napi tevékenységét irányította a Preeze Laboratóriumnál, síkítani szeretett volna.

Dr. Jerry Miles felnézett a papírokból, amit az íróasztalánál ülve tanulmányozott. - Lehet, hogy számodra ez csak apró kellemetlenség, Jane, de biztosíthatlak, hogy számomra, mint a Preeze Laboratórium igazgatója számára, nem az.

Beletúrt félhosszú, ritka, őszülő hajába, mintha Jane kibírhatatlan csalódást okozott volna neki. A mozdulat éppolyan mesterkélt volt, mint a megjelenése. Jerry öltözéke ma kibolyhosodott, poliészter, garbónyakú, sárga pulóverból, korpapettyes gallérú, viseltes tengerészkek dzsekiből és rozsdaszínű kordbársony nadrágból állt, amit hál'istennek eltakart az íróasztal.

Jane-nek nem volt szokása a ruhája alapján megítélni az embereket - többnyire annyira elfoglalt volt, hogy nem is figyelte -, de gyanította, hogy Jerry ápolatlan külsejével szándékosan veszi fel a bogaras fizikus imázsát, mely sztereotípiát jó egy évtizede kihalt, de Jerry bizonyára úgy hitte, hogy ezzel leplezheti a tényt, hogy képtelen lépést tartani a modern fizika robbanásszerűen növekvő ismeretanyagával.

A húrelmélet összezavarta, a szuperszimmetria kétségbe ejtette, s Jane-nel ellentétben nem tudta kezelni a komplex új matematikát, amit az olyan tudósok, mint Jane napi szinten használtak. Hiányosságai ellenére azonban két évvel ezelőtt elnyerte a Preeze Laboratórium igazgatói székét, mely ármányt a tudományos intézmény idősebb és konzervatívabb tagjai fundálták ki, akik azt akarták, hogy egy magukfajta vezessen egy ilyen nagynevű létesítményt. Azóta Jane számára a Preeze a bürokrácia ördögi gubancává vált. Ezzel ellentétben a Newberry Egyetem karánál betöltött helyzete módfelett komplikációmentes volt.

- A jövőben - mondta Jerry - több dokumentációra lesz szükségünk téled az ilyen jellegű kiadások igazolására. A taxiköltséged például a reptérről. Vérlázító.

Jane agyrémnek tartotta, hogy valakinek a férfi pozíciójában nincs jobb dolga, mint ilyen jelentéktelen dolgokkal zaklatni őt. - A denveri reptér meglehetősen messze van a várostól.

- Ebben az esetben a hoteljáratot kellett volna igénybe venni.

Jane alig tudott úrrá lenni csalódottságán. Jerry nem csak szakmailag volt hozzá nem értő, ráadásul még szexista is, hiszen Jane férfi kollégáinak nem kellett alávetniük magukat ilyen tüzetes kivizsgálásnak. Persze ők nem is csináltak bolondot Jerryből.

Jane huszonegynéhány éves korában, amikor még idealista hév munkált benne, írt egy tanulmányt, amiben egyértelműen megcáfolta Jerry egyik kedvenc teóriáját, mely sebtiben összecsapott munkáért a férfi mindazonáltal rengeteg elismerést zsebelt be. Ázsiója a tudományos társadalomban örökre leáldozott, s Jerry ezt soha nem tudta sem elfelejteni, sem megbocsátani Jane-nek.

Most összeráncolt homlokkal intézett támadást Jane munkássága ellen, s ez nem volt egyszerű, hisz oly keveset értett belőle. Jane egyre nagyobb depresszióba süllyedt, mely két hónappal ezelőtti sikertelen teherbeesési kísérlete óta üldözte. Semmi sem lenne ilyen sivár, ha legalább hordana egy gyermeket a szíve alatt.

Mint az igazság bajnoka tudta, hogy amit aznap este művelt, az erkölcsileg helytelen volt, de összezavarta a tény, hogy mégis olyan helyénvalónak tűnt, talán amiatt, hogy jobb jelöltet keresve sem találhatott volna gyermeke apjának. Cal Bonner harcos volt, az agresszió, a brutális erő embere, minden olyan megtestesítője, ami Jane-ből hiányzott. De volt benne valami több, valami, amit nem tudott megmagyarázni, ami az abszolút rátermettségéről árulkodott. Egy belső hang, ősi és bölcs, yasmít súgott neki, ami ellentmondott minden logikának. Cal Bonner, vagy senki más.

Sajnos ez a belső hang azt nem súgta meg, hogyan gyűjtsön bátorságot ahhoz, hogy másodszorra is meg merje közelítem. A karácsony jött és elmúlt, de bármilyen kétségbeesetten is vágyott egy gyerekre, el sem tudta képzelni, hogy részt vegyen még egy szexuális légyotton.

Jerry Miles kanárit-evő-macska mosolyára húzódó ajka rántotta vissza a valóságba. - ... próbáltam elkerülni, de az elmúlt években támadt nehézségeink tükrében nincs más választásom. Mostantól fogva minden hónap utolsó napján részletes jelentést kérek a tevékenységről.

- Jelentést? Nem értem.

Miközben a férfi felvázolta, mit kíván, Jane nem tudta leplezni döbbenetét. Senki másnak nem kellett ilyesmit csinálnia. Bürokratikus aktatologatás volt, s már a pusztá gondolat ellentétben állt mindennel, amit a Preeze képviselt.

- Nem teszem meg. Ez durva igazságtalanság.

A férfi szánakozó pillantást vetett rá. - A testület szomorúan fogja hallani, különösen, hogy a tagságodat idén fogják felülvizsgálni.

Jane annyira felháborodott, hogy alig tudott beszélni.

- Kiváló munkát végzek, Jerry.

- Akkor ne fossz meg attól, hogy osztozhassam a lelkesedésedben, és írd meg a jelentést minden hónapban.

- Csak nekem kell ilyesmit csinálnom.

- Nagyon fiatal vagy, Jane, és nem olyan közismert, mint a többiek. - A tetejébe nő, Jerry pedig egy szexista szemét. Több évnyi önfegyelem gátolta meg abban, hogy kimondja hangosan, különben is, sokkal többet ártott volna magának, mint a férfinak. Inkább felállt és szó nélkül kivonult az irodából.

Füstölgőit magában, miközben lefelé liftezett a földszintre és átvágott az előcsarnokon. Meddig kell még eltűnnie ezt? Ismét sajnálta, hogy barátnője, Caroline nincs a városban. Nagyon vágyott volna egy együtt érző hallgatóságra.

A szürke januári délután magában hordozta az állandóságnak azt a csúnya nyomát, amely mindig ott függött Észak-Illinois fölött az évnek ebben az időszakában. Borzongva szállt be Saturnjába és indult az aurorai általános iskolába, ahol tudományos előadássorozatot tartott harmadikosoknak.

Egyes kollégái ugratták amiatt, hogy önként jelentkezett a feladatra. Szerintük az, hogy egy világhíres elméleti fizikus általános iskolásokat tanít, különösen hátrányos helyzetűeket, olyan mintha Jichak Perlman kezdőket tanítana hegedülni. De Jane nem volt megelégedve a természettudományok oktatásával az általános iskolákban, s a maga részéről megtette azt a keveset, amit tudott, hogy változtasson rajta.

Ahogy besietett a díszterembe, ahol a harmadikosok várták, és letette az eszközöket, amiket a kísérletekhez hozott, kényszerítette magát, hogy elterelje a figyelmét Jerry legújabb bürokratikus szadizmusáról.

- Dr. Darling! Dr. Darling!

Mosolyogva vette tudomásul, hogy a harmadikosok lerövidítették a vezetéknévét. Az első látogatása alkalmával történt két évvel ezelőtt, s mivel ő nem sietett kijavítani, a név ráragadt. Elszoruló szívvel fogadta a köszönésüket és nézett lelkes, pajkos arcukba. De jó lenne egy saját gyerek!

Hirtelen megundorodott magától. Az egész hátralévő önsajnálattal akarja tölteni ezután, amiért nincs gyereke, és semmit se tenni ellene? Nem csoda, hogy nem tudott megfoganni benne egy harcos gyermeke. Mert egy pipogya nőszemély.

Döntött, miközben elkezdte az első kísérletet egy gyertyával és egy üres gabonapelyhes dobozzal. Kezdetől fogva tudta, hogy kicsi a valószínűsége egyetlen kísérlettől teherbe esni, s most ideje volt még egyszer megpróbálni - a hétvégén, amikor a legtermékenyebb.

Az újságok sportrovatának áldozatos átolvasásából tudta, hogy a Stars hétvégén Indianapolisban negyedöntőt játszik az AFC bajnoki címéért. Jodie szerint Cal nem sokkal a szezon vége után a szüleihez fog utazni Észak-Karolinába, úgyhogy ha sokáig halogatja a dolgot, elszalasztja a lehetőséget.

A lelkiismerete figyelmeztette, hogy amit tesz, az erkölcstelen, de ő határozottan elhallgattatta az akadémikus hangot. Szombaton félreteszi rossz előérzetét és Indianapolisba megy. A legendás irányító talán ez alkalommal ügyesebben passzol.

Egész nap esett Indianapolisban, késést okozva a Stars Chicagóból induló szombat reggeli gépének. Mire Cal szombat este elhagyta a hotel bárját és elindult lifthez, már majdnem éjfél volt, egy órával a csapat szokásos meccset megelőző esti takarodója után. Elment Kevin Tucker mellett, de egyikük sem szólt a másikhoz. Már mindent elmondtak, amit kellett a sajtótájékoztatón pár órával ezelőtt. Mindketten gyűlölték a nyilvánosság előtti seggnyalást, amire kényszerítették őket, de hozzátartozott a munkájukhoz.

Minden egyes ilyen sajtókonferencián Cal kénytelen volt az újságírók szemébe nézni, áradozni Kevin tehetségéről, hogy mennyire nagyra értékeli a támogatását, s hogy mindketten azt akarják, ami a csapatnak a legjobb. Aztán Kevin kezdte el magasztalni, mennyire tiszteli Calt és milyen kiváltságosnak érzi magát, hogy a Stars tagja lehet. Baromság volt az egész. Az újságírók tudták. A rajongók tudták. Cal és Kevin naná, hogy tudták, mégis végig kellett csinálniuk.

Amikor Cal visszaért a szobájába, betette a videó lejátszóba, amit a hotel biztosított nekik, a Colts legutóbbi meccsét, és lerúgta a cipőjét. Miközben lefeküdt az ágyra, elhessegette a gondolatait Kevin Tuckerről, hogy a Colt védelmi vonalára összpontosítson. Előretekert a második negyedhez és megnyomta a lejátszás gombot, aztán addig nézte, amíg meg nem találta, amit keresett. Visszapörgette és még egyszer megnézte.

Tekintetét a képernyőre szegezve kibontotta a párnáján talált mentolos csokit és megette. Ha nem csalt a szeme, a védelemnek az a rossz szokása volt, hogy a támadás előtt kétszer kinézett az oldalvonalra. Cal elmosolyodott és elraktározta az információt.

Jane ekrűszínű selyemkosztümjében, nagyokat lélegezve állt Cal Bonner hotelszobájának ajtaja előtt. Ha ma este nem sikerül, meg kell tanulnia együtt élni az önsajnálattal, mert még egyszer nem lesz képes ezt végigcsinálni.

Észrevette, hogy elfelejtette levenni a szemüvegét, s gyorsan bedugta a táskájába, aztán az aranyláncos pántot feljebb lökte a vállán. Bárcsak lett volna nála Jodie nyugtatóiból, akkor könnyebb lett volna, de ma este a saját kontójára dolgozott. Összeszedte minden akaraterejét, felemelte a kezét és bekopogott.

Az ajtó kinyílt. Egy meztelen mellkassal találta szembe magát. Szőke mellszőrzzettel. Zöld szempárral.

-B... bocsánat. Azt hiszem, eltévesztettem az ajtót.

- Az attól függ, kit keres, boglárka. A férfi fiatal volt, talán huszonnégy-huszonöt éves és pimasz. - Mr. Bonnert.

- Szerencsése van, mert sokkal jobbat talált nála. Kevin Tucker vagyok.

Jane végre felismerte a televíziós közvetítésekből, bár a sisakja nélkül fiatalabbnak látszott.

- Azt mondták, Mr. Bonner az 542-es szobában szállt meg. - Miért is bízott benne, hogy Jodie jó szobaszámot fog megadni?

- Rosszul mondták. - A férfi ajka kissé morcossá vált, mintha zokon vette volna, hogy Jane nem ismerte fel.

- Nem tudja véletlenül, melyikben lakik?

- Dehogynem. Mi dolga az öreggel?

Tényleg, mi dolga? - Magánügy.

- Fogadni mertem volna.

Kevin sokatmondó pillantása zavarta Jane-t. Határozottan ráfér erre a fiatalemberre, hogy helyre tegyék. - Történetesen a lelki tanácsadója vagyok.

Tucker hátravetette a fejét és felnevetett. - Maguk így hívják? Őszintén remélem, hogy segíteni tud neki megbirkózni az öregedés problémájával.

- Bizalmasan kezelem az ügyfeleimmel folytatott beszélgetéseimet. Megmondaná a szobaszámát?

- Jobbat tudok. Odakísérem.

Jane ravasz intelligenciát látott a férfi szemében és tudta, dacára a vonzerejének és majd kicsattanó egészségének, túl okos ahhoz, hogy apajelölt legyen. - Semmi szükség rá.

- Ó, a világért sem mulasztanám el. Csak hadd vegyem magamhoz a kulcsomat.

Kevin visszament a kulcsért, de sem az ingével, sem a cipőjével nem vacakolt, s mezítláb trappolt végig a folyosón. Befordultak a sarkon és végigmentek a következő folyosón, mielőtt megálltak az 501-es szoba előtt.

Bámészkodó nélkül is épp elég nehéz volt szembe nézni Gállal, ezért Jane gyorsan kinyújtotta a kezét és megrázta a férfiét. - Nagyon köszönöm, Mr. Tucker. Nagyra értékelem a segítségét.

- Semmiség. - Kevin visszahúzta a kezét és kétszer megütötte az ajtót.

- Azt hiszem, innen már boldogulok. Még egyszer köszönöm.

- Szívesen. - A férfinak semmi iramodása nem volt, hogy menjen.

Az ajtót feltépték, s Jane-nek elállt a lélegzete, mikor ismét szemtől szembe találta magát Cal Bonnerrel. Kevin Tucker fiatalos ragyogása mellett még harcedzettebbnek látszott, mint ahogy Jane emlékezett, s ha lehet még ijesztőbbnek: egy keményre edzett Arthur király a tejfelesszájú Lancelothoz képest. Viszont elfelejtette, milyen erőteljes a kisugárzása, s küzdenie kellett az öszöneivel, nehogy hátralépjen.

Tucker szándékosan pökhendire vette a figurát.

- Nézd, mit találtam, Calvin. A személyes lelki tanácsadód.

- A mim?

- Tévedésből Mr. Tucker szobaszámát adták meg -. lépett közbe Jane. - Nagylelkűen felajánlotta, hogy idekísér.

Tucker rámosolygott. - Említették már magának, hogy furán beszél? Mintha egy természetfilm narrátora lenne a köztelevízióban.

- Vagy valaki főkomornyikja - mormolta Cal. Halvány szeme Jane-t pásztázta. - Mit keres itt?

Tucker karba tette a kezét és az ajtófélfának dőlve figyelt. Jane-nek fogalma sem volt, mi van eközött a két férfi között, de hogy nem barátság, az biztos.

- Azért jött, hogy lelki tanácsokat adjon neked az öregség elviseléséhez, Calvin.

Cal állának sarkán megrándult egy izom. - Neked nem a meccset kéne nézned, Tucker?

- Nem. Már mindent tudok a Colts védelméről.

- Valóban? - Cal egy tapasztalt veterán pillantásával mérte végig. - A biztonsági jelzésüket is észrevetted a támadások előtt?

Tucker megfeszült.

- Kétlem. Csináld meg a házi feladatodat, kölyök. Az aranykarod egy fikarcnyit sem ér, amíg nem látod át a védelmet.

Jane nem egészen értette, miről beszélnek, de azt igen, hogy Cal rápirított Kevinre.

Tucker ellökte magát az ajtófélfától és rákacsintott Jane-re. - Ne maradjon sokáig. Az olyan öreg fiúknak, mint Calvin, már ki kell aludniuk magukat, hogy szépek legyenek. Ha kész van, ugorjon be hozzám bátran. Biztos vagyok benne, hogy nem lesz fáradt.

Bár a fiatalember pimaszsága szórakoztató volt, nem ártott neki még egy lecke. - Lelki tanácsra van szüksége, Mr. Tucker?

- Nem is hinné, mennyire.

- Akkor imádkozni fogok magáért.

A férfi felnevetett, és elindult a folyosón fiatalos peckességgel, ordító tiszteletlenséggel. Jane önkéntelenül elmosolyodott.

- Miért nem megy egyenesen vele, Rózsabimbó, ha olyan átkozottul mulatságosnak tartja?

Jane visszafordult Calhoz. - Maga is ilyen hetyke volt fiatalkorában?

- Mindenki úgy beszél rólam, mintha fél lábbal a sírban lennék.

Két nő fordult be a sarkon és vált sóbálvánnyá, ahogy meglátták Calt. A férfi megragadta Jane karját és behúzta. - Befelé!

Ahogy Cal becsukta az ajtót, Jane szétnézett. A párnák felpolcolva heverték a hatalmas dupla ágy fejtámlájánál, a lepedő gyűrött volt. A televízió néma képernyője elektrosztatikusán sistergett.

- Mi szél hozta Indianapolisba?

Jane nyelt egyet. - Szerintem tudja a választ. - Kétkedett benne, hogy rendelkezett volna azzal a bátorsággal, mellyel végighúzta tenyerét az ajtó melletti villanykapcsolón.

A szobára sötétség borult, amin csak a tévéképernyőről villodzó ezüstoffények enyhítettek.

- Ugye nem akar bajt keverni, Rózsabimbó?

Jane bátorsága gyorsan lankadt. Ez a második alkalom még nehezebb lesz, mint az első. Ledobta a táskáját a földre. - Mindketten tudjuk, miért jöttem.

Kalapáló szívvel a férfi nadrágjának övrészébe akasz-tóttá az ujjait és magához húzta. Ahogy Cal csípője hoz-zápréselődött, érezte, hogy a férfi megkeményedik, s mintha minden porcikája életre kelt volna.

Egy olyan valakinek, aki mindig félénk volt az ellenkező neműekkel, a végzet asszonyát játszani különös élmény volt. Ujjait a férfi fenekébe mély észt ette és a mellkasához nyomta a mellét. Kezét végighúzta az oldalán, s csábítóan mozogva hozzásimult.

De hatalma tiszavirágéletűnek bizonyult. Cal a falhoz szegezte és durván megmarkolta az állat. - Létezik Mr. Rózsabimbó?

-Nem.

A férfi erősebben szorította. - Ne packázzon velem, hölgyem. Az igazat akarom.

Jane rezzenéstelenül állta Cal tekintetét. Ebben legalább nem kellett hazudnia. - Nem vagyok férjnél. Esküszöm.

A férfi bizonyára hitt neki, mert elengedte. Mielőtt tovább faggatózhatott volna, Jane lenyúlt és kigombolta a nadrágját.

Miközben a cipzárral vesződött, megérezte Cal matató kezét a blézerén. Éppen tiltakozásra nyitotta a száját, mikor a férfi kioldotta a csatot.

- Ne! - kapott Jane a szétnyíló selyem után, s miközben összehúzta magán, elszakította a varrás mentén.

Cal azonnal ellépett tőle. - Takarodjon innen!

Jane összefogta a blézert. A férfi dühösnek látszott, s Jane tudta, hogy hibát követett el, de csak úgy őrizhette meg a méltóságát, ha megakadályozza, hogy ez az egész elviselhetetlenül közönségessé váljon.

Mosolyt kényszerített magára. - Így sokkal izgalmasabb. Kérem, ne tegye tönkre.

- Úgy érzem magam, mintha megerőszakolnám, s cseppet sincs ínyemre. Maga koslat utánam.

- Ez a mániám. Egészen Indianapolisig jöttem, hogy úgy érezzem, mintha megerőszakolnának. Ruhástól.

- Megerőszakolják, mi?

Jane szorosabbra húzta magán a blézerét. - Ruhástól.

A férfi egy pillanatig eltöprengett. Jane azt kívánta, bárcsak olvasni tudott volna a gondolataiban.

- Csinálta már valaha a falnál?

A lehetőség felizgatta, s ez volt a legutolsó, amit akart. Ez a nemzésről szólt, nem a vágyról, így különben is nehezebben eshetett teherbe. - Jobban szeretem az ágyat.

- Azt hiszem, ezt az erőszaktevő kiváltsága eldönteni.

Jane már csak arra eszmélt, hogy a férfi a falhoz nyomja, s felhúzza a szoknyáját, hogy megfogja hátul a combját. Szétnyitotta, felemelte Jane-t a földről és meztelen lába közé lépett.

Jane-nek meg kellett volna ijednie Cal testi erejétől, de nem így történt. Sőt, átkarolta a vállát és belekapaszkodott.

- Kulcsoljon át a lábával. - A férfi hangja halk, rekedt parancsként hangzott, és Jane ösztönösen engedelmeskedett.

Érezte, hogy Cal kiszabadítja magát, s arra számított, hogy a férfi durván beléhatol, de nem. Cal gyengéden megérintette az ujjá hegyével.

A férfi vállgödrébe temette az arcát és az alsó ajkába harapott, hogy elfojtsa kiáltását. A behatolásra próbált összpontosítani, nem az élvezetre, nem arra, milyen kínos érzés így kitárulkozni egy idegen előtt. A szájhája lett. Egy lotyó, akit a férfi szexuális élvezetre használt pár percig, aztán eldobott. Jane belelovallta magát a megaláztatásba, hogy ne érezzen vágyat.

Cal ujjai a testnyílása körül jártak. Jane megborzongott, széttárt combjainak feszülésére, izmainak kellemetlen húzódására koncentrált, bármire, csak ne a selymes simogatásra. De hiába. Túl jó volt, így nem maradt más választása, mint a férfi hátába mélyeszteni a körmét és magához rántani.

- Erőszakoljon már meg, a fenébe is! Cal átkozódott, olyan kultúrálatlanul, hogy Jane összerezzen. - Mi a fene van magával?

- Csak csinálja! Most!

A férfi felnyögött és megfogta a csípőjét. - Az ördögbe magával!

Jane az ajkába harapott, amikor Cal beléhatolt, s még erősebben kapaszkodott a vállába. Csak az volt a dolga, hogy tartsa magát.

A férfi testéből áradó forróság áthatolt a pólóján. Jane hátát smirglizte a fal, s Cal annyira szétfeszítette a combjait, hogy belesajogtak az izmai. Már nem kellett azzal törődnie, hogyan fojtsa el a vágyát. Csak azt kívánta, hogy legyen vége.

A férfi olyan mélyen hatolt belé, hogy összerándult. Csak a kisujj át kellett volna megmozdítania, hogy Cal szeretkezzen vele, de nem akarta. Eltökélte, hogy nem fogja élvezni, a férfi pedig teljesítette a kívánságát.

Cal pólója átnyirkosodott, s úgy bánt vele, mintha mindkettőjüket büntetni akarta volna. Jane-nek alig kellett kapaszkodnia a férfi orgazmusa alatt. Amikor megtörtént, próbálta kényszerítem a testét, hogy fogadja magába súlyosan sérült lelke azonban csak a menekülésre vágyott.

Másodpercek teltek el, míg Cal végre elhúzódott. Lassan ellépett és leengedte a földre.

Jane lába annyira elgémberedett, hogy alig tudott ráállni. Nem nézett a férfit. Nem bírta elviselni, egyszer sem, nemhogy kétszer.

-Rózsabimbó...

- Sajnálom. - Jane lehajolt a táskájáért és a kilincs után nyúlt. Egyik kezével a blézerét fogva össze, nedves combokkal kirohant a folyosóra.

A férfi utána kiáltott. Azt az ostoba nevet, amit egy sörreklámból vett. Nem bírta volna ki, hogy Cal utánamenjen és végignézze, ahogy összeomlik, ezért felemelte a kezét és anélkül, hogy visszanézett volna, meglengette. Könnyed intés volt, mintha azt mondta volna: Viszlát, balek. Ne hívj, majd én kereslek.

Az ajtó becsapódott mögötte

A férfi megértette a célzást.

Másnap este Cal szokásos helyén, a bérelt gép hátsó részében ült, melyen a Stars Indianapolisból visszautazott Chicagóba. A villanyt lekapcsolták, a játékosok nagy része aludt vagy zenét hallgatott a fejhallgatókon. Cal gondolkodott.

A bokája megsérült a negyedik negyedben, s fájt. Kevin állt be a helyére cserével, háromszor felrúgták, kétszer elpackázta a dolgot, mégis megdobta a győztes gólt ötvenhárom yardról.

Egyre sűrűbben érték a sérülések: a válla kificamodott az edzőtáborban, a múlt hónapban a combja zúzódott meg, s most ez. A csapat orvosa bokarándulást állapított meg, ami azt jelentette, hogy ezen a héten nem edzhet. Harminchat éves volt, s próbált nem gondolni arra, hogy még Montana is visszavonult harmincnyolc évesen. Azzal sem akart számolni, hogy a sérülései már nem gyógyultak olyan gyorsan, mint régen. A bokarándulása mellett lüktetett a térde, pár bordája is fájt, s úgy érezte, mintha forró piszkavasat szúrtak volna át a csípőjén. Tudta, hogy az este nagy részét a pezsgőfürdőben fogja tölteni.

A bokasérülése és a Rózsabimbóval történt katasztrofális incidens után boldog volt, hogy maga mögött tudhatta ezt a hétvégét. Még mindig nem akarta elhinni, hogy nem használt óvszert. Még tinédzser korában sem volt ilyen felelőtlen. De az bántotta a leginkább, hogy eszébe sem jutott, csak amikor már Rózsabimbó elment. Mintha abban a pillanatban, ahogy meglátta, az agyát hibernáltak volna és a vágy irányította volna a cselekedeteit.

Lehet, hogy túl sok ütest kapott a fejére, mert kezdte úgy érezni, mintha elmenne az esze. Más rajongót be sem engedett volna a szobájába. Első alkalommal mentségül szolgált, hogy félig részeg volt, de most semmit nem tudott felhozni a védelmére. Kívánta a nőt és elvette, amit akart; ilyen egyszerű volt.

Még azt sem tudta igazán, mi vonzza benne. Azért is kifizetődő volt sportolónak lenni, mert az ember válogathatott és választhatott, ő pedig mindig a legfiatalabbakat és a legszebbeket választotta. Bármit mondjon is Rózsabimbó, legalább huszonnyolc éves volt, s őt soha nem érdekelték az ilyen vén tyúkók. A frisseket és a harmatosakat szerette, az álló, nagy mellűeket, a csücsöri szájuakat, azokat, akiknek új volt az illatuk.

Rózsabimbó régimódi vaníliaillatot árasztott. Aztán ott volt a tekintete. Még akkor is egyenesen a szemébe nézett, amikor hazudott. Cal a kacér, izgulós pillantású lányokat kedvelte, Rózsabimbónak azonban semmi bolondság nem volt a szemében, ami ironikus, tekintve, hogy minden hazugság volt körülötte. Egész Chicagóig ezen gondolkodott, s még a következő héten is. Attól, hogy nem edzhetett, még zsémbesebb lett, s csak pénteken sikerült végre önfegyelmet gyakorolnia és a Denver Broncoson kívül minden mást kivennie a fejéből.

A Stars elődöntőt játszott az AFC bajnoki címéért, Cal sajtó válla ellenére is pályára lépett. Sérülések akadályozták azonban a védelmüket, s nem tudták megállítani a Broncos támadásait. Denver nyert huszonkettő-tizenharcra.

Véget ért Cal Bonner tizenötödik szezonja az NFL-ben.

Marie, a titkárnő, akin Jane a newberryi fizika tanszék két másik tanárával osztozott, néhány rózsaszín üzenőcédulát lebegtetett meg, amikor Jane belépett az irodába. - Dr. Ngyuen hívott a Permitől, beszélni akar veled négy előtt, és dr. Davenport tanszéki értekezletet hívott össze szerdára.

- Kösz, Marie.

A titkárnő savanyú arca ellenére Jane alig bírta megállni, hogy meg ne ölelje. Táncolni, énekelni, szvingelni szeretett volna a plafonon, aztán végigrohanni a Stramingler Hall folyosóin és szétkürtölni a kollégáinak, hogy terhes.

- Szükségem van a jelentésedre ötig.

- Megkapod - felelte Jane. Szinte ellenállhatatlan volt a kísértés, hogy el ne újságolja a hírt, de még csak egy hónapos terhes volt, s túl korai lett volna elmondani bárkinek is, nem Marie-nek, aki egy besavanyodott pukkancs volt.

Egyvalaki mégis tudta, s miközben Jane összeszedte a postáját és a szobájába ment, szűnni nem akaró aggodalom fészkelte be magát a boldogságba. Két nappal ezelőtt Jodie beugrott hozzá és észrevette a dohányzóasztalon halomban álló, meggondolatlanul ott-felejtett terhességi könyveket. Aligha tudta volna Jodie elől örökre eltitkolni az állapotát, így meg sem próbálta tagadni, de kétségek gyötörték azt illetően, hogy egy ilyen önző teremtés magában fogja-e tartani gyermeke fogantatásának körülményeit.

Bár Jodie megesküdtött, hogy magával viszi a sírba a titkot, Jane nem bízott ennyire a tisztességében. Mindazonáltal Jodie őszintén boldognak tűnt, abbéli szándékai pedig, hogy tartja a száját, komolyaknak, így amikor Jane magára csukta az ajtót és bekapcsolta a számítógépét, úgy döntött, hogy nem pazarol több energiát arra, hogy ezen rágódjon.

Rákapcsolódott a Los Alamos-i könyvtár még kiadatlan tanulmányainak elektronikus oldalára, hogy lássa, milyen új értekezések jelentek meg tegnap óta a húrelméletről és a dualitásról. Gépies cselekedet volt, a világ minden valamirevaló fizikusa megtette ugyanezt naponta. A társadalom az újságot nyitotta ki reggel legelőször. A fizikusok a Los Alamos-i könyvtárhoz csatlakoztak.

Ma azonban ahelyett, hogy az új értekezésekre koncentrált volna, azon kapta magát, hogy

Cal Bonneren jár az esze. Jodie szerint a férfi majdnem egész februárban az országot járta, hogy teljesítse reklámkötelességeit, mielőtt márciusban Észak-Karolinába utazik. Jane-nek legalább nem kell amiatt aggódnia, hogy összefut vele a sarki zöldségesnél.

Megnyugtatónak kellett volna lennie a tudatnak, mégsem tudott szabadulni rossz érzésétől. Elszántan visszarordult a számítógépe képernyőjéhez, de a szavak összemosódtak előtte. Azt tervezgette, hogyan fogja berendezni a gyerekszobát.

Már eldöntötte, hogy sárga lesz, s a falakra és a meny-nyezetre egy szivárványt fog festeni. Ajka ábrándos mosolyra húzódott. Az ő drága gyermeke csupa szép dologgal körülvéve fog felnőni.

Jodie dühöngött. A fiúk ígértek neki egy éjszakát Kevin Tuckerrel, ha előáll a Bombázó születésnapi ajándékával, de már február vége volt, több mint három hónap telt el, s még mindig adósok voltak vele. Nem derítette jobb kedvre látni, hogyan flörtöl Kevin Tucker az egyik barátnőjével.

Melvin Thompson kibérelte a Zebrákat egy bulira, s most minden játékos, aki a városban tartózkodott, itt volt. Bár Jodie hivatalosan munkaidőben volt, egész éjjel szürcsölgetett mások italából, míg végül nem sokkal éjfél után elérte azt a szintet, hogy oda merjen állni Junior Duncan elé, aki Germaine Clarkkal biliárdozott a hátsó teremben.

- Beszélünk kell, Junior.

- Később, Jodie. Nem látod, hogy Germaine-nel játszom?

Jodie szerette volna kitépni a kezéből a dákot és fejbe verni vele, de még nem ivott ennyit. - Ígértetek nekem valamit, fiúk, de a tizenkettes még mindig nem lóg a szekrényemben. Lehet, hogy ti megfeledkeztetek Kevin-ről, de én nem.

- Mondtam, hogy dolgozunk rajta. - Junior megcélozta a középső lyukat, s elvétette. - A fenébe!

- Ezt mondjátok három hónapja, s nem hiszek többé nektek. Valahányszor beszélni szeretnék vele, levegőnek néz.

Junior félreállt, hogy Germaine lökhessen, s Jodie örömmel látta, hogy kissé kényelmetlenül érzi magát. - A helyzet az, Jodie, hogy Kevin nem könnyíti meg a dolgunkat.

- Azt akarjátok mondani, hogy nem akar lefeküdni velem?

- Nem erről van szó. Sok más nővel randevúzik, és ez komplikálja a dolgot. Tudod mit? Mi lenne, ha összehoznánk Roy Rawlingsszal és Matt Truate-tel?

- Ne légy nevetséges! Ha akartam volna valamit ettől a két kispadmelegítőtől, már hónapokkal ezelőtt lefeküdhettem volna velük. - Jodie karba tette a kezét. - Megállapodtunk. Ha találok egy prostit a Bombázó születésnapjára, kapok egy éjszakát Kevin Tuckerrel. Én az alku rám eső részét teljesítettem.

- Nem egészen.

Jodie hátán végigfutott a hideg a közvetlenül mogulé felharsanó karolinai hangtól. Megfordult és belenézett a Bombázó halványszürke szemébe.

Hogy került ide? Utoljára a bárnál látta két szökével. Mit akar?

- Nem egy prostit találtál, ugye, Jodie?

Jodie megnyalta a száját. - Nem tudom, miről beszélsz.

- Szerintem igen. - Jodie összeresztette, mikor a férfi hosszú ujjait a karjára fonta. - Bocs, fiúk. Jodie-nak és nekem van kint egy kis megbeszélhivalónk.

- Te megőrültél! Nagyon hideg van odakint.

- Nem maradunk sokáig. - Cal esélyt sem adva a vitára, elhúzta Jodie-t a biliárdasztaltól és a hátsó ajtó felé vezette.

A rádió egész nap arra figyelmeztetett, hogy a hőmérséklet nulla fok alá csökken az éjjel, s ahogy kiértek az utcára, lehetük párált a levegőben. Jodie megborzongott, Cal pedig zord elégedettséggel szemlélte. Végre választ kap a kérdéseire.

A rejtélyek mindig idegesítették, a pályán és a mindennapi életben egyaránt. Tapasztalatból tudta, hogy a rejtély nem más, mint amikor valaki nem a szabályok szerint játszik, ő pedig nem szerette a meglepetéseket.

Tudta, hogy a fiúkból is kicsikarhatott volna valamiféle választ, de nem akarta, hogy megsejtsék, mennyit gondol Rózsabimbóra. Eszébe sem jutott Jodie-val beszélni, amíg ki nem hallgatta a Juniorral folytatott beszélgetését.

Bármennyire is igyekezett, Rózsabimbó nem hagyta nyugodni. Ki tudja, hány hotelszobába botorkált be mostanában az SZGYSSZ és a lelki tanácsadó meséjével? Hajói sejtette, Rózsabimbó mostanra odébb állt a Bears-hez, s egyre csak arra tudott gondolni, vajon ki előtt nem hajlandó levetkőzni.

- Ki ez a nő, Jodie?

Jodie-n csak a hosztesz egyenruha volt, egy feszülős, kivágott nyakú top zebracsíkos miniszoknyával, s már vacogott a foga. - Egy prosti, akit megismertem.

Calt agyának egy része arra figyelmeztette, hogy talán jobb lenne hagynia az egészet. Háttha olyasmibe ártja magát, amiről nem kellene tudnia. De pontosan attól volt olyan kiváló irányító, hogy képes volt megérezni a veszélyt, s valami megmagyarázhatatlan oknál fogva kezdett felállni a tarkóján a szőr.

- Palira veszel, Jodie, és én ezt nem szeretem. - Cal elengedte a lány karját, ugyanakkor pár centivel közelebb lépett hozzá, s a téglafalhoz szorította.

Jodie oldalra sandított. - Valaki, akivel megismerkedtem, oké?

- A nevét akarom.

- Nézd, nem tehetem. Megígértem.

- Nem kellett volna.

Jodie dörzsölni kezdte a karját, didergett. - Jézusom, Cal, pokoli hideg van itt.

- Én nem érzem.

- Jane-nek hívják. Ez minden, amit tudok.

- Nem hiszek neked.

- Ez nevetséges! - Jodie oldalra lendült, hogy elfusson a férfi mellett, de Cal áthelyezte a testsúlyát és elállta az útját. Tudta, hogy Jodie fél tőle, s nem bánta. Le akarta zárni ezt az ügyet, amilyen gyorsan csak lehet.

- Milyen Jane?

- Elfelejtettem. - Jodie behúzta a nyakát. Calt bosszantotta a dacossága. - Ugye fontos neked, hogy itt lebzselhess a fiúk körül?

- Elvagyok velük.

- Szerintem többről van szó. Szerintem ez a legfontosabb dolog a nyomorult kis életedben. Tudom, mennyire feldúlna, ha többé egyetlen játékos sem tenné be a lábát a Zebrákba. Ha egyik sem akarna randizni veled, még a cserejátékosok sem.

Cal tudta, hogy Jodie elevenjére tapintott, de a lány még tett egy utolsó kísérletet, hogy szembeszálljon vele.

- Ő egy kedves nő, aki nehéz időszakon megy át, és nem akarok fájdalmat okozni neki.

- A nevét!

Jodie tétozódott, aztán kibökte. - Jane Darlington.

- Tovább!

- Ez minden, amit tudok - makacskodott Jodie.

Cal suttogóra fogta a hangját. - Utoljára figyelmeztetlek. Mondd el, amit tudni akarok, vagy eltiltok téled minden játékost a csapatból.

- Te tényleg egy seggfej vagy.

Cal nem szólt semmit. Csak állt és várt.

Jodie a karját dörzsölte, hogy felmelegedjen, és ellenségesen nézett rá. - Fizikaprofesszor a Newberryben.

Ez az egy nem szerepelt azok között, amire Cal számított. - Professzor?

- Igen, és valamelyik laboratóriumnak is dolgozik. Nem tudom, melyiknek. Zseni, nagyon okos, de nincs sok barátja és... nem akart semmi rosszat.

Minél több választ kapott, annál jobban megfeszült Cal tarkóján a bőr. - Miért én? Azzal ne is próbálj megetetni, hogy Stars rajongó, mert tudom, hogy nem az.

Jodie reszketett a hidegtől. - Megígértem neki. Tönkretethez az egész életét.

- Kezdek kifogyni a béketúrásból.

Cal látta, hogy Jodie vívódik, a saját irháját mentse-e vagy a barátját árulja el. Tudta a választ, mielőtt a lány megszólalt volna.

- Rendben, gyereket akart. S nem akarta, hogy te megtudd.

Hűvös légáramlat csapta meg Calt, aminek semmi köze nem volt az időjáráshoz.

Jodie nyugtalanul fürkészte. - Nem fog megjelenni és pénzt követelni, ha megszületik a gyerek. Jó állása van, okos, miért nem felejtet el az egészet?

A férfi csak üggyel-bajjal tudott levegőt préseim a tüdejébe. - Azt akarod mondani, hogy terhes? Arra használt, hogy teherbe ejtsem?

- Igen, de ez nem olyan, mintha tényleg te lennél az apja. Te csak egy spermadonor vagy. Ő így gondolja.

- Spermadonor? - Cal úgy érezte, mindjárt felrobban, mintha ki akart volna szakadni a saját testéből. Gyűlölte az állandóságot - sokáig meg sem tudott maradni egy helyben -, most meg gyereket nemzett. Küzdenie kellett, hogy megőrizze a hidegvérét. - Miért én? Miért engem választott?

Jodie ellenségessége mögött ismét felütötte fejét a félelem. - Nem fog tetszeni.

- Le mertem volna fogadni.

- Ő zseni. Csodabogárnak érezte magát, amiért úgy nőtt fel, hogy mindenki másnál okosabb. Nem akarta, hogy a gyermeke is keresztülmenjen ugyanezen, ezért mindenképpen olyan spermadonort kellett választania, aki más, mint ő.

- Más mint ő? Miben más?

- Aki... aki nem zseni.

Cal szeretne volna addig rázni Jodie-t, amíg minden egyes vacogó foga ki nem hullik a földre. - Mi a fenét akarsz mondani? Miért engem választott?

- Mert azt hiszi, ostoba vagy.

- Az izotóp három protonja és hét neutronja szabad - Hátat fordítva a nyolc diáknak az egyetemi szemináriumban, hat fiúnak és két lánynak, Jane tovább írt a táblára. - Vegyünk el egy neutron a Li-11-ből, leszakad egy másik is. Marad a Li-9, mint egy három elemű rendszer, mely megköti azt és a maradék két neutron.

Annyira elmerült a lítium izotópjaiban s a neutronhálók magyarázatában, hogy észre sem vette a háta mögött támadt enyhe zűrzavart.

-A Li-11-et Borromean-magnak nevezzük... - Szék csikorgóit. Sustorgás hallatszott. Papírzörgés. Újabb sutyorgás. Tanácstalanul fordult hátra, hogy kiderítse a rendbontás okát.

Cal Bonner állt a falnak támaszkodva karba tett kézzel, ujjait a hóna alá dugva.

Jane arcából kifutott minden vér, és életében először érezte úgy, hogy el fog ájulni. Hogy talált rá? Mit keres itt? Egy pillanatig azzal áltatta magát, hogy a férfi nem fogja felismerni hivatali öltözkéiben. Konzervatív kétsoros gypjúruhát viselt, haját francia kontyba csavartá, hogy ne hulljon az arcába munka közben. Szemüveg volt rajta - Cal még soha nem látta szemüvegben. De nem ejtették a feje lágyára.

Kínos csend telepedett a teremre. Az osztályban mindenki felismerte a férfit, de Cal ügyet sem vetett rájuk. Csak Jane-t bámulta.

Még soha nem volt kitéve ilyen leplezetlen gyűlöletnek. A férfi összehúzta engesztelhetetlen szemét, ajkat zord ráncok tették zárójelbe, s Jane, miközben nézte, ugyanolyan elszakadtnak érezte magát, mint az izotóp sejtmagja, amiről éppen magyarázott.

Kíváncsi tekintetek tapadtak rá, össze kellett szednie magát. Tíz perc volt még az órából. Meg kellett szabadulnia a férfitől, hogy befejezhesse. - Volna szíves megvárni az irodámban, Mr. Bonner, amíg végzek? A folyosó végében van.

- Nem megyek sehová. - Cal most először nézett a nyolc végzős diákra. - Az órának vége. Kifelé!

A diákok feltápáskodtak, becsukták a könyveiket és fogták a kabátjukat. Mivel nem akart nyilvános vitába keveredni a férfival, Jane a tőle telhető legnyugodtabb hangon szólt hozzájuk. - Amúgy is majdnem készen voltunk már. Szerdán innen folytatjuk.

Tanítványai kifelé menet fürkésző pillantásokat vetve rájuk, másodpercek alatt elhagyták a termet. Cal levált a falról, becsukta az ajtót és bereteszte.

- Nyissa ki! - parancsolta azonnal Jane, rettegve, hogy a négy fal között maradjon a férfival ebben a kis ablaktalan osztályteremben. - Beszélhetünk az irodámban.

Cal visszavette az előbbi testhelyzetét. Nekidőlt az ajtófélfának, karba tette a kezét és a hóna alá dugta az ujjait. Az alkarja izmos és napbarnított volt. Vastag kék ér lüktetett rajta.

- Legszívesebben miszlikbe aprítanám.

Jane-en félelem futott át és elakadt a lélegzete. Hirtelen megértette a férfi testtartását, ami arról árulkodott, hogy erőnek erejével uralkodik magán.

- Leharapta a nyelvét? Mi a baj, dr. Darlington? Amikor legutoljára találkoztunk, csak úgy ömlött magából a szó.

Jane nyugalmat kényszerített magára, s minden józan esze ellenére remélte, hogy Cal csak arra jött rá, hogy nem az, akinek kiadta magát, és azért jött ide, hogy visszaszerezze harci becsületét. Add, hogy ne másért, imádkozott.

A férfi lassan közeledett felé, miközben Jane önkéntelenül hátrált.

- Milyen érzés csak önmagával törődni? - vicsorgott Cal. - Akkora agya van, hogy elfoglalja a szíve helyét is? Azt hitte, hogy annyiban fogom hagyni a dolgot, vagy egyszerűen arra számított, hogy sose tudom meg?

- Mit? - Jane suttogni is alig tudott. Nekiütközött a táblának, borsódzott a háta a rettegéstől.

- Nem fogom annyiban hagyni, professzor. A legkevésbé sem.

Jane-t egyszerre rázta a hideg és verte a veríték. - Fogalmam sincs, miről beszél.

- Baromság! Hazudik.

A férfi szándékosan szorította a táblához, s Jane úgy érezte, mintha egy hatalmas vattacsomót akarna lenyelni. - Azt akarom, hogy menjen el.

- Naná. - Cal olyan közel ment hozzá, hogy egymáshoz ért a karjuk. Jane-t szappan, gyapjú és a düh illat csapta meg. - A babáról beszélek, professzor. Arról, hogy a fejébe vette, gyereket akar tőlem. Úgy hallom, megütötte a főnyereményt.

Jane-t elhagyta minden ereje. A krétatálcának tántorodott. Ne, kérlek, istenem, csak ezt ne! A teste mintha bezárult volna, s ő szeretett volna begubózni saját magába.

A férfi nem szólt; csak várt.

Jane mély, reszkető levegőt vett. Tisztában volt vele, hogy felesleges tagadnia, de alig tudta megformálni a szavakat. - Magának ehhez már semmi köze. Kérem. Felejtse el.

Cal másodpercek alatt ott termett mellette. Jane torkából kiáltás tört fel, mikor a férfi megragadta a vállánál fogva és elrántotta a táblától. Cal ajka elfehéredett az elfojtott dühtől, s egy ér lüktetett a halántékánál. -Felejtsem el? Azt akarja, hogy felejtsem el?

-Azt hittem, nem fogja érdekelni. Nem gondoltam volna, hogy számít magának.

A férfi ajka alig mozgott. - Számít.

-Kérem... annyira szerettem volna gyereket. - Jane arca megrándult, mikor Cal a karjába mélyesztette az ujjait. - Nem akartam belekeverni magát. Soha nem lett volna szabad megtudnia. Még soha... még soha nem csináltam ilyet. Fizikai fájdalom volt és nem tudtam mást kitalálni.

- Nem volt hozzá joga.

-Tudom... tudom, hogy helytelenül cselekedtem. De nem tűnt annak. Csak arra tudtam gondolni, hogy lesz egy gyerekem.

A férfi lassan elengedte, s Jane érezte, hogy alig bírja türtőztetni magát. - Lett volna más megoldás. Rajtam kívül.

- A spermabankok számomra nem jelentettek opcionális lehetőséget.

Cal megvetően végigmérte, s a fenyegetéstől lágy calorinai hanglejtésében Jane legszívesebben lekushadt volna. - Opcionális lehetőség? Nem szeretem, amikor idegen

szavakat használ. Én nem vagyok olyan nagyeszű, mint maga. Csak egy félnótás, úgyhogy jobban teszi, ha egyszerűen fogalmaz.

- A spermabankok számomra nem voltak célszerűek.

- Miért?

- Az IQ-m 180 feletti.

- Gratulálok.

- Nem az én érdemem, nem vagyok rá büszke, így születtem, de inkább átok, mint áldás, és normális gyereket szerettem volna. Ezért kellett nagyon körültekintően választanom. - Jane a kezét tördelte maga előtt, s próbálta kitalálni, hogyan mondja meg anélkül, hogy tovább bősztse a férfit. - Átlagos intelligenciájú jelöltre volt szükségem. A spermabank donorai általában orvostanhallgatók.

- Nem olyan karolinai parasztok, akik labdadobálásból tengetik az életüket.

- Tudom, hogy rosszul ítélt meg magát - mondta Jane halkan, az egyik rézgombot csavargatva a ruháján. - De a bocsánatkérésen kívül mást már nem tehetek.

- Elvetetheti.

- Nem! Teljes szívemből szeretem ezt a gyereket és soha nem tennék ilyet!

Jane várta, hogy Cal vitatkozzon, de a férfi hallgatott. Jane elfordult, s az osztályterem túlsó végébe ment, hogy minél távolabb legyen Caltól, védelmezendő önmagát és a gyermekét.

Hallotta, hogy a férfi utána jön, s úgy érezte magát mintha egy távcsöves puska célkeresztjén át néznék. Cal hangja suttogó és furcsán közömbös volt. - Megmondom, mi lesz, professzor. Mi ketten pár nap múlva átlépjük az államhatárt és Wisconsinba utazunk, ahol a sajtó valószínűleg nem fog kiszagolni bennünket. Ha ott leszünk, összeházasodunk.

Jane-nek elakadt a lélegzete a férfi gonosz arckifejezésétől.

- Ne rózsával befuttatott villára számítson, mert ez a házasság a pokolban fog köttetni. Mihelyt a szertartásnak vége, mindketten megyünk a magunk dolgára, amíg a gyerek meg nem születik. Aztán elválunk.

- Miről beszél? Nem megyek magához feleségül. Nem érti. Nem kell a pénze. Nem akarok magától semmit.

- Fűtyülök rá, hogy mit akar.

- De miért? Miért csinálja ezt?

- Mert nem akarom, hogy a gyerekem fattyú legyen.

- Nem lesz fattyú.

- Fogja be! Vannak jogaim és gondoskodni fogok róla, hogy mindegyiket megkapjam, beleértve a láthatást is, ha úgy akarom.

Jane úgy érezte, mintha az összes levegő kiszorult volna a tüdejéből. - Láthatás? Ezt nem teheti. Ez a gyerek az enyém!

- Ne vegyen rá mérget.

- Ezt nem fogom hagyni.

- Nincs beleszólása a dologba, maga állt elő a mocskos kis tervével.

- Nem megyek hozzá magához.

- Dehogynem. S tudja, miért? Mert előbb teszem tönkre, minthogy hagyjam, hogy a gyerekem törvénytelenként nőjön fel.

- Már más időket élünk. Több millió leányanya van. Nem érdekli az embereket.

- Engem érdekel. Figyeljen ide. Ha kekeckedik, gyerek elhelyezési pert indítok maga ellen. Addig húzom a tárgyalást, amíg csődbe nem megy.

- Kérem ne csinálja ezt! Ez az én gyerekem! Csak az enyém, senki másé.

- Mondja a bíróságnak.

Jane nem szólt. Ezen a keserű, fájdalmas ponton felesleges volt a beszéd.

- Én már megfürödtem a mocsokban, professzor, és az igazat megvallva, nem nagyon zavart. Még tetszett is. Úgyhogy vagy elintézzük egymásközt tisztán, vagy sárdobálással nyilvánosan, arról nem is beszélve, milyen áron. Így vagy úgy, én vagyok nyeregben.

Jane próbálta felfogni a hallottakat. - Ez nem jól van így. Maga nem akar gyereket.

- A legkevésbé sem, és halálom napjáig fogom átkozni magát érte. De nem az ő hibája, hogy az anyja egy hazug disznó. Mint már mondtam, nem akarom, hogy törvénytelen legyen.

- Ez képtelenség. Én nem ezt akartam.

- Késő. Az ügyvédem holnap kapcsolatba lép magával, és aláírhatja magával a vaskos házassági szerződésünket. Mindketten úgy fogunk kijönni a házasságból, ahogy belementünk. Nem forgatom ki a vagyonából, s maga sem engem az enyémből. Csak a gyerek felé tartozom anyagi kötelességgel.

- Nincs szükségem a pénzére! Miért nem figyel rám? Egyedül is tudok gondoskodni róla. Nem akarok magától semmit.

Cal rá se hederített. - Hamarosan vissza kell mennem Észak-Karolinába, ezért nincs sok időnk. A jövő héten ilyenkorra házasok leszünk, utána pedig az ügyvédemen keresztül kommunikálunk a gyerekről.

A férfi tönkretette minden csodálatos tervét. Mekkora bajba keveredett! Hogy adja oda a gyerekét ennek a barbárnak, még egy rövid láthatásra is?

Harcolni fog. Calnak nincs joga az ő gyerekéhez. Nem érdekli, hány milliója van és mennyibe fog kerülni a tárgyalás - ez a gyerek az övé. Nem engedi, hogy a férfi betolakodjon és elvegye. Nincs hozzá joga...

Felháborodása legyőzte a lelkiismeretét. De van joga. Minden joga megvan hozzá. Hála az ő fondorlatosságának, a férfi volt az apja a gyerekének, s akár tetszik, akár nem, ezzel beleszólást nyert a jövőjébe.

Szembe kell néznie az igazsággal. Még ha meg is engedhet magának egy elhúzódo bíróági csatározást a férfival, akkor sem fogja megtenni. Azért került ebbe a helyzetbe, mert hátat fordított az elveinek, meggyőzte magát, hogy a cél szentesíti az eszközt, s lásd, hova vezetett. Nem csinálhatja tovább. Mostantól fogva csak egyvalami irányíthatja a döntéseit: hogy mi a legjobb a gyerekének.

Fogta a jegyzeteit és az ajtóhoz ment. - Gondolkodom rajta.

- Tegye azt. Pénteken négy óráig van ideje.

- Dr. Darlington alig ért ide. - Brian Delgado, Cal ügyvédje megpaskolta a házassági szerződést, ami az íróasztala közepén hevert. - Pár perccel négy előtt futott be és nagyon ideges volt.

- Helyes. - Cal egy hét után sem tudta kordában tartani dühét amiatt, amit Jane művelt vele. Még most is előtt látta a nőt az osztályteremben nyakig zárt sötét narancssárga, két soros arany gombolású ruhájában. Az első pillanatban fel sem ismerte. Haját praktikusán feltűzte, zöld szemét hatalmas szemüveg takarta.

Sokkal inkább hasonlított egy cég képviselőjére, mint azokra a nőkre, akikkel eddig dolga volt.

Az ablakhoz lépett, s üres tekintettel bámulta a parkolót. Két nap múlva házasember lesz. A rohadt életbe! Mindene lázadozott ellene, mindene, kivéve az erkölcsi érzéke, amelynek a szellemében nevelkedett és ami azt súgta, egy férfi ne mondjon le a gyermekéről, még arról sem, akit nem akart.

Az ezzel együttjáró állandóság gondolata fojtogatóan hatott rá. Az állandóságot a karrierje utánra tartogatta, arra az időre, amikor már túl öreg lesz ahhoz, hogy eldobja a labdát, nem pedig mostanra, amikor élete teljében volt. Meg fogja tenni, ami a kötelessége, de dr. Jane Darlington megfizet azért, hogy beleavatkozott az életébe. Még soha senkinek sem hagyta, hogy irányítsa. Sem eddig, sem ezután.

A foga között morzsolta a szavakat. - Meg akarom büntetni, Brian. Deríts ki róla mindent.

- Pontosan mit keressek?

- A sebezhető pontját.

Delgado még fiatal volt, de a szeme akár egy cápáé, s Cal tudta, hogy ő a megfelelő ember a feladatra. Delgado képviselte Calt az elmúlt öt évben. Okos volt, törtető, s soha semmi nem szivárgott ki az irodájából. Néha túl buzgón akart legértékesebb ügyfelei kedvében járni - volt egy pár meggondolatlan cselekedete -, de Cal úgy gondolta, vannak ennél súlyosabb jellemhibák is. Ezt az ügyet eddig gyorsan és hatékonyan intézte, s Calnak semmi kétsége nem volt afelől, hogy a jövőben is éppilyen jól fogja tenni.

- Ezt nem úszhatja meg, Brian. Azért veszem el, mert muszáj, de ezzel nincs vége. Rá fog jönni, hogy rossz lóra tett.

Delgado elgondolkodva ütögette tolla hegyével a házassági szerződést. - Csendesen él. Nem hiszem, hogy túl sok sötét titkot fogok találni.

- Akkor tudd meg, mi a fontos neki, és terítsük le azzal. A legjobb embereidet állítsd rá. Vizsgálódj a munkája felől. Ha tudjuk, mi a legfontosabb a számára, tudni fogjuk, hogy mitől vesszük meg.

Cal szinte látta, hogy forognak Delgado agytekevénnyei, alapos szűrővizsgálatnak vetve alá a feladatot, amivel épp most bízták meg. Egy kevésbé törtető ügyvéd talán visszariadt volna egy ilyen küldetéstől, de Brian nem. Ő szeretett ünnepelni az elejtett vad felett.

Miközben elhagyta az irodát, Cal úgy döntött, megvédi azokat, akiket a legjobban szeretett attól, amit Jane Darlington tett. A családja még mindig gyászolta Cherryt és Jamie-t, nem akart újabb fájdalmakat okozni nekik. Ami a babát illette... Rideg gazembernek tartották, mióta csak az eszét tudja, de tisztességes volt, s nem fogja hagyni, hogy a gyereke bűnhődjön az anyja hibájáért. Elhessegette magától a további gondolatokat a babáról. Majd később foglalkozik vele. Most csak a bosszúval törődik. Lehet, hogy időbe telik, de meg fogja gyötörni Jane-t, mégpedig úgy, hogy megemlegeti.

Az esküvő előtti estén Jane annyira rettegett, hogy nem tudott sem enni, sem aludni, de mint kiderült, a tulajdonképpeni ceremónia zökkenőmentesen zajlott. A wisconsini bíró irodájában került rá sor, és nem tartott tovább tíz percnél. Nem voltak sem barátok, sem virágok, sem csók.

A szertartás végén Cal ügyvédje, Brian Delgado közölte vele, hogy Cal a jövő héten Észak-Karolinába utazik, s ő fog bonyolítani minden szükséges kommunikációt. Kurta házassági fogadalmán kívül Cal egy szót sem szólt hozzá.

Külön kocsival távoztak a szertartásról, úgy is érkeztek, s mire hazaért, a föld felett lebegett a megkönnyebbüléstől. Túl van rajta. Hónapokig nem kell találkoznia Callal.

De sajnos nem számolt a *Chicago Tribune*-nal. Két nappal a szertartás után a *Tribüné* sportriportere egy névtelen wisconsini megyei hivatalnok bizalmas értesülése alapján hírt adott a város leghíresebb irányítójának titkos házasságát dr. Jane Darlingtonnal, a Newberry Egyetem nagy tiszteletnek örvendő fizikaprofesszorával.

A médiacirkusz megkezdődött.

6

Ezt soha nem fogom megbocsánatni magának - sziszegte Jane, miközben megragadta a biztonsági öv két fülét és összekapcsolta.

- Ne felejtse el, ki jelent meg nálam masnival a nyakában. - Cal a sportzakója zsebébe süllyesztette a szállókártyáik ellenőrző szelvényét, s leült Jane mellé. Sütött róla az ellenségeskedés, s Jane nem emlékezett rá, hogy valaha is tapasztalt volna ilyen merő gyűlöletet.

Hétfő volt, alig öt nap telt el hevenyészett esküvői szertartásuk óta, mégis minden megváltozott. A légiutaskísérő, aki az első osztályon utazókat szolgálta ki, megállt az ülésük mellett, egy pillanatra megtorpanva a keserű szócsatától, melyet ilyen-olyan formában azóta vívtak, hogy a *Tribune* cikke három nappal ezelőtt megjelent. Két pohár pezsgőt nyújtott át tálcán.

- Gratulálok! A legénység teljes izgalomban van, hogy Mindketten velünk utaznak. Mindannyian nagy Stars rajongók vagyunk és nagyon örülünk a házasságuknak.

Jane mosolyt erőltetett magára, miközben elvette a Pezsgőt. - Köszönjük.

Cal egy szót sem szólt.

Az utaskísérő pillantása végigfutott Jane-en, azt fürkészve, ki ez a nő, akinek sikerült behálózni a város leghíresebb agglegényét. Jane kezdett hozzászokni a meglepett arcokhoz. Cal Bonner feleségének minden kétséget kizáróan egy Victoria Secret modellt képzeltek el, s Jane jó szabású tweedzakójában, teveszínű nadrágjában és bronz selyemkalapjában meg sem közelítette a mércét. Minden ruhája jó minőségű, de konzervatív volt. A klasszikus stílust kedvelte, s nem óhajtott divatmajmot csinálni magából.

Laza francia kontyba fogta a haját, amit azért szeretett, mert elegáns és időtlen volt. A barátnője, Caroline azt mondta, túl régimódi, ugyanakkor elismerte, hogy kiemeli Jane finom arccsontját. Kevés ékszert hordott, egy kis aranymasnit a fülében és azt az egyszerű aranygyűrűt, amit Cal ügyvédje vett a szertartásra. Furcsán mutatott az ujján, s Jane úgy tett, mintha ott se lenne.

Miközben felrakta a szemüvegét, eltöprengett azon, hogy Calnak köztudottan a nagyon fiatal lányok voltak a gyengéi. A férfi minden bizonnyal sokkal jobban örült volna, ha Jane miniszoknyában és strasszokkal kirakott melltartóban jelent volna meg. Vajon mit fog szólni, ha megtudja, hány éves valójában.

Négyszögletes, kemény, harciasán előreálló állának már a pusztá látványától idegesség fogta el. Ha megfordult is valaha emelkedett gondolat a fejében, jól titkolta. Jane ketyegő észbombának érezte magát mellette.

- Igya meg! - Odanyújtotta az italát Calnak, mikor az utaskísérő odébb állt.

- Miért?

- Mert én terhes vagyok és nem ihatok. Vagy azt akarja, hogy ezt is megtudja mindenki?

A férfi metsző pillantást vetett rá, felhajtotta a pezsgőt és visszatolta elé az üres poharat. - A következő az lesz, hogy alkoholistát csinál belőlem.

- Mivel az esetek többségében, amikor találkoztunk, ital volt a kezében, kétlem, hogy messze állna tőle.

- Szart se tud rólam.

- Elbűvölő a szókincse. Színes.

- Én legalább nem úgy beszélek, mintha lenyeltem volna egy szótárt. Belegondolt már, mennyivel tovább tart felbőfögni ezeket a nagy szavakat?

- Ha elég lassan csinálom, talán megért belőlük néhányat.

Jane tudta, hogy gyermeteg dolog efféle szócsatákba keveredni a férfival, de jobb volt, mint az ellenséges csend, amitől kirojtosodtak az idegei, s tekintetével a legközelebbi kijáratot kereste. Az, hogy Cal nyilvánvaló erőfeszítéseket tett a vele való legcsekélyebb fizikai kontaktus elkerülésére is, nemhogy megnyugtatta volna, inkább azzal ijesztgette, hogy a férfi nem lenne képes megálljt parancsolni magának, ha egyszer a keze közé kaparintaná. Nem szeretett megfélemlítve lenni, különösen nem, ha tudta, hogy van miért meghunyászkodnia, ezért úgy határozott, hogy támadóan lép fel Cal hadviselésével szemben. Történjék bármi, a férfi nem sejtheti meg, hogy retteg tőle.

Az elmúlt pár nap katasztrofális eseményei nem csak az érzelmeit dúlták fel. Amikor pénteken, két nappal az esküvője után megérkezett az egyetemre, riporterek serege támadt rá kérdéseket zúdítva rá és mikrofont dugdosva az orra alá. Átverekedte magát a tömegen, s hanyatt-homlok menekült irodájába, ahol Marie ijedt képpel és egy halom telefonüzenettel fogadta, köztük a Caléval.

Otthon érte utói a férfit, aki fogvicsorgató dühös morgással vágta el a kérdéseit, majd felolvasta a sajtónyi. latkozatot, amit az ügyvédje írt. Az állt benne, hogy egy közös barátjuk mutatta be őket egymásnak pár hónappal ezelőtt, s hirtelen döntöttek úgy, hogy összeházasodnak. Felsorolta Jane tudományos bizonyítványait, ecsetelte, milyen büszkeséggel tölti el a szakmai teljesítménye, mely kijelentést a férfi gúnyos horkantással kísért. Aztán közölte, hogy szülővárosába, az észak-karolinai Salvationbe utaznak pár hónapra nászútra.

Jane kitört. - Ez lehetetlen! Nekem tanítanom kell, nem megyek sehová.

A férfi megvető gúnya ájtott a telefonvonalon is. - Ma öt órától... hogy is mondják?... átmenetileg szabadságon lesz.

- Dehogyan leszek.

- Az egyetem mást mond.

- Miről beszél?

- Kérdezze a főnökét. - Azzal Cal lecsapta a kagylót.

Jane azonnal dr. William Davenport, a newberryi fizika tanszék vezetőjének irodájába viharzott, ahol megtudta, hogy Cal nagy összegű adományban részesítette az egyetemet rugalmasságuk nagyrabecsülése jeléül, amivel Jane elkövetkezendő hónapokbeli munkabeosztását kezelik. Jane tehetetlennek és megalázottnak érezte magát. Cal egy tollvonással a csekkfüzetében irányítást nyert az élete fölött.

Az utaskísérő elvitte a poharaikat. Amint távozott Jane Calra zúdította parázsló haragját. - Nem volt joga beleavatkozni a karrierembe.

- Szálljon le rólam, professzor. Vettem magának éhany plussz hónap nyaralást. Meg kellene köszönnie. Ha én nem vagyok, nem lenne ideje a laboratóriumi kutatására.

Cal túl sokat tudott róla, s ez nem tetszett neki. Igaz, hogy a tanterv alóli átmeneti mentessége elősegítheti a Preeze-nak végzett kutatásait, de ezt nem fogja a férfi orrára kötni. A számítógépes felszerelése már úton volt Észak-Karolinába, s egy modem segítségével bárhol végezhetné a munkáját. Más körülmények között örült volna három hónap szabadidőnek, de nem akkor, ha más kényszeríti rá, és nem akkor, ha ebből bármennyit is Calvin Bonnerrel kell töltenie.

- Sokkal jobban menne a kutatás otthon a dolgozósobámban.
- De nem a küszöbén táborozó csapatnyi riporterrel, akik arról faggatják, miért élnek külön a város leghíresebb friss házasai. - A férfi úgy nézett rá, mint egy szemétkupacra. - Minden évben Salvationbe utazom ilyenkor, s ott maradok, amíg az edzőtábor júliusban el nem kezdődik. Lehet, hogy maga a nagy eszével ki tud alálni egy meggyőző indokot arra, miért nem hozom magammal a vadiúj feleségemet, de nekem nem jut eszembe semmi.

- Nem értem, hogy képes becsapni a családját. Miért nem mondja meg nekik egyszerűen az igazat?

- Mert magával ellentétben az én családomban senki jól hazudni. Hamarosan az egész város erről aztán az egész világ. Tényleg azt akarja, hogy a kölyök megtudja, hogyan ismerkedtünk meg?

Jane sóhajtott. - Nem. És nem hívja „kölyöknek”. - Vajon fiú vagy lány? Még nem döntötte el, hogy meg akarja-e tudni az ultrahang után.

-Azonkívül a családom épp elég megpróbáltatáson ment keresztül az elmúlt évben, nem fogom őket továbbiaknak kitenni.

Jane-nek eszébe jutott, hogy Jodie említette Cal sógornőjének és unokaöccsének a halálát.
- Igazán sajnálom. De ha meglátnak bennünket, tudni fogják, hogy valami nincs rendben.

-Ez nem lesz probléma, mert nem fog velük sokat találkozni. Megismerkednek, de ne is álmodjon arról, hogy összehaverkodnak. Még valami. Ha bárki is megkérdezi, hány éves, nehogy elárulja nekik, hogy huszonnyolc. Ha erőszakoskodnak, valljon be huszonötöt, de többet semmiképpen.

Mi lesz, ha Cal rájön, hogy nem huszonnyolc, hanem harmincnégyszé? - Nem fogok hazudni a korommal kapcsolatban.

- Nem értem, miért nem. Minden másban is hazudott.

Jane újabb büntudathullámot fojtott vissza. - Senki nem fogja elhinni, hogy huszonöt vagyok. Nem mondom azt.

- Professzor, őszintén ajánlom, hogy ne mérgesítsen fel jobban, mint már eddig is tette. S nincs kontaktlencséje, hogy ne kelljen örökké ezt az átkozott entellektüel pápaszemet viselnie?

-Bifokális. - Jane örömét lelte benne, hogy közölhette.

-Bifokális!

- Láthatatlan. Fent nincs korrekció, lent nagyít. Sok középkorú nő hord ilyet.

Bármilyen kellemetlen választ is akart adni Cal, beléfojtotta egy tagbaszakadt utas, aki két hatalmas kézipoggyással igyekezett a turista osztályra elvergődni, s az egyiket nekiütötte a karjának. Jane elbűvölten nézte. Kint kilenc fok volt, de csak egy nejlonfelsőt viselt, feltételezhetően, hogy mutogassa az izmait.

Cal észrevette Jane érdeklődését a férfi ruházata iránt, és számító pillantást vetett rá. - Ahonnan én jövök, ott azok hordanak ilyen izompólókat, akik verik a feleségüket.

A férfi nyilvánvalóan elfelejtette, hogy nem az egyik kis puszinyuszijával kezdett. Jane negédesen elmosolyodott. - Én meg még azt hittem, hogy a parasztok soha nem ütik meg a lánytestvérüket.

Cal szemöldöke összeszaladt. - Fogalma sincs, mit csinálnak a parasztok, professzor, de gyanítom, hogy hamarosan megtudja.

-Hé, bocs, Cal, adnál egy autogramot a fiamnak?

Egy középkorú üzletember tolt egy tollat és egy gyógyszergyártó cég nevével ellátott jegyzetömböt Cal elé. Ő aláírta, s nem sokkal később újabb aláíráskérő érkezett. Ez addig ment így, amíg az utaskísérő vissza nem parancsolt mindenkit a helyére. Cal udvarias és meglepően türelmes volt a rajongókkal.

Jane kihasználta a közjátékot, hogy olvasni kezdje egy régi kollégája újságcikkjét a hatkvark H részecske bomlástermékeiről, de nehezen tudott a nemlineáris fizikára összpontosítani, amikor a saját élete is felbomlóban volt.

Megtagadhatta volna, hogy Salvationbe menjen a férfival, de a sajtó hajtóvadászatot indított volna ellene, beárnyékolva a gyermeke jövőjét. Ezt a kockázatot egyszerűen nem vállalhatta.

Mindenáron meg kellett akadályoznia, hogy ízléstelen történetük közszájon forogjon.

Bármilyen borzalmas is lenne a megaláztatás, amivel szembe kellene néznie, eltörpülne amellet, amit a gyermeke fejlődésére gyakorolna, ígéretet tett magának, hogy minden döntését a baba érdekeinek fogja alárendelni, ezért egyezett bele végül, hogy a férfival tart.

Nyomatékosan feltolta a szemüveget az orrán és olvasni kezdett. A szeme sarkából látta, hogy Cal őt méregeti, s arra a megállapításra jutott, jó, hogy nem rendelkezik médiumi képességekkel, mert a legkevésbé sem akart tudni, mi jár a férfi fejében.

Bifokális, gondolta Cal. Jézusom, mennyire gyűlölöm ezt a szemüveget. Gondolatban katalogizálta mindazt, amit nem szeretett a mellette ülő nőben, és azt a következtetést vonta le, hogy még akkor is bőven van miből válogatnia, ha a jellemét figyelmen kívül hagyja.

Túl komoly. Még a frizurája is. Miért nem engedi le abból a hogyishívjákból? Meg kell hagyni, a színe szép volt. Járt ilyen hajú nőkkel, de az övéket flakon festette be, míg Jane Darlingtonét csakis Isten.

Eltéktelve attól az egy kis tincstől, amely elszabadult korlátai közül és selymes S betűként kanyargott a füle mögött, Jane nagyon szigorú benyomást keltett. Maradi frizura, maradi ruhák. De a bőre bársonyos. Azt a hatalmas bifokálist viszont ki nem állhatta, az egyszer biztos. Jane egyetlen napot sem tagadhatott le a huszonnyolc évéből.

Még mindig nem hitte el, hogy feleségül vette. De mit tehetett volna, hogy tükörbe tudjon nézni? Hagyja, hogy a kölyke apa nélkül nőjön fel? Pontosan amiatt nem tehetette, ahogy ő nevelkedett.

Próbált örülni neki, hogy helyesen cselekedett, de csak haragot érzett. A fenébe is, nem akart megnősülni. Nem akart elvenni senkit. Pláne nem ezt az ókonzervatív, tudálékos hazugszívűt.

Napokon át azzal áltatta magát, hogy a kapcsolatuk nem tartósabb, mint egy átmenetileg hozzáköltözött barátnővel, de valahányszor megpillantotta Jane újján a jegygyűrűt, gyötörni kezdte a balsejtelem. Mintha a karrierjének utolsó napjait látta volna visszaszámlálódni az eredményjelző táblán.

- Hogy lehet látatlanban megvenni egy autót? - Jane körülnézett az új vadászzöld Grand Cherokee Jeepben, amely az asheville-i reptér parkolójában várta őket a kulccsal az első lökhárító alá rejtett mágneses dobozban.

- Erre vannak az embereim.

A férfi hanyag megjegyzése a vagyonára előcsalta Jane fánkjait. - Micsoda sznob.

- Vigyázzon a nyelvére, professzor. - Azt jelenti, bölcs - hazudta Jane. - Néha próbálja meg mondatba foglalni, ha olyasvalakivel beszél, akit igazán nagyra becsül. Mondja nekik, milyen sznobnak tartja őket és egész nap a föld felett fognak járni.

- Köszönöm a tanácsot. Talán kipróbálom legközelebb a tévében.

Jane gyanakvóan méregette, de nyomát sem látta bizalmatlanságnak a férfi arckifejezésében. Megfordult a fejében, hogy ez az utóbbi pár nap házisárkányt faragott belőle.

Mogorván bámult ki az ablakon. A csípős, borús márciusi nap komorsága ellenére a táj csodálatos volt, ezt el kellett ismernie. Észak-Karolina nyugati hegyvidéke éles kontrasztban állt az illinoisi síksággal, ahol ő cseperedett.

Áthajtottak a Francia Kártya-folyó fölött, melynek neve más körülmények között megmosolyogtatta volna, s nyugat felé tartottak a 40-es autópályán Salvationbe. Valami motoszkálni kezdett a fejében, mikor először meghallotta Cal szülővárosának a nevét, de nem ugrott be semmi.

- Ismernem kellene valahonnan Salvation nevét?
- Szerepelt nemrégiben a hírekben, de a helyiek nem szeretnek beszélni róla.

Jane további információkat várt, de egyáltalán nem lepődött meg, amikor nem jöttek. A Bombázó mellett ő szószátyárnak számított. - Mit gondol, beavathat a titokba?

Calnak olyan sokáig tartott válaszolnia, hogy Jane már azt hitte, megfeledkezett róla, de végül megszólalt. - Salvationben telepedett le G. Dwayne Snopes. A hittérítő.

- Nem ő zuhant le a kisrepülőgépével pár évvel ezelőtt?
- De igen. Útban külföldre pár millió dollárral, ami nem az övé volt. A város vezetői még pályafutása csúcsán sem tartották nagyra, s most, hogy meghalt, nem örültek neki, hogy Salvation neve összefonódott vele.

- Ismerte?
- Találkoztunk.
- Milyen ember volt?
- Szélhámos! A hülye is láthatta.

Az udvarias beszélgetés nüanszai nyilvánvalóan meghaladták Cal szellemi képességét.

Jane elfordult és próbálta élvezni a tájat, de fejest ugorva egy új életbe egy veszélyes idegennel, aki mindent gyűlölt benne, nem volt könnyű.

Végre letértek az autópályáról egy kacskaringós, kétsávos útra. A Jeep fogaskerekei csikorogtak az igénybevételtől, amit a hegy- és völgymenettel való birkózás okozott. Az út mellett dupla széles rozsdás lakóautók sorakoztak elvadult telkeken, élesen elütve a buja golfpályák mentén nyugdíjasoknak épült flancos, kapubejárattal büszkélkedő lakóházaktól. Jane-nek már éppen forogni kezdett a gyomra az ide-oda kapcsolásoktól, mikor Cal letért egy látszólag egyenesen felfelé vezető kavicsos útra.

- Ez Heartache Mountain. Be kell ugranunk a nagyanyámhoz, mielőtt hazaérünk. A családom többi tagja nincs a városban, de ő nagy hűhót csapna, ha nem vinném el hozzá bemutatni azonnal. Ne nagyon igyekezzen Kedvesnek lenni. Jusson eszébe, hogy nem sokáig lesz itt.

- Azt akarja, hogy goromba legyek?
- Fogalmazzunk úgy, nem akarom, hogy népszerűségi versenyt nyerjen a családban. S tartsa meg magának, hogy terhes.
- Nem terveztem közhírré tenni.

Cal ráfordult egy mély nyomvájús útra, mely egy festésre szoruló, bádogtetős házhoz vezetett. Az egyik spaletta ferdén lógott, a tornácra vivő lépcső elkorhadt. Jane-t megdöbbenetette az épület állapota, tekintve a férfi vagyoni helyzetét. Ha ennyire fontos neki a nagyanyja, csak van annyi spórolt pénze, hogy felújítsa a házat.

Cal leállította a motort, kiszállt és megkerülte a kocsit, hogy kinyissa neki az ajtót. Jane-t meglepte az udvariasság. Eszébe jutott, hogy a reptéren is ez történt, amikor beszállt az autóba.

- Annie Glide-nak hívják - mondta a férfi, miközben Jane kiszállt -, jövőre lesz nyolcvanéves. Tüdőtágulása van, a szíve rossz, de még nem adja fel. Vigyázzon, hová lép. A fenébe! A fejére fog omlani ez a ház.

- Bizonyára megengedheti magának, hogy elköltöztesse.

Cal úgy nézett rá, mintha elment volna az esze, aztán az ajtóhoz ment és rácsapott az öklével. - Nyisd ki, te vén tyúk, és áruld el, miért nem csináltattad meg ezt a lépcsőt!

Jane-nek elakadt a lélegzete, így bánik a férfi az ő drága öreg nagynyjával?

Az ajtó nyikorogva kinyílt, s Jane egy görnyedt hátú öregasszonnyal találta szembe magát, akinek kiszőkített haja csimbókokban meredezett a feje körül, ajkán rikító piros rúzszt viselt, a szája sarkából pedig cigaretta lógott. - Vigyázz, hogy beszélsz velem, Calvin James Bonner. Még kaphatsz egyet.

- Ahhoz előbb el kell kapnod. - Cal kirántotta a cigarettát az öregasszony szájából, elnyomta a cipője orrával és a karjaiba vonta.

Az asszony zihálva vihorászott és megpaskolta a férfi hátát. - Vad, mint az ördög és kétszer olyan rossz.

Kikukucsált Cal válla mögül, hogy mogorván végigmérje a lépcső legfelső fokán álló Jane-t. - Ki ez?

- Annie, Jane. - A férfi hangjába ridegség vegyült. - A feleségem. Emlékszel, meséltem róla a telefonban. Múlt szerdán házasodtunk össze.

- Városi lánynak tűnik. Nyúztál már meg mókust, városi lány?

- Ööö... nem mondhatnám.

Az öregasszony elutasítóan felhorkantott, és visszafordult Calhoz. - Mi tartott ilyen sokáig, hogy elgyere a te nagynyádhoz?

- Félttem, hogy megharapsz és be kellett oltatnom magam veszettség ellen.

Annie ettől boszorkányos hahotába kezdett, ami köhögőrohamba csapott át. Cal átölelte a karjával, s miközben egyfolytában szidta a cigaretta miatt, betessékelte a házba.

Jane zsebre vágta a kezét és arra gondolt, mennyire nem fog számára könnyű siker teremni az elkövetkezendő pár hónapban. Most bukott meg a mókusnyúzó vizsgán.

Nem égett a vágytól, hogy bemenjen, ezért inkább átvágott a teraszon a tető sarkán csapkodó tarka szélzsákhoz. A kalyiba a hegy oldalába vájva állt az erdő közepén, egyik oldalán tisztással, hátul kerttel. A távoli hegycsúcsok fölött függő párából megértette, miért hívják az Appalache-hegységnek ezt a részét Smokiesnek

Olyan csend volt, hogy még az öreg tölgy csupasz ágainak zörrenését is hallani lehetett egy szaladgáló mókus alatt. Csak most döbrent rá, milyen zajos a város, a békés peremkerületek is. Gally reccsent, varjú káromgott, Jane pedig beszívta a telet még maga mögött hagyni képtelen márciusi erdő nyirkos, hűvös illatát. Nagyot sóhajtott, és visszament a tornácon az ajtóhoz. Már is eleget tudott Annie Glide-ról ahhoz, hogy felismerje, az öregasszony a legkisebb visszavonulást is a gyengeség jelének tartaná.

Egyenesen a parányi, zsúfolt nappaliba lépett, mely szokatlan ötvözete volt réginek és újnak, csiricsárénak és ízlésesnek. A vastag, sűrű szövésű füstös kék szőnyegen sorakozó bútorok a fakó bársonytól a feslett brokátig mindennemű kárpitozással bírtak. Az aranyozott dohányzóasztal egyik törött lábát gyilkos módon ezüst ragasztószalaggal erősítették meg, kopott vörös rojtok kötötték el az ablak előtt a rongyos csipkefüggönyt.

Az öreg kőkandallóra merőleges falnál szemmel láthatóan drága, cédélejátós sztereoberendezés állt. A durván faragott párkányon pávatollakkal teli, gitáralakú kerámiaváza, egy futball-labda, egy kitömött fácán és egy ismerősnek tűnő férfi bekeretezett fotója alkotott zűrzavart, akit Jane nem tudott hová tenni.

Balra a boltíven át belátott a málladozó linóleummal borított, modern tűzhellyel felszerelt konyha egy részébe. Egy másik folyosó valószínűleg a hátsó hálószobákhoz vezetett.

Annie Glide ügyel-bajjal leereszkedett egy párnázott hintaszékbe, Cal pedig mogorván járkált fel-alá előtte.

- Roy azt mondta, ráfogtad a puskádat, s most nem hajlandó idejönni csak ötszáz dollár bánatpénz ellenében. Vissza nem térítendő!

- Roy Potts egy kalapácsot sem tud megkülönböztetni a vastagbelétől.

- Roy a legjobb ezermester a környéken.

- Elhoztad az új Harry Connick Jr. cédémet? Az kell ekem, nem valami ostoba ezermester, aki beleüti az orrát a dolgaimba.

Cal sóhajtott. - Igen, elhoztam. Kint van a kocsiban.

- Menj ki érte. - Annie ajtót mutatott az unokájának. - És tedd arrébb azt a hangszórót, ha visszajöttél. Túl közel van a tévéhez.

Mihelyt a férfi távozott, az öregasszony kék szemével felnyársalta Jane-t. Jane különös vágyat érzett, hogy térdre vesse magát előtte és meggyónja neki a bűneit, de gyanította, hogy a házsártos, vén szipirtyó egyszerűen csak fejbe vágna.

- Hány éves vagy, kislány?

- Harmincnégy.

Annie eltöprengett. - Mennyinek hisz?

- Huszonnyolcnak. De nem én mondtam neki.

- Nem is cáfoltad, nem igaz?

- Igaz. - Bár nem kínálták helytel, Jane leült egy öreg bársonykanapé végébe. - Azt akarja, hogy mondjak mindenkinek huszonötöt.

Annie hintázott. - Fogsz?

Jane megrázta a fejét.

- Cal azt mondta, egyetemi professzor vagy. Okosnak lenned.

- Némely dologban okos. Másban esztelen, azt hiszem.

Az öregasszony bólintott. - Calvin nem tűri az esztelenséget.

- Tudom.

- Pedig nem ártana neki egy kicsi.

- Attól tartok, nem vagyok túl jó benne. Gyerekkoromban előfordult, de már nem.

Annie felnézett Calra, mikor a férfi belépett a szobába. - Amikor meghallottam, milyen sebtiben házasodtatok össze, azt gondoltam, talán ő is ugyanolyan csúnyán elbánt veled, mint anyád apáddal.

- A helyzet egyáltalán nem ugyanaz - felelte Cal színtelenül.

Annie Jane felé billentette a fejét. - A lányom, Amber nem volt más, mint egy kis céda, aki minden idejében fiúk után koslatott. Csapdát állított a leggazdagabbnak a városban. - Annie vihogott. - El is kapta. Cal volt a csali.

Jane rosszul lett. Szóval Cal a második generációs Bonner férfi, akit egy terhes nő a házasság kelepcéjébe csalt.

- Az én Amber Lynnem hajlamos elfelejteni, hogy a pizokban nőtt fel. Nem így van, Calvin?

- Nem értem, miért bántod mindig. - A férfi a cédélejátszóhoz lépett, s pár másodperc múlva Harry Connick Jr. „*Csillagpor*” című dala töltötte be a kálybát.

Jane rájött, hogy a férfi a kandallópárkányon álló fényképen Connick. Annie Gilde fura egy öregasszony volt.

Cal nagyanyja hátradőlt a széken. - Gyönyörű hangja van ennek a Connick fiúnak. Mindig azt kívántam, bárcsak énekelne, Calvin, de soha nem tudtál.

- Nem. A futball-labda dobáláson kívül nem sok mindenre vagyok jó. - A férfi leült Jane mellé a kanapéra, de nem ért hozzá.

Annie behunyta a szemét, ültek hármasan némán és a mézédés hangot hallgatták. Talán a borongós nap és az erdő mély csendje volt az oka, de Jane kezdett felengedni. Teltek a percek és fura éberség vett erőt rajta. Itt ebben a Great Smoky Mountains árnyékában álló, roskadozó házban az az érzése támadt, hogy kezd magára találni. Itt ebben a fenyő-, doh- és kéményfüst szagot árasztó szobában.

- Jane Bonner, ígérj meg valamit.

Az érzés eltompult, mikor meghallotta, hogy először szólítják a férjezett nevén, de nem volt rá lehetősége megmondani Annie-nek, hogy a leánykori nevét használja-

- Jane Bonner, ígérd meg, hogy úgy vigyázol Calvin-re, ahogy egy feleségnek kell, s előbb gondolsz az ő boldogságára, mint a tiédre.

Jane-nek esze ágában sem volt ilyesmit tenni, s igyekezett leplezni kétségbeesését. - Az élet bonyolult. Nehéz betartani egy ilyen ígéretet.

- Persze hogy nehéz - csattant fel Annie. - Ugye nem hitted azt, hogy ezzel a férfival könnyű lesz élni?

-Nem, de...

- Tedd, amit mondtam, ígérd meg azonnal! Jane akarata meghajlott az átható kék szempár ereje alatt, s azon kapta magát, hogy képtelen ellentmondani ennek az öregasszonynak. - Megígérem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek.

- Ennyi elég. - Annie szemhéja ismét lecsukódott. A mtszék nyikorgása és ziháló lélegzése kísérte a hangsorokból áradó melaszos hangot. - Calvin, ígérd meg, hogy úgy fogsz vigyázni Jane Bonnerre, ahogy egy férjnek kell, és hogy előbb fogsz gondolni az ő boldogságára, mint a tiédre.

- Ó, Annie, gondolod, hogy azok után, hogy ennyit vártam a megfelelő lányra, nem vigyáznék rá, most hogy megtaláltam?

Annie kinyitotta a szemét és bólintott, észre sem véve sem a rosszmájú pillantást, amit Cal vetett Jane-re, sem a tényt, hogy az unokája nem ígért semmit.

- Ha apád és anyád is megtették volna ezt, Calvin, talán könnyebb lett volna nekik, de akkor még nem voltam ilyen bölcs előrelátó.

- Ennek semmi köze a bölcs előrelátáshoz, vén képmutató. Annyira örültél, hogy a lányod megfogott egy Bonnert, hogy semmi mással nem törődteél.

Annie lebiggyesztette az ajkát, s Jane észrevette, hol ragadt bele a vérvörös rúzs a szája körüli, évek-metszette ráncokba. - A Bonnerek azt hiszik, túl jók a Glide-oknak, de mi megmutattuk nekik. Glide vér csörgedezik mindhárom unokám ereiben. Benned és Gabrielben legalábbis. Ethan mindig is anyámaasszony katonája volt, inkább Bonner, mint Glide.

- Attól, hogy Ethan pap, még nem anyámaasszony katonája. - Cal felállt. - Mennünk kell, de ne hidd, hogy megfélemlítek a lépcsőről. Most pedig hová dugtad azokat az átkozott cigarettákat?

- Ahol sohasem találod meg.

- Te csak azt hiszed. - A férfi a konyhaajtó melletti öreg íróasztalhoz lépett, benyúlt az alsó fiókba és elővett egy doboz Camelt. - Ezt magammal viszem.

- Csak hogy te magad szívhasd el. - Annie nagy nehezen feltápáskodott a hintaszékből. - Ha Calvin visszajön, gyere el vele te is, Janie Bonner. Még sokat kell tanulnod egy vidéki fiúval kötött házasságról.

- Nagyon fontos kutatáson dolgozik - mondta Cal -, nincs ideje látogatóba járkalni.

- Valóban? - Jane fájdalmat vélt felvillanni az öregasszony szemében.

- Eljövök, amikor csak akarja.

- Helyes.

Cal összeszorította a száját, s Jane rájött, hogy felbosszantotta.

- Most menjetek. - Annie az ajtó felé terelte őket. -Nyugodtan akarom hallgatni Harryt.

Cal kinyitotta az ajtót Jane előtt. Éppen a kocsihoz értek, mikor Annie hangja megállította őket.

- Jane Bonner!

Jane megfordult és látta, hogy az öregasszony a szűnyoghálón át nézi őket.

- Ne legyen ruha rajtad az ágyban, még télen sem, hallod, kislány? Menj a férjedhez, ahogy a Teremtő megalkotott. Anyaszült meztelenül. Távol tartja a férfiakat a csavargástól.

Jane semmilyen frappáns válasszal nem tudott előállni, ezért csak intett és beszállt a kocsiba.

- Majd ha piros hó esik - morogta Cal, miközben elhajtottak a háztól. - Fogadni mernék, hogy tusolni is ruhástól megy.

- Tényleg bántja, hogy nem vetkőztem le maga előtt, ugye?

- A lista, hogy mivel bántott meg, professzor, olyan hosszú, hogy azt sem tudom, hol kezdjem. Miért mondta neki, hogy eljön, amikor csak akarja? Azért hoztam ide, mert muszáj volt, de ennyi. Nem fognak több időt együtt tölteni.

- Már megígértem neki, hogy meglátogatom. Mit javasol, hogy bújjak ki alóla?

- Maga a zseni. Biztos vagyok benne, hogy ki tud találni valamit.

Ahogy lefelé gurultak a hegyről, Jane észrevett jobb oldalon egy régi autósmozit. A vetítővászon még állt, bár megsérült, s hepehupás kavicsút vezetett a jegypénztárhoz, amelyet eredetileg sárgára festettek, mostanra azonban piszkos mustárszínűre fakult. A elgyomosodott bejáratot egy hatalmas, törött villanykörtékkel szegélyezett, hullócsillag alakú tábla jelezte, rajta lila-sárga lepattogzott betűkkel a felirat: Karolina Büszkesége.

Jane nem bírta tovább elviselni a rájuk telepedett kínos csendet. - Évek óta nem láttam autósmozit. Járt itt? Legnagyobb meglepetésére a férfi válaszolt. - Nyaranta itt gyűltek össze a középiskolások. Leparkoltunk az utolsó sorban, söröztünk és szeretkeztünk.

- Remek szórakozás lehetett.

Jane csak akkor jött rá, milyen sóváran hangzott, amit mondott, amikor Cal kíváncsi pillantást vetett rá. - Soha nem járt szórakozni?

-Tizenhat évesen egyetemre jártam. A természettudományi könyvtárban töltöttem a szombat estéimet.

-Nem randizott.

- Ki hívott volna? Az osztálytársaimhoz túl fiatal voltam, s az a pár korombeli fiú, akit ismertem, csodabogárnak tartott.

Most jött csak rá, hogy aranytálcán kínálta fel a lehetőséget a férfinak, hogy megint rajta köszörülhesse a nyelvét, de Cal nem élt vele. Inkább ismét az útra figyelt, mintha máris megbánta volna, hogy akár ilyen nyúlfarknyi beszélgetésbe is elegyedett vele. Jane észrevette, hogy a férfi kemény arcélét mintha a hegyi sziklákból faragták volna.

Már Salvation peremkerületéhez értek, mikor Cal újra megszólalt. - Mindig a szüleimnél lakom, amikor látogatóba érkezem, de mivel idén ez nem lehetséges, vettem egy házat.

- Ó. - Jane várta, hogy a férfi beavassa a részletekbe, de Cal nem mondott mást.

Salvation egy szűk völgyben feküdt, kicsi, de mindennel ellátott város volt. A régies belvárosban üzletek sora állt, köztük egy elbűvölően rusztikus étterem, egy fonott bútorokat árusító bolt, és a rózsaszín-kék, fékezőkocsi alakú Petticoat Junction kávézó. Elhaladtak egy Ingles zöldségstand mellett, majd áthajtottak egy hídon. Cal újabb tekervényes, meredek útra fordult, majd rátért egy kavicsos frissen beszórt ösvényre és megállt.

Jane az előttük magasodó, kétszárnyú kovácsoltvas kerítést bámulta. A közepén két aranyozott imádkozó kéz díszelgett. Alig tudta megállni, hogy fel ne nyögjön, s nyelt egyet. - Mondja, hogy nem a magáé.

- Otthon, édes otthon. - Cal kiszállt, kivett egy kulcsot a zsebéből és a bal oldali kőoszlop vezérlőegységénél matatott valamit. A kapu az imádkozó kezekkel pár másodperc múlva kinyílt.

A férfi visszaült, sebességbe tette a kocsit és behajtott. - A kapu elektronikusan nyílik. Az ingatlanügynök a házban hagyta a távirányítókat.

- Mi ez a hely?

-Az új házam. Továbbá az egyetlen ingatlan Salvationben, ahová elvonulhatunk és elrejtethjük a piszkos kis titkunkat a világ elől.

Cal bevett egy enyhe kanyart, és Jane megpillantotta a házat.

A kavicsos ösvény egy félhold alakú kocsibeállóban végződött a fehér, szecessziós stílusú ház előtt. Elöl hat masszív oszlop nyújtózkodott gondosan megmunkált, aranyozott rácsos erkéllyel. A duplaszéles bejáratú ajtóba legyező alakú, rubinszínű üvegbetétet raktak, a verandára három márványlépcső vezetett.

- G. Dwayne szeretett nagylábon élni - jegyezte meg Cal.

- Ez az ő háza volt? - Hát persze. Jane-nek rá kellett volna jönnie abban a pillanatban, ahogy meglátta az imádkozó kezeket a kapun. - Nem tudom elhinni, hogy egy szélhámos hittérítő házat vette meg.

- Meghalt, nekem pedig szükségem van a nyugalomra. - A férfi leállította a Jeepet, aztán a nyakát nyújtogatva felnézett a díszes homlokzatra. - Az ingatlanügynök garantálta, hogy tetszeni fog.

- Azt akarja mondani, hogy most látja először?

- G. Dwayne és én nem voltunk közeli barátok, soha szerepeltem a vendéglistáján.

- Láthatatlanban vett egy házat? - Jane a kocsira gondolt amivel jöttek, és nem is értette, miért lepődött meg.

Cal válasza sem méltatva kiszállt és elkezdett kipakolni a kocsiból. Jane követte és lehajolt, hogy felemelje az egyik csomagját, de férfi félresöpörte. - Útban van. Menjen be. Nincs bezárva.

Ezzel a kegyes invitálással ment fel Jane a márvány, lépcsőkön és nyitotta ki a bejáratú ajtót. Ahogy belépett, elég volt egyetlen pillantást vetnie körbe, hogy láthassa, a ház belül rosszabb, mint kívül. A nyitott előcsarnok közepén egy túlzottan fenséges szökőkút állt márványszoborral, mely egy, a vállán egyensúlyozott korsóból vizet töltő görög lányt ábrázolt. A szökőkút, melynek a víz alá rejtett tarka fények Las Vegas-i benyomást kölcsönöztek, működött, kétségtelenül az ingatlanügynöknek köszönhetően, aki Calra szóta ezt a szörnyűséget. Az előcsarnok fölött, mint egy fordított esküvői torta, arany füzérdíszekkel és drótokkal összefűzött, könnycsep alakú prizmák százaiból álló hatalmas kristállyscsillár függött.

Jobbra fordulva Jane süllyesztett, francia rokokó utánzatú bútorokkal, gondosan rojtozott drapériákkal és szökdecselő Cupidókkal díszített, olasz márványkandallóval berendezett nappaliba jutott. A helyiség legvul-gárisabb tárgya a dohányzóasztal volt. Kerek üveglapját egy térdeplő, karmazsinvörös és arany ágyékkötője kivételével anyaszült meztelen szerecsent mintázó oszlop tartotta közepén.

Jane továbbment az ebédlőbe, ahol a csekély húsz személyes asztalt két kristállyscsillár koronázta meg. A földszint legnyomasztóbb helyisége azonban a dolgozószoba volt, melyet gótikus boltívekkel, vastag, olajzöld bársony drapériákkal és sötét, robosztus bútorokkal zsúfoltak tele, köztük egy vaskos íróasztallal és egy székkal, ami akár VIII. Henriké is lehetett volna.

Akkor ért vissza az előcsarnokba, mikor Cal megérkezett a golfütőivel. Miközben a férfi letámasztotta a szökőkúthoz, Jane felnézett az emeletre, melyet a kintinél sokkal díszesebb ötvösmunkával elkészített erkély szegélyezett. - Félek megnézni, mi van fent.

A férfi kiegyenesedett és hüvös tekintettel nézett rá. -Nem tetszik? Meg vagyok sértve. Az olyan parasztok, mint én egész életünkben ilyen gyönyörű helyről álmodozunk.

Jane alig tudta leplezni borzongását, ahogy elfordult és elindult felfelé az emeletre, ahol cseppet sem meglepve még több rojtot, bársonyt és aranyozást talált. A folyosó egyik végén kinyitott egy ajtót és belépett a rém-séges vörös, fekete és arany uralta hálószobába. Volt benne egy újabb csillár és egy emelvényen álló duplaágy. A vörös brokát baldachint nehéz arany-fekete rojtok díszítették. Jane-nek megakadt a szeme valamin, s amikor közelebb lépett, látta, hogy a baldachin aljához hatalmas tükröt rögzítettek. Gyorsan hátrálni kezdett, ám ekkor észrevette Calt maga mögött a szobában.

A férfi az ágyhoz lépett és benézett a baldachin alá, hogy lássa, mi keltette fel az érdeklődését. - Nos, mit gondolsz? Én mindig szerettem volna magamnak egy ilyen. Ez a ház felülmúlja minden képzeletemet.

- Borzalmas. A kapzsiság mintapéldánya.

- Ez sem zavar. Nem én csaptam be az istenfélőket.

A férfi szűk látókörűsége feldühítette Jane-t. – Gondoljon azokra az emberekre, akik a koszt pénzükből és a társadalombiztosításukból faragtak le, hogy pénzt küldjenek Snopesnak. Hány rosszul táplált gyerek lakhatott volna jól ennek a mennyezettükörnek az árából?

- Biztosan több tucatnyi.

Jane gyors pillantást vetett a férfitra, hogy vajon tréfál-e, de Cal már az elektronikai berendezést tartó éjfekete szekrényt vizsgálta.

- Hogy tud ilyen érzéketlen lenni? - Jane nem értette, miért próbál egy ilyen önző szellemi fogyatékoszt rávenni, hogy továbblasson az orra hegyénél.

- Jobb ha erről nem beszél G. Dwayne hitelezőinek. Sokan a vételárból jutottak hozzá a pénzükhöz. - Cal kihúzott egy mély fiókot a szekrényből. - Tuti, hogy pornófüggő volt. Biztosan van itt néhány tucat korhatáros videó.

- Remek.

- Láta már a *Huncutságok egy pizsamapartin* címűt?

- Már csak ez hiányzott! - Jane a szekrényhez viharzott, beletúrt a fiókba és felnyalábolta a kazettákat. Akkora halom volt, hogy az állával kellett tartania, miközben elindult kifelé, hogy keressen egy szemetest.

- Ez a ház egy fertő.

- Magának, akinek csak arra jó a szex, hogy felcsináltassa magát.

Jane úgy érezte, mintha gyomorszájon vágta volna. Megállt a lépcső tetején és szembefordult a férfival.

Cal vigyen-el-az-ördög tekintettel nézett rá csípőre tett kézzel, előreugró állal, s Jane nem lett volna meglepve, ha azt mondja, menjenek ki és intézzék el ökölrel a dolgot. Ismét rádöbbsent, milyen szánalmasan képtelen kezelni ezt a férfit. Kell lennie egy jobb módszernek az orvlövészkedésnél.

- Így fogunk élni az elkövetkezendő három hónapban? - kérdezte halkán. - Hogy egymást marjuk?

- Nekem megfelel.

- De mindketten megkeserüljük. Kérem. Kössünk fegyverszünetet.

- Fegyverszünetet akar?

- Igen. Hagyjuk abba ezt a csatározást, és próbáljunk meg kijönni egymással.

Cal sokáig bámult rá, aztán megindult felé komótos, de fenyegető léptekkel. - Maga kezdte ezt a piszkos kis háborút, most számoljon a következményekkel. - Elviharzott Jane mellett és lesietett a lépcsőn.

Jane zakatoló szívvel állt ott, miközben a férfi elhagyta a házat a bejárati ajtón át. Pár másodperc múlva hallotta, hogy a Jeep elhajt. Leverten a konyhába vonszolta magát, s kidobta a videokazettákat a szemétkébe.

Snopesék elengedhetetlen családi kristály csillárja a fekete gránittal borított munkaasztal fölött függött, melynek kriptái hatását a fényes fekete márványpadló tovább fokozta. Az ebédlővel összefüggő reggelizősarok erkélyablakából pazar kilátás nyílt. Sajnos a panoráma-nak meg kellett küzdenie egy vérvörös bársonnyal kárpitozott beépített lócával és a már-már hervadásig nyílt piros rózsákat ábrázoló tapétával. Az egész helyiség olyan benyomást keltett, mintha Drakula rendezte volna be, de legalább a kilátás szép volt, ezért Jane úgy döntött, marad, amíg erőt nem gyűjt a további megpróbáltatásokhoz.

A következő pár órában elpakolta a kiszállított élelmiszereket, telefonálgatott, hogy a Chicagóban elvarratlanul hagyott szálakat eldolgozza, írt Caroline-nak, mélázgatott. Az este

közeledtével egyre nagyobb és nyomasztóbb lett a csend a házban. Eszébe jutott, hogy kora reggel evett utoljára, s bár alig volt étvágya, nekilátott összeütni valamit a csekély készlettel rendelkező kamrából.

A kiszállított élelmiszerek között dupla dobozos Lucky Charmst, tejszínes mini csokitortát, fehér kenyeret és bolognai szendvicskrémet talált. Vagy egy ingyenc paraszt vagy egy kilencéves fiú álométrendje volt -akármelyik is, Jane-nek nem volt hozzá gusztusa. Ő a friss, minél természetesebb állagú ételeket szerette. Grillezett sajtos szendvics mellett döntött tartós fehér kenyérből és növényi sajtból, amit a vörös bársonyos lócára ült le megenni.

Mire végzett, az eseménydús nap megtette hatását, és semmi másra nem vágyott, mint hogy bedőljön az ágyba és aludjon, de a csomagjai eltűntek az előcsarnokból. Bizonyára Cal vitte be valamelyik szobába, amíg ő felfedezte a házat. Egy pillanatra megjelent előtte a borzalmas hálószoba, s arra gondolt, vajon Cal úgy képzelte-e, hogy megossza vele. Azonnal elvetette az ötletet. A férfi a legkisebb fizikai kontaktust is kerülte vele; amiatt bizonyosan nem kellett aggódnia, hogy Cal letámadja.

Ettől meg kellett volna nyugodnia, de nem így történt. A férje olyan lehengerlően férfias volt, hogy önkéntelenül fenyegetve érezte magát. Csak abban reménykedett, hogy felsőbbrendű intelligenciája győzedelmeskedne Cal fizikai erejével szemben.

Az előcsarnok szökőkútjának színes fényei elvarázsolt-kastélyszerű árnyékokat vetettek a falakra, ahogy felfelé tartott az emeletre, hogy keressen magának hálószobát. Borzongva indult a folyosó végén nyíló ajtóhoz, amit kizárólag azért választott, mert a legmesszebb esett Cal hálószobájától.

Az elbűvölő kis gyerekszobától, amit talált, leesett az álla. Az egyszerűen berendezett, kék-fehér csíkos tapétával díszített helyiségben kényelmes hintaszék, fehérre lakkozott íróasztal és hozzáillő rácsos ágy állt. Fölötte egyszerű keretbe foglalt, kézzel hímzett imádság lógott, s Jane rádöbrent, hogy más vallásos tárgyat nem is látott a házban. Valaki nagy szeretettel rendezte be ezt a fiú-szobát, valószínűleg nem G. Dwayne Snopes.

Lerogyott az elkötött függönyökkel csinosított ablak előtti hintaszékbe, s a saját gyermekére gondolt. Hogy lesz belőle boldog, kiegyensúlyozott felnőtt, ha a szülei örökké háborúban állnak egymással? Eszébe jutott a fogadalma, amit Annie Gilde-nek tett, hogy mindig a maga boldogsága elé fogja helyezni a férfiét, s azon tépelődött, hogy mehetett így lépre az öregasszonynak és egyezhetett bele ilyen képtelenségbe. Az egész még nevetségesebb volt annak tükrében, hogy Cal cserébe nem ígért semmit.

Miért nem volt agyafürtabb és tért ki az öregasszony unszólása elől, ahogy a férfi? Másrésztől viszont az esküvői fogadalma után mit számít eggyel több vagy kevesebb megszegett ígért?

Miközben a hintaszék támlájának hajtotta a fejét, megoldást keresett a Callal való békekötésre. Valahogy el kell érnie, nem azért, amit Annie-nek mondott, hanem a baba miatt.

Nem sokkal éjfél után a hazatérő Cal bezárkózott a dolgozószobába, hogy felhívja otthon Brian Delgadót. Miközben arra várt, hogy az ügyvédje felvegye, irtózva nézte a helyiség gótikus berendezését és a falon terpeszkedő trófeákat. Életerős férfiakra, nem állatokra szeretett vadászni, s eldöntötte, hogy mihelyt tud, megszabadul tőlük.

Amikor Brian felvette, Cal nem volt tereferélős hangulatban, s egyből a tárgyra tért. - Mit találtál?

- Még semmit. Dr. Darlington nem rejteget csontvázakat a szekrényében, talán mert magánélete szinte nincs is.

- Mit csinál a szabadidejében?

- Dolgozik. Ez az élete.

- Folt a karrierjén?

- Meggyűlt a baja a főnökével a Preeze Laboratóriumban, de a férfi részéről inkább szakmai feltékenységről van szó. A magasszintű részecskefizika, úgy tűnik, még mindig fiús téma, leginkább az idősebb tudósok specialitása.

Cal a homlokát ráncolta. - Azt reméltem, hogy mostanra már többet fogsz tudni.

- Cal, tudom, hogy tegnapra is késő lenne, de ha nem akarunk feltűnést kelteni, beletelik egy kis időbe.

A férfi a hajába túrt. - Igazad van. Szánj rá, amennyi időt kell, de tartsd kézben a dolgot. Teljes felhatalmazást adok, hogy intézkedj. Nem akarom elpuskázni.

- Értem.

Pár percig beszélgettek a feltételekről, amelyekkel egy gyorséttermi láncsal kötött szerződés megújítását ajánlották Calnak, aztán megvitatták egy sportruházatgyártó cég alapításának kiegészítő záradékát. Cal már éppen le akarta tenni, amikor isteni szikra pattant ki a fejéből.

- Küld el holnap az egyik emberedet egy halom képregényt venni. Szerencselovagosat, akcióhősöket. Dobjanak hozzá pár erotikusát is. Négy-öt tucat kell.

- Képregény?

- Igen.

Brian nem firtatta tovább, bár Cal tudta, hogy majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság. A beszélgetést befejezték, s Cal elindult felfelé az emeletre, hogy megkeresse a nőt, aki fondorlatos módon felkavarta az életét.

Cseppet sem volt lelkiismeret-furdalása amiatt, hogy bosszút akart állni. A futballpálya számos túlélőleckét adott, köztük egy alapvetőt. Ha valaki övön aluli ütést mér rád, kétszer olyan keményen kell visszaadnod, különben később drágán megfizetsz érte, s Cal ezt nem akarta megkockáztatni. Nem állt szándékában úgy élni egész hátralévő életében, hogy állandóan attól rettegjen, mikor szúrja hátba dr. Darlington. Jane-nek meg kell tudnia, kivel akasztotta össze a tengelyt és milyen következményei lesznek annak, ha ismét megpróbálja rászedni.

A gyerekszobában talált rá egy hintaszékben, szemüvegével az ölében. Sebezhetőnek tűnt álmában, de Cal tudta, hogy ez csak a látszat. Jane kezdettől fogva hidegvérrel és számítóan próbálta megkaparintani, amit akart, közben fenekestől felforgatta az életét, amit soha nem fog megbocsátani néki. S nem csak az én életemet, emlékeztette magát, hanem egy ártatlan gyermekét is.

Mindig is szeretette a gyerekeket. Több mint tíz éve foglalkozott szabadidejében hátrányos helyzetűekkel, de minden erejével titkolta a sajtó elől, mert nem akarta hogy Szent Calt faragjanak belőle. Akkor sem lesz ez majd másként, gondolta, ha egyszer rászánja magát a nősülésre. Kiegyensúlyozott családban nőtt fel, s zavarta, ha azt látta, hogy a társai és volt feleségeik ide-oda lökik egymásnak a gyerekeket. Megesküdött, hogy ő soha nem fog ilyet tenni a kölykével, de dr. Jane Darlington nem hagyott neki mást választást.

Beljebb lépett és nézte, ahogy a holdfény ezüstbe vonja a nő haját. Egy elkóborolt tincs lágyan az arcába hullott. Jane levetette a blézerét, selyemtopja úgy rátapadt a mellére, hogy Cal látta, hogyan emelkedik és süllyed minden lélegzetvételnél.

Álmában fiatalabbnak tűnt annál az ijesztő fizikaprofesszornál, aki Borromean nukleinokról tanított. Aznap ott olyan aszottnak látszott, mintha a hosszú ideje való magába zárkózottságtól minden nedvesség kiszáradt volna belőle, de álmában, holdfényben fürödve más volt -harmatos, élettel teli, telt -, s Cal bizsergető vágyat érzett.

Bosszantotta, ahogy a teste reagált. Az első két alkalommal még nem ismerte Jane-t. Most igen, a testéhez viszont mintha nem jutott volna el az üzenet.

Úgy döntött, itt az ideje a következő felvonásnak kellemetlen melodrájukban, s cipője orrával lenyomta a hintaszék elejét. A szék előrebillent, Jane pedig felriadt.

- Lefekvés, Rózsabimbó.

Jane zöld szeme kinyílt és azonnal elsötétedett az aggodalomtól. - Biztos... biztos elszundítottam.

- Nehéz nap volt.

- Hálószerobát kerestem. - Jane feltette a szemüvegét, aztán beletúrt a hajába, hogy kisimítsa arcából a belehullott tincset. Cal nézte, ahogy az ezüstös szőke szálak átperegnek az ujjain.

- Magáé lehet özvegy Snopes szobája. Jöjjon.

Látta, hogy Jane-nek nem akarózik követnie, de vitatkozni még kevésbé. Hiba volt így kinyilvánítania az érzelmeit, ennyi erővel ki is írhatta volna a homlokára. Túlságosan megkönnyítette a dolgát.

Cal végigvezette a folyosón, s ahogy közeledtek a hálószerobája felé, Jane egyre idegesebb lett. A férfit vad elégedettség töltötte el. Mi lenne, ha még hozzá is érne? Eddig került minden testi érintést, nem bízván benne, hogy uralkodni tudna magán. Még soha nem ütött meg nőt -el sem tudta képzelni -, de ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy kárt tegyen Jane-ben. Nézte, mennyire ideges, s tudta, hogy ki kell próbálnia valamit.

Elérték a hálószerobája előtti ajtót. Miközben a kilincs után nyúlt, szándékosan hozzáért Jane karjához.

Jane összerándult, és szembefordult vele. Cal tekintete gúnyos volt, s Jane rájött, a férfi pontosan tudja, mennyire felzaklatja. Volt valami veszélyes ma este Calban. Jane-nek fogalma sem volt, mi járhatott a fejében; csak azt tudta, hogy egyedül vannak ebben a hatalmas, csúnya házban, s ő védtelen.

A férfi kinyitotta az ajtót. - Egymásba nyíló hálószerobáink vannak, ahogy az ilyen régi házak mindegyikében. ayne és a felesége azt hiszem, nem voltak jóban.

- Nem akarok egymásba nyíló hálószerobát. Alsom egy másikban a folyosó túlsó végén.

- Ott alszik, ahol mondom.

A félelemtől Jane-nek hideg futkározott a hátán, de felvetette a fejét és Cal szemébe nézett.

- Ne erőszakoskodjon velem.

- Ez nem erőszakoskodás. Az erőszakoskodók képtelenek alátámasztani a fenyegetéseiket. Én igen.

A férfi lusta, vontatott beszéde ijesztően hangzott, s Jane-nek görcsbe rándult a gyomra. - Pontosan mivel fenyeget?

Cal tetőtől talpig végigmérte, tekintete elidőzött a vállgödren, a mellén, lesiklott a csípőjére, majd vissza a szemébe. - Maga miatt elvesztettem a lelki nyugalmaomat, egy halom pénzről nem is beszélve. Az én olvasatomban ez azt jelenti, hogy az adósom. Talán csak azt akarom, hogy a közelemben legyen, amíg el nem döntöm, mikor kezdem el behajtani a tartozást.

A szexuális fenyegetés félreérthetetlen volt, s Jane-nek dühbe kellett volna gurulnia - megijednie -, de ehelyett furcsa rángás futott végig rajta, mintha idegvégződéseit áramütés érte volna. A reakciója fölöttébb zavaró volt, s hátrálni kezdett a férfitől, csak hogy nekiütközött a kilincsnek.

Cal felemelte a kezét és Jane feje mellett az egyik ajtófélfára tenyereit. Lába súrolta a Jane-ét, s Jane mindé érzékszerve kihegyeződött. Látta a férfi arccsontja alatt horpadást, a halványszürke szemének Íriszét határoló fekete karikát. Orrát megcsapta Cal kötött ingének mosodai tisztítószer illata, s még valami, aminek nem kellett volna, hogy szaga legyen, de volt. A veszélyé.

A férfi hangja rekedt suttogás volt. - Amikor először foglak levetköztetni, fényes nappal lesz, mert nem akarok lemaradni semmiről.

Jane tenyere izzadni kezdett, s valami szörnyű vadság emelkedett benne. Öngyilkos vágyat érzett, hogy lehánt-a magáról selyempáncélját, kigombolja a nadrágját, s meztelenre vetközzön a férfi előtt e bűnös ház folyosójának kellős közepén. Cal harcias provokálására maga is provokációval akart válaszolni, mely olyan ősi és erőteljes volt, mint az első asszonyé.

A férfi megmozdult. Alig lehetett észrevenni. Csak kissé máshova helyezte a testsúlyát, Jane kavargó gondolatait mégis visszaterelte a normális kerékvágásba. Középkorú fizikaprofesszor, akinek az egyetlen szeretője zoknit viselt az ágyban. Miféle ellenfele lenne ennek a tapasztalt szexuális harcosnak, aki a szexet fegyverként használta, hogy leigázza? Remegett, s eltökélte, nem fogja hagyni, hogy Cal visszaéljen a gyengeségével. A férfi szemébe nézett. - Csinálj, amit akarsz, Cal. Én is ugyanezt fogom tenni.

Csak képzelte a férfi arcán átsuhanó meglepődést? Nem tudta eldönteni, miközben befordult a szobába és becsukta az ajtót.

Az ablakon betűző napsugarakra ébredt másnap reggel. Felkönyökölt a párnán és megcsodálta özvegy Snopes hálósobáját, melyet halványkékre festettek lágy lilával hanygsúlyozott, krétafehér szegéllyel. Egyszerű cseresznyefa bútorai és rongyszőnyegek ugyanazt a meghitt benyomást keltették, mint a gyerekzsoba.

Jane nyugtalanul sandított hálósobáját a Gáléval szeszűtő fürdő ajtajára. Halványan emlékezett rá, hogy hallotta korábban a zuhany csobogását, s csak reménykedett benne, hogy a férfi már elment. Előző este egy kisebb fürdőszobába pakolta be a tisztálkodószereit, lejjebb a folyosón.

Mire felöltözött, kicsomagolt és lement a konyhába, a Jeep már eltűnt a ház elől. A pulton talált egy üzenetet Caltól az élelmiszerbolt telefonszámával és azzal az utasítással, hogy rendeljen, amire szüksége van. Evett egy szelet pirítóst, majd leadott egy listát, amely sokkal jobban megfelelt az ízeleőbimbóinak, mint a tejszínhabos csokitorta.

Nem sokkal az ennivaló megérkezése után újabb szállító jelent meg a számítógépével. Jane felvitette a hálósobába, ahol az elkövetkezendő pár órát azzal töltötte, hogy kialakított magának egy dolgozósarkot az ablak éléi toll asztalon, hogy ha eszébe jutna felnézni a képernyőből, a hegyeket lássa. A nap további részében dolgozott, s csak annyi időre hagyta abba, hogy sétáljon egyet kint.

A ház környéke szinte kárpótolt a belsőért. A közeli hegyek árnyékában kissé elvadult tájon még túl korán volt ahhoz, hogy bármi is virágozzék, de Jane-nek tetszett az elszigeteltsége és elhagyatottsága. Észrevett egy hepehupás ösvényt a legközelebbi hegy oldalán, s elkezdte megmászni, de még tíz perc sem telt belé, levegő után kapkodott. Miközben visszafordult, elhatározta, hogy addig növeli a távot minden egyes nap, amíg & nem ér a tetejére.

Már lefekvéshez készülődött aznap este, amikor Calnak még mindig a színét sem látta, s a férfi másnap reggel is eltűnt, mire felkelt. Késő délután azonban éppen akkor lépett be az előcsarnokba, amikor ő lement a lépcsőn.

Ismerős megvető pillantással nézett rá, mintha Jane egy kő alól mászott volna ki. - Az ingatlanügynök felvett két takarítót, amíg árulta a házat, hogy rendben tartásák. Állítólag jó munkát végeztek, mondtam nekik, hogy maradjanak. Holnaptól kétszer jönnek egy héten.

- Rendben.

- Nem beszélnek angolul, de értik a dolgukat. Tartsd távol magad tőlük.

Jane bólintott, és arra gondolt, hogy megkérdezi a férfitől, hol volt hajnal kettőig, amikor is meghallotta a szomszédos fürdőben, hogy lehúzta a vécét, de Cal már sarkon fordult és elment. Ahogy az ajtó bezáródott, Jane azon tépelődött, vajon egy másik nőhöz megy-e.

A gondolat elkészerítette. Mégha a házasságuk csak színlelés volt is és a férfi nem tartozott neki hűséggel, azt kívánta, bárcsak ennyit megtett volna érte, legalább a következő három hónapban. Balsejtelem tört rá, küszöbön álló katasztrófa előérzete, mely annyira felzaklatta, hogy viisszasietett a számítógépéhez és beletemetkezett a munkába.

Napjai rutinszerűvé váltak, de a nyugtalansága nem szűnt meg. Hogy kordában tartsa, a séták kivételével szinte folyton dolgozott. Calt alig látta, amitől meg kellett volna könnyebbülnie, de miután rádöbbsent, hogy a férfi gyakorlatilag bebörtönözte, képtelen volt rá. Nem volt kocsija, Cal nem ajánlotta fel, hogy kölcsönadja az övét, s az egyedüli emberek, akikkel találkozott, a szállítók és a két koreai takarítónő voltak. Mint egy feudális úr egy árokkal körülvett kastélyban, a férfi szánt szándékkal elvágta a várostól és lakóitól. Vajon akkor mit talál ki, ha a családja visszatér.

Egy középkori nemesasszonnyal ellentétben azonban ő bármikor véget vethetett volna a rabságának. Elég lett volna taxit hívnia, de igazából nem vágyott sehová. A tüskés Annie Glide-on kívül nem ismert itt senkit, s bár szívesen megismerte volna a környéket, nem tudott ellenállni a luxusnak, amit a zavartalanság nyújtott.

Soha életében nem adhatta át magát ilyen teljességgel a tudománynak. Nem kellett tanítania, nem kellett tanszéki értekezletekre járnia, nem kellett ügyet intéznie, nem volt semmi, ami elvonta volna a figyelmét a kutatástól. A számítógépével, modemjével és telefonjával hozzákapcsolódhatott bármihez, amihez akart a Los Alamos-i elektronikus könyvtártól a világ több milliárd dolláros részecskegyorsítóinak adataiig. A munka ráadásul megzabolázta nyugtalanító gondolatait is.

Kezdte elveszíteni az időérzékét, ahogy egyre jobban belemerült a dualitás matematikájába, az elméleti fizikát hívva segítségül a matematikai rejtélyek felgöngyölítéséhez. A csavart görbék és a tükörszimmetria dilemmáján dolgozott. A kvantumtér-elmélet felhasználásával számolta a lyukakat a négydimenziós térben, s amerre járt, jegyzeteket skicceit fel magának - ötleteket a postával érkezett pizzakupponokra, képleteket a reggeli újság margójára. Egyik délután belépett a fürdőszobába, s azt látta, hogy antik rózsaszín rúzsát meggondolatlanul arra használta, hogy egy a tükrön gömbbé alakuló fánkformát rajzoljon vele. Ekkor döbbsent rá, hogy ki kell kapcsolódnia.

Fogta fehér széldzskijét, kipakolta a jegyzeteket, amikkel a múltkori séta alkalmával megtöltötte a zsebeit, s elhagyta a házat a hátsó verandaajtón át. Miközben átvágott az udvaron a hegyoldalon emelkedő ösvényhez, amin minden egyes nap egyre feljebb jutott, gondolatai visszatértek a csavart görbékhez. Lehetséges volna...

Madárrikoltás szakította félbe feltételezését, s ébresztette rá, hol van. Hogy képes a kvantumgeometrián törni a fejét ennyi szépséggel körülvéve? Ha nem vigyáz, olyan fura szerzet lesz, amilyen anyát egyetlen gyerek sem kíván magának.

Ahogy egyre feljebb kapaszkodott, kényszerítette magát, hogy a körülötte lévő világot figyelje. Beszívta a fenyő és az avar tömény illatát, s érezte, hogy a nap újult erővel süt. A fákon finom zöld csipke függött. Közeledett a tavasz, amikor a hegyhátak virágba borultak. De ahelyett, hogy felvillanyozta volna a szépség, elsomorította, s balsejtelve, mely napok óta rágt a tudatalattiját, felerősödött. Annyira lefoglalta a munka, hogy nem gondolkodott, de most a nyirkos erdő csendjében járni kezdett az agya.

Egyre sűrűbben vette a levegőt, s letért az ösvény melletti sziklás területre, hogy kifújja magát. Belefáradt abba, hogy büntudatban éljen. Cal soha nem fogja neki megbocsátani, amit tett, s imádkozhatott, hogy ne a gyermekükön álljon bosszút.

Eszébe jutott a férfi burkolt szexuális fenyegetése aznap éjjel, amikor megérkeztek, s rájött, hogy fogalma sincs, Cal vajon tényleg megpróbálta-e ráerőszakolni magát. Megborzongott és lenézett a völgybe, ahol megpillantotta a sötét zsindeletetejű házat a félhold alakú kocsibeállóval. Látta, hogy egy autó fordul be a kerítéshez. Cal Jeepje. Csak nem egy újabb képregényért ugrott be a gyűjteményéből?

Tele volt velük a ház: *Az ismeretlen, A bosszúálló, A rémület barlangja*. Valahányszor egy ilyen könyvbe botlott, hálát adott magában, hogy legalább ez az egy dolog sínen van. Az intelligencia a középszerűt vonzza. A férfi lassú felfogása kiegyensúlyozza majd az ő zsenialitását, és megakadályozza, hogy a gyermekük csodabogár legyen. Háláját úgy fejezte ki, hogy soha nem nyúlt a képregényekhez, és ezt a takarítónőknek sem engedte.

Hálája azonban nem terjedt ki a rabságára. Bármennyire is elősegítette az elszigeteltsége a munkáját, rájött, hogy túl sok hatalmat adott Cal kezébe azzal, hogy belenyugodott. Vajon mit szólna a férfi, ha nem menne vissza? Cal tudta, hogy szokott sétálni, de hogyan reagálna arra, ha eltűnne? Mi lenne, ha megkerülné a kerítést, keresne egy telefonfülkét, hívna egy taxit és kivitetné magát a repülőtérre?

Az ötlet, hogy felbosszantsa a férfit, némileg jobb kedvre derítette. Könyökére támaszkodva fejét hátrahajtott, s addig élvezte a napsütést, míg gyapjúnadrágján át nem ütött a szikla hűvöse. Felállt és lenézett a völgybe.

Lent a ház és a tulajdonosa; fent a hegyek. Felfelé indult.

8

Cal, kezében Jane retiküljével a szalonba viharzott és a deszkaborítású teraszhoz vezető erkély ajtóhoz sietett, de nyomát sem látta a feleségének. Ez csak egy dolgot jelenthetett. Jane felment aへgyre.

Tudta, hogy a felesége majdnem minden nap sétál, de mikor rákérdezett, Jane azt mondta, hogy soha nem megy messzire. Nos, ma minden bizonnyal messzire ment, olyan messzire, hogy eltévedt!

Ahhoz képest, hogy 180 az IQ-ja, ő volt a legostobább nő, akivel valaha találkozott.

- A fenébe! - Ledobta a retikült a kanapéra. A zár kinyílt, a tartalma kiborult.

- Valami baj van, pajti?

- Mi? Ja, nem. - Cal megfélekezett legfiatalabb öccséről, Ethanról. Amikor Ethan megjelent a kapuban húsz perce, Cal azzal az ürüggyel, hogy el kell intéznie egy telefont, itt hagyta, valójában azonban azt próbálta meg kideríteni, hová tűnhetett a felesége.

Sokkal nehezebbnek bizonyult, hogy néhány napi haladékokat nyerjen, mielőtt bemutatja Jane-t a családjának, mint gondolta. Ethan három napja érkezett haza a síelésből, családja a nyaralásból két napja, s azóta mindannyian őt üldözték.

- A tárcámat kerestem - hazudta. - Azt hittem, eltette a táskájába.

Ethan felemelkedett a karosszékből a kandalló mellől, amely akkora volt, hogy egy medvét is meg lehetett volna sütni benne, s a belső udvarra nyíló ajtóhoz ment. Cal-nak lelohadt a dühe, ahogy az öccsére nézett. Amíg ő és Gabe a pályán tündököltek, Ethan az iskolai színházi előadásokon szerzett hírnevet magának. Bár túrhető sportoló volt, soha nem vonzották a szervezett játékok, azon egyszerű oknál fogva, hogy nem tudta átérezni a győzelem fontosságát.

A szőke, mind Calnál, mind Gabe-nél alacsonyabb termetű, szívdöglesztően jóképű férfi volt az egyetlen a három Bonner fivér közül, aki az anyjukra hasonlított, s vált modellkülsője miatt két bátyja végtelen ugratásainak szenvedő alanyává. Barna szemét sűrű szempillák szegélyezték, orrát soha nem törték el. Sötétszőke, konzervatív frizurája mindig jól fésült volt. Általában a kockás ingeket kedvelte, a vasalt nadrágot és a papucscipőt, de ma pólót és farmert viselt. Rajta még az is Brooks Brothersnek látszott.

Cal összeráncolta a homlokát. - Kivasaltad a pólóda

- Csak egy kicsit kiretusáltam.

- Jézus, Eth, abba kell hagynod az ilyen szarságokat. Ethan csak azért vette elő krisztusi mosolyát, mert tudta, mennyire idegesíti a bátyját. - Van, aki büszke a megjelenésére. - Irtózva mérte végig Cal sáros csizmáját. - Másokat nem érdekel, hogy néznek ki.

-Lehet, seggfej. - Cal beszédmodja mindig elkorcsosult Ethan mellett. Volt a kölyök rendíthetetlen nyug mában valami, ami káromkodásra készítette. Nem mintha Ethant egy fikarcnyit is zavarta volna. Mivel ő volt hármójuk közül a legfiatalabb, bátyjai korán megedzették. Cal és Gabe már gyerekkorukban is megéreztek, hogy Ethan sebezhetőbb, mint ők, s gondoskodtak róla, hogy tudjon vigyázni magára. Bár senki nem vallotta volna be a Bonner családban, de titokban mindannyian Ethant szerették a legjobban.

Cal tisztelte is. Ethan nehéz időszakot élt át az egyetemen húszas évei elejéig, túl sokat ivott és túl sok nővel feküdt le, de amikor jelet kapott, elhatározta, hogy nem csak prédikálni fog, hanem úgy is élni.

- A betegek látogatása hozzátartozik a munkámhoz -mondta Ethan. - Miért ne nézhetnék be egyszerűen újdonsült feleségedhez?

- Nem tartaná jó ötletnek. Tudod, milyenek a nők. Teljesen rendbe akar jönni, mielőtt a családdal találkozik, hogy jó benyomást gyakoroljon rátok.

- S az mikor lesz? Most, hogy anya és apa visszatértek a városba, tükön ülnek, hogy találkozhassanak vele. Annie ráadásul folyton az orrunk alá dörgöli, hogy ő már látta, mi meg még nem.

- Nem tehetek róla, hogy most döntöttetek úgy mindnyájan, hogy csavarogtok a nagyvilágban.

- Három napja, hogy visszatértem a síelésből.

- Igen, nos, mint már tegnap is mondtam a vacsoránál, Jane pont azelőtt betegedett meg, hogy visszaértél. Átkozott influenza. Pár nap múlva, legkésőbb a jövő héten bizonyára jobban lesz, s majd átviszem. De ne számítsatok rá, hogy sűrűn látjátok. A munkája nagyon fontos neki, s mostanában nem nagyon mozdulhat el a mellől.

Ethan még csak harmincéves volt, de bölcs, tapasztalt pillantással nézett rá. - Ha beszélgetni akarsz, pajti, szívesen meghallgatlak.

- Nincs semmi mondanivalóm azonkívül, hogy ebben a családban mindenki az én dögomba akarja beleártani magát.

- Gabe kivételével.

- Igen, Gabe kivételével. - Cal a farmerja hátsó zsebébe süllyesztette a kezét. - Bárcsak megtenné.

Mindketten elhallgattak, gondolataik középső testvérük körül forogtak. Gabe Mexikóban volt, menekült önmaga elől.

- Bárcsak hazajönne - mondta Ethan.

- Évek óta elhagyta Salvationt. Már nem az otthona.

- Cherry és Jamie nélkül sehol sem lesz otthona.

Ethan hangja elszorult, Cal elfordította a tekintetét. Égve a vágytól, hogy megtörje a rossz hangulatot, elkezdte felszedegetni Jane retiküljének tartalmát. Hol lehet? Az elmúlt két hétben kényszerítette magát, hogy távol maradjon tőle és lehiggadjon.

A másik célja, hogy Jane megérezze, mennyire elszigetelt, s felfogja, hogy börtönének a kulcsa az ő kezében van. Sajnos nem úgy tűnt, mintha meghatotta volna.

Ethan odalépett, hogy segítsen. - Ha Jane annyira megfázott, lehet, hogy kórházba kellene mennie.

- Nem. - Cal egy zsebszámológépért és egy tollért nyúlt, hogy ne kelljen az öccsére néznie.

- Túlhajtotta magát, de jobban lesz, ha pihen egy kicsit.

- Nem úgy fest, mint a többi rajongód.

- Honnan tudod, hogy néz ki...? - Cal felemelte a fejét és látta, hogy Ethan Jane fényképét tanulmányozza a jogosítványán, ami kiesett a tárcából. - Soha nem randevúztam rajongókkal.

- De lángész tudósokkal sem. - Ethan nevetett. - Lesír róla, hogy az. Még mindig nem hiszem el, hogy feleségül vettél egy fizikust. Ha jól emlékszem, csak azért nem buktál meg fizikából középiskolában, mert Gill edző volt a tanár.

- Szemenszedett hazugság. Ötös voltam fizikából.

- Hármast érdemeltél volna.

- Kettes alát.

Ethan elvigyorodott és meglengette a jogosítványt. -Alig várom, hogy elmondjam apának, megnyertem a fogadást.

- Milyen fogadást?

-A feleséged koráról. Szerinte a cserkészlány gyűlések időpontjához kellett igazítanotok az esküvői ceremóniát, de én állítottam, hogy észhez tértél. Bíztam benned és igazam volt.

Cal dühöngött. Nem akarta, hogy bárki is megtudja, Jane huszonnyolc, de mivel Ethan látta a születési dátumot a jogosítványon, nem tagadhatta. - Egy nappal sem látszik többnek huszonöttnél.

- Nem értem, miért izgatod magad. Nincs abban semmi rossz, ha az ember egy maga korabelit vesz feleségül.

- Jane nem egyidős velem.

- Két évvel fiatalabb. Nem nagy korkülönbség.

- Két évvel? Miről beszélsz? - Cal kikapta az öccse kezéből a jogosítványt. - Nem két évvel fiatalabb!

-Ó-ó. - Ethan visszavonulót fűjt. - Azt hiszem, jobb ha megyek.

Cal túlságosan letaglózta az, amit a jogosítványon látott, hogy észrevegye öccse hangjában a derűt, vagy párperccel később a becsukódó bejárati ajtó kattanasát. Nem jutott el az agyába más, csak a dátum a jogosítványon, amit a kezében tartott.

Megdörzsölte a műanyagot a hüvelykujjával. Talán csak egy folt miatt látszik annyinak a szám, amennyinek. Vagy elírták. Átkozott nyilvántartók, mindent elrontanak.

De tudta, hogy nem nyomtatási hiba. A zord, bűnös számokat nem lehetett félreérteni. A felesége harmincnégy éves volt, őt pedig épp most szerelték le egy életre.

- Calvin hamarosan itt lesz érted - mondta Annie Glide.

Jane letette a teát, amit egy régi, amerikai zászlós matrica maradványait magán viselő fehér csészéből iszogatót, és Annie-re pillantott a zsúfolt nappalin át. A liberális szellemű berendezés ellenére a ház otthonosnak tetszett, ahol jó lehetett lakni. - Nem hiszem. Nem tudja, hol vagyok.

- Nem sokára rájön. Pelenkás kora óta járja a hegyeket.

Jane nem tudta elképzelni, hogy Cal valaha is hordott pelenkát. Ellenségeskedő természettel, szőrös mellkassal kellett, hogy szülessen. - Hihetetlen, milyen közel van ez a ház az övéhez. Aznap, amikor találkoztunk, mintha mérföldeket mentünk volna, míg megérkeztünk ahhoz a borzalmas kapuhoz.

- Így is volt. A Heartache Mountain körüli út kacskaringósan visz át a városon. Ma reggel lerövidítetted.

Jane meglepődött, amikor felért a csúcsra és lenézve a hegy másik oldalán megpillantotta Annie Glide bádogtetős kalyibáját. Először nem ismerte fel, de aztán észrevette a tornác sarkán himbálódzó tarka szélzsákokat. Bár majdnem két hete nem találkoztak, ám Annie úgy üdvözölte, mintha várta volna.

- Tudsz kukoricás kenyeret sütni, Jane Bonner?

- Párszor csináltam.

- Akkor jó igazán, ha teszel bele egy kis írórt.

- Megjegyzem.

- Mielőtt megbetegedtem, magam készítettem az almalekvárt. A hideg almalekvárnak meleg kukoricás kenyéren nincs párja. Nagyon puha almát kell keresned hozzá és gondosan meghámoznod, mert senki sem szeret egy hatalmas kemény héjra ráharapni, amikor sima almalekvárra számít.

- Vigyázni fogok, ha valaha is csinálok. Annie azóta bombázta receptekkel és népi bölcsességekkel, mióta Janie megérkezett: gyömbéres tea nátha ellen, kilenc korty víz csuklás ellen, répát ültetni csakis március huszonhatodikán, huszonhetedikén vagy huszonnyolcadikán, később semmiképpen, különben csenevész lesz. Dacára annak a valószínűtlenségnek, hogy valaha is hasznosítani fogja ezeket az információkat, Jane azon kapta magát, hogy mindet megjegyzi. Annie tanácsai a két generáció közötti folytonosságot képviselték. A gyökerek mélyre nyúltak ezekben a hegyekben, s annak, aki mindig is gyökér

nélkülinek érezte magát, minden érdekesség egy-egy szilárd kapcsolatot jelentett egy hagyományokkal és múlttal rendelkező családhoz, mely megtestesítette mindazt, amire ő vágyott.

- ...s ha nokedlit készítesz, tegyél egy tojást és egy csipetnyi zsályát a tésztába. - Annie köhögni kezdett, Jane aggódva nézte. Amikor az öregasszony magához tért, rikító cseresznyepirosra festett körmeivel hivalkodva legyintett. - Ne is figyelj rám. Csoda, hogy még azt nem mondtad: „Annie, fogd be a bagólesődet, lyukat beszélsz a hasamba”.

- Szeretem hallgatni.

- Te jó vagy, Janie Bonner. Nem is értem, Calvin miért vett el.

Jane nevetett. Annie Glide volt a legkiszámíthatatlanabb teremtmény, akivel valaha találkozott. Ő csak az egyik nagyanyját ismerte, apja önző, szűklátókörű anyját.

- Hiányzik a kert. Felszántattam a földet azzal a mihaszna Joey Neesonnal pár héttel ezelőtt, bár ki nem állhatom az idegeneket a házam körül. Calvin állandóan idegeneket küld ide, ha meg kell javítani valamit, de én nem hagyom. Azt se szeretem, ha a család beleüti az orrát a dolgaimba, nemhogy az idegenek. - Megrázta a fejét. - Azt reméltem, elég erős leszek beültetni a kertemet tavasszal, de csak áltattam magam. Ethan megígérte, hogy eljön segíteni, de szegény gyereknek annyi dolga van ezzel az egyházzal, hogy nem volt szívem mást mondani neki, minthogy az én kertemet nem fogják anyámasszony katonái megművelni. - Ravasz kék szemével Jane-re sandított. - Biztosan hiányozni fog a kertem, de akkor sem fogom engedni, hogy idegenek ültessék be.

Jane átlátott az öregasszony mesterkedésén, de eszébe sem jutott bosszankodni. Sőt, érdekes módon hízolgőnek találta.

- Boldogan segíték, ha megmutatja, mit kell csinálni. Annie a mellére szorította a kezét. - Megtennéd?

Jane nevetett a színlelt csodálkozáson. - Örömmel. Soha nem volt kertem.

- Akkor jó. Holnap reggel azonnal hozasd át magad Calvinnel, és elvetjük a krumplit. Késő van, február végén szeretem megcsinálni újholdkor, de talán még kihajt, ha nem késlekedünk tovább. Aztán vetünk hagymát és egy kis répát.

- Remekül hangzik. - Jane gyanította, hogy az öregasszony nem eszik úgy, ahogy kellene, s felállt. - Mi lenne, ha készítenék egy kis ebédet? Kezdek éhes lenni.

- Ez igazán jó ötlet. Amber Lynn visszatért a nyaralásból és hozott tegnap bablevest. Melegítsd meg. Persze nem úgy csinálja, ahogy tanítottam, de hát mit vár az ember Amber Lynntől.

Szóval Cal szülei visszajöttek. A konyhába menet Jane azon törte a fejét, vajon mivel magyarázza a férfit, hogy nem mutatja be nekik.

Egy porcelán és egy műanyag tálban szolgálta fel a levest. Tett mellé pár szelet kukoricás kenyeret a pulton lévő serpenyőből. Ahogy a konyhaasztalnál ettek, nem is emlékezett rá, mikor ízlett neki utoljára így étel. Két hét elszigeteltség után már a puszta társaságnak is örült, egy olyanénak pedig, aki nem parancsolgatott és nem vetett rá gyilkos pillantásokat.

Elmosogatta az edényeket és egy csésze teát vitt be Annie-nek a nappaliba, mikor három diplomát fedezett a festmények, a porcelán balerinák és faliórák sülében az ajtó mellett.

- Az unokáimé - mondta Annie -, de nekem adták.

Mindig is zavart, hogy a hatodik osztály után ott kellett hagynom az iskolát, ezért mindnyájan nekem ajándékozták az egyetemi diplomájukat aznap, amikor megkapták. Calviné a legfelső.

Jane behozta a szemüvegét a konyhaasztalról, és megvizsgálta a legfelső oklevelet. A Michigani Egyetem állította ki, s az állt benne, hogy Calvin E. Bonner baccalauréatusi fokozatot nyert természettudományokból... legmagasabb kitüntetéssel.

Summa cum laude.

Jane a szívéhez kapott. Megpördült. - Cal summa cum laude végzett?

- Így nevezik a kitűnőket. Azt hittem, hogy professzor lévén te tudod. Az én Calvinomnak mindig is úgy vágott az esze, mint a borotva.

Jane nyelt egyet és kényszerítette magát, hogy folytassa, miközben egyre jobban zúgott a füle. - Miből diplomázott?

- Nem mondta? Sok sportoló könnyű tantárgyat választ, de az én Calvinomat más fából faragták. Biológiát végzett. Mindig szeretett az erdőben kószálni, összeszedni ezt-azt.

- Biológiából? - Jane úgy érzte, mintha gyomorszájon vágták volna.

Annie összehúzta a szemét. - Meglepetésként ér, hogy te nem tudtad, Janie Bonner.

- Azt hiszem, nem került szóba. - A szoba forogni kezdett, s Jane úgy érezte, menten elájul. Kilötytyintve a forró teát a kezére, esetlenül megfordult, és visszabotorkált a konyhába.

- Janie? Valami baj van?

Szóhoz sem jutott. A csésze füle letörött, ahogy beledobta a mosogatóba. A szájára szorította a kezét, és a rémület egyre emelkedő hulláma ellen küzdött. Hogy lehetett ilyen ostoba? Minden cinkossága ellenére pontosan azt a katasztrófát idézte elő, amit a legjobban el akart kerülni, s a gyermeke egyáltalán nem lesz hétköznapi.

A mosogató szélébe kapaszkodott, ahogy a rideg valóság áttört álmai rózsaszín ködén. Tudta, hogy Cal a Michigani Egyetemre járt, de azt nem gondolta, hogy komolyan vette. Nem az a jellemző a sportolókra, hogy csak annyi előadást vesznek, amennyivel átjutnak a vizsgán, aztán miután elvégezték az egyetemet, fűtyülnek a diplomaszerzésre? Az, hogy Cal biológiát végzett dicsérettel az ország egyik legnevesebb egyetemén, olyan övön aluli ütés volt, amit alig bírt elviselni.

Az intelligencia a középszerűt vonzza. Ez visszhangzott a fülében. A férfi egyetlen tulajdonsága, amit értékelt benne - a butasága -, nem volt más, mint illúzió, látszat, amit Cal szándékosan fenntartott. Azzal, hogy nem látott át rajta, ugyanarra az elszigetelt és magányos létre kárhoztatta a gyermekét, mint amilyet neki kellett élnie.

Pánik ragadta a karmai közé. Az ő drága gyermeke éppúgy csodabogár lesz, mint ő.

Nem hagyhatja. Inkább meghal, minthogy a gyermeke ugyanúgy szenvedjen, mint ő. Elköltözik! Afrikába viszi a babát a kontinens távoli és primitív részébe. Ő fogja tanítani, hogy az ő kicsikéjének soha ne kelljen megtapasztalnia más gyerekek kegyetlenkedéseit.

Szemét könnyek égették. Mit tettem? Hogy engedhette Isten, hogy ilyen szörnyőség történjen?

Annie hangja hatolt át a nyomorúságán. - Ez Calvin lesz. Mondtam, hogy utánad jön. Jane egy kocsiajtó csapódását, s léptek dübörgését hallotta a tornácon.

- Jane! Hol van, az ördögbe is? Jane beviharzott a nappaliba. - Te gazember! A férfi eltorzult arccal menetelt előre. - Magyarázattal tartozol!

- Istenem, mennyire gyűlöllek!

- Nem jobban, mint én téged! - Cal szeme szikrákat szórt, és még valamit, ami olyan nyilvánvaló volt, hogy Jane nem akarta elhinni, hogy eddig nem látta - éles, metsző intelligenciát.

Szerette volna rávetni magát és kikaparni a szeméből, szétvágni a koponyáját és kitépni az agyából. Calnak féleszünek kellene lennie! Képregényeket olvas! Hogy csaphatta be így?

A maradék önuralma is elpárolgott, s tudta, hogy el kell menekülnie, mielőtt összeomlik. Dühödt felkiáltással sarkon fordult, visszarohant a konyhába, ki a rozoga hátsó ajtón.

Miközben futott, mérges ordítást hallott a háta mögül - Gyere vissza! Ne kelljen utánad mennem, mert megbánod!

Jane szeretett volna megütni valamit. Szerette volna belevetni magát egy mély üregbe és hagyni, hogy a föld összezáruljon a feje felett, bármit, csak ne kelljen ezt a szörnyű, egyre nagyobb fájdalmat elviselnie a testében. Ez a gyermek, akit már most jobban szeretett, eddig bárkit, csodabogár lesz.

Nem hallotta, hogy a férfi utána ment volna, s elakadt a lélegzete, amikor Cal visszarántotta. - Azt mondtam, állj! -bömbölte.

- Mindent tönkretettél! - replikázott Jane.

- Én? - A férfi arca elfehéredett a dühtől. - Te átkozott hazudozó! Te öreg vagy! Egy istenverte vén tyúk!

- Soha nem fogok neked ezért megbocsátani! - Jane ökölbe szorította a kezét és olyan erősen vágta mellbe a férfit, hogy fájdalom hasított a karjába.

Cal magánkívül volt a haragtól. Megfogta Jane-t a karjánál fogva, de Jane-en annyira elhatalmasodott a bosszúvágy, hogy nem lehetett megfékezni. Ez a férfi a meg nem született gyermekének ártott, s ő, aki soha meg nem ütött senkit, a vérét akarta venni.

Megvadult. A szemüvege lerepült, de nem érdekelte. Rúgott, karmok, tángálta, ahol érte.

-Ezt azonnal hagyd abba! Abbahagyni! - Cal üvöltésébe beleremegett a fák legteeteje. Ismét megpróbálta lecsillapítani Jane-t, de ő a felső karjába harapott.

- Aúúú! - A férfi szeme elkerekedett a haragtól. - Ez fáj, a fenébe is!

Jólesett az erőszak. Jane felemelte a térdét, hogy Cal ágyékába mártsa, s arra ocsúdott, hogy a lába kiment alóla.

- Ó, nem...

A férfi is elterült, testével tompítva Jane zuhanását, átpördült rajta, hogy a földre szorítsa.

A harc minden erőt kivett Jane-ből, de Cal, aki ütés-váltásokkal kereste a kenyerét, még csak nem is fújtatott. Viszont mérges volt, és haragját Jane-re zúdította.

-Azonnal higgadj le, hallod? Úgy viselkedsz, mint egy örült! Örült vagy! Hazudtál, becsaptál, most megpróbáltál megölni, arról nem is beszélve, hogy ez a viselkedés a gyerekek sem használná. Esküszöm, bezáratlak egy elmeegógyintézetbe és teleinjekcióztatlak Thorazine-nal.

Jane szemét könnyek égették, és szeretne volna eltitkolni a férfi elől, de nem tudta visszafojtani. - Mindent tönkretettél.

- Én? - gurult dühbe Cal felháborodottan. - Nem én vagyok az, aki eszement módjára viselkedik. Nem én vagyok az, aki mindenkinek azt mondta, hogy szaros huszonnyolc éves!

- Soha nem mondtam ilyet, és ne beszélj csúnyán!

- Harmincnégy éves vagy! Harmincnégy! Szándékosan állt egyáltalán közölni velem?

- Mikor kellett volna? Amikor rám rontottál az osztályteremben, vagy amikor a telefonban ordítottál velem? Esetleg amikor feltuszkoltál a repülőgépre? Vagy talán azután, hogy bezártál a házadba? Akkor kellett volna elmondanom?

- Ne próbálj meg kibúvót keresni. Tudtad, hogy fontos nekem, és célzatosan félrevezettél.

- Célzatosan? Micsoda nagy szavak egy ostoba fajankótól. Szerinted idióta parasztot játszani, hogy mindenki azt higgye, gyengeelméjű vagy, helyes? Ez a szórakozásod?

- Miről beszélsz?

- Michigani Egyetem - fröcskölte Jane a szavakat. - Summa cum laude.

- Ja, az. - Calban felengedett a feszültség és enyhített a súlyán, amivel Jane-re nehezedett.

- Gyűlöllek - suttozta Jane. - Nagyobb esélyem lett volna egy spermabankban.

- Ahová legelőször is fordulnod kellett volna.

A férfi a szavai ellenére már nem tűnt olyan mérgesnek, de Jane gyomrában pezsgett a sav. Tudta, hogy mégha félt is a választól, meg kell kérdeznie Caltól, s kipríselt a szavakat. - Mennyi az IQ-d?

- Fogalmam sincs. Veled ellentétben én nem tetoválok a homlokomra. - Cal az oldalára gördült, Jane pedig talpra kászálódott.

- Akkor a felvételi vizsgapontod. Mennyi?

- Nem emlékszem.

Jane keserűen nézett rá. - Hazudsz. Mindenki emlékszik a vizsgapontszámára.

A férfi a nedves faleveleket csapkodta a nadrágjáról, miközben felállt.

- Mondd meg, a fenébe is!

- Nem kell mondanom semmit. - Cal bosszúsnak látszott, de veszélytelennek.

Jane-t ez nem nyugtatta meg. Sőt ismét elhatalmasodott rajta a hisztéria. - Azonnal mondd meg, vagy esküszöm, megöllek valahogy! Leszúrlak álmodban egy henteskéssel! Megvárom, amíg beállsz a zuhany alá és bedobok egy elektromos készüléket! Valamelyik este fejbeverlek egy baseballütővel, mikor belépsz az ajtón!

A férfi abbahagyta a nadrágja porolását, és inkább kíváncsian, mint rettegve pillantott Jane-re. Jane-t tovább hergelte a tudat, hogy egyre nagyobb bolondot csinál magából.

-Mondd meg!

- Te egy vérszomjas nőszemély vagy. - Cal szórakozottan rázta a fejét. - Az az elektromos dolog... Hosszabbítóra lesz szükséged, hogy elérjen a tusolóig. Vagy nem tervezted bedugni?

Jane a fogát csikorgatta és rendkívül nevetségesnek érezte magát. - Ha nem dugnám be, nem rázna meg, nem igaz?

- Jó meglátás.

Jane nagy levegőt vett, és próbált józanul gondolkodni. - Mondd meg, mennyi a felvételi pontod. Ennyivel tartozol.

A férfi vállat vont és lehajolt Jane szemüvegéért. -Talán ezernégyszáz vagy valami ilyesmi. Lehet, hogy kicsit kevesebb.

- Ezernégyszáz! - Jane teljes erőből behúzott egyet Calnak, aztán beviharzott a fák közé. A férfi egy képmutató szélhámos volt, s neki forgott a gyomra. Cal még Craignél is okosabb volt.

- Hozzad képest tökkelütött vagyok - kiáltott utána a férfi.

- Ne szólj hozzám többet.

Cal utolérte, de nem érintette meg. - Ugyan, Rózsabimbó, higgadj le, hogy lekaphassalak a tíz körmődről amiért olyat tettél velem, ami sokkal rosszabb, mint a vizsgapontom.

Jane szembe fordult vele. - Te nem nekem ártottál, hanem a gyerekemnek, nem érted? Egy ártatlan gyerek fog miattad csodabogárként felnőni.

- Soha nem állítottam, hogy hülye lennék. Te tételezted fel rólam.

- Suk-süköltél. Az első este, amikor együtt voltunk, kétszer is suk-sükkal beszéltél!

Cal szája sarka megremegett. - Egy kis helyi sajátosság. Nem fogok bocsánatot kérni.

- Tele van a ház képregényekkel!

- Csak megpróbáltam megfelelni az elvárásaidnak.

Jane összeomlott. Hátat fordított a férfinak, egy fa törzsének támasztotta a karját és a csuklójára hajtotta a homlokát. Eszébe jutott gyermekkorának minden megaláztatása: a gúnyolódások, a kegyetlenségek, a szörnyű kiközösítés. Soha nem tudott beilleszkedni, s most már a gyermeke sem fog.

- Afrikába viszem a babát - suttozta. - Távol a civilizációtól. Magam fogom tanítani, hogy ne nevetesse ki a többi gyerek.

Meglepően gyengéd kéz érintette meg a derekát és kezdte simogatni. - Ezt nem fogom hagyni, Rózsabimbó.

- Fogod, ha meglátod, milyen torzszülött lesz.

- Nem lesz torzszülött. Ezt gondolta rólad az apád? Jane megdermedt. Elhúzódott a férfitől, és zsebkendőt keresett a széldzsekije zsebében. Kifújta az orrát és megtörölte a szemét, hogy húzza az időt és összeszedje magát. Hogy borulhatott így ki? Nem csoda, hogy Cal örültnek hiszi.

Még egyszer kifújta az orrát. A férfi odanyújtotta neki ernüvegét, ő pedig ügyet sem vetve az egyik csuklópánthoz ragadt mohára, feltette. - Sajnálom, hogy jelenetet rendeztem. Nem tudom, mi ütött belém. Soha életemben nem emeltem kezet senkire.

- Jó érzés, nem? - Cal elmosolyodott, s Jane legnagyobb csodálkozására gödröcske jelent meg kemény arcélén. Jane döbbenetesen nézte pár hosszú másodpercig, míg végre vissza tudott találni a gondolatmenetéhez.

- Az erőszak nem old meg semmit, és sérülést is okozhattam volna.

- Nem szeretnék felhúzni, Rózsabimbó, de ha be akarsz vinni egy ütést, egy kicsit még dolgoznod kell rajta. - A férfi megfogta a karját és visszafordította a ház felé.

- Az én hibám. Kezdetől fogva minden az én hibám. Ha nem vettem volna be minden elképzelhető konvenciót a sportolókról és a déliekről, akkor körültekintőbben ítéltettem volna meg a szellemi képességeidet.

- Uhum. Mesélj az apádról.

Jane majdnem orra esett, de a férfi megtámogatta a könyökénél fogva. - Nincs mit mondanom. Egy papírlukasztó cég könyvelője volt.

- Okos?

- Intelligens. Nem zseni.

- Azt hiszem, kezd összeállni a kép.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz.

- Nem tudta, mit kezdjen veled, igaz? Jane megszaporoázta a lépteit. - Minden tőle telhetőt megtett. Igazán nem akarok erről beszélni.

- Eszedbe jutott már, hogy a gyermekkori problémáidnak inkább az öreged viselkedéséhez van köze, az agytérfogatodhoz?

- Nem tudsz semmit.

- A diplomám nem ezt bizonyítja.

Jane nem tudott válaszolni, mert elérték a ház tulját, s Annie várta őket a szűnyoghálós ajtónál. Ráförmedt az unokájára. - Mi van veled? Nem tesz jót a babának így felizgatni egy terhes nőt.

- Tessék? - mérgelődött Cal. - Ki mondta, hogy terhes?

- Máskülönben nem vetted volna el. Nincs annyi eszed.

Jane meghatódott. - Köszönöm, Annie.

- Te pedig - fordult hozzá az öregasszony -, hogy viselkedhetsz így? Ha dührohamot kapsz, valahányszor Calvin felidegesít, a köldökszínór a baba nyakára tekeredik, mielőtt esélye lenne levegőt venni.

Jane-nek megfordult a fejében, hogy rávilágít az élettani képtelenségére annak, hogy ez megtörténjen, de úgy döntött, kár a szóért. - Majd óvatosabb leszek.

- Ha legközelebb feldühít, egyszerűen fogd rá a puskát.

- Törődj a magad dolgával, vén szipirtyó - zsörtölődött Cal. - Van elég ötlete, hogyan nyírjon ki.

Annie Jane felé fordult, és mintha szomorúság telepedett volna rá. - Hallgass rám, Janie Bonner. Nem tudom, mi történt közied és Calvin között, aminek az lett a vége, hogy feleségül vett, de abból, amit pár perccel ezelőtt láttam, nem szerelmi házasságot kötöttetek, az egyszer biztos. Feleségül vett és örülök neki, de most megmondom, hogy ha valami disznósággal vetted rá, úgy intézd, hogy Amber Lynn és Jim Bonner soha ne tudja meg. Ők nem olyan felvilágosult gondolkodásúak, mint én, s ha csak a gyanú felmerül bennük, hogy bántottad az ő kicsi fiukat, szíjat hasítanak a hátadból. - Megértetted, amit mondtam?

Jane nagyot nyelt és bólintott.

- Helyes. - Annie Calhoz fordult. A szomorúsága el. tűnt, tekintete csúfondárossá vált. - Meglep, hogy valakinek, aki ennyire meg van fázva, mint Janie, van ereje hegyet mászni.

Cal káromkodott az orra alatt. Jane Annie-t bámulta. - Hogy érti ezt? Nem vagyok megfázva.

Cal megfogta a karját és húzni kezdte. - Gyere, Jane, hazamegyünk.

- Várj egy kicsit! Tudni akarom, mit akar ez jelenteni.

Cal megkerülte a ház sarkát, de nem elég gyorsan, hogy Jane ne hallja az öregasszony vihogását. - Ne felejtse el, mit mondtam a köldökszínórról, Janie Bonner, mert asszem, hogy megint ideges lesz Calvinra.

9

Azt mondtad mindenkinek a családban, hogy megfáztam? - méltatlankodott Jane, miközben lefelé hajtottak a hegyről. Könnyebb volt erről a kis csalásról beszélni, mint a nagyról.

- Valami gondod van vele?
- Már alig vártam, hogy találkozzam a szüleiddel. Azt hittem, ezért hoztál ide.
- Találkozni fogsz velük. Amikor úgy döntök, hogy bemutatlak nekik.

A férfi pökhendisége olaj volt a tűzre. Ez volt az eredménye annak, hogy hagyta, hogy Cal kezében legyen minden adu az elmúlt pár hétben, s most ideje volt ennek veget vetni. - Jobb lesz, ha minél hamarabb úgy döntesz, mert nem tűröm tovább, hogy bezárva tarts.

- Miről beszélsz? Bezárva? Kitértem az utadból, hogy zavartalanul dolgozhass, és panaszkodsz?

- Ne csinálj úgy, mintha szívességet tettél volna.
- Nem tudom, mi másnak lehetne nevezni.

-Bebörtönzés? Szobafogság? Magánzárka? S csak hogy ne vádolhass azzal, hogy a hátad mögött cselekszem, holnap kitörök és segítek Annie-nek beültetni a kertet.

- Micsoda?

Gondolj inkább Annie-re és a kertre, intette magát mint arra, hogy a gyermeked aszociális lesz. Lekapta a szemüvegét és tisztogatni kezdte egy zsebkendővel, úgy összpontosítva a feladatra, mintha egy bonyolult egyenlet lenne. - Annie be akarja ültetni a kertet. Ha nem vetjük el a krumplit az elkövetkezendő pár napban, csenevésznek lesznek. Hagymát és répát is telepítünk.

- Nem fogod beültetni a kertjét. Ha kertet akar, szólok Joey Neesonnak, hogy segítsen neki.

- Mihaszna.
- Nem is ismered.

- Csak azt mondom, amit hallottam. Azért nincs rendben semmi, mert Annie nem akar idegeneket a ház körül.

- Nagy kár, mert te nem fogsz neki dolgozni.

Jane már éppen újabb pengeváltásra nyitotta a száját, de mielőtt egy szót is szólhatott volna, Cal megmarkolta a fejét és arccal lefelé a combjához nyomta.

- Mit művelsz? - Jane megpróbált felülni, de a férfi leszorította.
- Az anyám. Most jön ki a cipőboltból.
- Nem én vagyok az egyetlen, aki megőrültem! Neked teljesen elment az eszed!

- Addig nem találkozol a családommal, amíg én úgy nem döntök! - Miközben lenyomva tartotta Jane fejét, Cal a térdével kormányzott, a másik kezével pedig integetett. A fenébe! Miért nem tudtak még maradni a szülei, úgy két hónapot? Tudta, hogy találkozniuk kell a professzorral, de remélte, hogy elodázhathatja a dolgot, ameddig tudja. Az ő öregecske felesége azonban minden tönkretett a ma reggeli hegymászásával.

Lenézett. Jane arca szétlapítva préselődött a combjához haja selymesen simult az ujjaihoz, Jane mindig ápolt volt, kontya azonban most kilehelte a lelkét. Szőke tincsek borultak Cal kezére és kopott farmerjére. Jane-nek szép haja volt, még apró ágakkal és száraz levelekkel dekorálva is. A csat, ami a kontyot összefogta, már alig tartott, s a férfinak ellen kellett állnia a kísértésnek, nehogy kihúzza és szabadon engedje a hajzuhatagot.

Tudta, hogy hamarosan el kell eresztetnie, mert Jane olyan volt, mint egy mérges macska, és kezdett fűjni rá, de élvezte, ahogy a feje ott pihent az ölében. Észrevette, hogy alig maradt smink az arcán. De így szemüveg nélkül mégis egész helyesnek látszott. Mint egy tizenhét éves, aki huszonötnek néz ki. Talán mégis be tudná adni, hogy...

Mintha Jane hagyná. Fenemód keményfejű volt. Eszébe jutott, hányszor kívánta, hogy bárcsak Kelly ne lenne olyan édes. Kelly nagyon szép volt, de soha nem tudott vele egy jóízút veszekedni, ami azt jelentette, hogy soha nem tudta igazán elengedni magát. Egyet a professzor számlájára kellett írnia - harcolni azt tudott.

Összeráncolta a homlokát. Csak nem enyhülnek iránta az érzései? A fenébe is, nem. Jó a memóriája, és soha nem fogja elfelejteni Jane, hogy rászedte. Egyszerűen csak kihunytt benne az a fehéren izzó düh, ami átsegítette az első pár héten. Talán önmagát oltotta ki akkor, amikor Jane arra a fatörzsre hajtotta a fejét és azt mondta, hogy Afrikába fogja vinni a babát.

Eltekintve attól, amit tett, Cal kezdte azt hinni, hogy Jane alapvetően tisztességes.

Átkozottul komoly és pokolian merev. De keményen dolgozik - látta a bizonyítékát a házban mindenhol egérürülékként elpotyogtatott egyenleteiben -, s megállta a helyét egy férfias világban. Az, hogy segíteni akart Annie-nek, elismerően szólt róla, jóllehet Cal dolgát megnehezítette. Talán tényleg megenyhültek egy kicsit az érzései. Jane-t annyira felzaklatta a felfedezés, hogy nem olyan félnótás, mint amilyennek gondolta, hogy Calnak szabályosan lelkiismeret-furdalása támadt. Jane apja nagyon elcseszhetett valamit.

Ismét lenézett, s látta, hogy egy szőke tincs szabadult el a kontyból és terül most el nyolcas alakban a cipzárján. Majdnem hangosan felnyögött. Azóta ágaskodott, mióta lenyomta Jane fejét az ölére. Sőt még korábban, ha azt a csetepatét is hozzáveszi, amikor Annie-nél a földön hemperegtek. De ahelyett, hogy azóta lankadt volna, egyre keményebb lett, s ha Jane akárcsak egy kicsit is elfordította volna a fejét, észrevette volna, hogy a cipzárja közel sem lapul az ágyékához. Nincs mese. A professzorral való csatározás felizgatta, s kezdte azt hinni, hogy tennie kell valamit ezzel kapcsolatban. Eddig csak kellemetlensége származott ebből a házasságból; ideje, hogy kihasználja az egyetlen előnyét is.

- Auú! Ez fáj! - Elkapta a kezét Jane fejről és megdörzsölte a combját. - Másodjára haraptál meg. Tudsz róla, hogy az emberi nyál százszor veszélyesebb, mint egy állaté?

- Biztosan akkor tanultad, amikor summa cum laude végeztél biológia szakon! - Jane nagy nehezen felült és feltette a szemüvegét. - Remélem, elüszkösödik és anesztézia nélkül fogják amputálni. Egy láncfüréssel!

- Meg fogom nézni, hogy van-e a házamban padlás, ahová bezárhatlak, mint régen a férfiak tették, ha rájöttek, hogy egy örültet vettek feleségül.

-Fogadni mernék, hogy ha nem harmincnégy éves volnék, hanem tizennyolc, nem akarnál bezárni. Rágógumival tömnél és mutogatnál a városban! Most, hogy tudom, hogy intelligens vagy, a kiskorúak iránti vonzalmad még érthetlenebb.

- Nem vonzódok kiskorúakhoz! - Cal befordult a házhoz vezető ösvényre.

-Bizonyára nem bízol a képességeidben, hogy el tudsz banni egy felnőtt nővel.

- Esküszöm, Jane... A fenébe! - A férfi rálépett a fékre és odanyúlt, hogy visszanyomja Jane-t az üléshez, de elkésett. Az apja észrevette őket.

Cal káromkodott és vonakodva leengedte az ablakot. Megállt a piszkos piros Blazer mögött és kikiáltott. - Mi az, apa?

- Mi lenne? Nyisd ki ezt a nyomorult kaput és engedj be!

Remek, gondolta Cal undorral. Egyszerűen remek, egy gyötrelmes nap tökéletes betetőzése. Megnyomta a gombot a kapu távirányítóján, intett az apjának, s a gázra taposva gyorsan elhúzott a Blazer mellett, nehogy az öreg megnézhesse magának Jane-t.

A gyengéd érzelmek, amiket még alig pár pillanata Jane iránt táplált, elmúltak. Nem akarta, hogy Jane találkozzon a szüleivel. Pont. Remélte, hogy az apjának nem jut eszébe

beszélni arról, mi köti le az ideje nagy részét. Minél kevesebbet tud Jane a magánéletéről, annál jobb.

- Azt csinálod, amit mondok. Történjen bármi, el ne áruld, hogy terhes vagy.

- Úgyis meg fogják tudni.

- Majd később törődünk ezzel. Sokkal később. És vedd le azt az átkozott bifokálist! - Odaértek a házhoz, Cal pedig belökdöste Jane-t, mielőtt üdvözölni ment az apját.

Jane hallotta az ajtócsapódást, és tudta, hogy Cal ideges. Helyes! Megérdemli Mr. Summa cum laude. Az ajkába harapott és a konyhába ment. Ott a derekára szorította a kezét. Sajnálom, kicsim. Nem tudtam. Nagyon sajnálom.

Kihúzott néhány száraz levéldarabot a kócos hajából. Rendbe hozhatta volna magát a Cal apjával való találkozás előtt, de nem telt tőle többre, minthogy feltolja az orrán a szemüveget, s közben megpróbálja kitalálni, hogyan neveljen fel egy zsenit.

Cal hangját hallotta. - ... és mivel Jane ma sokkal jobban érezte magát, átmentünk Annie-hez.

- Ha jobban van, a városba is behozhattad volna, hogy megismerkedjen a szüleiddel.

Jane ledobta a széldzsekijét az egyik bárszékre és megfordult, hogy szembenézzen a konyhába belépő férfival.

- Apa, ezt tegnap a vacsoránál már megbeszéltük. Elmagyaráztam...

- Nem érdekes. - Cal apja megtorpant, mikor észrevette Jane-t.

Jane elképzelése Cal apjáról, mint egy jókedélyű, hordóhasú, ősz hajú öregről abban a pillanatban szertefoszlott, ahogy meglátta a kapunál. Úgy érezte, mintha Ca idősebb mását bámulná.

Ugyanolyan megnyerő volt - természetes, jóképű, zord s pontosan úgy is festett piros flanelingjében, nadrágjában és kopott bőrcsizmájában. Sűrű sötét hajába, melyet hosszabbra és bozontosabbra hagyott még a fiáénál is, néhány deres tincs vegyült, de alig látszott többnek ötvennél, túl fiatalnak és túl vonzónak ahhoz, hogy harminchat éves fia legyen.

Jim komótosan méregette, s Jane-nek nem okozott gondot felismerni ebben az egyenes, gátlások nélküli tekintetben a fiát. Viszonozta a férfi vizsgálódását, s tudta, még be kell bizonyítania, hogy méltó erre a házasságra. Az öreg mégis melegen rámosolygott és kezét nyújtott.

- Jim Bonner. Örülök, hogy végre találkoztunk.

- Jane Darlington.

A férfi mosolya lehervadt, szemöldöke összeszaladt. Elengedte Jane kezét. - Itt a nők felveszik a férjük nevét, ha összeházasodnak.

- Nem vagyok idevalósi és a nevem Darlington. Ráadásul harmincnégy éves vagyok.

Jane fuldokló hangot hallott a háta mögül. Jim Bonner felnevetett. - Ezt nevezem.

- Bizony. Harmincnégy és minden perccel egyre öregebb.

- Elég lesz, Jane. - Cal figyelmeztető hangja arra intette, ne fedjen fel több titkot, de mintha a falnak beszélt volna.

- Nem tűnik betegnek.

- Nem is vagyok. - Jane érezte, hogy valami a hátát súrolja és rájött, hogy kicsúszott a hajából a kontyát összefogó csat.

- Pár órája lett jobban - avatkozott közbe Cal. - Bizonyára mégsem megfázás volt.

Jane csak annyira fordult el, hogy szánakozó pillantást vessen rá - nem fog hazudni a kedvéért -, de Cal úgy tett, mintha nem látta volna.

Jim felkapott egy képregényt a konyhapultról és kritikusan nézte. - A hónap könyve?

- Jane olvassa kikapcsolódásképpen. Kérsz egy sört, apa?

- Nem. A kórházba megyek.

Aggodalom üldözte el Jane csipős megjegyzését, amit a képregénnyel kapcsolatban készült tenni. - Valami baj van?

- Mit szólnál egy szendvicshöz? - vágott közbe Cal túl hirtelen. - Jane, csinálj nekünk pár szendvicset.

- Apádnak örömmel. Te csinálj magadnak.

Jim felvonta a szemöldökét és olyan ábrázattal nézett a fiára, ami Jean szerint annyit tett: Ennyi év után ő volt a legjobb, akit választhattál?

Nem hagyta magát megfélemlíteni. - Vizsgálatra megy? Remélem, nem beteg.

Cal előrelépett. - Az Annie-hez tett séta közben piszkos lett az arcod, drágám. Fel kellene menned és rendbe hoznod magad.

- Nincs benne semmi titok - mondta Jim. - Orvos vagyok, meg kell néznem a betegeimet.

Jane egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, ahogy ismét tudatosult benne, milyen óriási baklövést követet el. Calhoz fordult. - Az apád orvos? Hány meglepetést tartogatsz még a családoddal kapcsolatban?

Jane szíve majd megszakadt, de Cal mintha jól szó rakozott volna. - Tudom, hogy egy pálinkafőzőre számítottál, drágám, de azt hiszem, ma nincs szerencséd. De ha jobban meggondolom, nem te mondtad, apa, hogy a dédapádnak még megvan fent a hegyekben valahol a lepárló üzeme?

- Apám így mesélte. - Jim Jane-t fürkészte. - Miért?

Cal nem hagyta, hogy Jane válaszoljon, amit egyáltalán nem bánt, a torkában ugyanis túl nagyra nőtt a gombóc ahhoz, hogy meg tudjon szólalni. - Jane nagy rajongója a falusi embereknek. Ő városban nőtt fel, de imádja a faragatlan fickókat, s igazán csalódott volt, mikor kiderült, hogy cipőben járunk.

Jim mosolygott. - Levethetem.

Az előcsarnokból lágy, délies női hang hallatszott. - Merre vagy, Cal?

A férfi sóhajtott. - A konyhában, anya.

- Erre jártam és láttam, hogy nyitva a kapu. - Akárcsak Jim, az ajtóban megjelenő nő is túl fiatalnak látszott ahhoz, hogy harminchat éves fia, továbbá túl kifinomultnak ahhoz, hogy Annie Glide lánya legyen. Csinos volt, ápolt és elegáns, halványbarna haját rövid, a füle mögött kunkori, divatos frizúrára vágatta, mely kiemelte ragyogó kék szemét. Ha volt is benne ősz szál, a diszkrét restek befedte. Nyúlánk alakját kiemelte egyenes fekete nadrágja és bőszabású, szőlőszínű gyapjúkabátkája, hajtókéjén absztrakt ezüst kitűzővel. Jane maszatos arcával és ciklonsöpörte, levélhordta hajával utcagyerekeknek érezte magát mellette.

- Maga biztosan Jane. - A nő üdvözlésre nyújtott kézzel előrelépett. - Lynn Bonner. - A meleg fogadtatás ellenére kézfogása fenntartásairól árulkodott. - Remélem, jobban érzi magát. Cal mondta, hogy beteg.

- Jól vagyok, köszönöm.

- Harmincnégy - jelentette be Jim a konyhapult mellől.

Lynn meglepettnek látszott, aztán elmosolyodott. - Örülök.

Jane azon kapta magát, hogy rokonszenvezik Lynn Bonnerrel. Jim leült az egyik bárszékre és kinyújtotta a lábát. - Cal épp azt mesélte, hogy Jane rajong a falusi emberekért. Téged imádni fog, Amber.

Jane látta, hogy Cal értetlen pillantást vet az apjára. Enyhe pimaszságot vélt felfedezni Jim hangjában, amit eddig nem hallott, de Lynn-nek egyetlen arcizma sem rándult. - Cal biztosan említette, hogy most tértünk vissza egy nyaralással egybekötött orvosi konferenciáról. Nagyon sajnálom, hogy tegnap este nem vacsorázhatott velünk a betegsége miatt. Szombaton bepótoljuk. Ha nem esik, grillezhetnél, Jim.

Jim keresztbe tette a lábát. - Kilőve, Amber. Ha Jane annyira szereti a falusi dolgokat, felejtjük el a grillezést és készíts neki valami Glide-féle specialitást. Mondjuk babot vagy mit

szólnál ahhoz a pácolt disznófejhez, amit a nagyanyád szokott csinálni? Evett már ilyesmit, Jane?

- Nem, nem hiszem.

- Szerintem nem ízlene Jane-nek - mondta Lynn hűvösen. - Manapság már senki nem eszik disznófejet.

-Visszahozhatnád a divatba, Amber. A legközelebbi nagy játékonysági összejövetelen Asheville-ben mesélhetnél róla az előkelő barátainak.

Cal úgy bámulta a szüleit, mintha most látná őket először. - Mióta hívod anyát Ambernek?

- Ez a neve - felelte Jim.

- Annie így szólítja, de tőled még soha nem hallottam.

- Ki mondja, hogy nem lehet változtatni dolgokon?

Cal az anyjára nézett, de Lynn nem szólt semmit.

A férfi nyilvánvalóan kínosan érezte magát, mert elfordult és ismét kinyitotta a hűtőajtót. - Biztos, hogy senki nem kér szendvicset? Anya?

- Nem, kösz.

-A pácolt disznófej a Glide család örökségének része - folytatta Jim, aki nem volt hajlandó kitérni a beszélgetés e szokatlan medréből. - Ugye nem felejtetted még el Amber? - Jeges pillantása, mellyel felnyársalta a feleségét, együttérzést váltott ki Jane-ből. Pontosan tudta, milyen érzés egy ilyen tekintet céltáblájának lenni. Jim választ sem várva Jane-hez fordult. - Egyszerű húsétel, Jane, csak a disznó fejéből készül, miután kivájták a szemét.

Lynn mereven mosolygott. - Undorító. Nem is értem, anya hogy tudta megsütni. Most beszéltem vele telefonon, tőle tudom, hogy jobban van. Úgy tűnik, belopta magát a szívébe, Jane.

-Kedvelem Annie-t. - Jane éppúgy égett a vágytól, hogy témát váltson, mint újdonsült anyósa. Nem csak a Cal szülei közötti feszültség megnyilvánulása volt zavarba ejtő, de mostanában a gyomra sem volt teljesen kiszámítható, s nem akart megkockáztatni egy szemgolyókról és disznófejekről folytatott beszélgetést.

- Cal mesélte, hogy fizikus - mondta Lynn. - Le vagyok nyűgözve.

Jim felállt. - A feleségem abbahagyta a középiskolát, mert néha megijed a magasabb végzettségűektől.

Lynn egyáltalán nem tűnt úgy, mint aki megijedt volna, s Jane kezdett neheztelni Jim Bonnerre nem túl finom letromfolásai miatt. Lehet, hogy a felesége elengedte a füle mellett, de ő nem fogja. - Nincs miért megijedni. A legostobább emberek, akiket ismerek, egyeternj végzettségűek. De magának ezt nem kell mondanom, dr. Bonner. Biztos vagyok benne, hogy ön is tapasztalta.

Legnagyobb meglepetésére Jim elmosolyodott. Aztán becsúsztatta a kezét a felesége kabátjának gallérja alá, és egy olyan valaki bizalmasságával kezdte masszírozni a tarkóját, aki közel négy évtizede teszi ugyanezt. A mozdulat meghittsége rádöbrentette Jane-t, hogy túl vékony jégre merészkedett, és azt kívánta, bárcsak csomót kötött volna a nyelvére. Bármilyen bökkenő is volt a házasságukban, kétségtelenül nem most keletkezett, s nem tartozott rá. Volt elég malőr a saját házasságában, ami miatt fájhatott a feje.

Jim ellépett a feleségétől. - Mennem kell, különben lekésem a vizitet. - Jane-hez fordult, barátságosan megszorította a karját, majd a fiára mosolygott. - Örülök, hogy megismertem, Jane. Cal, holnap találkozunk. -Nyilvánvalóan imádta Calt, de ahogy elhagyta a konyhát, Jane-nek feltűnt, hogy a feleségére rá sem nézett.

Cal szendvicssonkát és sajtot tett a pultra. Mikor meghallotta a bejárati ajtó csukódását, az anyjára pillantott.

Lynn tökéletes egykedvűséggel nézett vissza rá, s Jane észrevette, hogy a láthatatlan „Tilos az átjárás” tábla-amit eddig viselt, a férje távoztával most eltűnt.

Cal zavartnak tűnt. - Miért szólít apa Ambernek? Nem tetszik ez nekem.

- Akkor beszélj meg vele. - Lynn Jane-re mosolygott. - Calt ismerve más helyre eszébe sem jut vinnie magát, mint a Hegylakóba. Ha meg akarja nézni a helyi boltokat, örömmel körbevezetem. Utána együtt ebédelhetnénk.

-Szívesen.

Cal előrelépett. - Nem kell udvariaskodnod, Jane. Anya fogja érteni. - Átölelte Lynn vállát. - Jane-nek minden idejét leköti a kutatása, de nem akar megsérteni. Igent mond, pedig valójában nemet akar.

-Tökéletesen megértem. - Lynn arckifejezése arról árulkodott, hogy egyáltalán nem érti. - A munkája természetesen sokkal fontosabb, mint a társasági élet. Felejtse el.

Jane elborzadt. - Nem, igazán...

-Kérem. Egy szót se többet. - Lynn hátat fordított neki és megölelte Calt. - Oda kell érnem az egyházgyűlésre. Egy lelkész anyjának lenni egész embert kívánó feladat. Bárcsak Ethan megházasodna. - Jane-re pillantott, a tekintete hideg volt. - Remélem, szombat este tud egy kis időt szakítani ránk. - Jane érezte a szemrehányást. - A világeért sem hagynám ki.

Cal az ajtóhoz kísérte az anyját, ahol pár percig beszélgettek. Aztán a férfi visszament a konyhába.

-Hogy tehetted ezt? Úgy állítottál be anyád előtt, mintha sznob lennék.

- Nem mindegy? - Cal kinyújtóztatta a lábát, hogy kivegye a kocsikulcsát a farmerja jobb zsebéből.

- Mindegy? Szándékosan megsértetted.

-És?

- Nem lehetsz ennyire nehéz felfogású.

-Már értem. - Cal letette a kulcsot a pultra. - Te akarsz lenni az imádott meny. Erről van szó, ugye?

-Csak udvarias akarok lenni.

-Miért? Hogy megszeressenek, aztán összetörd a szívüket, amikor elválunk?

Szorongás terebélyesedett Jane gyomrában. Pontosan mit akarsz mondani?

- Már így is gyászolnak egy menyit. Nem akarom, hogy egy másikat is gyászolniuk kelljen. Amikor meghallják hogy elválunk, azt akarom, hogy pezsgőt bontsanak és megünnepeljék, hogy a legidősebb fiúk megmenekült egy rossz házasságból.

- Nem értem. - De Jane értette.

-Akkor megmagyarázom. Nagyra értékelném, ha gondoskodnál róla, hogy a szüleim látni se bírjanak.

Jane keze remegni kezdett és összekulcsolta maga előtt. Eddig a pillanatig észre sem vette, hogy azt az elmosódott, de erőteljes képzetet dédelgeti magában, hogy a részévé válhat Cal családjának. Annak, aki soha nem tartozott senkihez, ez volt a végső ironia. - Én leszek az ügyeletes rossz.

- Ne nézz így rám. Te léptél hivatlanul az életembe és forgattad fel fenekestől. Még nem akartam apa lenni; férj pedig pláne nem. De nem hagytál választási lehetőséget, s most kénytelen vagy néhány dologban tőlem függni. Ha van benned egy fikarcnyi együttérzés, nem okozol fájdalmat a szüleimnek.

Jane elfordult és pislogott. A férfi megrázóbbat nem is kérhetett volna. Ismét kívülálló lesz, s azon gondolkodott, vajon ez a sorsa az életben? Mindig a kör szélén állni és onnan nézni mások családját, a köteléket, amire mindenki olyan könnyedén rátalált? Ezúttal azonban, ha Cal eléri a célját, több lesz, mint külön. Ez alkalommal ő lesz a gyűlölt.

Az életem nagy részét itt éltem le Salvationben. Itt vannak a barátaim. A családom. Te csak pár hónapot leszel itt, aztán eltűnsz.

- És nem marad más belőlem, csak egy rossz emlék.

- Az adósom vagy - mondta a férfi gyengéden.

Volt valami igazság abban, amit Cal kért. Erkölcstelenséget követett el ellene, hónapokon át gyötörte miatta a bűntudat, s most lehetősége nyílt vezekelni. A férfinak igaza volt. Semmi olyat nem tett, amivel helyet érdemelt volna a családjában. Tartozott neki.

Cal a kulcsosomóval játszott a pulton, s Jane rájött, hogy kínosan érzi magát. Azon ritka alkalmak egyike volt ez, amikor nem a magabiztosság sugárzott róla, s Jane-nek időbe telt felismernie. Cal félt, hogy a kívánsága süket fülekre talál, s valahogy meg akarta győzni.

- Nem kerülhette el a figyelmedet, milyen feszültek a szüleim. Ez Cherry és Jamie halála előtt nem volt így.

- Tudtam, hogy tinédzserkorukban házasodtak össze, de fiatalabbak, mint gondoltam.

- Én voltam apám érettségi ajándéka. Anyám tizenöt éves korában esett teherbe, tizenhat volt, amikor megszülettem

-Ó.

- Kirúgták az iskolából, de Annie mesélte, hogy ott állt apám bizonyítványosztásánál a legjobb ruhájában, pedig senki sem láthatta, csak hogy hallja apám tanévzáró búcsúbeszédét, amit az osztály eminenseként mondhatott el.

Jane a harmincéves igazságtalanságon töprengett. Amber Lynn Glide-ot, a szegény hegyi lányt kirúgták az iskolából, amiért teherbe esett, míg a gazdag fiú, aki Lynnt ebbe a helyzetbe hozta, a pódiumon állt és közösségi elismerésben részesült.

- Tudom, mit gondolsz - mondta Cal -, de nem úszta meg büntetlenül. Senki sem várta el tőle, hogy feleségül vegye anyámat, ő mégis megtette és az orvosi egyetem mellett tartotta el a családját.

- A szülei segítségével, lefogadom.

- Kezdetben nem. Gyűlölték anyámat, s megmondták apámnak, hogy ha feleségül veszi, egy petákot sem lát tőlük. Az első évben betartották a szavukat, de aztán jött Gabe és végül beadták a derekukat.

- A szüleidnek gondjai vannak.

A férfi azonnal védekező állásba vonult. Jane rájött, hogy Cal tehet megjegyzést a problémájukra, de ő nem. - Csak idegesek, ez minden. Soha nem voltak közlékenyek, de semmi baj a házasságukkal, ha erre akarsz kilyukadni.

- Nem akarok kilyukadni sehova. Cal felkapta a kulcsát a pultról és elindult a garázsba vezető ajtóhoz. Jane megállította, mielőtt elérte volna.

- Megteszem, amit kérsz, a lehető legutálatosabb leszek a szüléiddel, de Annie-vel nem. Ő egyébként is már majdnem a teljes igazságot tudja. - Jane rokonszenvezett az öregasszonnyal, s ha nem lesz legalább egy barátja, megőrül.

A férfi megfordult és ránézett.

Jane kihúzta magát és felvetette az állat. - Ez az ajánlatom. Kell vagy nem kell?

Cal lassan bólintott. - Rendben van. Áll az alku.

10

Jane felnyögött, mikor felállt, hogy lekapcsolja a számítógépet, aztán lefekvéshez készülődve levetkőzött. Három napja segített délelőttönként Annie-nek beültetni a kertet, s minden izma sajgott.

Mosolyogva összehajította a farmerjét és betette a szekrénybe, majd elővette a hálóingét. Általában bosszantották a parancsolgató emberek, de Annie zsarnokoskodását nem vette rossz néven.

Az öregasszony Calt is irányította. A férfi szerda reggel ragaszkodott hozzá, hogy elvigye Heartache Mountainbe. Amikor odaértek, megmutatta neki a lépcsőt és indítványozta, hogy ne alkalmazzon másokat olyasmire, amit ő maga is meg tud csinálni. Cal zsörtölődve látott munkához, de nemsokára már fütyörészett. Szépen megjavította a lépcsőt, aztán rendbe hozott még egy-két dolgot. Majd vett pár liter festéket a barkácsboltban és elkezdte lekaparni a ház külső homlokzatát.

Jane belebújt rövid ujjú szürke hálóingébe, melynek jfcellrészét hímzett Goofy díszítette. Holnap este Cal szüleivel vacsorázik. A férfi azóta nem hozta szóba, hogy tartsa távol magát tőlük, de Jane tudta, hogy nem felejtette el. Bár fáradt volt, alig valamivel múlt tizenegy óra, csak járt az agya és nem bírt még lefeküdni. Hozzálátott rendet tenni az íróasztalán, s ismét eltűnődött azon, vajon hová mehet Cal esténként. Gyanította, hogy nőkhöz, s eszébe jutott Lynn említése a Hegylakóról. Ma megkérdezte Annie-t, s megtudta, hogy ez valamiféle magánklub. Ott találkozgathatott a nőivel?

A gondolat fáj, még ha ez nem is volt igazi házasság. Nem akarta, hogy Cal lefeküdjön más nőkkel. Azt akarta, hogy vele feküdjön le!

Keze megállt a számítógép által kinyomtatott paksa-métán, amit rendezgetett. Micsoda? A szex csak lehetetlenné tenne egy már amúgy is bonyolult helyzetet. De eszébe jutott, hogy festett ma Cal félmeztelenül a létrán, ahogy Annie házának az oldalát kaparta. Minden egyes mozdulatra összehúzódó és elernyedő izmainak láttán annyira elvesztette az eszét, hogy végül fogta a férfi ingét, hozzávágta és szigorúan kioktatta az ózonréteg elvékonyodásáról és a bőréről.

Vágy. Azzal küzdött. Természetes, hamisítatlan vágy-gyal. S nem akarta engedni, hogy amaz győzzön.

Tennie kellett valamit, ami eltereli a figyelmét, ezért levitte a földszintre a csordultig teli szemétkosarat és kiborította a kukába a garázsban. Utána a holdat bámulta a konyha kiugró ablakfülkéjéből, és a régi tudósokon töprengett - Ptolemaioszon, Kopernikuszon, Galilein -, akik az univerzum titkát a legkezdetlegesebb eszközökkel próbálták megfejteni. Még Newton sem álmodhatott olyan műszerekről, amiket ő használt, az íróasztalán álló nagy teljesítményű számítógéptől az óriási részecskegyorsítókig.

Összerezzen, mikor kinyílt mögötte az ajtó, s Cal pett be a garászból. Ahogy a férfi keresztülvágott a konyhán, Jane-nek az jutott az eszébe, hogy még senkit nem látott, aki ennyire jól érezte volna magát a saját bőrében. Farméit és fekete, csuklyás, vízhatlan orkándzsekit viselt. Mintha tűhegyek szurkálták volna Jane bőrét.

- Azt hittem, már lefeküdtél - mondta a férfi, s Jane eltűnődött, hogy csak képzelte-e hangjában az enyhe rekedtséget.

- Gondolkodtam.

-A krumplikról, amiket ültettél? Jane elmosolyodott. - Ami azt illeti, Newtonról. Isaac-ról - tette hozzá.

- Hallottam már róla. - Cal dzsekijének az alja a csuklójára gyúródott, mikor a farmerja zsebébe süllyesztette a kezét. - Azt hittem, hogy ti modern kori fizikusok rég megfedkeztek már a jó öreg Isaacról a Nagykutyairánti szenvedélyetekben.

Jane jót mulatott Einstein illetén való emlegetésén. - Hidd el, hogy a Nagykutya tisztelte az elődeit. Csak nem hagyta, hogy Newton törvényei korlátozzák a gondolkodását.

- Szerintem ez akkor is tiszteletlenség, Isaac végezte el a munka oroszlánrészét, az öreg Albert pedig bezsebelte az elismerést.

Jane ismét elmosolyodott. - A legjobb tudósok mindig lázadók voltak. Hála istennek, hogy már nem végeznek ki az elméleteinkért.

Cal az egyik székre dobta a dzsekijét. - Hogy megy a felső kvark kutatása?

- 1995-ben fedeztük fel. De honnan tudsz te arról, hogy mivel foglalkozom?

A férfi vállat vont. - Kötelességemnek tekintem, hogy tudjak a dolgaidról.

- Én nem keresem a felső kvarkot, hanem a tulajdonságait vizsgálom.

- Szóval hány felső kvark fér el egy gombostű hegyén?

- Több mint gondolnád. - Jane még mindig meg volt lepve, hogy a férfi bármit is tud a kutatásáról.

-A munkádról érdeklődöm, professzor. Biztosíthatlak, hogy ha a részleteket nem is, de a koncepciót megértem.

Jane ismét megfedkezett arról, hogy a férfi nem üresfejű. Nem volt nehéz egy ilyen izmos test láttán. Gyorsan összeszedte a gondolatait, mielőtt tovább kalandoznak ebbe az irányba. - Mit tudsz a kvarkokról?

- Nem sokat. Alapvetően atomméret alatti részecskék, s minden anyag kvarkokból áll. Mennyi is, hat fajtája van?

A legtöbben ennyit sem tudtak róla, s Jane bólintott. -Felső és alsó, fel és le, ritka és bájos. James Joyce *Finnegan ébredése* című regényében található dalból kapták a nevüket.

- Látod, ez a baj veletek, tudósokkal. Ha Tom Clancy regényeiből vennétek az elnevezéseiteket, amiket az emberek tényleg olvasnak, a közvélemény jobban megértené, mit csináltok.

Jane nevetett. - Megígérem, hogy ha felfedezek valami fontosat, Vörös Októbernek fogom elnevezni.

- Tedd azt. - Cal letelepedett egy székre, s várakozás-teljesen nézett rá. Jane rájött, hogy arra vár, meséljen még a munkájáról.

A pult sarkához sétált és a gránitlapra tette a kezét. - Nagyon érdekes, amit a felső kvarkról tudunk. Negyvenszer nehezebb, mint az alsó kvark, de nem tudjuk miért. Minél jobban megismerjük a felső kvark tulajdonságait, annál közelebb kerülünk az atomfizika szabványmodelljében lévő fehér foltok feltáráshoz. Végére is, természetesen a döntő elméletet keressük, ami elvezet egy új fizikához.

-A Mindenségelméletet?

- Szellemes név. Pontosabban a Nagy Egyesítő Elméletnek hívják, de igen, a Mindenségelméletet. Néhányan úgy véljük, hogy részben a felső kvark fogja jelenteni a megoldást.

- S te akarsz lenni ennek az új fizikának az Einsteinje.

Jane elmerülten törölgött ujjahegyével egy foltot a gránitlapról. - Kiváló fizikusok ezrei dolgoznak ugyanezen a világ minden táján.

- De te nem ijedsz meg senkitől, igaz? Jane mosolygott. - A legkevésbé sem. Cal nevetett. - Sok szerencsét, professzor. Kívánom, hogy sikerüljön.

- Kösz. - Jane arra számított, hogy a férfi témát vált -a legtöbb ember szeme üvegessé vált, amikor a munkájáról beszélt -, de Cal felállt, hozott egy zacskó taco csipszet a kamrából, s

lehuppant a vörös bársonnyal borított lócára, ahol a szuper részecskegyorsítók működéséről kezdte faggatni.

Nemsokára azon kapta magát, hogy ott ül szemben a férfival, s taco csipszet majszolva ecseteli a Fermi laboratóriumbeli tevatroni és a CERN által a svájci Genfben most épített gyorsítók szerkezetét. Az előadása csak újabb kérdéseket vetett fel Calban.

Kezdetben buzgón válaszolt, felvillanyozódva azon, talált végre egy laikust, aki őszintén érdeklődik a hivatása iránt. Olyan meghitt volt a meleg konyhában üldögélni késő este, egészségtelen kaját enni és a munkájáról mesélni. Szinte mint egy igazi kapcsolatban. De felocsúdott az ábrándozásból, amikor rájött, hogy a lepton család alkotóelemeit magyarázza a férfinak, s ami a legrosszabb, hogy Cal meg is érti.

A gyomra görcsbe rándult a tudatra, hogy a férfi milyen könnyedén fogja fel ezeket a nehéz fogalmakat. Mi van, ha a gyermekük még annál is okosabb lesz, min amitől eddig félt? Beleszédült a gondolatba, ezért gyorsan bonyolult magyarázatba fogott a Higgs-részecskéről melyet Cal nem sokáig tudott követni.

- Attól tartok, elvesztettem a fonalat, professzor.

Bárcsak rákiálthatott volna, hogy azért vesztette el, mert túl ostoba, hogy megértse, de csak annyit mondhatott: - Elég bonyolult. - Felállt. - Fáradt vagyok. Azt hiszem, elteszem magam holnapra.

- Rendben.

Úgy döntött, akár ezt az alkalmat is megragadhatja, hogy véget vessen a szobafogságának. Gálnak jókedve volt, talán könnyedebben fogadja a hírt. - Apropos, valahonnan szereznem kell egy kocsit. Semmi extrát, csak guruljon. Kinél érdeklődjem?

- Senkinél. Ha el akarsz menni valahova, majd én elviszlek.

A férfi kedvessége ezzel a lendülettel el is szállt. Felállt az asztaltól, és pontot téve a beszélgetésre, kiment a konyhából.

Jane azonban még korántsem végzett, s követte Calt a kongó szalonon át a dolgozószoba felé. – Megszoktam, hogy független vagyok. Szükségem van egy saját kocsira. Megígérem, hogy nem integetek a barátaidnak, ha a városban járok - tette hozzá csípősen.

- Nincs kocsi, professzor. Akár tetszik, akár nem. - A férfi ismét elmenekült előle, ezúttal a dolgozószobába. Jane összeszorította a száját és utána masírozott. Ez nevetséges. Cal nyilvánvalóan elfelejtette, hogy a huszadik században élnek. S neki van saját pénze.

Megállt az ajtóban. - A barátnőiddel ellentétben én vagyok olyan idős, hogy jogosítványom legyen.

- Még viccnek is rossz.

- Csakhogy nem vicc. - Jane eltöprengve nézte a férfit. - Biztos vagy benne, hogy a szüleidet akarod védeni? Nem azért zársz be, hogy ne szégyenkezz a barátaid előtt a korom miatt, és hogy nem tartozom a felső tízezer közé?

- Fogalmad sincs, miről beszélsz. - Cal elterpeszkedett a masszív íróasztal mögött.

Jane szenvtelenül nézte. - Közel sem az a nő vagyok, akit a barátaid el tudnak képzelni a feleségednek, ugye? Nem vagyok elég csinos, a mellem nem elég nagy és túl öreg vagyok. Micsoda blamázs a Bombázónak.

A férfi keresztbe tette a lábát és felrakta azokat az íróasztalra. - Ha te mondd.

Nincs szükségem az engedélyedre ahhoz, hogy vegyek egy kocsit. Megteszem, akár tetszik, akár nem.

Cal felnyársalta perzselő pillantásával. - Majd ha fagy.

Jane felbőszültén, cseppet sem vitatkozás kedvében az ajtó felé fordult. Holnap azt csinálja, ami neki tetszik, a férfit pedig egyszerűen kénytelen lesz lenyelni a békát. – Mára elég volt belőled. Jó éjszakát.

- Ne merészelj itt hagyni! - Cal olyan gyors volt, hogy

Jane nem is látta a közeledtét, s mielőtt átléphetne volna a küszöböt, a férfi elé állt. - Nem hallottad?

Jane csípőre tette a kezét és felnézett rá. - Vissza, vandál!

Másodpercek teltek el, feszültségtől sistergők. Cal a homlokát ráncolta, összeszorította a száját, ugyanakkor Jane felfedezett a tekintetében valamit, ami szinte várakozásnak tűnt, mintha a férfi reménykedett volna benne, hogy vitatkozhat vele. Meghökken. Olyan emberekhez volt szokva, akik kerültek a konfliktusokat, de Cal úgy tűnt, hogy élvezi, s Jane legnagyobb meglepetésére, ő is égett a vágytól, hogy elmerüljön benne.

Mielőtt azonban lehetősége lett volna rá, a férfi pillantása lejjebb siklott, szája sarka pedig mosolyra nyílt. -Goofy.

Sokféleképpen szólították már, de így még soha, s Jane dühbe gurult. - Mit mondtál?

- A hálóinged. - Cal kinyújtotta a kezét és ujjá hegyével körberajzolta Jane mellének felső domborulatán a rajzfilmfigurát. - Goofys.

- Ó! - Jane mérge elszállt.

A férfi mosolyogva babrálta a hímzés körvonalait. Jane mellén válaszul megfeszült a bőr, mellbimbója megkeményedett. Gyűlölte, hogy reagált valamire, ami nyilvánvalóan nem volt más Cal részéről, mint egy számító húzás. Nem csoda, hogy ilyen öntelt; álmában is fel tudta volna izgatni a nőket.

- Remélem, legalább te felizgulsz, mert rám semmilyen hatással sincs.

- Valóban? - A férfi lenézett Jane hálóingére, amely ennek épp az ellenkezőjét bizonyította.

Cal olyan gögös, olyan magabiztos volt. Jane-nek bosszút kellett állnia, ezért megrázta a fejét és szomorú pillantást vetett rá. - Ugye még nem jöttél rá?

- Mire?

- Mindegy. - Jane sóhajtott. - Szerintem valójában te egy kedves fickó vagy minden hetvenkedésed ellenére, s nem akarlak megsérteni.

Harcias él bujkált a férfi hangjában. - Ne aggódj miattam. Mire nem jöttem még rá?

Jane tehetetlen, ideges mozdulatot tett a kezével, mely meglepően hatásos volt, tekintve, hogy még soha nem csinálta. - Ez csacsiság. Tényleg nem akarok róla beszélni.

- Mondd!

-Hát jó. Nem kertelek. Amit úgy látszik, képtelen vagy felfogni, az az, hogy nem vagy az esetem. Egyszerűen nem izgatsz fel.

Cal leejtette a kezét. - Nem izgatlak fel?

- Most ugye mérges vagy rám?

- Mérges? Mi a fenéért kellene mérgesnek lennem?

- Mérgesnek látszol.

- Ez csak azt mutatja, hogy nem olyan jó az ítélőképességed, mint hiszed.

- Hogyne. Biztos vagyok benne, hogy az ítélőképességem a hibás abban, hogy hidegen hagysz, s neked ehhez semmi közöd.

- Fején találtad a szöveget.

Jane vállat vont. - Más típusú férfiak tetszenek.

- Milyen típusúak?

- A kisebbek. A visszafogottabbak. A gyengédek. A tudósfélék.

- Mint dr. Craig Elkhart? - Cal szájából fröcsögött a név.

- Mit tudsz Craigról?

- Hogy dobott egy húszéves titkárnőért.

- Nem titkárnőért, hanem adatrögzítőért. És nem dobott.

- Én másképp hallottam. A fickó úgy dobott, mint egy zsák nedves cementet.

-A leghatározottabban nem. Közös megegyezéssel váltunk el.

- Közös, csacsikám.

-Csak azért ködösítesz, mert megsértettem a büszkeségedet azzal, hogy azt mondtam, nem vonzódok hozzád.

- Sok hazudozó nőszeméllyel találkoztam már, de te viszed a pálmát közöttük. Ismerd el, professzor. Annyira felizgatlak, hogy alig bírsz magaddal. Ha úgy akarnám, elég lenne harminc másodperc, hogy levetkőzz és könnyörögj.

- Nincs annál szánalmasabb, mint amikor egy öregedő férfi a lankadó szexuális vitézségével hengeg.

- Lankadó?

Jane nézte, ahogy a férfi arccsontját előnti a pír és tudta, hogy az elevenére tapintott.

Túlfeszítette a húrt, és most feltétlenül be kell fognia a száját. - Ne aggódj, Cal. Biztos van valahol egy nő, akit eléggé érdekel az ahhoz, hogy ne sajnálja rád az időt.

A pír felkúszott a férfi füléig.

Jane megpaskolta a mellkasát. - Ha esetleg mégse sikerülne, úgy hallottam, az implantátumok csodákra képesek.

A halvány szempár elkerekedett, mintha Cal nem akart volna hinni a fülének.

- Azt hiszem, vannak sűrített levegővel és vákuummal működő hagyományos eszközök is. Ha arról van szó, talán még tervezhetek is neked egyet.

- Na ebből elég! - A férfi pirossága megszűnt, s mielőtt Jane észbe kaphatott volna, Cal előregörnyedt, gyengéden Jarie hasához nyomta a vállát és felegyenesedett.

- Uppsz, drágám.

Jane azon kapta magát, hogy a férfi farmerjének ülepét bámulja. Kopott pamutvászon feszült a karcsú, izmos csípőre. Szédülni kezdett és nem volt biztos benne, hogy a fejébe szálló vérre háríthatja a felelősséget. -Cal?

- Ühüm?

- Kérlek, tegyél le.

-Egy perc. - A férfi tekintettel Jane terhességére óvatosan lépkedve kiment az előcsarnokba. Egyik karjával átkulcsolta Jane térdhajlatát, hogy le ne ejtse, s ahogy felfelé vitte a lépcsőn, megpaskolta csupasz combja hátsó relét. - Csak maradj nyugton és minden rendben lesz.

- Hová megyünk?

- Meglátogatjuk a Gonosz Királynőt.

- Gonosz királynőt? Miről beszélsz? Tegyél le!

Felértek a lépcső tetejére. - Csönd. Nagyon erősen kell koncentrálnom, hogy lassan forduljak, nehogy beverjem a fejedet a falba és csúnya agyrázkódást szenvedj, lerontva az IQ-dat emberi mértékűre, amitől úgy viselkednél, mint egy értelmes emberi lény.

- Az én hálósobám arra van.

- A Gonosz Királynőé erre. - Cal a saját hálósobája felé menetelt.

- Miféle gonosz királynő? Miről beszélsz? Azonnal tegyél le, különben sikítani kezdek, hogy kegyetlen gyilkos, és teszek róla, hogy igazam legyen.

- Már minden elektromos készüléket elrejtettem, s addig nem megyek el tusolni, amíg be nem zárlak a szekrénybe. - A férfi előregörnyedt, s Jane valami puhán landolt. Felnézett a saját tükörképére.

A haja összeborzolózott, a hálóinge rátekeredett a combjára, a bőre kigyúlt. Cal az ágy mellett állt. Lehajolt és felnézett az ágy feletti tükörre.

- Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki lesz a legmeztelenebb a vidéken?

A Gonosz Királynő! Jane elkapott egy párnát és a férfihoz vágta. - Ó, nem, ezt nem teszed meg. - Az ágy túlsó fele felé lendült, de Cal megragadta a hálóingénél fogva és visszahúzta.

- Itt az ideje, hogy a jó öreg Goofy elhordja magát, és játsz hassanak a felnőttek.

- Én nem akarok veled játszani, s meg ne próbáld levenni a hálóingemet, te pimasz seggfej!

Az ágymatrac besüppedt, mikor a férfi lovaglólülésben Jane combja fölé helyezkedett. - A tiéd nagyon formás, nem tudtam nem észrevenni. Mi lenne, ha közelebbről megnézném? - Jane hálóingének széle felé nyúlt.

- Ne, Cal! - Jane odakapott, de bármennyire is szórt tóttá a combjához a hálóingét, tudta, hogy azt kívánja, bárcsak levennie róla a férfi. Miért ne? Végül is házasok, nem igaz?

Cal még mindig lovaglólülésben a jobb vádlijára ereszkedett. - Nem gondolod komolyan, hogy itt fogunk élni három hónapig és nem kerülünk intim közelségbe egymással.

Jane szíve kalapált, a teste vágytól égett, az agya az igazságot kiáltozta. Cal enyhe vonzalmat sem táplál iránta. Kapóra jön neki, csak erről van szó. A fogát csikorgatta. - Elfelejtetted, hogy nem is kedvelsz?

- Igaz, de a két dolog teljesen független egymástól. Te sem kedvelsz.

- Ez nem egészen így van.

- Kedvelsz?

- Nem utállak. Biztosan jóra való fickó vagy. A magad eltorzult módján. Tudom, hogy azt hiszed, helyesen cselekedtél, de bárcsak más lennél.

- Butább.

- Igen. És kisebb. Mindened túl nagy nekem: a tested, a személyiséged, a bankszámlád, a vérmeérsékleted és mindenekelőtt az egód.

-Te ne beszélj nekem vérmeérsékletéről! Nem én akarok másokat megrázni villamos árammal. S ha már a nagyságról beszélünk, mi van a te óriási agyaddal? - Cal átemelte a lábát Jane felett és nekidőlve a támasztóoszlopnak, elhelyezkedett az ágy végében.

Jane tudta, hogy igaza van, s az igazság fájt. Rámutatott a nyilvánvalóra. - Neked én csak egy test vagyok, amit meg akarsz kapni.

- A feleségem vagy.

- Jogilag. - Jane a fejtámlának támaszkodva felült. - Azt akarod, hogy legyenek undok a szüleid és tartsam távol magam a barátaitól, ugyanakkor elvárod, hogy feküdjek le veled. Fel tudod fogni, milyen megalázó ez?

- Nem. - Cal nézte, kitágult orrlyukai és összeszorított szája felhívás volt vitára. Tartani fogja az állását, akkor is ha tudja, hogy védhetetlen.

- Meg sem kellene lepődnöm, hiszen így szoktak bánni a híres sportolók a rajongóikkal. A nőkkel, akik egy gyors hempergésre jők az ágyban, de arra nem, hogy részei legyenek egy nagymenő életének.

- Azt akarod mondani, hogy része akarsz lenni az életemnek? Kötve hiszem, professzor, tekintve, hogy semmi sem tetszik, amit csinálok.

- Határozottan félreérted. Csak azt akarom mondani, hogy nem vagyok hajlandó lefeküdni veled éjjelente, tudván, hogy nem kedvelsz, különösen amikor nappal bezárva akarsz tartani. Ne tagadd, hogy ha valamelyik felső tízezerbeli barátnőd csinálta volna veled azt, amit én, nem állnál másképp a dologhoz.

- Egyik felső tízezerbeli ismerősöm sem olyan okos, hogy egy ilyen tervet kifőzzön! Nincs is felső tízezerbeli nőm!

Jane felvonta a szemöldökét. - Egy olyan férfi, mint te a maga tökörképét keresi a feleségében. Azért akarsz fiatal és szép társat magad mellé, mert azt szeretnéd, hogy téged is annak lássanak, fiatalnak és egészségesnek egy fizikailag tökéletes példánynak, akinek semmi gondja nincs, pláne nem a helyére pályázó Kevin Tuckerrel.

Cal átvette a lábát az ágy szélén és felállt. - Ez a legunalmasabb beszélgetés, amit valaha folytattam.

- Újabb jele annak, mennyire nem ülünk össze, szerintem ugyanis nagyon lebilincselő. Mit fogsz csinálni, ha véget ér a sportpályafutásod, Cal?

- Emiatt még sokáig nem kell aggódnom.

- Látom, hogy elgémberedve szállsz ki a kocsiból egy hosszú út után, s van egy olyan érzésem, hogy azoknak a félórás tusolásoknak, amiket reggelente veszel, sem a személyes higiénia az oka. A tested vereséget szenved és már nem bírja sokáig.

- Az ortopédia szakértője.

- Látom, amit látok.

- Nem veszek neked kocsit. - A férfi elindult az ajtó felé.

- Nem is kértél rá - kiáltott utána Jane. - Én akarok venni magamnak.

- Nem. - Cal visszadugta a fejét. - És le fogsz velem feküdni.

Jane lefejtette magáról a takarót és miközben felállt, lesimította a hálóingét. - Nem fekszem le olyan férfival, aki nem kedvel.

- Majd orvosoljuk ezt a részét is.

- Még egy randink sem volt.

- Már kétszer csináltuk!

- Nem volt más, mint orvosi beavatkozás.

Cal összehúzta a szemét.

- Soha nem csókolóztunk - folytatta Jane tovább sorakoztatva érveit.

-Ezen könnyen segíthetünk. - A férfi céltudatosan csillogó szemmel közeledett feléje.

-Cal, nem úgy... - Nem tudta befejezni. Meg akarta csókolni a férfit.

Cal megfogta a csuklóját. Jane háta az ágy támasztóoszlopának ütődön. - Tekintsd, professzor, tudományos kísérletnek.

A férfin, hátracsavarva Jane karját a tartóoszlop köré, előre hajolt. Jane úgy érezte magát, mintha kikötözték volna egy cölöphöz, kivéve, hogy ami gúzsba kötötte, Cal gyengéd keze volt.

Ahogy a férfi lenézett rá, szíve idegesen rugdosta a bordáit. - Lássuk, milyen ízéd van.

Cal lehajtotta a fejét és megérintette az ajkával. Puha és meleg volt, kissé szétnyílt, alig érezhető. Jane szeme becsukódott. Olyan érzése volt, mintha egy tollpíhével simogatták volna, s nem értette, hogyan lehet egy ilyen erős embernek ilyen gyengéd érintése.

A férfi tovább becézte a szájával. Alig érintve, alig súrolva. Jane-nel forgott a világ. Többet akart és lábujjhegyre állt, hogy rézsútosan tartva ajkát elmélyítse a csókot.

Cal elhúzódott. Újabb érintés. Egy pillantás.

Jane ismét hozzásimult, a férfi beszívta az alsó ajkát. Vajon figyelmeztetésül, hogy csak az irányító dirigálhat? Jane teste lüktetett a csalódottságtól.

Cal azzal jutalmazta az engedelmességét, hogy száját az övére szorította és nyelve hegyével finoman körberajzolta az ajka ívét. Jane felnyögött. Ha a férfi ekkora figyelmet szentel egy egyszerű csóknak, mit fog csinálni, ha beadja neki a derekát?

Jane nem bírta tovább és újra lábujjhegyre állt. Cal ezúttal nem tiltakozott. Véget vetett a gyengéd kínzásnak, s birtokba vette, amit Jane felkínált. Mivel a kezét lefoglalta, hogy bilincsben tartsa a Jane-ét a támasztóoszlop mögött, csak a száját tudta használni, s nem is akárhogy, behatolva a nyelvével és Jane-hez simulva, hogy megmutassa szenvedélyét.

Jane is hozzábújt és elmerült egy újfajta csókban, erotikusabb volt minden szexuális aktusnál, eddig része volt. Mindegy volt, hogy férfi-e vagy birtokos-e vagy birtokolt. Akár egy kígyó, tekergőzött, hozzápréselve Calhoz a mellét, a hasát, a combját, a csípőjét. Teste égett a nélkülözéstől.

Nyögést hallott, ezúttal nem a sajátját. Rekedtet, fojtottat, sürgetőt. A keze hirtelen kiszabadult, amikor a férfi felfelé kezdett siklani a combján a hálóinge alatt.

Ó, igen. Ezt akarta. Siess! Érints meg! Ott, ahol a legédesebb az érintésed. A teste szemérmertlenségre sarkallta Calt, miközben az agya és a szíve azt kiabálták, ne adja magát ilyen olcsón. Udvaroljon a férfi, keresse és nyerje el a kegyét, ha csak a testéért is. Csak egyszer az életben hadd élje át, milyen, amikor futnak utána. Cal ujjai megérintették a puha fürtöket. - Állj! - Kiáltása félig parancsnak, félig fájdalmas üvöltésnek hangzott.

-Nem.

-Nem viccelek, Cal. - Jane levegő után kapkodva igyekezte visszanyerni önuralmát. - Vedd ki a kezéd a hálóingem alól.

- Nem akarod. Te is tudod.

A férfi még mindig kemény volt a vágytól, s Jane azt Kívánta, bárcsak megérintette volna, mielőtt megálljt Parancsolt neki. Csak egy pillanatra, hogy megtudja, milyen érzés. - Azt akarom, hogy hagyd abba.

Cal elkapta a kezét. - Ez örület! Nem hiszem el! Be vagyunk zárva ebbe a rohadt házasságba. Ki nem állhatjuk egymást, s az egyetlen, ahol vigaszra lelhetnénk, az ágy, de te makacskodsz.

A férfi nyíltan elismerte, hogy neki van igaza, s félretette a büszkeségét, hogy közölje vele. – Tudtam, hogy nem kedvelsz.

- Miről beszélsz?

- Most mondtad. Épp most jelentetted ki, hogy ki nem állhatjuk egymást, én viszont már elárultam, hogy nem gyűlöllek. Vagyis csak magadról beszélhettél. Most ismerted be, mit érzel irántam.

- Nem mondtam ilyet.

- A leghatározottabban mondtál.

- Nos, nem úgy gondoltam.

-Hah!

-Rózsabimbó...

- Ne hívj így, te szemét! Neked a szex is csak egy sport, ugye? Amivel agyonütheted az időt, amikor nem futballozol és nem a barátaiddal sörözöl. De nekem nem. Le akarsz velem feküdni, rendben! Lefeküdhetsz! De az én feltételeim szerint.

- Pontosan mik lennének azok?

- Először meg kell kedvelned! Nagyon!

- Már nagyon kedvellek! - bömbölte a férfi.

- Szánalmas vagy! - kiáltotta Jane éppúgy haragtól, mint reményvesztettségtől fűtve. Felkapott egy párnát az ágyról, a férfi fejéhez vágta és visszarohant a szobájába.

Pár pillanattal később hangos puffanást hallott, mintha valakinek találkozott volna az ökle a fallal.

Cal szülei régi lakóházakkal szegélyezett, árnyékos hegyi utcában laktak. A postaládákat iszalag és dicsekvővirág hamarosan nyíló bimbóitól pompázó kúszónövények nőttek be, s az első tornácra felakasztott fehér rácsos függőcserepek arra vártak, hogy beültessék őket színes virágokkal. A Bonner-ház egy repkénnyel és rododendronnal borított meredek domb tetején állt. Elegáns, kétszintes, krémszínű stukkóval díszített épület volt, hullámos, halványzöld spanyol cseréptetővel, ugyanilyen halványzöld spalettákkal és lambériaszegélyei. Cal leállította a Jeepet, majd megkerülte a kocsit, hogy kinyissa az ajtót Jane-nek.

Tekintete egy pillanatra megakadt Jane lábán. Nem tett megjegyzést karamellszínű kétrészes együttesére, Pedig Jane kétszer is visszahajtotta a szoknya derekát, hogy testszínű harisnyába bújtatott combjából jó tíz centi kilátszódjon. Azt hitte, Cal nem vette észre, s az ő armincnégy éves combja közelébe sem jön azoknak a hosszú, aerobikban edzett lábaknak, amikhez a férfi szokott, ám a tekintetében most felvillanó bámulat azonban gondolkodásra késztette, hátha tévedett.

Nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára ennyire összezavarodva. Tegnap este úgy érezte, mintha érzelmek egész skáláját élte volna át a férfival. A konyhában beszélgetve soha nem tapasztalt meghittség fogta el. Jókedv, düh és vágy is. A legjobban ezek közül a vágy zavarta.

- Tetszik a hajad.

Jane kiengedve hagyta, a szemüvegét sem tette fel és kétszer annyi sminket használt, mint általában. Abból ahogy Cal végignézett rajta, arra következtetett, hogy nemcsak a haja tetszik a férfinak. Aztán Cal összeráncolta a homlokát.

- Semmi furfangoskodás ma este, hallottad?

- Tisztán és érthetően. - Jane szándékosan tört borsot Cal orra alá, hogy ne kelljen a tegnap estére gondolnia. - Nem akarsz egy kabátot borítani a fejemre, hogy a szomszédok biztosan ne lássanak meg? De mit beszélek? Ha meglátnak is, mondhatod nekik, hogy az egyik barátnőd anyja vagyok.

Cal megfogta a karját és a bejárati ajtó felé fordította. - Eljön a nap, amikor ragasztószalaggal fogom betapasztani az okos kis szádat.

- Kizárt dolog. Már halott leszel. Láttam egy elektromos sövénynyíró a garázsban.

- Akkor megkötozlek, beduglak a szekrénybe, beengedek hozzád egy tucat farkaséhes patkányt és rád zárom az ajtót.

Jane felvonta a szemöldökét. - Nagyon jó.

A férfi felmordult és kinyitotta az ajtót.

- Itt vagyunk - kiáltotta Lynn.

Cal bevezette egy gyönyörűen berendezett, szinte teljesen fehér nappaliba, melyet a barack és lágymintázott kiegészítők még inkább kiemeltek. Jane-nek alig volt alkalma körülnézni, figyelmét máris a legvonzóbb férfi kötötte le, akit valaha látott.

- Jane, az öcsém, Ethan.

Ethan előrelépett, megfogta a kezét és lenézett rá kedves kék szemével. - Szia, Jane. Végre találkozunk.

Jane érezte, hogy elolvad, s annyira meglepődött azon, milyen hatással van rá a férfi, hogy alig bírta viszonzni az üdvözlését. Tényleg lehetséges volna, hogy ez a szőke hajú, finom metszésű arcvonásokkal rendelkező, nyájas szavú férfi Cal öccse legyen? A szemébe nézett és érezte, hogy ugyanaz az érzelemhullám önti el, mint ami egy újszülött vagy Teréz anyja fényképe láttán. Calra sandított, nem kerülte-e el valami a figyelmét.

A férfi vállat vont. - Ne nézz rám. Számunkra is érthetetlen.

- Azt hittük, elcserélték - emelkedett fel Lynn a kanapéről. - Ő a család élő lelkiismerete. Isten a megmondhatója, hogy mindannyian kilométer hosszú bűnlajstrommal rendelkezünk, de Ethan mellett még gyarlóbbaknak érezzük magunkat.

- Teljes joggal. - Ethan halálosan komolyan nézett Jane-re. - A Sátán ivadékai egytől egyig.

Mostanra Jane immár mélyebb ismeretséget kötött a Bonner humorérzékkel. - Te meg akkor idős hölgyeket rabolsz ki a szabadidődben.

Ethan nevetett és a bátyjához fordult. - Végre valaki, akiben van spiritusz.

Cal mormogott valami érthetlent, aztán néma figyelmeztető pillantást vetett Jane-re, hogy viselkedjen távolságtartóan, s ne haverkodjon. Jane nem felejtette el, de nem is akarta, hogy a rögeszméjévé váljon.

- Egy szüléshez hívták apátokat - mondta Lynn -, de most már bármelyik pillanatban megérkezhet. Betsy Wood harmadik gyereke. Tudod, az első diákszerelmed. Azt hiszem, apátok vezette le az összes régi barátnőitek szülését, fiúk.

- Apa nagyapánktól vette át a praxist - magyarázta Ethan. - Sokáig apa volt az egyetlen orvos a környéken. Most már van segítsége, de még mindig túl sokat dolgozik.

A beszélgetés eszébe juttatta Jane-nek, hogy hamarosan orvost kell keresnie. S nem Jim Bonnert.

Mintha megidézte volna, a férfi megjelent az ajtóban. Gyűröttnek és fáradtnak tűnt, s Jane az aggodalom árnyát látta átsuhanni Lynn arcán.

Jim hangja zengett, ahogy belépett a helyiségbe. -Hogyhogy nem iszik senki?

- A konyhában vár egy kancsó margarita. - Lynn homloka kisimult és elindult az ajtó felé.

- Veled megyünk - mondta Jim. - Gyűlölöm ezt a szobát, mióta azzal a luxus lakberendezővel tönkretettétek. Ettől a sok fehérőtől olyan érzésem van, mintha nem ülhetnék le sehová.

Jane szerint a helyiség bájos volt, Jim megjegyzése pedig tiszteletlen. Mind a négyen követték Lynnt a konyhába, melynek meleg fényő berendezései barátságos, vidékies bájta kölcsönöztek. Jane azon gondolkodott, hogy tudja elviselni Cal az ő ízléstelen házukat azok után, hogy egy ilyen kellemes helyen nőtt fel.

Jim sört nyomott a fia kezébe, majd Jane-hez fordult. - Kér egy margaritát?

-Inkább üdítőt.

-Baptista?

-Tessék? Antialkoholista?

-Nem.

- Van pár üveg jó fehér borunk a háznál. Amber egyfajta borszakértővé avanszált, igaz, drágám? - Szavai kár lehettek volna egy büszke férjé is, de élességük másról tanúskodott.

- Elég volt, apa. - Cal hangjába csöppnyi keménység vegyült. - Nem tudom, mi folyik itt, de legyen vége.

Jim kihúzta magát, pillantásuk összeakadt. Bár Cal testtartása laza maradt, szikrázó szeme figyelmeztette az apját, hogy túl messzire ment.

Jim nyilvánvalóan nem volt hozzászokva, hogy bárki is megkérdőjelezze a tekintélyét, de Cal a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatta a meghátrálásra. Jane-nek eszébe jutott, hogy a férfi éppen tegnap tiltakozott ellene, hogy baj lenne a szülei házasságával.

Ethan törte meg a csendet azzal, hogy sört kért és a városi tanács gyűlésére terelte a szót. Ő lehetett a család békítője. A feszültség oldódott, s Lynn az Annie-nél tett látogatásáról kérdezte Jane-t. Jane-nek nem kerülte el a figyelmét az asszony hűvös hangja, s nem csodálkozott, hogy Lynn nem értette, miért tölt újdonsült menyé annyi időt az anyja kertjének beültetésével és nem sajnál pár órát a szabadidejéből, hogy vele elmenjen városnézésre.

Calra pillantott. Beletörődést látott az arcán. Nem számított rá, hogy betartja a szavát.

Szomorúság fogta el, de kár volt a lehetetlent kívánnia, amikor tudta, hogy tartozik ezzel a férfinak. – Az idegeimre megy, de ne mondja meg neki. Egyszerűen Annie nem érti meg, hogy soha nem tudom bepótolni azokat az órákat, amiket a kutatásaimtól von el.

Egy pillanatra feszült csend állt be. Jane nem nézett Calra. Nem akarta látni rajta a megkönnyebbülést, míg ő kínos helyzetbe hozta magát a családja előtt. Rettegve adta meg a kegyelemdöfést. – Tudom, hogy fontos neki a kert, de igazán nem lehet összehasonlítani azzal a munkával, amit én végzek. Próbáltam elmagyarázni neki, de annyira... nem arra akarok célozni, hogy műveletlen, de legyünk őszinték, nehéz felfogású.

- Mi a pokolért akarja egyáltalán, hogy maga is ott legyen? - vakkantotta Jim.

Jane úgy tett, mintha nem vette volna észre a harciasságát, mely pontosan olyan volt, mint a fiáé. - Ki érti egy öregasszony rigolyait?

Cal közbeavatkozott. - Megmondjam, mit gondolok? Jane-nek ugyanolyan házsártos természete van, mii Annie-nek, és szerintem ezért szereti Annie, ha ott val vele. Sok közös vonás van bennük.

- Ilyen a mi szerencsénk - morogta Ethan.

Jane arca égett, s Cal megérezhette, hogy többre nem telik tőle, mert Ethan sítúrájára terelte a beszélgetést. Aztán nemsokára asztalhoz ültek.

Jane amennyire csak tudott, unalmas arcot vágott, miközben minden részletet magába szívott. Megfigyelte a könnyed hangulatot a két testvér között és a feltétlen szeretetet, amit Jim és Lynn táplált a fiai iránt. Bármilyen problémái voltak is a férje családjának, Jane bármit megadott volna, ha hozzájuk tartozhatna, semmint ahhoz a magába zárkózott apához, aki mellett felnőtt. Vacsora közben a társalgás többször is visszakanyarodott Jim munkájára: egy érdekes esetre, egy új eljárásra. túl véresnek találta a leírásait a vacsoraasztalhoz, de úgy tűnt, senki más nem zavart, s arra a következtetésre jutott, hogy mindnyájan hozzászoktak. Különösen Cal faggatta az apját a részletekről.

Jane-t azonban a legjobban Lynn bűvölte el. A vacsora előrehaladtával művészetről és zenéről társalgóit, továbbá egy olvasóköri vitaestről, amit ő vezetett egy új regényről. Kiváló szakács volt, s Jane egyre jobban megijedt tőle. Volt valami, amit ez az egykori hegyvidéki lány nem csinált jól?

Ethan az asztalközépre bökött a fejével, egy liliomokkal és orchideákkal teli kristályvázára.

- Hol vetted a virágokat, anya? Nem láttam ehhez hasonlót, mióta Joyce Belik karácsonykor bezárta az üzletét.

- Csütörtökön vettem Asheville-ben. A liliomok egy kicsit lekókadtak, de még így is tetszenek.

Jim most először fordult közvetlenül a feleségéhez, mióta enni kezdtek. - Emlékszel, mivel díszítetted fel az asztalt a házasságunk elején?

Lynn egy pillanatra megdermedt. - Olyan rég volt már, hogy el is felejtettem.

- Én nem. - A férfi a fiaira nézett. - Pityangot szedett valakinek a kertjéből, beletette egy régi konzerves dobozba, s úgy mutogatta nekem, mikor hazaértem az óráimról, mintha egzotikus virágok lettek volna, amilyeneket még sosem láttam. Úgy örült a pityanggal teli konzerves doboznak, mint más nő a rózsáknak.

Jane azon gondolkodott, vajon Jimnek az volt-e a szándéka, hogy zavarba hozza a feleségét egyszerű származása miatt, de ha így is volt, visszafelé sült el. Lynn egyáltalán nem

jött zavarba, Jim hangja viszont elmélyült az érzelmektől, ami meglepte Jane-t. Jim Bonner talán nem is nézte le annyira a felesége egyszerű származását, mint ahogy mutatta.

- Mindig mérges lettél rám és nem hibáztathattalak. Képzeljétek csak el. Pitypangok a vacsoraasztalon.

- Nem csak virágokat használt asztaldísznek. Emlékszem, egyszer lemosott egy halom kavicsot, ami megtetszett neki és beletette egy madárfészekbe, amit talált.

- Te pedig jogosan közölted, hogy egy madárfészek a konyhaasztalon undorító, és addig nem voltál hajlandó enni, amíg ki nem dobtam.

- Igen. - Jim a borospohár szegélyét simogatta az ujjával és a homlokát ráncolta. - Lehet, hogy egészségtelen volt, de szép.

- Egyáltalán nem, Jim. - Lynn mosolygott, hűvösen, higgadtan, meg sem hatódva a régi érzelmektől, amelyek a férjét szemmel láthatóan elragadták.

Mióta leültek, Jim most először nézett egyenesen Lynn szemébe. - Mindig szeretted a szépet.

- Most is.

- Csak most azokat, amiken márkajelzés van.

- Neked pedig sokkal jobban tetszenek a márkás dolgok, mint a pitypangok vagy a madárfészek.

Annak ellenére, hogy megígérte, távolságtartó lesz családdal, Jane nem bírta tovább nézni a civódást.

- Hogy vészelték át a házasságuk első éveit? Cal azt mondta, nem volt pénzük.

Cal és Ethan összenéztek, vajon tabutémát hozott fel?

Rájött, hogy a kérdése túl személyes, de mivel utálatosnak kellett lennie, nem mindegy?

-Tényleg, apa, hogy boldogultatok? - kérdezte Ethan.

Lynn megnyomkodta a szája sarkát a szalvétával. - Ez nagyon lehangoló téma. Apátok gyűlölte minden percét, ne rontsuk el a vacsorát.

- Nem gyűöltem minden percét. - Jim elmélázva dőlt hátra a székében. - Egy csúnya kétszobás lakásban laktunk a Chapel Hillen, mely egy sikátorra nézett, ahová az emberek rozsdás rugós ágyakat és régi kanapékat dobáltak ki. Kilátástalan volt a helyzetünk, de anyátok szeretett ott élni. Képeket vagdosott ki a *National Geographic*-ből és kiragasztotta a falra. Nem volt függönyünk, csak két megsárgult rolónk, amiknek az aljára Lynn rózsaszín Kleenex papírzsebkendőből virágokat hajtogatott és tűzött. Szegények voltunk, mint a templom egere. Polcokat töltöttem fel egy élelmiszerboltban, ha nem volt órám vagy nem tanultam, de anyátoknak jutott a legrosszabb. Egészen addig a napig, amíg Cal meg nem született, minden hajnalban négykor kelt és végigdolgozta a napot egy pékségben. De bármilyen fáradt is volt, hazafelé mindig szakított magának időt pitypangot szedni.

- Lynn vállat vont. - Higgyétek el, a pékségben dolgozni sem volt nehezebb, mint a farmon Heartache Mountain-ban.

- De terhes volt - mutatott rá Jane, s megpróbálta beleélni magát Lynn helyzetébe.

- Fiatal voltam és erős. Szerelmes. - Lynn most először tűnt ingerültnek. - Miután Cal megszületett, mindenekelőtt a kórházi számlákat kellett kifizetnünk, s mivel nem tudtam egyszerre a pékségben is dolgozni és róla is gondoskodni, süteményreceptekkel kezdtem el kísérletezni.

- Nekiállt sütni miután hajnal kettőkor megetette Calt, dolgozott négyig, aztán visszafeküdt egy órára, amíg Cal ismét fel nem ébredt. Miután megszoptatta felébresztett, hogy induljak az egyetemre. Összepakolt mindent, Calt betette egy régi babakocsiba, amit egy használtcikk-kereskedésben talált, körberakta süteményekkel, s elsétált az egyetem elé, ahol eladta a diákoknak, amit sütött, kettőt huszonöt centért. Nem volt engedélye, ezért valahányszor megjelentek az egyetemi biztonsági őrök, betakart mindent egy hatalmas takaróval, ami alól csak Cal feje látszott ki.

- Lynn Calra mosolygott. - Szegénykém. Semmit sem tudtam a gyereknevelésről, majdnem megfulladtál nyáron.

- Cal szeretetteljesen nézett rá. - Most sem szeretek betakarózni.

- - A biztonságiak soha nem kapták el - folytatta Jim. -Csak egy tizenhat éves hegyvidéki lányt láttak kifakult farmerban, akiről azt hitték, hogy a kisöccsét tologatja a rozoga babakocsiban.

- Ethan arckifejezése merengővé vált. - Mindig hogy nehéz idöket éltetek át, de soha nem avattatok részletekbe. Miért?

- S most miért?, tépelődött Jane.

- Lynn felállt. - Régi és unalmas történet. A nyomorúságnak csak visszatekintve van bája. Ethan, segítesz leszedni az asztalt a desszerthez?

Jane legnagyobb csalódására a beszélgetés a futball sokkal érdektelenebb témájára terelődött, s ha Jim Bonner zaklatott pillantása vissza-visszatért is a feleségére, senki sem mutatta, hogy észrevette volna.

Bármilyen faragatlanul is viselkedett az apósa valamelyik délután, Jane már nem sietett ítéletet alkotni róla. Valami szomorúság bujkált a szemében, amitől meghatódott. Cal szüleivel kapcsolatban az volt az érzése, hogy semmi sem az, aminek látszik.

A legérdekesebb pillanat akkor következett el a számára, amikor Ethan megkérdezte Calt, milyen sikerrel járnak a találkozói, s megtudta, mivel foglalkozik a férje a szabadidejében. A helyi középiskola igazgatója, Cal régi iskolatársa megnyerte magának arra, hogy megyei üzletembereket keressen fel és győzze meg őket, vegyenek részt egy veszélyeztetett diákoknak indított új szakképzési programban. Cal állítólag Ethannek is nagy összegű pénzt adott a kábítószer-ellenes propaganda vidéki tinédzserek körében való terjesztésére, de amikor Jane a részletekről faggatta, Cal témát váltott.

Az este elhúzódott. Jim a munkájáról kérdezte, ő pedig megalázta egy leereszkedő magyarázattal. Lynn meghívta az olvasókörbe, de közölte, hogy nincs ideje úriasszonyos társasági összejövetelekre. Ethan abbéli reményét, hogy ellátogat a vasárnapi istentiszteletre, azzal hűtötte le, hogy a képébe vágta, nem hisz Istenben.

Bocsáss meg, Uram, de minden tőlem telhetőt meg kell tennem. Kedves emberek, és nem akarok nekik még több fájdalmat okozni.

Végre ideje volt menni. Mindenki mereven udvarias volt, de Jane figyelmét nem kerülte el sem Jim összeráncolt homloka, amikor elbúcsúzott Caltól, sem Lynn aggódó tekintete, amint megölelte a fiát.

Cal csak akkor fordult felé, amikor már elhagyták kocsibejárót. - Kösz, Jane.

Jane egyenesen a szemébe nézett. - Még egyszer kép. telén vagyok végigcsinálni. Tartsd távol őket tőlem.

- Meglesz.

- Komolyan beszélek.

- Tudom, hogy nem volt könnyű.

- Csodálatos emberek. Borzalmas volt.

A férfi csak akkor szólalt meg újra, mikor elérték a város szélét. - Gondolkodtam. Mi lenne, ha randevúznánk valamikor a közeljövőben?

Ez lenne a jutalma azért, hogy ma este megutáltatta magát? Az a tény, hogy Cal pont ezt a pillanatot választotta a meghívásra, előcsalogatta a fullánkjait. - Papírzacskóval a fejemen, nehogy meglásson valaki?

- Muszáj gúnyolódni? Randira hívtalak, és csak annyit kell mondanod, igen vagy nem.

- Mikor?

- Nem tudom. Mit szólnál a jövő szerdához?

- Hová megyünk?

- Ne aggódj. Csak vedd fel a legfeszesebb farmerodat és az egyik testhezálló, pántos felsődet.

- Alig tudom begombolni a farmeromat és nincs te hezálló, pántos felsőm. Ha lenne is, túl hideg van.

- Azt hiszem, fel tudlak melegíteni és ne is törődj a gombbal. - Jane beleborzongott a mélyen csengő szexuális ígéretbe, amit a férfi hangjában hallott. Cal ránézett, ő pedig úgy érezte, mintha simogatná a tekintetével.

A férfi egyértelműbbé nem is tehetette volna a szándékait. Akarta, és eltökélte, hogy megszerzi.

A kérdés azonban maradt, vajon készen áll rá? Mindig komolyan vette az életet és soha nem döntött a pillanat hevében. Meg tud majd birkózni a fájdalommal, ami a jövőben vár rá, ha beadja a derekát?

Megfájdult a feje és kinézett az ablakon anélkül, hogy válaszolt volna. Próbálta elterelni a figyelmét a közöttük vibráló sistergésről azzal, hogy Cal szüleire gondolt, s ahogy a Jeep Salvation csendes utcáin haladt, azt rendezgette a fejében, mit tudott meg róluk.

Lynn nem mindig az a kimért, finom asszony volt, aki ma oly nagystíluén szórakoztatta őket. De mi a helyzet Jimmel? Szeretett volna ellenszenvet érezni iránta, de az este folyamán akárhányszor pillantott a feleségére, Jane mindig vágyakozást látott a tekintetében, s nem tudott gyűlöletet táplálni valaki iránt, akinek érzései voltak.

Mi történt a két középiskolás kölyökkel, akik valamikor szerették egymást, tűnődött.

Jim bebotorkált a konyhába és kitöltötte magának az utolsó csésze koffeinmentes kávé. Lynn a mosogatónál állt, háttal neki. Mindig hátat fordít nekem, gondolta a férfi, de akkor sincs különbség, amikor a szemembe néz, mert nem látni rajta mást, csak azt az udvarias álarcot, amit mindig magára ölt, ha nem a fiaival van.

Lynnből a Gabe-bel való terhessége idején kezdett tökéletes orvosfeleség válni. Jimnek eszébe jutott, mennyire örült Lynn egyre növekvő tartózkodásának és annak, hogy már nem járhatja le nyilvánosan a rossz nyelvtanjával és a terjengősségével. Ahogy teltek-múltak az évek arra a meggyőződésre jutott, hogy Lynn átalakulása mentette meg a házasságukat attól a katasztrófától, mindenki jósolt neki. Még azt is elhitte, hogy boldog.

Aztán elvesztette az egyetlen unokáját és menyét, akiket imádott. Tehetetlenül nézni a középső fia feneketlen bánatát, valamit elszakított benne. Amikor Cal felhívta a hírrel, hogy megnősült, végre megint reménykedni kezdett. De aztán találkozott az újdonsült menyével. Hogy vehette feleségül Cal ezt a hideg, kevély spinét? Nem látta, hogy meg fogja keseríteni az életét?

Két tenyerébe fogta a csészét és a felesége karcsú, egyenes hátát nézte. Lynnt a lelke mélyéig megrázta Cal házassága, s mindketten arra próbáltak magyarázatot lelni, hogyan választhatott a fiúk ilyen rosszul. A fizikus-nőben volt valami megmagyarázhatatlan vonzerő, ami Jimnek azonnal feltűnt, ha Lynn-nek nem is, de ez még nem indokolta, hogy Cal miért vette el. Éveken át kétségbeesetten nézték fiúk túl fiatal lányok iránti vonzalmát, akik szellemileg nem értek fel hozzá, de legalább mindegyikük nyájas természet volt.

Jim tehetetlennek érezte magát, hogy megbirkózzon Cal problémáival, különösen, hogy még a sajátjaival sem tudott. A beszélgetés a vacsoraasztalnál felidézett benne mindent, s olyan hangosan ketyegett fejében a visszafelé pergő idő, hogy legszívesebben a fülére szorította volna a kezét, mert nem tudott visszamenni minden kereszteződéshez, ahol rossz útra tért.

- Miért nem említetted soha azt a napot, amikor süteményt vettem tőled? Ennyi idő alatt egy szót sem szóltál.

- Lynn felkapta a fejét a kérdésre, s Jim arra számított, úgy tesz, mintha nem értené, miről van szó, de tudnia kellett volna, hogy az nem a felesége stílusa.

- Úristen, Jim annak harminchat éve.

- Úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna.

- Gyönyörű áprilisi nap volt, elsőéves hallgató volt az Észak-Karolinai Egyetemen Cal születése után öt hónappal, s éppen a kémialaborból jött ki az új barátaival, akiknek mindegyike az elithez tartozott. A nevükre már nem emlékezett, de akkor epekedve vágyott az elismerésükre, s amikor egyikük felkiáltott, hogy: - Hé, ott a süteményes lány -, úgy érezte, meghűlt ereiben a vér.

Miért kell pont itt lennie Lynn-nek, hogy az új barátai meglássák? Düh és neheztelés fortogott a bensejében. Lynn olyan átkozottul szerencsétlen volt. Hogy hozhat rá ilyen szegyent?

Ahogy Lynn megállította a kalimpáló kerekeken guruló babakocsit, soványnak és toprongyosnak tűnt, szinte még gyereknek, egy hegyvidéki lánynak. Jim elfelejtett mindent, amit szeretett benne: a nevetését, azt, ahogy szenvedélyesen a nyakába ugrott, a nyíllal átlőtt kis szíveket, amiket a hasára rajzolt, mielőtt olyan édesen és odaadóan elhelyezkedett alatta, hogy ő semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy beléje temetkezzen.

Miközben nézte, ahogy közeledik, minden mérges szó, amit a szülei mondtak, a fülében visszhangzott. Lynn nem jó. Egy Glide. Csöbe húzta és tönkretette az életét. Ha egy fillért is látni akar a pénzükből, el kell válnia tőle. Különbet érdemel egy csótányoktól hemzsegő lakásnál és egy túl fiatal hegyvidéki lánynál, még ha olyan gyengéd és jókedvű is, hogy sírjon utána.

Egyre nőtt benne a félelem, amikor újdonsült barátai odakiáltottak a feleségének. - Hé, süteményes lány, van mogyorókrémes?

- Mennyibe kerül két csomag csokis szelet?

Jim szeretett volna elfutni, de túl késő volt. A barátai már a süteményeket vizsgálgatták, amiket Lynn akkor sütött reggel, amikor ő még aludt. Egyikük előrehajolt és megcsiklandozta a fia hasát. Másikuk hozzáfordult.

- Hé, Jimbo, gyere ide. Még nem ettél finomat, amíg nem kóstoltad ennek a kislánynak a süteményeit.

A felesége felnézett rá, nevetés táncolt a szemében, mely olyan kék volt, mint a hegyi ég. Láta, hogy Lynn a pillanatra vár, amikor megmondja nekik, hogy ő a felesége, s tudta, hogy Lynn előre élvezi a helyzet komikumát, akárcsak közös életükből mindent.

- Igen... rendben.

Lynn továbbra is sugárzóan mosolygott, ahogy felé közeledett. Emlékezett rá, hogy világosbarna haját kék gumival kötötte lófarokba, s egy nedves folt éktelenkedett az ő régi kockás ingén, ahol Cal összenyálazhatta.

- Csokis szeletet kérek.

Lynn incselkedve félrebillentette a fejét - Mikor akarod megmondani nekik, te tökfilkó? -, de csak mosolygott, továbbra is jót mulatva, milyen tréfás lesz.

- Csokis szeletet - ismételte meg.

- Lynn határtalanul hitt a tisztességében. Türelmesen várt. Mosolygott. Jim a zsebébe nyúlt és elővett egy negyeddollárost.

Csak amikor odanyújtotta a pénzt, értette meg Lynn. Nem fogja bemutatni. Mintha valaki lekapcsolta volna Lynnből a lámpát, kioltva jókedvét, örömet és a férjébe vetett hitét. Fájdalom és megrökönyödés homályosította el a vonásait. Egy ideig csak bámult Jimre, de végül benyúlt a babakocsiba a süteményért és remegő kézzel átnyújtotta.

Jim odavetette neki a negyeddollárost, az egyiket a négy közül, amit Lynn adott neki reggel, mielőtt elindult az egyetemre. Úgy dobta neki oda, mintha egy utcasarki koldus lett

volna, aztán nevetett valamin, amit az egyik srác mondott, és elfordult. Nem nézett Lynnrre, csak elsétált, miközben a sütemények a markát égették.

Három évtizeddel ezelőtt történt, de még most is könnyek égették Jim szemét. Letette a kávé a pultra. - Hitványul viselkedtem. Soha nem bocsátottam meg magamnak, és sajnálom.

- Elfogadom. - Lynn azzal a szándékkal, hogy lezárja a témát, megnyitotta a csapot. Amikor elzárta, már másról beszélt. - Miért kellett Calnak elvennie? Miért nem tudtak egyszerűen csak együtt élni addig, amíg Cal rá nem jön, hogy milyen?

Jim azonban nem akart Calról és az ő rideg feleségéről beszélni. - Szembe kellett volna köpnöd.

- Bárcsak jóval korábban találkozhattunk volna Jane-nel.

A térfi gyűlölte, hogy Lynn ilyen könnyedén szemet hunyt az aljassága felett, különösen mert gyanította, hogy egyáltalán nem hunyt szemet felette. - Vissza akarlak kapni, Lynn.

- Talán jobb belátásra téríthettük volna.

- Elég! Nem akarok róluk beszélni! Rólunk akarok beszélni, vissza akarlak kapni.

Lynn végre szembefordult vele, s ránézett hegyi égbék szemével, mely nem árult el semmit. - Sosem vesztettél el.

- Amilyen voltál. Azt akarom visszakapni.

- Rossz kedved van.

Jim legnagyobb kétségbeesésére a torkát gombóc kezdte fojtogatni, mégsem tudott elhallgatni. - Azt akarom, hogy minden olyan legyen, mint az elején. Azt akarom, hogy bohó és mulatságos légy, s azzal ugrass, hogy túl komoly vagyok. Pitypangokat akarok a vacsoraasztalra, kövér szalonnát és babot. Azt akarom, hogy bepisilj a nevetéstől és úgy vesd a nyakamba magad, amikor belépek az ajtón, mint régen.

Lynn homloka ráncos lett az aggodalomtól. Odalépett a férfihoz és ugyanolyan megnyugtatóan, ahogy négy évtizeden át, a karjára tette a kezét. - Nem tudlak megfiatalítani, Jim. Nem tudom visszaadni neked Jamie-t és Cherryt, nem lesz minden olyan, mint régen volt.

- Tudom, a fenébe is! - Jim lerázta magáról, nem kér ve Lynn szánalmából és fojtogató, örökös kedveske déséből. - Nem róluk van szó. Csak ami velük történt döbbsentett rá, hogy nem tetszik az, ami van. Nem tetszik, hogy megváltoztál.

- Nehéz napod volt. Megmasszírozom a hátadat.

Lynn jósága miatt, mint mindig, most is méltatlannak, gáládnak és bűnösnek érezte magát. A galádság haj tóttá az utóbbi időben és sürgette, hogy kínozza Lynnt, hogy bántsa, hogy feltörje jégbörtönét és megtalálja a lányt, akit eltaszított magától.

Talán ha bebizonyítja neki, hogy nem olyan rossz, mint amilyen rossznak ő hitte magát, Lynn megenyhül. - Soha nem csaltalak meg.

- Ezt örömmel hallom.

Nem hagyhatta annyiban, csupán féligazságot mondvá el abból, amiről akarta, hogy Lynn megtudja. - Több alkalmam is lett volna, de soha nem mentem el odáig. Egyszer egészen a motelszoba ajtajáig jutottam...

- Nem akarom hallani.

- De visszafordultam. Istenem, legalább egy hétig veregettem a vállamat. Önelégült és képmutató voltam.

- Nem tudom, mi ütött beléd, de hagyd abba.

- Újra akarom kezdeni. Azt hittem, talán a nyaraláson... de alig beszélgettünk. Miért ne kezdhethénk újra?

- Mert most is éppannyira gyűlölnéd, mint akkor.

Lynn olyan elérhetetlen volt, mint egy távoli csillag, Jimnek mégis meg kellett érintenie. - Nagyon szerettelek, ugye tudod? Akkor is szerettelek, amikor hagytam, hogy a szüleim rábeszéljenek a válásra.

- Már nincs jelentősége, Jim. Jött Gabe, aztán Ethan, és nem váltunk el. Olyan rég volt. Nincs értelme felkavarni a múltat. Három csodálatos fiúnk van és kényelmes életünk.

-Nem akarok kényelmes életet élni! - Jimből kitört a csalódottság táplálta düh. - A fenébe! Semmit nem értesz? Jézusom, gyűlöllek. - Az együtt töltött idő alatt soha egyetlen egyszer sem erőszakoskodott Lynn-nel, de most megfogta a karját és megrázta. - Nem bírom tovább! Változz vissza!

- Hagyd abba! - Lynn ujjai Jim felkarjába mélyedtek. Elég legyen. Mi van veled?

A férfi meglátta a rettegést az arcán, és visszarettenve attól, amit tett, elrántotta a kezét.

Lynn jégbörtöne végre elolvadt, haragot hagyva maga után, melyet eddig a pillanatig Jim soha nem látott a felesége arcán.

- Hónapok óta gyötörsz! - kiáltotta. - Megalázol a saját fiaim előtt. Gúnyolódsz, szurkálpsz, a véremet szívod nap mint nap. Megadtam mindent, de neked ez nem elég. Elegem van. Elhagylak! Végeztem veled! - Kirohant a konyhából.

- Jimen páni félelem lett úrrá. Elindult Lynn után, de aztán az ajtóban megtorpant. Mit fog tenni, ha utoléri? Megrázza megint? Mi van, ha elvetette a súlykot?

- Nagy levegőt vett és azzal nyugtatta magát, hogy a felesége még mindig az ő Amber Lynnje, aki kedves és gyengéd, mint egy délután a hegyekben. Nem fogja elhagyni, bármit is mondjon. Csak időre van szüksége, hogy lehiggadjon, ez minden.

Ezt szajkózta magában, miközben hallotta, hogy Lynn autója lekanyarodik a kocsifelhajtóról.

Nem fogja elhagyni. Nem teheti.

Lynn mellkasa annyira összeszorult, hogy levegő után kellett kapkodnia, miközben a szűk, kanyargós úton száguldott. Veszélyes szakasz volt, de évek óta közlekedett rajta, s még a könnyei sem tudták lassításra készíteni. Tudta, mit akar tőle Jim. Azt akarta, hogy vágja fel ismét az ereit és vérezzen el a szerelemtől úgy, mint régen. De az már soha nem fog visszatérni.

Zihálva emlékezett vissza arra az időre, amikor megtanulta a leckét szinte még gyerekként, naiv és tudatig tizenhat évesként, a végsőkéig meggyőződve arról, hogy szerelem legyőzi a kettejük közti óriási szakadékot, már nem volt ilyen naiv. Két héttel azután, hogy megmondta Jimnek, teherbe esett Gabe-bel - Cal még csak egy hónapos volt -, az ártatlanság örökre kiveszett belőle.

Tudnia kellett volna előre, de természetesen nem így volt Amikor elújságolta Jimnek, hogy terhes, madarat lehetett volna fogatni vele az örömtől, noha Cal még egyéves sem volt, s alig tudtak megélni. Jim dermedten ült, miközben ő összevissza locsogott.

- Gondolj csak bele, Jim! Még egy édes baba! Lehet, hogy most lány lesz és hívhatnánk Rose-nak. Ó, de szeretném, ha lány lenne! Viszont talán mégis jobb lenne egy fiú, akivel Cal bonyolozhatna.

- Amikor a férfi arckifejezése nem változott, Lynn megijedt. - Tudom, hogy egy kicsit sem lesz könnyű az elején, de a süteményárulás egészen szépen hoz a konyhára, s gondold csak el, mennyire szeretjük Calt. Mostantól pedig tényleg nagyon fogunk vigyázni, hogy ne legyen több gyerekünk. Mondd, hogy örülsz neki, Jim. Mondd.

- De a férfi nem szólt egy szót sem; egyszerűen kísértált az ajtón, ő pedig ott maradt egyedül és félt. Órákon át ült a sötétben, míg Jim vissza nem jött. A férfi nem mondott semmit. Csak ágyba vitte és olyan szenvedélyesen szeretkezett vele, hogy Lynn-nek minden félelme szertefoszlott.

Két héttel később az anyósa meglátogatta, amíg Jim az egyetemen volt. Mildred Bonner közölte vele, hogy a fia nem szereti és el akar válni. Aznap este akarta megmondani, amikor

Lynn bejelentette, hogy ismét terhes, de most becsületbeli kötelességének érzi, hogy kitartson mellette. Ha Lynn tényleg szereti, elengedi.

Lynn nem hitt neki. Jim soha nem akarna elválni tőle. Szereti. Minden éjjel bebizonyítja az ágyban.

Amikor Jim hazaért a könyvtárból, ahol tanult, elmesélte neki az anyja látogatását arra számítva, hogy a férfi majd jó nevet rajta. De nem. - Mi értelme beszélni róla? Megint teherbe estél, így nem mehetek sehova.

A rózsaszínű világ, amit felépített magának, a lábainál hevert összetörve. Minden csak illúzió volt. Az, hogy Jim imádott vele szeretkezni, még nem jelentette azt, hogy szereti. Hogy lehetett ilyen ostoba? A férje egy Bonner, ő pedig Glide.

Két nappal később az anyósa ismét meglátogatta, s tűzokádó sárkányként követelte, hogy Lynn engedje el a fiát. Lynn tudatlan, mondta, műveletlen, szégyent hoz Jimre! Csak visszatartja.

Minden igaz volt, amit Mildred a fejéhez vágott, de Lynn bármennyire is szerette Jimet, tudta, hogy képtelen elengedni. Ő még csak túlélne valahogy, de a gyermekeinek szükségük van apára.

A rejtett tartalékaiból erőt és bátorságot merítve dacolt az anyósával. - Ha nem vagyok elég jó neki, akkor mutassa meg, mit kell tennem, hogy az legyenek, mert sem én, sem a gyerekeim nem megyünk sehová.

Nem volt könnyű, de fokozatosan szövetségre léptek ha törekenyre is. Lynn mindenben elfogadta Mildred Bonner irányítását: abban, hogy hogyan beszéljen, miként öltözzön, mit főzzön. Mildred kifejtette, hogy az Amber fehér agrárproletár név, és menyé ragaszkodjon hozzá, hogy szólítsák Lynn-nek.

Miközben Cal a lábánál játszott, ő Jim angol kötelező olvasmányait falta és felváltva bébiszitterkedett egy másik anyukával, hogy besurranhasson egy előadóterembe és elmerülhessen a történelemben, az irodalomban és a művészetekben, a tantárgyakban, amik poétikus lelkét táplálták.

Megszületett Gabe, s Jim szülei kinyitották annyira a pénztárcájukat, hogy átvállalják Jim iskoláztatásának költségeit és az ő kórházi számláinak kifizetését. Továbbra sem volt sok pénzük, de már nem nyomorogtak. Mildred ragaszkodott hozzá, hogy egy jobb lakásba költözzenek, olyanba, amit ő rendezbe a Bonner család tárgyaival.

Lynn átalakulása olyan fokozatos volt, hogy soha nem jött rá, Jim egyáltalán észrevette-e. Továbbra is szinte minden éjjel szeretkeztek, s ha Lynn már nem is nevetgélt, nem is ugratta és nem is suttogott pajzán szavakat a fülébe, a férfi nem hiányolta. Egyre többször maradt távol a hálószobától, s Jim alkalmankénti elismerő pillantása jutalmazta az önuralmáért. Apránként megtanulta, hogy a férje iránti szeretetét egy olyan helyre zárja, ahol az senkit sem zavart.

Jim befejezte az egyetemet, következtek a kimerítő orvosi ügyeletek, míg Lynn világa a kisfia igényeinek a kielégítésére és szakadatlan önmegvalósítási törekvéseire korlátozódott. A gyakorló orvosi időszak letelte után visszaköltöztek Salvationbe, hogy Jim apja praxisába dolgozhasson.

Az évek teltek, s Lynnt kielégítették a fiai, a közösségi munkája és a művészetek riánti szenvedélye. Külön életet éltek, de Jim kimeríthetetlenül figyelmes volt hozzá, s ha hálószobai együttléteik meghittek nem is, de hevesek voltak. A fiúk lassan kirepültek otthonról, s Lynn újfajta nyugalomra lelt. Teljes szívéből szerette a férjét, és nem hibáztatta azért, hogy Jim nem viszonzza az érzelmeit.

Aztán meghalt Jamie és Cherry, s Jim Bonner összeomlott.

A haláluk utáni hónapokban minden elképzelhetetlen módon kínozni kezdte, s Lynn néha úgy érezte, elvérzik. Beleszédült az igazságtalanságba. Azzá lett, amilyennek Jim akarta, mégsem kellett neki. Most pedig olyasmit akart tőle, amit már nem tudott megadni neki.

12

Hétfőn reggel nem sokkal nyolc óra előtt Annie felhívta Jane-t és közölte, hogy pár napig nincs kedve kertészkedni, s ne zavarják, amíg ő nem jelentkezik. Különben is, mondta, amennyire ő tudja, jobb dolga is van egy fiatal házaspárnak, mint egy öregasszonyt pesztrálni. Jane mosolyogva letette a telefont és folytatta a zabkása főzését. Ha majd egyszer megöregszik, remélte, hogy lesz annyi kurázi benne, hogy olyan jó legyen, mint Annie.

- Ki volt az?

- Összerezcent és leejtette a kanalat, mikor Cal hálósobagyűrötten bebotorkált a konyhába. Farmert és kigombolt flanelinget viselt. Mezítláb volt, haja kócos.

- Ne settenkedj körülöttem! - Jane azzal győzködte magát, hogy szíve váratlan dobbanását az ijedtség, és nem a férfi zilált és felháborítóan vonzó látványa okozta.

- Nem settenkedem. Csak csendben járok.

- Akkor hagyd abba.

- Egy házártos légypiszok vagy.

- Légypiszok?

- A neved előtt a dr. Mi bárgyú gazemberek légypiszoknak hívunk benneteket.

Jane előkapott egy tiszta kanalat és belemártotta a zabkásába. - Mi légypiszkok bárgyú gazembereknek hívunk benneteket, ami csak azt mutatja, milyen okosok vagyunk mi, légypiszkok.

Cal nevetett. Mit keres itt? Általában eltűnik hazulról mire Jane lejön reggelizni. Még a múlt héten sem ettek együtt, amikor itthon maradt, hogy elvigye Jane-t Annie-hez. Bevette magát a dolgozósobába.

- Ki telefonált?

- Annie. Azt akarja, hogy ne zavarjuk ma.

- Helyes.

Cal bement a kamrába és a féltucat Lucky Charm dobozok egyikével tért vissza, amelyeket a burgonyapely-hekkel, süteményekkel és csokoládé szeletekkel együtt bespájzolt. Jane a tűzhely mellől nézte, ahogy a férfi egy rakás színes gabonaszemet önt egy tálba, majd a hűtőhöz lép, hogy elővegye a tejet.

- Ahhoz képest, hogy orvos az apád, csapnivaló az étrended.

- Amikor nyaralok, azt eszem, amit szeretek. - A férfi fogott egy kanalat, egyik lábát átvette a bárszéken és szétvetett térddel, meztelen sarkát a lábtámaszba akasztva, felült.

Jane elszakította a pillantását a hosszú, karcsú lábról, hogy borzongva nézze, ahogy Cal nekiesik az ételnek. -Jut neked is a zabkásából. Miért nem eszel inkább azt ehelyett a moslák helyett?

- Csak hogy tudd, ez nem moslák. Történetesen több éves tudományos kutatás csúcspontja.

- Egy kobold van a dobozon.

- Aranyos kis figura. - Cal Jane-re mutatott a kanálával. - Tudod, mi benne a legjobb? A mályvacukor.

- A mályvacukor?

- Bárki ötlete volt is egy kis mályvacukrot rakni bele, északombájn volt. Beleírtam a szerződésembé, hogy a Starsnak Lucky Charmsot kell tartania a reggelizőasztalon az edzőtáborokban csak az én kedvemért.

- Elbűvölő. Egy summa cum laudéval végzett férfival beszélgetek, mégis esküdni mernék rá, hogy egy idióta.

- Megmondom, mi jár a fejemben. Bármennyire is finom a Lucky Charms, talán létezik egy másik felfedezésre váró gabonapehely, ami még ennél is jobb. - A férfi újabb kanállal lapátolt be. - Én ezt csinálnám, ha olyan penge agyam lenne, mint neked, prof. Nem vacakolnék holmi felső kvarkkal, kitalálnám a világ legjobb gabonapelyhét. Tudom, hogy kemény dió lenne. Van már csokis, drázsés, kakaómasszás, nem is beszélve a színes mályvacukrokról, de egyet mondj meg... Eszébe jutott eddig bárkinek is az M&M? Nem. Senkinek nem volt annyi esze, hogy rájöjjön, óriási kereslet van az M&M-re a reggeli gabonapelyhek piacán.

- Jane nézte, ahogy a férfi eszik. Ott ült a pultnál - mezítláb, kigombolt inge alól elővillanó meztelen felsőtesttel, minden egyes mozdulatra folyékony acélként hullámzó izmokkal. Az ostobaság elbűvölő mintaképe. Csakhogy ez az elbűvölő ostoba olyan ravasz volt, mint a róka.

Jane szedett magának és a pulthoz ment. – Kakaóval vagy simán?

Cal elgondolkodott. - Nem érdemes túldíszíteni. Simán.

Bölcs döntés. - Jane leült mellé.

A férfi ránézett. - Ezt tényleg meg fogod enni?

Persze. Zabkása, ahogy Isten megteremtette.

Cal felhívás nélkül átnyúlt, s vett belőle egy púpozott kanállal, kimarkolva a közepéből az összes barnacukrot.

- Nem rossz.

- Megetted a barnacukromat!

- Tudod, mivel lenne mégjobb?

- Hadd találjam ki... M&M-mel?

- Lángész vagy. - Cal fogta a Lucky Charms dobozt és szórt belőle Jane zabkásájának a tetejére. - Hiányzott róla a ropogtatnivaló.

- Jesszus, kösz.

- Imádom a mályvacukrot.

- Már említetted. - Jane oldalra lökdöste a Lucky Charmst, és evett egy falatot. - Ugye tudod, hogy az efféle gabonapelyheket gyerekeknek csinálják?

- Akkor a lelkem mélyén én még gyerek vagyok.

Az egyetlen, ami Jane-t egy kölyökre emlékeztette a férfiban, az a nőekkel szembeni éretlen viselkedése volt. Emiatt maradt ki vajon most is hajnal háromig? Hogy fiatal lányokat csípjen fel?

Szükségtelennek látta, hogy továbbra is bizonytalanságban szenvedjen. - Hol voltál tegnap éjjel?

- Szaglászol utánam?

- Nem. Rosszul aludtam és hallottam, hogy későn jöttél meg, ez minden.

- Nem tartozik rád, hogy hol voltam.

- Ha más nővel voltál, akkor igen.

- Ezt hiszed? - Cal szeme úgy kalandozott a testén, hogy Jane azt nem tudta másképp értelmezni, csak lélektani hadviselésként. Piros pólót viselt, rajta Maxwell egyenletével, bár az utolsó képlet a nadrágjába veszett, mivel a derekába dugta. Cal pillantása elidőzött a csípőjén, ami természetesen nem volt olyan keskeny, mint azok a csípők, amikhez más nőknél szokott. Mégis bátorságot merített abból a tényből, hogy a férfi tekintete nem tűnt kritikusnak.

- Átfutott az agyamon. - Félretolta a zabkását és Calt fürkészte. - Csak szeretném tudni, mik a szabályok. Nem beszéltük meg, pedig kellett volna. Lefeküdhetünk másokkal, amíg házasok vagyunk, vagy sem?

A férfi szemöldöke a magasba szaladt. - Mi ez a többes szám?

Jane vigyázott rá, hogy az arca közömbös maradjon. - Tessék? Nem tudlak követni.

Cal a hajába túrt. Megnőtt az utóbbi pár hétben, s egy tincs felállt az egyik oldalon. - Házasok vagyunk - morogta. - Ennyi.

- Mennyi?

- Ennyi.

- Ühüm.

- Férjes asszony vagy, ráadásul terhes, ha elfelejtetted volna.

- Te pedig nő. Ha elfelejtetted volna. - Pontosan.

- Ez akkor most azt jelenti, hogy hetyeghetünk másokkal, amíg házasok vagyunk, vagy sem?

- Azt jelenti, hogy nem!

Jane leplezte megkönnyebbülését, miközben felállt. - Rendben. Oké, hetyegés nincs, csak egész éjjel való viggadozás magyarázat és bocsánatkérés nélkül, így van?

Nézte, ahogy Cal eltöpreng, s kíváncsi volt, hogy fogja a férfi kikerülni a választ. Egyáltalán nem volt meglepve, amikor Cal meg sem próbálta. - Én viggadozhatok. Te nem

- Értem. - Jane felemelte a tányérját és a mosogatóhoz vitte. Érezte, hogy a férfi arra vár, tiltakozzon, s elég jól ismerte ahhoz, hogy gyanítsa, fölöttébb élvezetét leli a kihívásban, védeni egy olyan álláspontot, amiről ő is pontosan tudja, hogy igazolhatatlan. - Nos, feltételezem, hogy szerinted ez csakis logikus.

-Az?

- Persze. - Jane mézes-mázos mosolyt vetett rá. - Mi mással győzhetnéd meg különben a világot, hogy még huszonegy éves vagy?

Jane szerda este ráérősen öltözködött a titokzatos randevúra, amibe végül minden gyanakvása ellenére beleegyezett. Letusolt, kisminkelte és beillatosította magát. Aztán restelkedett, amiért ekkora jelentőséget tulajdonít az eseménynek. De olyan jó napja volt, s nem tudott sokáig haragudnia magára. A munkájával jól haladt, s élvezte, hogy Cal sokkal több időt töltött ezen a héten a házban. Ma még arra is talált ürügyet, hogy elkísérje sétálni, mondván, Jane képes annyira elmerülni egy képlet megoldásában, hogy attól fél, még eltéved. Nem merte bevallani, mennyire örül a férfi társaság nak. Még soha nem találkozott senkivel, aki így meg tudta volna nevetetni, ugyanakkor borotvaéles állandó készültségben tartani. Ironikus volt, hogy éppen Cal intelligenciája volt az, ami vonzotta és egyben a fejfájását is okozta.

Flhessegette magától a keserű emléket, mely eszébe juttatta gyermeke jövőjét, és a viharvert piros Ford Escortra gondolt, amit pár órával ezelőtt szállítottak le és rejtett el a birtok távoli sarkában egy régi pajta mögött. Telefonon használt autót vásárolni lehet, hogy nem volt hagyományos értelemben véve bölcs dolog, de örült neki. A horpadt ajtajú, törött díszrácsú, toldozgatott-foltozgatott kocsi ugyan nem volt szép látvány, de bőven beleillett a költségvetésébe, s alapvetően arra kellett neki, hogy a következő pár hónapban kiszolgálja, míg vissza nem tér Chicagóba tökéletes Saturnjához, mely a garázsban várta.

Nem akarta eltitkolni Cal elől, de tudta, hogy a férfi haragudni fog, s ma este még jól akarta magát érezni, mielőtt közli vele a hírt, hogy a fogságának vége.

Mosolyogva fejezte be a készülődést. Cal utasításának megfelelően farmert húzott, de a pántos top helyett egy eperszínű selyemblúzt választott egy félig-meddig bővli arany

karikafülbevalóval, mely jobban illett volna a férfi valamelyik babájához, mint egy elméleti fizikushoz. El sem tudta képzelni, mi tetszett benne neki annyira.

Kigombolta a selyemblúza legfelső gombját, s nézte, ahogy szétnyílván láthatóvá válik fekete melltartójának csipkés széle. Megvizsgálta magát, sóhajtott és visszagombolta. Már a bővli fülbevaló is elég nagy előrelépést jelentett.

Cal épp akkor jelent meg az előcsarnokban, mikor lement a lépcsőn. Régi Stars pólót viselt, mely kirajzolta minden egyes gyönyörűen kidolgozott mellizmát, és olyan szűk, fakó és elnyűtt farmert, ami mintha rajta se lett volna.

A férfi tekintete egy forró nyári napon lustán csordogáló patakként siklott végig rajta. Jane elpirult, aztán megbotlott és kénytelen volt megkapaszkodni a korlátban.

- Valami baj van? - kérdezte Cal ártatlanul.

Gazember! A férfi nagyon jól tudta, mi a baj. Kétlábon járó, beszélő szexuális fantázia volt. - A Seiberg-Witten elméleten gondolkodtam. Nagyon bonyolult.

- Fogadni mernék. - Cal pillantásából az az érzése támadt, hogy nem volt elvesztegetett a cicomázkodással töltött idő. - Pántos topot nem találtál?

- Mind a szennyesben van.

A férfi elmosolyodott, s ahogy zord arcélén váratlanul megjelent a gödröcske, Jane azon tűnődött, mit kezdjen egy ilyen férfival. Annyira nem az ő esete volt, hogy akár egy másik naprendszerből is jöhetett volna.

Rádöbbsent, hogy elfelejtett kabátot hozni, és megfordult a lépcsőn, hogy visszamenjen érte.

- Máris megfutamodsz?

- Kabátot veszek.

- Van itt. - Cal a szekrényhez lépett és kivette az ő szürke, cipzáros pulóverét. Jane odament hozzá, s ahogy a férfi a vállára kanyarította, a keze egy pillanatra elidőzött. Jane orrát fenyő-, szappan- és valami hamisítatlan Cal Bonner-illat csapta meg, a veszély részegítő illata.

A pulóver puha redői a csípőjére omlottak. Lenézett e azt kívánta, bárcsak az a fajta nő lenne, akin jól mutatnak a férfiruhák, de gyanította, hogy ő egyszerűen csak dundi benne. A férfi azonban semmi kivetnivalót nem talált rajta, s ez felbátorította.

Mint mindig, Cal ezúttal is kinyitotta neki a Jeep ajtaját. Ahogy beindította a kocsit és lefelé hajtott a főút felé, Jane rádöbbsent, hogy ideges, és azt kívánta, bárcsak mondana valamit Cal, hogy oldja a feszültséget, de úgy tűnt, ő megelégszik a vezetéssel.

Keresztülvágtak a városon, ahol a boltok, köztük a Petticoat Junction kávézó is már bezárt. Lejjebb az egyik mellékutcában Jane megpillantott egy kivilágított épületet, körülötte parkoló autókkal. Arra következtetett, hogy a Hegylakó az.

Elérték a város szélét és megkerülték a Heartache Mountaint. Mikor már éppen azt hitte volna, hogy Annie-hez mennek, a férfi lassított és befordult egy kavicsos útra. A fényszórók az úton keresztbe kifeszített vastag lánc mögött egy rozoga, vámbódénál nem nagyobb épületet világítottak meg.

- Hol vagyunk?

- Nézd meg magad. - Cal megállt és elővett egy elemlámpát az ülés alól. Leengedte az ablakot és kivilágított.

Jane leszegette a fejét és törött villanykörtékkel szegélyezett, hullócsillag alakú táblát, pattogzó lila festéket és a Karolina büszkesége szavakat pillantotta meg. - Idehoztál randevúzni?

- Azt mondtad, soha nem voltál autósmoziban tinédzserkorodban. Kárpótollak.

A férfi mosolygott Jane meghökkent arckifejezésén, lekapcsolta az elemlámpát és kiszállt a kocsiból, hogy kiakassza az utat elbarikádoló láncot. Miután visszaült, ajtott, Jane pedig nagyot zötytyent, mikor a kocsit belement a keréknyomba.

- Az első randim egy multimilliomossal – zsörtölődött -, és ezt kapom.
- Ne törd össze a szívemet azzal, hogy láttad már a filmet.

Jane mosolygott és megfogta az ajtó fogantyúját, hogy megvédje magát az ütésektől. Bármennyire is morgolódott, nagyon is tetszett neki az ötlet, hogy kettesben legyen a férfival ebben az elhagyatott autósmoziban. A baba érdeke, mondta magának, hogy Callal egy kicsit jobban megismerjék egymást.

A Jeep fényszórói végigpásztáztak a kietlen telken mely koncentrikus földhalmaival és hangosbeszélő póz-náinak egymás utáni soraival olyan volt, akár egy kísérteties, tudományos-fantasztikus tájkép. A kocszi zötykölődve haladt az autósmozi hátsó része felé, Jane pedig egyik kezével a műszerfalba kapaszkodott, a másikkal ösztönösen a hasát védte.

Cal ránézett. - Felébredt a kis krapek?

Ez volt az első alkalom, hogy a férfi nem ellenséges megjegyzést tett a terhességére. Jane úgy érezte, mintha egy virág bontogatta volna a szirmait a bensejében, és elmosolyodott.

Cal befordult a hátsó sorba. - Mindjárt vissza fog aludni. Ha csak nem merült bele túlságosan az egyenletek megoldásába.

- Nem fogod ilyen mulatságosnak találni, ha míg a többi gyerek rágcsálni fogja, ő elkezdti tizesével csoportosítani a gabonapelyhét.

- Esküszöm, te vagy a legaggodalmasabb nőszemély, akivel valaha találkoztam. Úgy csinálsz, mintha az lenne a világon a legnagyobb tragédia, ha valaki lángész. A kölyökkel nem lesz semmi baj. Nézz meg engem. Egyáltalán nem zavar, hogy éles az eszem.

- Mert lakat alatt tartod.

Te is zárd be a tiédet egy időre, hogy élvezhessük ezt az átkozott filmet.

Erre nem volt mit felelni, így Jane meg sem próbált.

Cal az utolsó sor közepéig gurult közvetlenül a megereszkedett lánckerítés előtt, s beállt az egyik helyre úgy, hogy az első kerekek megemelkedjenek a földkupacon. Levette a hangszórót, ráakasztotta a kormánykerékre és felhúzta az ablakot, hogy kizárja a csípős esti levegőt. Jane tartózkodott a megjegyzéstől, hogy a hangszóróból hiányzik a vezetékek.

A sötétségen, ami a kocsira borult, mikor a férfi lekapcsolta a lámpát és leállította a motort, csak a hold negyed cikkelye enyhített. Jane a távoli vetítövászonra meredt, melyet kettészelt az ezüstnyaláb. - Korábban kellett volna jönnünk, hogy jobb helyünk legyen.

- A hátsó sor a legjobb.

- Miért?

- Nem kukucskálnak be az ablakon a kiskölykök. Nem szeretném, ha meglesnének, miközben összebújunk.

Jane nagyot nyelt. - Azért hoztál ide, hogy összebújjunk?

- Nagyjából.

- Ó.

- Van valami problémád? - A holdat felhők takarták el, sötétség borult rájuk. Cal felkapcsolta a fejük fölötti lámpát, s Jane látta, hogy a szája sarka felfelé kunkorodik – maga volt a megtesztelt önelégültség. A férfi kitekeredve lenyúlt a hátsó ülés elé és maga elé vett egy nagy zsacskó bolti pattogatott kukoricát. Jane agya fénysebességgel villogtatta a figyelmeztető jeleket, de nem volt kedve figyelni rájuk. Azt akarta, hogy a férfi udvaroljon neki, s Cal mégha különös módját választotta is, azt tette. Mondhatott bármit, Jane kételkedett benne, hogy még mindig gyűlölné, túl sokat mosolygott ugyanis, amikor együtt voltak.

De a férfi ravasz volt, mint a róka, s nem rejtette véka alá, hogy kívánja. Mivel az erkölcsi kódexe úgy tűnt, hűséget diktált legalábbis az elkövetkezendő pár hónapra, maradt a csábítás, vagy az, hogy lemond róla. Jane szerette volna azt hinni, hogy a férfi akkor is csap-ta volna neki a szelet, ha nem kerülnek ebbe a lehetetlen helyzetbe, de nem áltatta magát. Talán kompromisszumot köthet.

- Nincs vele problémám, amíg belátod, hogy az első randevún nem mehetek el a végsőig.

Cal feltépte a zacskót és belemarkolt a pattogatott kukoricába. - Becsüllek érte. Persze talán meg kellene vitatnunk, pontosan mire is számítottál, amikor először találkoztunk. Egy születésnap meglepetés rémlik nekem...

- Cal...

A férfi a szájába dobott egy pattogatott kukoricát. - Van sör és gyümölcsle a hűtőtáskában a hátsó ülésen. - Eléred?

Jane megfordult, s egy kis habszivacs hűtőtáskát látott a hátsó ülésen. Feltérdelt és nyújtózkodott, amikor hirtelen azt érezte, hogy gyengéden, de határozottan felemelik. Négykézláb érkezett esetenül a hátsó ülésre, közben kuncogást hallott enyhe sátáni beütéssel.

- Jó ötlet, drágám. Én is hátramegyek hozzád.

Mielőtt Jane reagálhatott volna, a férfi kiszállt a vezetőoldali ajtón, kinyitotta a hátsót és elhelyezkedett mellette.

- Jézusom - igazgatta a blúzá Jane. - Az apáknak be kellene zárniuk a lányait, ha te feltűnsz.

- S a legjobb trükkjeimet csak egyetemista koromban fejlesztettem ki.

- Miért nem fogod be egyszerűen a szádat és nézed a filmet?

- Előbb adj egy sört.

Jane úgy tett, s magának is vett egy almalét, de a pattogatott kukoricát mellőzte. Cal a sörét szűrőszelvényre szűrte, ő a gyümölcslevet. Barátságos csendben üldögéltek fejüket hátrahajtva az ülésre, a mennyezeti lámpa fénye világított a fejük felett.

A férfi kinyújtotta a karját az ülésen Jane mögött. - Teljesen feltűzel ez a film.

Jane szíve szokatlanul nagyot dobbant a mellkasában. - Melyik része? Ahol Mária a muzsika hangjaitól visszhangzó hegyekről énekel? Vagy a gyerekek szolmizálásától?

Mosoly futott át Cal szigorú ajkán. - Naná, hogy áriától. Az ember másra sem tud gondolni, csak arra, hogy mi lehet a köténye alatt.

A társalgás határozottan kezdett veszélyessé válni. Jane nem emlékezett rá, mikor érezte magát utoljára ilyen nagy zavarban és ilyen kevésbé magabiztosnak. Úgy döntött, nyer egy kis időt, és témát váltott. - Mit csinálsz a szabadidődben, amikor éppen nem a helyi üzletemberekkel tárgyalasz?

Először azt hitte, hogy a férfi nem fog válaszolni, de aztán Cal vállat vont. - Meglátogatom a barátaimat, intézem az ügyeimet. Ma apa rendelőjében voltam pár órát. Szereti, ha ott vagyok. - Összehúzta a szemöldökét.

- Valami baj van?

- Nem tudom. Azt hiszem, súlyosabb a gondjuk anyával, mint gondoltam. - A férfi homlokán elmélyültek ráncok. - Azt mondta, anya Annie-nél marad egy időre. Azt hittem, úgy érti, éjszakára, de úgy tűnik, hogy már hétvége óta ott van és nem is áll szándékában hazamenni.

- Istenem.

- Nem értem, anya miért csinálja ezt. Kikészíti apát. - Cal ivott a sörből és Jane-re nézett. - Nem akarok róla beszélni, úgyhogy volnál szíves megtartani magadnak a kérdéseidet?

Cal volt az, aki önként megosztotta vele az információkat, de nem dörgölte az orra alá.

A férfi a vetítövásznon felé bökött az üres sörösdobozzal. - Annyit fecsegsz, hogy nem tudok figyelni a filmre, pedig Mária a kedvenc dalomat éneкли. A fenébe, hiszen ez a nő meztelen.

- Mária nem énekel meztelenül a *Muzsika hangjai* -ban!

- Tökéletes a látásom, s ez a nő anyaszült meztelen. Látni még a...

- Tévedsz. Von Trapp százados a meztelen. S határozottan elbűvölő férfi.

- Ezt nevezed te elbűvölőnek? Ezt a satnya...

- Igen.

- Ha szerinted ez lenyűgöző, nem lesz nehéz, hogy boldoggá tegyelek.

- Szájhős. - Megörült? Szándékosan hecceli Calt.

- Visszont lehet, hogy a te hasad bibircsók, nem tudhatom.

- Nem bibircsók a hasam.

-Mondod te. - A férfi kivette a kezéből az almalét, bedobta a sörösdobozzal együtt a hűtőtáskába, amit aztán fogott és előretett az első ülésre. - Rendben, most már megmutathatod.

-Mit?

- Komolyan beszélek. Ha vannak bibircsókjaid, a fiam örökölheti, s ha ez igaz, időre van szükségem, hogy felkészüljek rá.

- Te egy köztönivaló bolond vagy.

- Csak húzd le egy kicsit a cipzárt a farmerodon. Hogy bekukucskáljak.

-Nem!

- Rendben, akkor kitapogatom.

Jane a férfi kezére ütött, mikor az a cipzár után nyúlt. - Arról volt szó, hogy összebújhatunk, nem pedig arról, hogy orvosi vizsgálatnak vessem alá magam.

Mire felfogta, mit mondott, Cal úgy mosolygott, mintmost nyerte volna meg a lottó ötöst.

- Ez az, azt mondtad, összebújhatunk. Gyerünk, drágám, mutasd magad.

- Nem. csalsz lépre.

- Félsz szeretkezni velem. - A férfi egyetlen mozdulattal lehúzta róla a vastag pulóvert és a félretett hűtőtáskára dobta. - Félsz, hogy nem tudsz mit kezdeni velem. Gyáva nyúl vagy.

- Nem.

- Félsz levetközni előttem. Félsz, hogy nem érsz fel azzal az ezernyi nővel, aki a múltamban volt.

- Nem volt ezernyi nő a múltadban.

Cal vigyora annyira hasonlított a rókaéra, hogy Jane szinte látta a szájára tapadt csirketollakat.

Szíve kalapált. Egyszerre volt ijedt, izgatott és vidám ami megnehezítette, hogy komor arcot vágjon és zsörtölődjön. - Rendben. Összebújhatunk. De ne fogdoss.

- Ez nem igazságos, mert én megengedem neked, hogy odatedd a kezéd, ahová csak akarsz.

Tucatnyi lehetőség cikázott át Jane agyán. - Biztosíthatlak, hogy nem áll szándékomban.

- Őszintén remélem, hogy ez nem így van. - Cal lekapcsolta a mennyezetvilágítást, s olyan sötétség borult rájuk, hogy Jane úgy érezte, mintha kihunytak volna a csillagok.

- Szeme fokozatosan hozzászokott annyira, hogy ha a férfi vonásait nem is, de a körvonalait ki tudta venni. Cal megfogta a vállát, s Jane érezte, hogy közelebb húzza. -Talán csak fel kell frissíteni egy kicsit a memóriádat, hogy hol vannak a legjobb helyek. - A férfi ajka elsuhant bővli karikafülbevalója mellett és rátapadt alatta az érzékeny pontra. - Itt például bemelegíthetünk.

Jane-nek elakadt a lélegzete és azon töprengett, honnan tudta Cal, hogy az egy érzéki pontja. - Ha végig akarsz dumálni, tudnál mondani legalább pár szót suksükkal, hogy fantáziálhassak?

A férfi ajka a fülcimpáját rángatta az aranykarika mellett, könyöke nekiütődött az ajtónak. - Ki lenne jobb nálam, akiről fantáziálhatnál? .

-Nos... - Jane-nek nehezebbre esett a beszéd, s libabőrössé vált. - Ott van az a bárgyúképző fizikus a Fermi- laborban, aki a felső kvarkokat kutatja...

Kétlem, hogy ő suksükkal beszélne. - A férfi Jane szája sarkát ingerelte. - Meg kellene most már mutatnod milyen fából faragtak. Eddig csak én dolgoztam. Jane maradék ellenállása is megtört, s elfordította a fejét, hogy ajkuk összeérjen. A találkozás annyira megrázó erejű

volt, hogy megfélekezett róla, csak játszanak, s ahogy elmélyült a csókjuk, átadta magát az erotika élvezetének. Sör, pattogatott kukorica, enyhe fogkrém és valami olyan ízt érzett, ami veszélyre emlékeztette, akár a mennydörgés.

- Te vagy a legpokolibb nőszemély - suttogta Cal.

Jane ismét megcsókolta. A férfi kihúzta Jane blúzát a nadrágjából, s becsúszatta alá hatalmas, erős, birtokolni vágyó kezét. Hüvelykujjával végigrajzolta gerincének kicsiny kidudorodásait, míg el nem ért a melltartójáig, s akkor belesuttogott Jane nyitott szájába. - Ettől meg kell szabadulnunk, Rózsabimbó.

Jane-nek eszébe sem jutott tiltakozni. Miközben a férfi nyelvének édes betöréseit élvezte, Cal annak ellenére, hogy a sötétben semmit sem látott, egy-kettőre kigombolta a blúzát, majd elől a melltartója kapcsát. Mozdulatait puffanások és koppanások kísérték, ahogy egymás után ütötte be valamijét a kocsi oldalába.

Lehajolt, hogy szájával birtokba vegye. Jane mellbimbója puha volt a terhesség miatt, s amikor szívni kezdte, Jane összerándult és ujjával a hajába túrt. A gyengéd szívás elragadó fájdalomtól egyszerre szeretett volna rákiáltani Calra, hogy hagyja abba és könyörögni neki, hogy folytassa.

Tudta, hogy meg kell érintenie a férfit, ahogy az érintette őt, s rángatni kezdte a pólóját. A kocsi kezdett fülledtté válni és bepárasodni, s a puha pamut nyirkosnak tűnt a kezében. Vállát beütötte az ablakba, s érezte, ahogy a rajta kicsapódott nedvesség átvódik a blúzára.

Cal segített neki megszabadulni a pólótól. Az első ülésre dobta Jane cipőjét, majd elkezdte leráncigálni róla a farmert, miközben Jane a férfi meztelen mellkasát fedezte fel.

Jane meglepetten felkiáltott, mikor Cal hirtelen lerántotta róla a nadrágot és meztelen fenéke a hideg üléshez ért. Az ijedségtől kijózanodott és úgy érezte, túl gyorsan történik minden. Neki ezt még át kell gondolnia, mérlegelnie kell a tényeket, figyelembe venni a lehetőségeket. - Én... nem...

- Csss. - A férfi rekedt suttogása betöltötte a párás utasteret, miközben Cal megragadta a combját és széttárta. Jane halk szitkozódást hallott.

- Túl sötét van. Most sem látlak.

Jane a férfi mellizmának körvonalait simogatta, s hüvelykujját végighúzta a mellbimbóján. - Érezz - suttogta.

Cal jobbat talált ki. Az ízlelésére hagyatkozott, s Jane azt hitte, belehal a gyönyörbe, amiről eddig csak álmódzott, de soha nem tapasztalta.

- Nem kell... - zihálta. - Nem kell ezt tenned.

A férfi elakadó lélegzettel kuncogott, Jane pedig felnyögött, mikor megérezte forró leheletét. - Törődja magad dolgával.

Cal ismét lehajtotta a fejét, s Jane úgy érezte, mintha ízekre szakadt volna. Könyökét beverte a párás ablakba, mikor belekapaszkodott a férfi csupasz, verejtékes vállába. Cal testhelyzetet változtatott, beleütközött az első ütésbe, káromkodott, de nem adta fel.

Túl elragadó, túl csodálatos volt. Jane felfelé szárnyalt csigavonalban, de éppen, amikor már úgy érezte, hogy átbukfencezik a csúcson, a férfi visszarántotta. - Nem. Nélkülem nem.

Kitárulkozva, sebezhetően feküdt Cal előtt. A férfi lélegzete felgyorsult és szaggattottá vált. - Hülye ötlet volt. A hálósobában kellene csinálnunk, hogy láthassuk egymást, de nem tudok olyan sokáig várni. Most kellesz.

Jane Cal nadrággombja után nyúlt, s hozzáért a férfi vastag kitüremkedő keménységéhez. Mikor ráérsen lehúzta a cipzárt és felfedezőútra indult, Cal zihálni kezdett, s végül egy rekedt kiáltással elvesztette az önuralmát. - Nincs tovább, Rózsabimbó. Nem bírom tovább.

-Nyámnyila. - Jane a férfi mellkasára szorította a száját és nyelvvel különútra indult.

Cal olyan hangot adott, ami félig nevetés, félig nyögés volt. Hátradőlt, megemelte Jane-t és lovaglólülésben magára húzta. Jane a blúza kivételével, mely szétnyitva lógott le a válláról, meztelen volt. A férfiről csak a pólója hiányzott. Bár Jane kiszabadította a nadrágjából, túl

szűk volt a hely, hogy teljesen levesse róla. A mellkasa bán csupasz volt, olyan csupasz, mint az ő feneke, s belecsípett a fogával.

Cal fojtott hangon felkiáltott, de Jane élvezte fölényes helyzetét és nem sajnálta. Bár lába kellemetlenül nekiékelődött az első ülésnek, ez nem akadályozta meg abban, hogy ott és úgy csókolja a férfit, ahogy ő akarta.

Míg látni semmit sem látott a sötétségben, a többi érzékszerve kihegyeződött, s Cal érintéseiből, ajkából és intim simogatásaiból arra következtetett, hogy vele is ugyanez a helyzet.

Egy halvány holdfény sugar megcsillant a bepárásodott ablakon lecsorgó patakocskán, s Jane-nek nedves lett a tenyere a testüket borító verejtéktől. A férfi megfogta csupasz fenekét és megemelte. - Most, drágám. Most.

Jane felnyögött, mikor Cal magára igazította, teste ellenvetés nélkül fogadta be. Elcsukló hang tört fel a torkából, s a férfi szájához nyomta a mellét. Cal addig ingerelte az ajkával, a fogával és a nyelvével, amíg Jane-nek vissza kellett húzódnia, hogy eszét ne veszítse.

Bár a férfi tartotta a csípőjét, meg sem próbálta ráerőltetni a ritmusát, hanem hagyta, hogy Jane megtalálja a sajátját. Jane fel-le mozgott Calon, mellbimbóját a férfi puha szőrzetéhez dörzsölve a mellkasán, s viszonzta mély, elemésztő csókjait. Erősnek és magabiztosnak érezte magát, miközben lépést tartott Cal szenvedélyével. Egymás után borították el a gyönyör hullámai, míg végül elhagyta a valóságot, s úgy érezte, hogy egy részecskegyorsítóban pörög, fénysebességgel repülve egy szűk föld alatti átjáróban afelé a hely felé, ahol minden felbomlik.

Aztán felkiáltott, amikor minden molekula, ami őt alkotta, széthullott: atomok bomlottak, nukleonok váltak szét, minden széthasadt, szilánkokra tört, s végül ott maradt ő, teljesebben, mint valaha.

Cal Jane kiáltásával együtt feszült meg. Foga belemélyedt Jane nyakába, nem fájón, csak fogva, miközben bensejébe lövellt. A pillanat egy tört részéig Jane a férfi teljes védtelenségét érezte, s óvón ráomlott, miközben Cal megkönnyebbült.

Szívük egy ütemre kalapált egymáshoz tapadva. Jane ajka a férfi hajához simult.

Végül Cal fészkelődni kezdett alatta, egy kézmozdulat, egy lábrándítás. Széttárt combjaiban a feszítő érzés, vádlijában a görcs csak fokozatosan tudatosult Jane-ben. A kocsiban olyan fülledt volt a levegő, hogy alig bírt lélegezni, de nem akart megmozdulni. Túl becses volt a számára ez a meghittség.

- Most mit csináljak veled? - suttogta Cal a melle közé.

Próbálj meg szeretni.

A ki nem mondott gondolat megrendítette, aztán kétségbeeséssel töltötte el. Ezt az ártalmas utat akarja választani a tudatalattija? Az a vágya, hogy a férfi beleszeressen? Mikor vesztítette el a realitásérzékét? Mi ütött belé azt a szeszélyt dédelgetni magában, csak ábrándozni is róla, hogy a férfi, aki semmilyen elkötelezettséget nem volt hajlandó vállalni, szeretni tudná őt, őt, akit még soha senki nem volt képes szeretni?

- Vigyél haza - mondta sietve. - Ez egészen kellemes volt, de holnap sok dolgom van és pihennem kell.

- Egészen kellemes?

Egetrengető volt, de éppúgy nem vallhatta ezt be a férfinak, mint ahogy azt sem magyarázhatta el, miként helyezte teljesen új megvilágításba együttlétük a nagysebességű szubatomos részecskeütköztetést.

Jézus! Hogy jutott most ez az eszébe? Az embereknek igazuk van. Egy stréber.

A ruhájáért nyúlt. A fehérneműje elveszett valahol sötétben, így anélkül húzta fel a farmerjét nedvességére.

Cal kinyitotta az ajtót, s mikor a mennyezetlámpa felgyulladt, Jane összerántotta maga előtt a blúzáát. A férfi lenézett rá, miközben a cipzárját húzta. - Ahhoz képest, hogy nem vagy nagy játékos, egész jó voltál, prof.

Attól, hogy Cal ilyen hanyagul legyintett arra, ami neki olyan fontos volt, legszívesebben elsírta volna magát Ostoba! Mit vártál? Hogy múlhatatlan szerelméről biztosít, csak mert megadtad neki, amit bizonyára elejétől fogva tudott, hogy meg fog kapni?

Némán hajtottak haza. Együtt léptek be a házba, s Jane magán érezte a férfi tekintetét, miközben felfelé ment a lépcsőn a szobájába.

Tétovázott, aztán lepillantott Calra, aki az előcsarnokból nézett felfelé rá. - Köszönöm a szép estét.

Csípős megjegyzésnek szánta, de szavai sóvárgással voltak teli. Nem akarta, hogy így érjen véget az este. Mi lenne, ha kinyújtaná a kezét és az ágyába hívná Calt? A gondolat lehűtötte. Mással nem tudja magához láncolni A férfi a bejárat ajtóhoz sétált unott képpel. – Igen, pompás volt.

Egyértelműbben nem is közölhette volna vele, hogy ennyi volt. Egy olyan embernek, mint Cal Bonner, jött rá Jane, a játék jelent mindent, s ha az véget ér, az érdeklődése megszűnik. Sajgó szível, dühösen fordult sarkon és ment a szobájába.

Kisvártatva hallotta, ahogy a férfi elhajt.

K ellemes! Jane azt mondta, kellemes! Cal a kedvenc sarokasztalánál ült a Hegylakóban és töprengett. Általában nem volt mellette üres szék, ma azonban úgy tűnt, mindenki látta rajta, hogy pocsékul van, és nagy ívben elkerülték.

Akármilyen félvállról vette is Jane, ami közöttük történt, Cal tudta, hogy Rózsabimbó professzornak még soha nem akadt jobb szeretője, mint ma este. Jane most nem játszott vele azokat a kisdud játékaikat, amiket korábban, például hogy eltolta volna a kezét. Nem. Bejárta az egész testét, és Jane egyetlen egyszer sem adott hangot a tiltakozásának.

Ami azonban a begyét nyomta - amit olyan nehezen tudott lenyelni, mint egy hatalmas keménytojást -, az az volt, hogy még soha életében nem szeretkezett ilyen jól, mégsem maradt még soha életében ennyire kielégületlen.

Talán hibázott azzal, hogy kedves próbált lenni. Miért nem ragadta meg egyszerűen ott a házban, vitte fel az emeletre és romantikázott vele az ágyában teljes díszkivilágítás mellett, a hatalmas tükörrel a fejük felett? Ott a legjobbat tudta volna nyújtani magából, nem mintha nem lett volna átkozottul jó ma este, de ha az ő ágyában lettek volna, mindent láthatott volna, amit látni akart. Duplán.

Emlékeztette magát, hogy ez volt a harmadik alkalom, amikor együtt voltak, ám most sem került semmivel sem közelebb ahhoz, hogy meztelenül láthassa Jane-t. Kezdett a rögeszméjévé válni. Bár csak ne kapcsolta volna le a mennyezetvilágítást, akkor láthatta volna, ahogy kielégíti, de bármekkora szája volt is Jane-nek, Cal tudta, hogy ideges, s annyira kívánta, hogy nem tudott tisztán gondolkodni. Most vállalnia kellett a következményeket.

Volt annyi önismerete, hogy tudja, csak azért kapja magát naponta ezerszer is azon, hogy Jane jár a fejében, mert még nem szeretkezett vele istenigazából. Hiszen még azt sem tudta, hogy néz ki meztelenül. Ha egyszer megtudja, vége. Akkor ahelyett, hogy az iránta érzett vonzalma minden egyes nappal nőne, ki fog hunyni, ismét a régi önmaga lesz, készen állva arra, hogy visszatérjen a harmatos, hibátlan arcú és nyájas modorú fiatal lányokhoz. Jóllehet komolyan fontolóra vette, hogy felemelje a legalacsonyabb korhatárt huszonnégyre, mert nagyon unta már, hogy mindenki ezzel ugratta.

Gondolatai visszakalandoztak a professzorhoz. A fenébe, pedig olyan szórakoztató. Az esze úgy vág, mint a borotva. Az évek során kifejlődött benne egyfajta elbizakodottság a tekintetben, hogy okosabb, mint az átlag, de Jane pengeéles agyát nem volt könnyű kicselezni. A professzor nem maradt le mellőle, agysejtjei tartották a lépést, az ütemet. Cal szinte azt érezte, hogy Jane belelát szürkeállományának minden poros zugába, és általánosságban véve pontos értékelést alkot mindenről, amit talál.

- Arról a három gólról ábrándozol, amit tavaly a Chiefs-nek dobtál?

Cal felkapta a fejét, és szembetalálta magát a rémálmaiban felbukkanó arccal. A szemétláda!

Kevin Tucker ajka hetyke mosolyra húzódott, mely Calt arra a kölyökre emlékeztette, akinek nem kellett reggelente harminc percet állnia a zuhany alatt, hogy kiázzon belőle a görcs.

- Mi a fenét keresel itt?

- Azt hallottam, gyönyörű ez a vidék, és úgy döntöttem, megnézem. Kibéreltem az egyik nyaralót a várostól északra. Csodás hely.

- Véletlenül esett a választásod Salvationre?

-Fura. Már átléptem a városhatárt, mikor eszembe jutott, hogy te is itt laktál. Nem értem, hogy mehetett ki a fejemből.

- Igen, én sem.

- Esetleg megmutathatnád a helyi nevezetességeket. - Kevin a bárpultoshoz fordult. - Nekem egy Sam Adam-set. A Bombázónak még egyet abból, amit iszik.

Cal szódavizet ivott, de remélte, hogy Shelby tartja a száját. Kevin anélkül, hogy helyet kínáltak volna, leült és hátradőlt a széken. - Még nem volt alkalmam gratulálni az esküvődhöz. Nagyon meglepődött mindenki. Biztosan jót nevettek a feleségeddel azon, hogy egy rajongónak néztem azon az estén, amikor meglátogattam a hotelszobádban.

- Igen, a hasunkat fogtuk a nevetéstől.

- Egy fizikus. Nem fér a fejembe. Aznap éjjel nem éppen úgy festett, mint a többi rajongód, de holtbiztos, hogy nem is úgy, mint egy tudós.

- Ez csak a látszat.

Shelby maga hozta ki az italokat, s majd felfalta tekintétével Kevint. - Láttam tavaly az utolsó negyedben a 49 esek ellen, Mr. Tucker. Nagyon jól játszott.

- Szólíts Kevinnek, babaarcú. És kösz. Ez az öreg tanított mindenre, amit tudok.

Cal idegei felborzolódtak, de mégsem üthette ki Kevint Shelby szeme láttára. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a lány befejezte a flörtölést Szépfíúval, de végre magukra hagyta őket.

- Mi lenne, ha hagynánk ezt a baromságot, Tucker és elárulnád, miért vagy itt?

- Már mondtam. Vakációzom. Semmi több.

Cal lenyelte a mérgét. Tudta, minél jobban erősködik, annál nagyobb elégtétellel szolgál Tuckernek. Különben is, volt némi fogalma róla, miért bukkant fel Kevin Salvationben, s ez egy cseppet sem volt az ínyére. A kölyök lélektani hadviselést folytatott. Nem menekülhetsz előlem, Bonner. Még szezonon kívül sem. Itt vagyok, fiatal vagyok, az árnyékom vagyok.

Ca l másnap reggel nyolckor lépett be a konyhába. Semmi kedve nem volt elmenni a helyi állami képviselővel való találkozóra, amit Ethan kilencre szervezett, hogy megvitassák a tinédzserek kábítószer-ellenes programját, s cseppet sem várta az ebédet az anyjával, amire azért hívta, hogy megpróbáljon a lelkére beszélni. Talán azért nincs formában, mert nem aludta ki magát.

De tudta, hogy sem kialvatlanságára, sem elmereveizületeire nem kenheti rossz hangulatát. Az a szexvipera volt érte a felelős, akit felfeségül vett. Ha Jane-nek nem lenne az a kényszerkepzete, hogy nem akar levetközni előtte, úgy aludt volna tegnap éjjel, mint a bunda.

Ahogy belépett a konyhába, látta, hogy Jane a bárpultnál ül és valami magas tápértékűnek látszó bagettet majszol csorgatott mézzel a tetején. Egy pillanatra elállt a lélegzete az otthonos jelenettől. Nem ezt akarta! Nem akart házat, feleséget, útban lévő gyereket, pláne nem úgy, hogy Kevin Tucker itt dekkolt tőle pár mérföldre. Még nem készült fel rá.

Észrevette, hogy a professzor ma is ugyanolyan csinos, mint mindig. Aranyszínű garbóját sem túl szűk, sem túl bő khaki nadrágba tűrte, haját vékony teknősbéka-csattal fogta hátra. Szokásához híven egy rúzsvonásnál most sem vacakolt többet a sminkkel. Semmi szexis nem volt a megjelenésében, de akkor miért nyújtott mégis olyan szemet gyönyörködtető látványt?

Kihozott a kamrából egy bontatlan doboz Lucky Charmst, s fogott egy tálat meg egy kanalat. A kelleténél erősebben vágta oda a tejesdobozt a pulthoz, s várta, hogy Jane rápirítson, amiért tegnap este elmenekült. Tudta, hogy nem éppen úriemberhez méltóan viselkedett, de Jane megsértette a büszkeségét. Most megfizet érte, s az utolsó, amit hallani akart reggel nyolckor, az egy üvöltő dervis volt.

Jane mindkét szemöldökét felvonta a szemüvege fölé. – Még mindig két százalékos tejet iszol?

- Mi a baj vele? - Cal feltépte a gabonapelyhes dobozt.

- Annak ellenére, amit az amerikaiak milliói gondolnak, a két százalékos nem zsírszegény tej. Az artériáid érdekében át kellene térdel a lefölezött egy százalék teje.

- Neked pedig a magad dolgával kellene törödnöd. – A Lucky Charms kopogva belezúdult a tálba. - Ha szükségem lesz a... - Cal a mondat közepén elhallgatott, nem akart hinni a szemének.

- Mi a baj?

- Ezt nézd meg!

- Úristen!

A férfi hitetlenkedve bámulta a gabonapehely-halmot. Az összes mályvacukor hiányzott belőle! Volt közte rengeteg bészszínű, cukormázzal bevont zabpehely, de egyetlen árva mályvacukor sem. Se egy szivárványszínű vagy zöld lóhere, se egy kék hold vagy egy lila lópatkó, se egy sárga hogyishívják. Egyetlen egy mályvacukor se.

- Talán valaki megdézsmálta a dobozból - indítványozta Jane hűvös, tudományos hangon.

- Senki sem dézsmálhatta meg! Szorosabban be volt zárva, mint egy széf, amikor felnyitottam. Valamit a gyárban ronthatnak el.

Cal felugrott a székről, s visszament a kamrába egy újabb dobozért. Már csak ez hiányzott ahhoz, hogy még pocsekább legyen a reggele. Kiborította a gabonapelyhet a kukába, feltépte a másik dobozt, beleöntött a tálba egy kupacot, de nem látott mást, csak cukorral bevont zabpelyhet. Mályvacukrot nem.

- Ezt nem hiszem el! írni fogok a General Mills elnökének! Nincs náluk minőség-ellenőrzés?

- Biztos vagyok benne, hogy csak véletlen.

- Nem számít, hogy véletlen-e vagy sem. Megengedhetetlen hogy ilyesmi megtörténjen. Az embernek vannak elvárásai, ha egy Lucky Charmst vesz.

- Akarod, hogy csináljak neked egy finom búzakorpa bagettet mézzel a tetején? Ihatnál hozzá egy pohár lefölezött tejet.

- Nem kérek bagettet, lefölezött tejet pedig pláne nem. A Lucky Charmsomat akarom! - Beviharzott a kamrába és kihozta a többi három dobozt is. - Garantálom neked, hogy az egyikben lesz mályvacukor.

De egyikben sem volt. Kinyitotta mind a három dobozt, s egyikben sem volt egyetlen egy mályvacukor sem. Mostanra a professzor megette a bagettjét, zöld szeme éppolyan provokáló volt, mint a hiányzó mályvacukor. - Csinálhatnék neked zabkását. Vagy tejbedarát. Azt hiszem, van itthon búzadara.

Cal dühöngött. Mostanában már semmire sem számíthat az életben? A professzor szellemi mókuserékben pörgeti; Kevin Tucker felbukkan a semmiből; az anyja elköltözik az apjától; most pedig mályvacukrok tűnnek el szörén-szálán a kedvenc reggeli gabonapelyhe öt dobozából. - Nem kérek semmit!

Jane ivott egy korty tejet és teljes nyugalommal nézett rá. - Nem egészséges reggeli nélkül kezdeni a napot.

- Vállalom a kockázatot.

Cal szerette volna lerángatni Jane-t a székről, a vállára vetni és felvinni a hálószobájába, hogy befejezhesse, amit tegnap este elkezdett. De csak a kocsikulcsát rángatta ki a zsebéből és viharzott ki a garázsba.

Nemcsak, hogy írni fog a General Mills elnökének, döntötte el. Bepereli az egész bagázst! Az igazgatótanácstól kezdve a szállítványozási tisztviselőig mindenkit. A mindenségít, majd ő megtanítja a General Millst, hogy ne adjanak ki a kezükből rossz minőségű gabonapelyhet. Felrántotta a Jeep ajtaját, s ekkor megpillantotta őket.

A mályvacukrokat. Apró mályvacukrok százai borították az ülést. Piros luftballonok, rózsaszín szívek, kék holdacsókák. Szanaszét mindenhol. A műszerfalon, az első ülésen, a hátsó ülésen.

Vörös köd ereszkedett le a szemére. Bevágta az ajtót és berontott a konyhába. Megöli! Jane a bárpultnál ült, teázott. - Elfelejtettél valamit?

- Igen, valamit nagyon elfelejtettem. Téged agyonütni!

Jane egy cseppet sem látszott úgy, mintha megijedt volna. A fenébe! Bármivel fenyegetőzött Cal, bármilyen hangosan kiabált, Jane-nek egy arcizma sem rándult, talán mert tudta, hogy a férfi egy ujjal sem nyúlna hozzá. Cal kénytelen volt beérni a hangerő emelésével. - Ezért megfizetsz!

Fogta az egyik Lucky Charmsos dobozt, és szanaszét szórva a gabonapelyheket, megfordította. Feltépte a leragasztott hajtókát az alján, s persze hogy az ügyes vágást a belső zacskón leragasztották celluxszal.

A fogát csikorgatta. - Nem gondolod, hogy ez kissé gyerekes?

- Bizonyára az. És végtelenül kielégítő. - Jane kortyolt a teából.

- Ha felbosszantott az, hogy tegnap este faképnél hagytalak, miért nem mondtad meg egyszerűen?

- Jobban kedvelem a nem hagyományos drámákat.

- Hogy tud valaki ilyen éretlen lenni?

- Sokkal éretlenebb is lehettem volna, beleboríthattam volna a mályvacukrokat például a fehérműs fiókidba, de a bosszú legyen kifinomult.

- Kifinomult! Tönkretettél öt tökéletes doboz Lucky Charmst és az egész napomat!

- Milyen kár.

- Azt kellene... esküszöm... - Süllyedjen el, ha nem viszi fel Jane-t most azonnal az emeletre és nem szeretkezik vele addig, amíg bocsánatért nem könyörög.

- Ne keckeckdj velem, Calvin. Csak pórul jársz.

Tényleg. Tényleg meg fogja ölni. Összehúzott szemmel nézte Jane-t. - Talán jobban tennéd, ha elmagyaráznád, mitől gurultál be ennyire. Semmi fontos nem történt tegnap este, nem igaz? Te magad mondtad... hogy is fogalmaztál? Ó, igen. Azt mondtad, egész kellemes volt. Az én véleményem szerint a kellemes nem azonos a fontossal. De lehet, hogy neked több volt, mint kellemes. Talán fontosabb, mint azt el akarod hitetni.

Csak képzelődött, vagy valami tényleg megvillant annak az elérzékenyült zöld szempárnak a mélyén. - Ne légy nevetséges. Az udvariatlanságodat találtam sértőnek. Egyszerűen csak úgy illett volna, hogy itt maradj, helyett, hogy elrohantál, mint egy tinédzser, aki alig várja, hogy eldicsekedhessen a barátainak.

- Illett volna? Ezért csonkítottál meg öt doboz Lucky Charmst?

- Igen.

Csak még egy jó lövést. Már így is elkésett a találkozóról, de Cal addig nem tudott elmenni, amíg még egy jó lövést le nem adott. - Te vagy az emberi nem legalantasabb példánya.

- Tessék?

- Egyívású a bostoni fojtogatóval.

- Nem gondolod, hogy ez egy kicsit túlzás?

- Cseppet sem. - Cal a fejét rázta és viszolyogva rá. - Egy átkozott gabonapehelysúlyú ámokfutót vettem feleségül!

Jane mosolyogva tartott Heartache Mountain felé aznap délután ütött-kopott Escortjával. Közel négy órát töltött tegnap éjjel a gabonapelyhek szétválogatásával, de Cal arckifejezését látva, megérte. A férfi hamarosan rá fog jönni, hogy nem gázolhat át rajta. Remélte, hogy a mályvacukor esete jobb belátásra téríti.

Miért kellett olyan érdekesnek lennie? Minden csapda közül, amit Jane ebben a házasságban sejtett, azt az egyet álmában sem hitte volna, hogy a férfi ennyire érdekelni fogja. Bármennyire is bosszantotta Cal, imponált neki, hogy nem ijedt meg az intelligenciájától, ahogy sokan mások. Élettél telinek érezte magát a társágában: vére száguldott az ereiben, agya teljes készültségben állt, minden érzékszerve dolgozott. Mostanáig csak akkor érzett ilyesmit, amikor a munkáiban merült el.

Minden sokkal egyszerűbb lett volna, ha elintézhette volna a férfit azzal, hogy egy egoista, önző fráter, de Cal ennél sokkal bonyolultabb volt; A harcias, öregfiús külső nem csak éles elme, hanem fejlett humorérzék is lapult. A mályvacukor-incidenst és azt a tényt figyelembe véve, hogy a férfi hamarosan tudomást szerez a kocsijáról, Jane nagyon remélte, hogy rövidesen ennek bizonyítékát is adja.

Megállt Annie háza előtt, és leállította a motort a Escort pár másodpercig még rázkódott, mielőtt végleg lefulladt. Ahogy remélte, Lynn kocsiját sehol sem látta, tehát az asszony még mindig Callal ebédelt, neki pedig alkalma nyílik meglátogatnia Annie-t.

Felment a lépcsőn, és Annie legutóbbi itt jártakor adott utasításának megfelelően, kopogtatás nélkül belépett. Most már családtag vagy, kisasszonyka, ha elfelé} tetted volna.

- Annie? - Beljebb merészkedett az üres nappaliba.

Legnagyobb megdöbbenésére Lynn Bonner dugta ki a fejét a konyhából, majd indult el feléje lassan, mikor meglátta.

Jane-nek a smink ellenére is feltűnt sápadt arca és a sötét karikák a szeme alatt. Lynn egyszerű farmerben és egy régi ciklámen pólóban alig hasonlított arra az elegáns vendéglátóra, aki öt nappal ezelőtt olyan kecsesen ült az asztalfőn. Jane szerette volna kifejezni az aggodalmát, de rájött, hogy még ez a parányi gesztus is többet ártott, mint használt volna. Nem akarta tetézni Lynn gondjait, s ez azt jelentette, hogy továbbra is adnia kellett a gonoszt. - Nem tudtam, hogy itt van. Azt hittem, Callal ebédel.

- A reggeli találkozója elhúzódott, ezért lemondta. - Lynn a fonott szék háttámlájára terítette a konyharuhát, amit a kezében tartott. - Van valami határozott célja a látogatásának?

- Annie-hez jöttem.

- Szundikál.

- Akkor mondja meg neki, hogy itt voltam.

- Miért akart beszélni vele?

Jane-nek már éppen a nyelve hegyén volt a válasz, hogy aggódik miatta, de még idejében meggondolta magát. - Cal mondta, hogy nézzek be hozzá. - Számít Isten előtt, hogy egy hazugság kegyes-e?

-Értem. - Lynn kék szeme jegessé vált. - Örülök, hogy a kötelességtudat idevezette, mert beszélni akarok magával. Kér egy csésze teát vagy kávé?

Már csak egy magánbeszélgetés hiányzott neki Cal anyjával. - Tényleg nem maradhatok.

- Nem fog sokáig tartani. Foglaljon helyet.

- Talán majd máskor. Tucatnyi igazán fontos dolgom van.

- Üljön le!

Ha Jane nem igyekezett volna annyira eltűnni, még jól is mulatott volna. Nyilvánvaló volt, hogy Cal nem az apjától örökölte a vezéregyéniségét, de Jane feltételezte, hogy aki

három erősakarátú fiút nevelt fel, annak tudnia kell hatalmat gyakorolnia. - Rendben, de csak pár percre. - Leült a kanapé végébe.

Lynn Annie párnás hintaszékében foglalt helyet. – Calról akarok magával beszélni.

- Kínosan érzem magam, hogy a háta mögött beszélünk róla.

- Én az anyja vagyok, maga a felesége. Ha ez nem ok arra, hogy beszéljünk róla, akkor semmi. Végül is mindketten törődünk vele...

Jane hallotta a mondat végén a bátortalan kérdőjelet, s megértette, hogy Lynn a Cal iránti érzései megerősítését várja tőle. Ő azonban gondosan ügyelt rá, hogy arca kifejezéstelen maradjon. Calnak igaza volt. Lynn és Jim eleget szenvedtek anélkül is, hogy az ő félresikeredett házasságukon kelljen búsulniuk. Inkább ünnepeljenek ha majd véget ér ez a katasztrofális frigy. Talán még össze is kovácsolja őket.

Lynn testtartása egyre merevebb lett, s Jane-nek megesett rajta a szíve. Sajnálta, hogy fájdalmat kell neki okoznia, de tudta, hogy hosszú távon így a legjobb. Úgy tűnt, a férje családjának az a sorsa, hogy szívtettépő fájdalomban éljenek, de legalább miatta ne gyötrődjenek sokáig.

- Cal bizonyos mértékig olyan, mint az apja - mondta Lynn. - Mindketten hencegők, de az emberek nem is gondolnák, milyen érzékenyek. - Árnyék suhant át Lynn arcán.

Talán egy kis engedmény a részéről eloszlatja az anyósa aggályait annyira, hogy véget vessen ennek a beszélgetésnek. - Cal különleges ember. Rögtön tudtam, amikor megismertem.

Jane azonnal tudta, hogy hibát követett el, mikor az anyai remény szikráját látta fellobbanni Lynn tekintetében, s megértette, hogy anyósa azzal áztatja magát, hátha mégsem olyan rossz ez a fagyos, előkelőséget majmoló ara, akit elsőszülött fia a házhoz hozott, mint amilyennek látszik.

Jane összeszorította a kezét az ölében. Gyűlölt fájdalmat okozni ennek az asszonynak. Volt Lynnben valami törekenység, egyfajta szomorúság, ami a kifinomult külső mögött bújt meg. Nem számít, milyen rossz színben kell feltüntetnie magát, nem kecsegtetheti hiú ábrándokkal. Az végül sokkal kegyetlenebb lenne.

Konok ajkára halvány mosolyt erőltetett. - Ha bárki is kételkedne a különlegességében, csak meg kell kérdeznie őt magát. Önbizalomban nem szenved hiányt.

Lynn egyszerre kapta fel a fejét és ragadta meg a szék karfáját. - Mintha nem kedvelné túlságosan.

- Dehogynem, csak senki sem tökéletes. - Jane úgy érezte, menten megfullad. Soha életében nem bántott meg senkit szándékosan, s annak ellenére rosszul érezte magát tőle, hogy tudta, ezt kell tennie.

- Nem értem, miért ment hozzá.

El kell menekülnie innen, mielőtt összeroppan, s talpra ugrott. - Gazdag, okos, nem szól bele a munkámba. Akar még tudni valamit?

- Igen. - Lynn elengedte a szék karfáját és felállt. - Mi a fenéért vette el ő magát?

- Jane tudta, hogy be kell vernie az utolsó szöveget is Lynn reményeinek koporsójába. - Pofonegyszerű. Zseni vagyok, nem avatkozom bele a munkájába és jó vagyok az ágyban. Nézze, Lynn, ne bonyolódjon ebbe bele. Sem Cal, sem én nem viszünk túl sok érzelmet ebbe a házasságba. Reméljük, hogy működni fog, de ha nem, mindketten túl fogjuk élni. Most pedig, ha megbocsát, vissza kell mennem a számítógépemhez. Mondja meg Annie-nek, hogy ha akar valamit, hívja fel Calt.

- Azt akarom, hogy fesse ki a házamat.

Jane odakapta a tekintetét, s megdöbbenve látta, hogy Annie áll a hátsó hálósobába vezető ajtóban. Mióta lehetett ott és vajon mennyit hallhatott? Annie kiszámíthatatlan volt. Nyilvánvalóan nem kötötte Lynn orrára, hogy Jane terhes, de vajon mi mást mondhatott el neki?

A ráncok és a kék szemfesték alól az öregasszony olyan tekintettel nézett rá, amit csak együttérzőnek lehetett értelmezni.

- Megmondom neki.

- Tedd azt. - Annie kurtán bólintott és bement a konyhába.

Jane a kocsijához sietett, könnyek égették a szemét. Legyen átkozott Cal, amiért arra kényszerítette, hogy Salvationbe jöjjön! Legyen átkozott, amiért belekergette ebbe a házasságba és elhitette vele, hogy könnyű lesz távol tartani magát a szüleitől!

De ahogy beledőfte a kulcsot az indítóba, tudta, hogy nem Cal a hibás. Kizárólag ő. Ő okolható mindenért, s a rossz, amit tett, továbbterjedt és még több embert érintett, mint valaha is gondolta volna.

A keze fejével letörölte a könnyeit, s vakon hajtott lefelé az úton, miközben fejében a pillangóeffektus gondolata kavargóit. A káoszelméleteket kutató tudósok által használt fogalom volt ez, egy nézet, miszerint egy olyan apró mozdulat, mint egy pillangószárny által keltett légmozgás Szingapúrban hullámhatást kelthet, ami befolyással lehet végül Denver időjárására. A pillangóeffektusnak erkölcsi tanúsága is volt, s Jane-nek eszébe jutott, amikor a harmadéveseknek tartott előadást róla, mondván, hogy minden jócselekedet, legyen bármilyen csekély, addig sokszorozódhat, míg jobba nem teszi az egész világot. Ő is ugyanezt tette, csak fordítva. Az önzőségével egyre több embernek okozott fájdalmat. A végét pedig még nem lehetett látni. A baj terjedt, a pillangóéig sokszorozódott. Ártott Calnak, ártott a szüleinek, s ami legrosszabb, helytelen döntésével ártani fog a gyermeküknek is.

Túl izgatott volt ahhoz, hogy dolgozzon, ezért behajtott a városba és bement a drogériába. Amikor kilépett, ismerős hangot hallott.

- Hé, szépségem. Imádkozott értem?

Jane megfordult, és egy pimasz zöld szempárral nézett farkasszemet. El sem tudta képzelni, hogy mi okból derült jobb kedvre. - Mr. Tucker. Nem számítottam rá, hogy itt találkozunk.

- Miért nem szólít Kevinnek? Jobbat tudok, szólítson drágámnak, csak hogy bosszantsuk az öreget.

Jane elmosolyodott. A férfi egy kölyök golden retriever-re emlékeztette: vonzó volt, túlbuzgó, tele energiával és korlátlan önbizalommal. - Hadd találjam ki. Azért jött Salvationbe, hogy amennyire csak lehet, megkeserítesse Cal életét.

- Én? Miért tennék ilyet? Szeretem az öreget.

- Nincs igazság a földön, ha valaki nem rakja helyre magát a közeljövőben.

- A helyem a kispadon van, s egy cseppet sem örülök neki.

- Ebben biztos vagyok.

- Hadd hívjam meg ebédre, Jane... Ugye szólíthatom Jane-nek? Miért ezzel az öreg tragacssal jár? Nem tudtam, hogy ilyesmiket még kiengednek az utcára. Kié?

Jane kinyitotta az Escort ajtaját és betette a csomagjait.

- Az enyém, és ne beszéljen így róla, különben megbántja az érzéseit.

- Ez nem a magáé. A Bombázó soha nem hagyná, hogy egy ilyen ócska járgánnyal járjon. Jöjjön, ebédeljünk a Hegylakóban. Ott van a legjobb kaja a városban.

A férfi megfogta a karját, s Jane azon kapta magát, hogy bekanyarodva a sarkon egy takaros kis faház felé tartanak, tornácán durván faragott táblával, melyről kiderült, hogy ez az a bár, amiről hallott. Kevinnek egész úton be nem állt a szája.

- Tudta, hogy ebben a megyében tilos a szeszfogyasztás? Nincsenek bárók. A Hegylakó, ahogy ők nevezik, egy zártkörű mulató. Tagsági kártyát kellett vennem, hogy bejussak. Maga szerint nem képmutatás az egész? Lehet inni a megyében, csak tagsági kártyát kell hozzá váltani.

A férfi felvezette a lépcsőn, át a fatornácon, be egy előtérbe, melynek régi tanári pulpitusánál fiatal lány állt farmerben az asztalfoglalásokat rögzítő könyv előtt. - Üdv, drágám. Kérünk egy asztalt két személyre. Egy meghitt helyen. - Kevin felvillantotta a tagsági kártyáját

A háziasszony a férfira mosolygott és keresztülvezette őket egy kicsiny, spártai ebédlőn, ami úgy nézett ki, mintha eredetileg a ház nappalija lett volna, de most fél tucat szögletes

faasztalnak adott helyet, pillanatnyilag csak üresnek. Két lépcsőfok vezetett lefelé egy téglával kikövezett terembe, mahagóni bárpulttal és egy hatalmas, tűzterében régi magazinokkal teli gyékénykosarat rejtő kő kandallóval. A háttérben countryzene szólt, de nem fülsiketítő hangerővel, s helyiek egy csoportja ebédelt a körasztaloknál és üdögélt a bárszékeken. A háziasszony a kandalló mellett elhelyezett asztalhoz vezette őket.

Jane soha nem rajongott a bárokért, de el kellett mernie, hogy ez barátságos volt. A falakat nosztalgikus reklámtáblák, megsárgult újságcikkek és futballrelikviák borították, köztük egy kék-arany, tizenhét éves számot viselő Stars mez. A mez mellett bekeretezett címlapok sorakoztak, mind az ő férjéről készült fényképekkel.

Kevin rájuk pillantott, miközben kihúzott Jane-nek egy nádszéket. - Lehet bármilyen jó az étel, a látványtól elmegy az ember étvágya.

- Ha nem tetszik a látvány, nem kellett volna Salvationbe jönnie.

Kevin felhorkant, miközben helyet foglalt. - Az egész város agymosáson ment át.

- Nőjön fel, Kevin.

- Sejthettem volna, hogy az ő oldalán áll. Jane felnevetett a férfi sértett arckifejezése láttán. -A felesége vagyok! Mit várt?

-Úgy? Maga zseni vagy mi, nem? Pártatlannak kellene lennie.

Jane-t megmentette a válaszádtól a pincérnő megjelenése, aki mohó tekintettel bámulta Kevint, de a férfi elmerült az étlap tanulmányozásában, és úgy tűnt, nem vette észre. - Két hamburgert kérünk, sültkrumplit és sört. Red Dogot.

- Meglesz.

- És két káposztasalátát.

Jane alig bírta megállni, hogy ne forgassa a szemét a férfi önkényessége miatt. - Én kukoricasalátát kérek sonka nélkül, kevés sajttal, külön öntettel és egy pohár főlözött tejet.

Kevin elhúzta a száját. - Komolyan?

- Agyszerkentő.

- Akkor is.

A pincérnő távozott. Amíg a rendelésükre vártak, Jane monológot hallgatott, aminek a központi témája Kevin Tucker volt. Várta az alkalmas pillanatot, amíg megérkezett az ételük, aztán a tárgyra tért. – Pontosan mi járatban van?

- Hogy érti?

- Miért jött Salvationbe?

- Szép hely.

- Nagyon sok szép hely van. - Jane a férfiba fúrta tanárnői tekintetét. - Kevin, tegye le azt a sültkrumplit, és árulja el, mit keres itt. - Rájött, hogy Calt próbálja védelmezni. Milyen fura, különösen, hogy mennyire haragudott rá.

- Semmit. - Kevin vállat vont és visszatett egy marok sültkrumplit a kék műanyagkosárba.

- Csak kikapcsolódom, ez minden.

- Mit akar Caltól, a posztján kívül?

- Miért akarnék tőle bármit is?

- Máskülönben nem lenne itt. - Jane hüvelykujjával a tejes pohár karimáját dörzsölgette. - Előbb vagy utóbb vissza fog vonulni, és akkor átveheti a helyét. Miért nem tudja kivárni?

- Mert nekem most kell!

- Az edzők nyilvánvalóan nem így látják.

- Ostobák!

- Fáradtságot nem kímélve igyekszik borsot törni az orra alá. Miért? Azért mert ellenfelek, még nem kellene, hogy ellenségek legyenek.

A férfi arckifejezése durcássá vált, s fiatalabbnak látszott a koránál. - Mert ki nem állhatom.

- Ha én annyira gyűlölnék valakit, mint maga látszólag Calt, arra törekednék, hogy elkerüljem.

- Maga nem érti.

- Magyarázza el.

- Én... Cal egy seggfej, ez minden.

- És?

- Nem tudom. - Kevin lesütötte a szemét. A tányérja szélét lökdöste. - Elég jó edző.

- Á.

- Mi az, hogy á?

- Semmi. Csak á.

- Úgy mondta, mintha célozni akarna valamire.

- Mire?

- Tényleg azt hiszi, hogy azt akarom, edzzen engem, hogy ott lihegjen a sarkamban folyamatosan azt üvöltve, hogy semmit sem ér a karom, mert nincs eszem a futballhoz? Higgye el, ez a legutolsó, amire vágyom. A segítsége nélkül is átkozottul jó irányító vagyok.

De Cal segítségével még jobb lenne, gondolta Jane. Szóval ezért van itt Kevin. Nem csak Cal helyére pályázik; azt akarja, hogy tanítsa is. De ha nem csal Jane megérzése, fogalma sincs róla, hogyan kérje meg rá anélkül, hogy ne essen csorba a büszkeségén. Jane elraktározta az információt.

A maga részéről Kevin félreérthetetlenül igyekezett témát váltani. - Sajnálom, ami akkor este a hotelben történt. Azt hittem, egy újabb rajongó, nem tudtam, hogy maguk ketten egy pár.

- Semmi gond.

- Jól titkolták a kapcsolatukat.

Jane-nek nem most először jutott eszébe Junior és a többi játékos, akik megszervezték a születésnapjait látogatást. Mennyit tudhattak az egészről? S ami még fontosabb, tartották-e a szájukat?

Úgy döntött, egy próbát megér. - Néhányan tudták, hogy találkozgatunk.

- A csapatból?

- Páran.

- Soha nem mondták.

Szóval Cal barátai hallgattak.

- Maga nem az esete.

- Talán nem ismeri olyan jól Calt, mint hiszi.

- Talán nem akarom. - Kevin belemélyesztette a fogát a hamburgerbe, túl nagy falatot harapva belőle ahhoz, hogy egyetlen hatóságnál is átmenjen az etikettvizsgán. Mohósága mégis ragályos volt, s Jane rádöbrent, hogy éhes.

Miközben evett, a férfi mulatságos történetekkel szórakoztatta, melyek többsége az illetlenség határát súrolta. Jane-t taszítania kellett volna, hogy mindegyik központi témája Kevin volt, de nem így történt. Az az érzése támadt, hogy ez az énközpontúság önbizalomhiányból fakadt, amit a férfi eltökélten rejtegeti a világ elől. Bár rengeteg érv szólt ellene, Jane nem tehetett róla, megkedvelte.

Kevin megitta a sörét és rávigyorgott. - Szándékában áll megcsalni a Bombázót? Mert ha igen, szerintem mi ketten jó páros lennénk.

- Maga lehetetlen egy alak.

A férfi mosolygott, de a tekintete komoly maradt. - Tudom, hogy látszólag nincs sok közös bennünk, és pár évvel idősebb nálam, de szeretek magával lenni. Maga megért. És jó hallgatóság.

- Köszönöm. - Jane önkéntelenül visszamosolygott rá. - Én is szeretek magával lenni.

- De egy szerelmi viszony nem érdekli, igaz? Úgy értem, még csak most házasodtak össze pár hete.

- Erről van szó. - Jane tudta, hogy nem kellene élveznie a helyzetet, de tegnap éjjel az önbizalma csúnyán grendült, Kevin Tucker pedig imádnivaló volt. Viszont elég bűn nyomta a lelkiismeretét anélkül is, hogy a férfi kárára pumpálja fel az egóját. - Hány éves?

- Huszonöt.

- Én harmincnégy. Kilenc évvel idősebb, mint maga.

- Nem hiszem el. Majdnem annyi, mint a Bombázó.

- Attól tartok.

- Nem számít. - Kevin szája makacsul megfeszült. - Lehet, hogy a Bombázónak fontos a kor, de nekem semmit nem jelent. Csak egy a baj... - Bánatosnak tűnt. - Bármennyire is gyűlölöm a Bombázót, nálam ez egyfajta elvi kérdés, hogy soha nem kezdek férjes asszonyokkal.

- Jól teszi.

- Imponál magának?

- Arról árulkodik, hogy maga jó ember.

- Igen. - Kevin elégedettnek tűnt, és átnyúlt az asztalon, hogy megfogja a kezét. - Ígérjen meg valamit, Jane. Ha szakítanak a Bombázóval, ígérje meg, hogy felhív.

- Kevin, igazán nem hiszem, hogy...

- Lám-lám, micsoda idill.

Mély, harcias hang szakította félbe Jane-t, aki még éppen időben ben kapta fel a fejét, hogy lássa, amint Cal James Bonner, mint egy kitörni készülő tűzhányó menetel feléjük. Jane szinte várta, hogy füstcsíkok szálljanak fel az orrlukaiból, s megpróbálta kihúzni a kezét Kevin szorításából, de a férfi természetesen nem engedte. Tudhatta volna, hogy Kevin nem fog elszalasztani egy ilyen kiváló lehetőséget arra, hogy bosszantsa a férjét.

- Helló, öregfiú. Én meg az asszony éppen cseverésünk egy kicsit. Hozz egy széket és csatlakozz hozzánk

Cal rá se hederített, hanem olyan pusztító tekintettel nézett Jane-re, melynek ereje képes lett volna egész Észak-Karolina nyugati része fölé gombafelhőt kirobbantani. - Menjünk.

- Még nem fejeztem be az ebédemet. - Jane a félig elfogyasztott salátára mutatott.

- Most már befejezted. - Cal elvette előle a salátát, és Kevin tányérjára borította a maradékot.

Jane szeme elkerekedett. Téved, vagy tényleg féltékenységi hisztinek a tanúja? Még jobb kedvre derült, miközben megpróbálta kitalálni, hogyan kezelje a dolgot. Nyilvánosan vagy négy szemközt csináljon jelenetet?

Kevin kivette a döntést a kezéből azzal, hogy talpra ugrott. - Te szemétláda!

Ököl lendült, s Jane már csak azt látta, hogy Kevin elterül a földön. Rémült szisszenéssel felpattant és odarohant hozzá. - Jól van, Kevin? - Szikrázó szemmel nézeti fel a férjére. - Te kretén!

- Ez egy puhány. Alig értem hozzá.

Kevin szájából a trágárságok szappanoperája ömlött, s miközben talpra kászálódott, Jane emlékeztette magát, hogy két túlkoros kölyökkel áll szemben, akik mindketten forrófejűek és módfelett erősek. - Azonnal hagyjátok abba! - kiáltotta, s felemelkedett. - Ez sehová nem vezet.

- Elintézzük kint? - vicsorgott Cal Kevinre.

- Nem! Itt rúgom szét a seggedet!

Kevin mellbe lökte Calt. Cal hátratántorodott, de nem esett el.

Jane az arcára szorította a kezét. A dolog kezdett kocsmai verekedéssé fajulni, s ha Jane nem tévedett, az egyik, amiért a harc folyt, éppen ő volt! Elhessegette magától a hízelgő

gondolatot, és emlékeztette magát, hogy az erőszak minden fajtáját elítéli, s ennek véget kell vetnie.

- Nem lesz semmiféle seggbe rúgás! - A legszigorúbb hangját vette elő, azt, amelyiket alkalmasint a duhaj harmadéves fiúk ellen szokott bevetni. De ezek a fiúk fűtültek rá. Cal inkább nekilökte Kevint egy bárszéknek, aztán Kevin paszírozta oda a falhoz Calt. Egy bekeretezett *Sport Illustrated* címlap, mely Jane férjét ábrázolta, amint éppen leveszi a sisakját, leesett és összetört.

Jane tudta, hogy fizikailag nem tudja őket legyőzni, ezért taktikát változtatott. Átnyúlt a bárpulton, leakasztotta az egyik italadagoló automata csövét, a két verekedőre irányította és meghúzta a ravaszt. Vagy víz vagy szóda volt, nem tudta megállapítani, de túlságosan sokat vesztett az erejéből, mire célra ért ahhoz, hogy hatásos legyen.

Jane a bábáskodókhoz fordult, akik székeikről felállva nézték a perpatvart, s könyörögni kezdett pár embernek. - Csináljanak valamit. Állítsák meg őket!

Tudomást sem vettek róla.

Egy pillanatra fontolóra vette, hogy hagyja, hogy a két férfi szétverje egymás fejét, de túl erősek voltak, s nem vette volna be a gyomra. Felkapott egy sörrel teli korsót a bárpultról, odarohant hozzájuk és rájuk zúdította.

A két férfi levegő után kapkodott, prüszkölt, aztán azonnal folytatták egymás porrá zúzását, mintha semmi sem történt volna. Kellemetlen figyelmeztetés volt arra nézve, milyen szívósak is valójában.

Kevin ököllel gyomorszájon vágta Calt, aki válaszul Kevin mellkasára mért hatalmas ütést. Sem a bábáskodó üzletemberek, sem a nyugdíjasok nem mutattak semmi hajlandóságot arra, hogy segítsenek Jane-nek, aki rájött, hogy magára maradt, de már semmi más nem jutott eszébe, csak az, amihez nem szívesen folyamodott. Jobb ötlete azonban nem volt, így felült egy bárszékre, nagy levegőt vett és teli torokból sikítani kezdett.

A hang idegesítő volt, még önmagának is, de nem hagyta abba. A nézők figyelme azonnal átterelődött a verekedésről a megtévelyült szökére, aki egy bárszéken ülve üvöltött, mint egy sakál. Calnak annyira elterelte a figyelmét, hogy Kevin eltalálta a fején. Aztán Kevin nem figyelt eléggé és landolt a földön.

Jane még jobban teleszívta a tüdejét és tovább sikított

- Abbahagynád?! - mennydörögte Cal, elbotorkálva a faltól.

Jane kezdett szédülni, de kényszerítette magát, hogy újabb sikolyradatot eresszen el.

Kevin ziháló mellkassal talpra kecmert. - Mi van vele?

- Hisztériás roham. - Cal keze fejével kitörölte a szeméből a sört, s fűjtatva, céltudatosan csillogó szem meglódult Jane felé. - Muszáj vagyok pofon vágni.

- Meg ne próbáld! - kiáltotta Jane.

- Kénytelen vagyok. - A csillogás Cal szemében most enyhe sátániasságot öltött.

- Ha egy ujjal is hozzám érsz, megint sikítok!

- Hozzá ne nyúlj! - harsogták hárman is a tömegből

Jane karba tette a kezét és mérgesen a szemlélődőkre nézett. - Segíthettek volna, tudják, s akkor nem kellett volna, hogy ez megtörténjen

- Ez csak egy kocsmai verekedés - zsörtölődött Kevin. - Nem kell belőle olyan nagy ügyet csinálni.

Cal megfogta Jane karját és lehúzta a bárszékről. - Kicsit kivannak az idegei.

- Meg kell hagyni. - Kevin kihúzta az ingét, hogy letörölje vele a sört az arcáról. Az arccsontján felhasadt a bőr és vérzett, az egyik szeme bedagadt.

Egy középkorú, keményített fehér inget és fekete csokornyakkendőt viselő férfi kíváncsian méregette Jane-t. - Egyébként ki ez?

Cal úgy tett, mintha nem hallotta volna.

- Darlington - mondta Jane és kezét nyújtott. - Jane Darlington.

- A feleségem - dörmögte Cal.
- A nejed? - A férfi meghökkentnek látszott, miközben megrázta a kezét.
- Egy és ugyanaz - felelte Jane.

Harley Crisp. A helyi vaskereskedés tulajdonosa. – Jane még soha életében nem hallott ilyen fukar bemutatást.

Harley elengedte Jane kezét és Calhoz fordult. – Hogy lehet, hogy amikor végre idemerészkedett, Tuckerrel volt és nem veled?

Cal összeszorította az állát. - Régi barátok.

Jane rádöbbsent, hogy a bárban most mindenki őt méricskéli, s gyakorlatilag senki sem látszott barátságosnak.

- Nagyon kedves öntől, Mrs. Bonner, hogy végre időt tudott szakítani arra, hogy megismerkedjen az itteni emberekkel - mondta Harley.

- Jane további ellenséges morgolódást hallott, köztük a vonzó bárpultostól, s tudta, hogy Cal hűvös tudós feleségének a híre, aki mindenkinél fontosabbnak hiszi magát, már elterjedt.

Cal elterelte a tömeg figyelmét azzal, hogy utasította a bárpultost, írja a kárt Kevin számlájára. Kevin durcáskodott, mint egy gyerek, akit a szobájába zavartak. - Nem is én ütöttem először.

Cal ügyet sem vetett rá. Ehelyett sörtől még mindig nyirkos kézzel megragadta Jane-t, és elindult a bejárati ajtó felé.

- Örülök, hogy találkoztunk - vetette hátra a válla fölött Jane az ellenséges tömegnek. - Bár értékeltem volna egy kicsit több segítséget.

- Befognád a szádát? - dörmögte Cal.

Átvonszolta Jane-t a tornácon, le a lépcsőn. Jane meglátta a járdaszegély mellett a Jeepet, és eszébe jutott, hogy még egy csatát meg kell vívnia. Cal Bonner feleségének lenni egyre nehezebb feladattá vált.

- Van saját kocsim.

- A fenét van! - A férfi szája vérzett és kezdett feldagadni az egyik oldalon.

- De igen!

- Nincs.

- Most is a drogéria előtt áll. - Jane a táskájába nyúlt, elővett egy zsebkendőt és a férfi elé tolta.

Cal nem érdekelte. - Vettél egy kocsit?

- Mondtam, hogy fogok.

A férfi lefékezett. Jane finoman Cal szájára nyomta a zsebkendőt, de az elrántotta magát. - Én pedig mondtam, hogy nem vehetsz.

- Igen, nos, egy kicsit túl öreg és túl független vagyok ahhoz, hogy szót fogadjak neked.

- Mutasd! - Cal úgy köpte ki a szót, mint egy pisztolygolyót.

Jane-nek eszébe jutott Kevin nyers megjegyzése az Escortjára, s pillanatnyi zaklatottság lett rajta úrrá. - Miért nem találkozunk otthon?

- Mutasd!

- Jane beletörődve sétált egy háztömbnyit a városközpont felé, majd fordult a drogéria irányába. Cal némán lépkedett mellette, sarka mintha féhéren izzó parazsakat lövellt volna, mikor a járdához ért.

Az Escort sajnos nem lett szebb. Mikor Jane megállt ellette, Cal elképedt. - Mondd, hogy nem ez az.

- Csak arra kell, hogy elvigyen, ahova akarom. Otthon van egy tökéletesen jó Saturnom.

A férfinak mintha halszájka ment volna a torkára. - Látott valaki?

- Szinte senki.

- Ki?

- Kevin.

- Basszus!

- Igazán vigyázni kellene a nyelvedre, Cal, a vérnyomásodról nem is beszélve. Egy férfi a te korodban... – Jane rájött a tévedésére, és gyorsan témát váltott. – Tökéletesen megfelel arra a célra, amire nekem kell.

- Add a kulcsot!

- Nem!

-Te nyertél, professzor. Veszek neked egy kocsit. Most pedig add ide azt az átkozott kulcsot!

- Van autóm.

- Egy igazit. Egy Mercedest, egy BMW-t, amit akarsz.

- Nem akarok Mercedest vagy BMW-t.

- Te azt csak hiszed.

- Hagyd abba a basáskodást!

- Még el sem kezdtem.

Kezdték feltűnést kelteni, ami nem is volt csoda. Milyen gyakran láthatták Salvation lakói sörtől és vértől csöpögni helyi hősüket a város kellős közepén?

- Add ide a kulcsot - sziszegte Cal.

- Majd ha fagy.

Jane szerencséjére a férfi nem kaphatta ki a kezéből a tömeg szeme láttára, ahogy szeretne volna. Jane kihasználta az alkalmat, hogy ellógjon Cal mellől, kinyissa az ajtót és beugorjon a kocsiba.

Cal úgy festett, mint egy felrobbanni készülő kukta. - Figyelmeztetlek, professzor. Ez az utolsó út, amit ezzel a tragacssal megteszel, élvezd minden percét.

A férfi fölényeskedése ezúttal nem mulattatta Jane-t. A mályvacukor-trükkal nyilvánvalóan nem ért célra, ideje volt keményebb lépésekre elszánnia magát. Mr. Calvin Bonnernek meg kell tanulnia egyszer s mindenkorra, hogy egy házasságot nem irányíthat úgy, mint egy ballmeccset.

A fogát csikorgatta. - Tudod, mit csinálj a figyelmeztetéssel, nagyszájú. Kitörölheted vele a...

- Majd otthon megbeszéljük. - Cal felnyársalta dermesztő pillantásával. - Indulj!

Jane forrongva lőtt ki a parkolóból. A kocsit utórobbanással jutalmazta. Jane összeszorította a száját és hazafelé vette az irányt.

Tudta már, mit kell tennie.

Jane a kis csavarhúzóval, amit mindig a táskájában hordott, működésképtelenné tette az automata kaput. Két percébe se telt, s most már nem fog kinyílni. Leparkolt az Escorttal a ház előtt, beviharzott, s keresett egy zsinórt, amivel nyolcas alakban összekötözte a dupla bejárati ajtó egymás melletti iker nyitógombját. Néhány konyhai eszközből éket készített és biztosította vele a hátsó ajtót. Éppen a szalonban ellenőrizte az erkélyajtó tolóreteszét, mikor a házitelefonszóberregni kezdett. Rá se hederített, hanem a garázsba ment, ahol az ott tárolt létra segítségével kihúzta a mennyezeti konnektorból az automata ajtónyitó csatlakozóját.

A házitelefonszóberfülsértőén berregett, mikor visszament a konyhába. Minden sötétítőt összehúzott a földszinten és kirántotta a telefonszóberet a falból. Amikor ezzel megvolt, fogta a csavarhúzót, a házitelefonszóberhoz ment és megnyomta a gombot.

-Cal?

- Igen, figyelj, Jane, valami gond van a kapuval.

- Igen, van valami gond, de nem a kapuval! - egyetlen csuklómozdulattal megszakította a kapcsolatot és a telefon elhallgatott. Utána peckesen felvonult az emeletre, bekapcsolta a számítógépét és munkához látott.

Nem sokkal később határozott dörömböléssel kísért ajtórángatást hallott. Amikor olyan hangossá vált, hogy zavarta a koncentrációját, kettészakított egy papír zsebkendőt és darabjait a fülébe gyömöszölte. Áldott csend.

Egy Escort! Cal felhúzta magát az első emeleti dolgozószoba fölé kinyúló tető szélére. Jane először a Lucky Charmsban tett kárt, most pedig megszegyenítette az egész város előtt azzal, hogy egy tízéves Escorttal járt! Nem tudott magyarázattal szolgálni rá, miért sértette mindkettő jobban, mint az a tény, hogy Jane-nek sikerült kizárnia a saját házából. Talán mert élvezte a kihívást, amit a bejutás támasztott elé, nem is beszélve a veszekedés várakozásteljes izgalmáról, amiben része lesz, mielőtt sikerül.

Olyan óvatosan lépkedett a tetőn, ahogy csak tudott, nem akarván, hogy a cserepek megsérüljenek. Ahogy felpillantott az elsőtétőlő égen rohanó komor felhőkre, úgy becsülte, hogy a vihar már nem várat sokat magára.

Elérte a tető végét, ahol az találkozott a ház elején végignyúló erkély sarkával, s egy pillanatra csalódottság fogta el, amiért nem volt nagyobb térköz, amivel megküzdhetett volna. A vaskorlát azonban túl ingatag volt ahhoz, hogy megtartsa a súlyát, így mégis csak izgalmasabb lett a dolog.

Az erkély alját használva kapaszkodóként leereszkedett oldalt, és lábait lóbálva tornászta el magát a sarokoszlopig. Mennydörgés hallatszott, s esőcseppek kezdtek záporozni rá, hátára enyvezve az ingét. Lábával átkulcsolta az oszlopot, majd egyik kezével az ingatag vaskorlátba kapaszkodva felmászott a síkos oszlopon & átlendült az erkélyre.

A hálószobájába vezető erkélyajtó retesze gyenge volt s bosszantotta, hogy Miss Nagy Koponyának nem jutott eszébe eltorlaszolni. Biztosan azt hitte, hogy túl öreg ahhoz, hogy idáig eljusson! Sajgó csípője, szűrő bordája és mocskosul lüktető rossz válla csak olaj volt az ingerültségére, s fellángolt benne a harag, ahogy felfeszítette az ajtót. Leglább annyival megtisztelte volna Jane, hogy egy széket rak a kilincs alá!

Átvágott a sötétségbe borult hálószobán, s a Jane szobájából kiszűrődő fény felé indult a folyosón. Jane háttal ült az ajtónak, félelmetes nagyságú koncentrációs képességét a képernyőn futó érthetetlen adatszlopoknak szentelve. Mindkét füléből kék

zsebkendőpamacsok álltak ki, amitől úgy festett, mint egy rajzfilmbeli nyuszi. Calnak megfordult a fejében, hogy a háta mögé lopózik és kirántva a zsebkendőket jól megijeszti.

Megérdemelte volna, de mivel terhes volt, módosította a tervét. Nem mintha hitelt adott volna Annie gyászos figyelmeztetésének pusztulásra ítélt magzatok nyakára tekeredő köldökzsinórokról, de nem akart kockáztatni semmit.

Megázott, fájdalmai voltak, bosszankodott, s mindenről Jane tehetett! Vére lüktetett a várakozás teljes izgalomtól, mikor leért az előcsarnokba. Hátravetette a fejét és elüvöltötte magát.

- Jane Darlington Bonner! Rögvest gyere le!

- Jane felkapta a fejét. A férfi kiabálása áthatolt házilagos földugóján. Úgy, szóval sikerült bejutnia. Hogy csinálta, tűnődött, miközben kihúzta a füléből a papír zsebkendőket és a szemetesbe dobta. Kétségtelenül valami meghökkentő virtuskodással, hiszen a nagy irányítónak álmában sem jutott volna eszébe az a nyilvánvaló, hogy betörje az ablakot. Sértett hiúsága ellenére Jane-t büszkeség árasztotta el.

Miközben felállt az íróasztalától és levette a szemüvegét, megpróbált rájönni, miért nem akart bezárkózni a szobájába. Soha nem szerette a konfliktusokat és soha nem is volt jó a kezelésükben - lásd a gyászos összetűzést Jerry Mileszal. Ezt a csatát talán azért nem akarta elkerülni, mert Callal kellett vívnia. Egész életében udvarias volt, méltóságteljes és óvatos, hogy meg ne sértsen másokat. Cal azonban nem tűrte az udvariaskodást, őt nem hatotta meg a méltóság és lepeeregtek róla a sértések. Jane-nek nem kellett odafigyelnie minden szavára, arra, hogy miként viselkedik. Egyszerűen önmaga lehetett. Miközben átvágott a szobán, a vére zsibongott, agysejtjei teljes készenlétben álltak. Tökéletesen és csodás módon elevennek érezte magát.

Cal letről nézte, ahogy a lépcső tetejéhez közeledik. Jane csinos kis feneke ide-oda ringott a nadrágjában, zöld kötött felsőjében melle olyan jelentéktelen méretűnek látszott, hogy Cal nem is értette, miért ég a vágytól, hogy láthassa. Csatokkal hátraszorított lófárokkal, mely pimaszul jobbra- balra himbálódzott, úgy festett, akár egy felső tízezerbeli diáklány. Jane lenézett Calra, de ahelyett, hogy kellően inába szállt volna a bátorsága, a férfi esküdni mert volna rá, hogy pajkos fény csillan a szemében. - Valaki nagyon dühösnek látszik - mondta Jane vontatottan, tele merészséggel és szemtelenséggel.

- Ezért... - Cal csípőre csapta a kezét - ... megfizetsz

- Mit akarsz csinálni, nagyfiú? Elnáspángolsz?

Cal azon nyomban megkeményedett. A fenébe! Hogy csinálja ezt Jane vele folyton? S miféle perverz duma ez egy tiszteletre méltó egyetemi professzortól?

Egy kéréstlen kép cikázott át a fején, ahogy Jane édes kis popója a tenyere alatt gömbölyödik. Összeszorítóíia az állat, összehúzta a szemét, s olyan megvető-agresszív pillantást vetett rá, hogy maga is szégyellt egy szegény, védtelen terhes nőt illetni vele. - Talán éppen egy seggre verésre van szükséged.

- Igazán? - Jane ahelyett, hogy elalélt volna a félelemtől, ahogy minden más értelmes nő tette volna, számító arckifejezést öltött. - Mulatságos lehet. Gondolkodom a dolgon.

Azzal sarkon fordult és visszaspurizott a szobájába, ott hagyva Calt az előcsarnokban. A férfi teljesen elhűlt. Hogy tudta Jane így megfordítani az állást? S hogy értette azt, hogy majd gondolkodik rajta?

Eszébe jutott, hogy az eldeformált Escort ott terpeszkedik a beállón, ahol az ő csillivilli Jeepjének kellene állnia, s Jane után iramodott. Még nem fejezte be ezt a veszekedést!

Jane hallotta a közeledtét, s szégyellte, hogy felvillanyozódik a dübörgő léptek hallatán. Csak az elmúlt pár hétben döbrent rá, milyen mázsás súllyal nehezedett vállára a teher, amit a méltóságának a megőrzése jelentett. De Calnak annyit ért a méltóság, mint halottnak a csók.

Berontott Jane hálósobájának ajtaján, és a homloka felé bökött az ujjával. - Kezdetnek tisztázzunk néhány dolgot. Én vagyok ennek a háznak az ura, és több tiszteletet várok! Még egyszer meg ne halljam, hogy feleselsz velem! Megértetted?

Ez a felelősségre vonó hangnem lehet, hogy a férfiaknál jól bevált, de Jane-nek megesett a szíve azokon a szegény fiatal lányokon, akiket Cal régen a társainak választott. Minden bizonnal letartolta azokat a kis csábos pólyásbabákat.

De a kép, hogy Cal egy védtelen huszonéves szépségkirálynővel ordít, valahogy nem tudott alakot ölteni a fejében, s kisvártatva rájött, miért. Mert a férfi soha nem tett volna ilyet. Képtelen lett volna a mérgét teljes erővel rázúdítani valakire, akit gyengébbnek hitt önmagánál. A tudattól Jane csak úgy dagadt a büszkeségtől.

- Megint vérzik a szád - mondta. - Menj be a fürdőbe, és rendbe hozom.

- Nem megyek addig sehová, amíg ezt le nem rendeztük.

- Kérlek. Mindig is arról ábrándoztam, hogy egy sebesült harcost ápoljak.

Ez Calt habozásra készítette. Veszélyes, hunyorgó szemmel nézett rá, s Jane-nek elgyengült a térde. A férfi nyolcvanöt kiló robbanásra kész dinamit volt, miért nem félt hát tőle?

Cal bedugta hüvelykujját a farmerja zsebébe.

- Egy feltételel engedélyezem, hogy flastromot ragassz rám.

- Mi az?

- Miután végeztél, csendben ülsz, úgy értem, némán, amíg ízekre szedlek.

- Rendben.

- Rendben? - A férfi ordításától majdnem beszakadt dobhártyája. - Ennyi? Neked fogalmad sincs, mit forgatok a fejemben, különben nem állnál ott és nem mondanád, hogy „rendben”!

Jane csak azért mosolygott, mert tudta, hogy ezzel még jobban felbőszíti Calt. - Szerintem az őszinte párbeszéd nagyon fontos egy házasságban.

- Nem őszinte párbeszédet említettem. Azt mondtam, hogy ízekre szedlek. - Cal elhallgatott és felemelte az állat. - Elverem a csupasz fenekedet.

- Ahogy akarod. - Jane fesztelenül legyintett, s elindult a fürdőszobába.

Szinte sajnálta Calt. Módfelett jókötésű férfi volt erős erkölcsi érzékkel megátkozva, ami jócskán megnehezítette, hogy igazán kielégítő veszekedést folytasson egy nővel. Jane végre megértette, miért szerette annyira a férfit a futballt annak kemény ütéseivel és vastag szabálykönyvével. Cal számára a kemény testi kontaktusok és a gyors igazságszolgáltatások világa volt a legjobb hadszíntér.

Ez határozottan problémát jelentett a párkapcsolatban.

Átvágott a kriptaszerű fürdőszobán a gyógyszeresszekrényhez, és elkezdte átkutatni a tartalmát. - Remélem, van itt valami, ami igazán csíp.

Amikor a férfi nem válaszolt, megfordult, s elakadó lélegzettel nézte, ahogy Cal áthúzza a fején az ingét.

Nyújtózkodás közben horzsolásos mellkasa még jobban kidom borodott, köldöke tojásalakot öltött. Jane selymes szőrpamacsot pillantott meg a férfi hóna alatt, egy sebhelyet a vállán. - Mit csinálsz?

Cal félredobta az inget és kipattintotta a nadrágja gombját. - Szerinted? Lezuhanyozom, vagy már elfelejtetted, hogy egy korsó sört öntöttél a fejemre, aztán kizártál a saját házamból a legvadabb vihar kellős közepén? S jobban tennéd, ha holnap reggel első dolgod lenne működésbe hozni a kaput, amit megrongáltál, különben nagyon megjáród. - Lehúzta a cipzárját.

Jane elfordult, amilyen közömbösen csak tudott. Szerencsére volt elég tükör a fürdőben ahhoz, hogy félrebillentve a fejét teljes életnagyságban láthassa a férfit. Sajnos csak a hátát. De az is elég lenyűgöző volt. Széles váll vékonyodott fokozatosan keskeny csípőbe és feszes, kerek fenékbe. A gericoszlop egyik oldalán vörös folt tanúskodott a Kevinnel folytatott

verekedésről. Jane összehúzott szemmel nézte a régi és új sebeket, s arra gondolt, mennyit szenvedhetett a férfi öregedő, harcos teste.

Cal széthúzta a henger formájú zuhanykabin ajtaját, mely olyan volt, mintha az Enterprise űrhajón lett volna, s belépett. Sajnos Jane az üveg alsó felének mattolása miatt nem sokat látott.

- A vad vihar túlzás - kiabálta túl a csobogó víz hangját. - Épphogy elkezdett esni.
- Mielőtt átugrottam az erkélyen.
- Ott jutottál be? - Jane lenyűgözve fordult a tusoló felé.
- Csak mert te nem hittél bennem és nem torlaszoltad el az emeleti ajtókat.

Jane magában elmosolyodott a sértett felhangon. - Sajnálom. Nem gondoltam rá.

- Ez nyilvánvaló. - Cal a vízsugár alá tartotta a fejét. - Van kedved csatlakozni?

Jane égett a vágytól, hogy igent mondjon, de a férfi selymes hangja a Tudás Fáján felfelé tekergőző kígyóra emlékeztette, ezért úgy tett, mintha nem hallotta volna. Miközben Cal zuhanyozott, ő a pipereasztal fiókjaiban valami antibiotikus kenőcsöt keresgált.

Talált egy, az aljáról felfelé nyomott tubus Crest fogköeltávolítót és egy kupakkal gondosan lezárt dezodort. A férfi fekete fésűje tiszta volt és hiánytalan fogazatú. A fiók fogselymet, fényes, ezüst körömcsípezst, borotvakrémet, több borotvát, extraerős Tylenolt és egy hatalmas tubus Ben Gayt is rejtett. Az óvszereken kívül. Egy egész doboznyi. A gondolat, hogy Cal valaki mással használja ezeket az óvszereket, éles késként vágott belé.

Elhessegette a gondolatot, letérdelt, hogy benézzen a mosdó alá és újabb Ben Gayeket, három doboz keserűség és egy tubus antibiotikus kenőcsöt talált. A vizet elzárták, s a következő pillanatban kinyílt a tusoló ajtaja.

- Tucker kihasznál - mondta Cal. - Ugye tudod?

- Ez nem igaz. - A férfi éppen egy vastag fekete törölközőt csavart a derekára, mikor Jane megfordult. A mellkasa még vizes volt, összetapadtak rajta a sötét szőrök.

- Dehogynem. Arra használ, hogy bosszút álljon rajtam.

Az, hogy Cal nem hitte, hogy Kevin vonzónak találhatja, annyira fájt, hogy megtorlásra készítette Jane-t. - Ebben talán igazad van, de akkor is zajlik egy titokzatos szexuális kémiai folyamat köztünk.

A férfi már azon volt, hogy lehúzzon egy kéztörölőt a fogasról, hogy megszáritsa vele a haját, mikor a karja megállt félúton a levegőben. - Miről beszélsz? Miféle szexuális kémiai folyamat?

- Ül le, hogy bekenhessem a szádat. Megint vérzik.

Cal nedves hajából vízcseppek repültek szanaszét, mikor egy hirtelen lépést tett előre. - Nem ülök le! Tudni akarom, hogy értetted.

- Egy idősebb nő, s egy nagyon vonzó fiatalember. Az idők kezdete óta van ilyen. De ne aggódj! Nem kezd férjes asszonyokkal.

Kevin jellemzésére Cal szeme résnyire keskenyedett. - Ezt megnyugtatósnak szántad?

- Csak ha zavar a gondolat, hogy Kevin és én együtt.

Cal lerántotta a törölközőt és erőteljesen dörzsölni kezdte a haját. - Te is tudod, hogy csak azért érdekléd, mert a gyűrűmet viseled. Ha nem így lenne, rád se hederítene.

A férfi megtalálta a legsebezhetőbb pontját, s ezzel a játék véget ért. Cal céltalan, bántalmazással való fenyegetései hidegen hagyták, de hogy kizártnak tartsa, hogy egy másik férfi vonzónak találjon egy ilyen könyvmolyt, mint ő, az elevenébe talált. - Nem, ezt nem tudtam. - Visszament a hálósobájába.

- Hová mész? - kiáltott utána Cal. - Azt hittem, beragasztasz.

- Az antibiotikum a pipereasztalon van. Csináld magadnak.

A férfi utánament és megállt az ajtóban. - Kevin... jelent neked valamit? - A földhöz vágta a törölközőt. - Hogy a pokolba jelenthetne! Hisz nem is ismered!

- A társalgásnak vége.
- Azt hittem, az őszinte párbeszéd híve vagy.

Jane nem felelt, csak bámult kifelé az ablakon, és azt kívánta, bárcsak elmenne a férfi.
Cal mögéje lépett, s Jane fura mogorvaságot hallott hangjában. - Most ugye megbántottalak?
Jane lassan bólintott.

- Nem akartam. Csak... nem akarok neked fájdalmat okozni, ez minden. Nincs sok tapasztalatod a szélhámosokkal. Ők... nem tudom... igazságtalanul bánnak a nőkkel, azt hiszem.

-Tudom. - Jane éppen akkor fordult szembe vele, amikor a férfi barna mellbimbóján kanyargós patakként siklott le a víz. - Azt hiszem, mára elég a nagy jelenetekből. Jobb, ha elmész.

Cal ehelyett közelebb lépett, s amikor megszólalt, a hangja szokatlanul gyengéden csengett. - A seggrepaciig még el sem jutottunk.

- Talán majd máskor.
- Mi lenne, ha rögtön rátérnénk?
- Nem tartom jó ötletnek, hogy mostanában bármelyik testrészünket is lemeztelenítsük a másik előtt.
- Miért mondod ezt?
- Mert mindent túlbonyolít.
- Tegnap este nem volt bonyolult. Legalábbis addig nem, amíg nem kezdte el kihasználni engem.

- Én! - kapta fel a fejét Jane. - Soha életemben használtam ki senkit!
- Igazán? - Jane újjáéledt ingerültsége lehetett amire a férfi várt, mert ismét harcikedv gyúlt a szemében.

- Történetesen ott voltam veled az autósmoziban, és hidd el nekem, hogy kihasználtál.
- Mikor?
- Nagyon jól tudod.
- Nem tudom.
- Azzal az egész kellemes dologgal.
- Nem tudom, miről... Ja az. - Jane fürkészőn nézett rá. - Felbosszantottalak vele?
- A fenét, cseppet sem. Azt hiszed, nem tudom, milyen jó vagyok? S ha nem jöttél volna rá, nos, azt hiszem, ez a te problémád és nem az enyém.

Cal morcosnak tűnt, s Jane rájött, hogy tegnap este megsértette az érzéseit. Meghatódott. Látszólag határtalan magabiztossága ellenére Calnak is voltak gyengeségei, mint mindenki másnak. - Több mint kellemes volt - ismerte el.

- Átkozottul igaz.
 - Azt mondanám... olyan... - Jane a szeme sarkából figyelte a férfit. - Nem találom a szót.
 - Miért nem kezded azzal, hogy pokolian fantasztikus?
- Jane jókedve kvantumugrásnyit emelkedett. - Fantasztikus? Igen, kezdetnek nem rossz. Határozottan fantasztikus volt. Meg...-Várt.

- Izgalmas és rohadatul szexi.
 - Az is, de...
 - Kiábrándító.
 - Kiábrándító?
 - Igen. A szögletes áll harciasán előreugrott. - Meztelenül akarlak látni.
 - Valóban? Miért?
 - Csak.
 - Ez olyan férfi dolog?
- Cal nyersesége megkopott, s szájának egyik sarka - az ép - felfelé görbült. - Mondhatni.
- Hidd el, hogy nem veszítesz sokat.

- Én talán ezt jobban meg tudom ítélni, mint te.
- Biztos vagyok benne, hogy tévedsz. Ismered a modellek végtelenül hosszú lábát? Ami egészen a hónaljukig ér?

- Aha.
- Nekem nincs olyan.
- Ez tény.
- Nem rövid, de nem is kivételesen hosszú. Csak átlagos. Ami pedig a mellemet illeti... Te mellmániás vagy?

- Úgy hírlík, felkelti az érdeklődésemet.
- Az enyém nem fogja. A csípőm viszont más tészta. Széles.
- A te csípőd nem széles.
- Olyan vagyok, mint egy körte.
- Nem igaz.
- Köszönöm a bizalmat, de mivel nem láttál még meztelenül, nem vagy alkalmas a megítélésére.
- Ezt azonnal orvosolhatjuk.

Cal nagyon csábító volt: szürke szeme csillogott, az a váratlan gödröcske megjelent az arccsontja alatt, vicces volt, kedves és szexis. Jane pedig nagyon sebezhető. Egy villanás alatt megvilágosodott előtte valami, ami ledöntötte a lábáról, s rájött, hogy beleszeretett a férfiba. A lelke mélyéig és örökre. Szerette a férfiasságát, az éleselméjűségét, a bonyolultságát. Szerette a családjára iránti ragaszkodását, csakúgy, mint azt a régimódi erkölcsi érzékét, ami azt diktálta, hogy gondoskodjon a gyermekéről. Még a nemkívántról is.

Nem volt ideje átgondolni, nem volt hol elmerengeni szörnyűségén. Nézte, ahogy Cal felemeli a kezét és hüvelykujját végighúzza az álla vonalán. - Kedvellek, Rózsabimbó. Nagyon.

- Tényleg?
A férfi bólintott.

Jane észrevette, hogy Cal azt mondta, kedveli, nem pedig szereti, s lenyelte a gombócot a torkából. - Csak azért mondd, hogy levetközzek.

A nevető ráncok elmélyültek a férfi szeme sarkában. - Csábító, de ilyen fontos dologban nem hazudnék.

- Azt hittem, gyűlölsz.
- Így is volt. De téged nehéz sokáig... és teljesen jogosan gyűlölni.

Jane-ben fellobbant a remény. - Megbocsátasz?

Cal habozott. - Nem egészen. Ahhoz ez túl súlyos bűn.

Jane ismét érezte, hogy előnti a lelkiismeret-furdalás óriáshulláma. - Ugye tudod, hogy sajnálom?

- Valóban?
- A babát nem, csak azt, hogy kihasználtalak. Nem úgy tekintettem rád, mint egy hús-vér emberre, hanem mint emberi mivoltából kivetkőzött tárgyra, aki megadhatja nekem, amire szükségem van. Ha bárki ezt tenné velem, én soha nem bocsátanék meg neki, és magamnak sem.

- Talán neked is azt kellene tenned, mint nekem, és elválasztanod a bűnt a bűnöstől.
Jane a férfi szemébe nézett és megpróbált a szívébe látni. - Tényleg nem gyűlölsz már?
- Mondtam már, hogy megkedveltelek.
- Nem értem, hogyan tudtál.
- Azt hiszem, egyszerűen csak így esett.
- Mikor?
- Mikor jöttem rá, hogy kedvellek? Aznap Annie-nél amikor megtudtad, hogy van sütnivalóm.

- Te pedig, hogy öreg vagyok.
- Ne is emlékeztess rá! Még most sem tértem magamhoz. Csinálhatnánk esetleg úgy, mintha az adatfeldolgozók rontották volna el a dátumot a jogosítványodon.

Jane elsiklott a reményteljes csillogás felett, amit a férfi tekintetében látott. - Hogy kedvelhettél meg aznap? Szörnyen összevesztünk.

- Most megfogtál. Csak megtörtént.

Jane eltöprengett a kinyilatkoztatáson. Távolabb nem is állhatott volna egy szerelmi vallomástól, a férfi szavai mégis gyengéd érzelmekről tanúskodtak. - Gondolkodnom kell.

- Miről?

- Hogy levetközzem-e vagy sem.

- Rendben.

Ez volt a másik, amit Jane szeretett benne. Cal minden parancsolgatása és hetvenkedése dacára külön tudta választani a fontosat a csipcsuptól, s úgy tűnt, megértette, hogy nem siettetni ezt a dolgot.

- Már csak egyet kell tisztáznunk. Jane óvatos pillantást vetett rá, s felsóhajtott. - Szertem a kocsimat. Van egyénisége.

- Akárcsak egy csomó pszichopátának, de ez még nem jelenti azt, hogy szívesen látod a házadban. Megmondom, mi legyen...

- Cal, kérlek, kíméld meg magad egy újabb fölényes kioktatástól, mert megint az lesz a vége, hogy kizárlak a házból. Megkértelek, hogy segíts keresni egy autót, visszautasítottad, hát elintézttem egyedül. A koci marad. A jó híreden sem fog csorbát ejteni. Gondolj csak bele! Ha meglátnak vele az emberek, újfent megállapítják majd, milyen méltatlan vagyok arra, hogy a feleséged legyek.

- Ebben igazad van. Aki ismer, az tudja, hogy nem sokáig maradok olyan nővel, aki egy ilyen tragacsot hajt.

- Azt most hagyjuk, mit árul ez el az értékrendedről. - Cal értékrendjével semmi gond nem volt. Az ízlésére a nők terén viszont rászorult volna egy generáljavítás.

A férfi vigyorgott, de Jane megacélozta magát. Ilyen könnyen nem fogja beadni a derekát.

- Add becsületszavadat, hogy nem fogod bántani a kocsimat. Nem viszed el, nem küldesz érte vontatót, amikor nem látom. A koci az enyém és az is marad. S csak hogy értsük egymást, most megmondom, hogy ha egy ujjal is hozzányúlsz az Escortomhoz, soha többet nem fogsz Lucky Charmst enni ebben a házban.

- Újabb mályvacukorablás?

- Nem ismétlem önmagam. Patkányméreg.

- Te vagy a legvérszomjasabb nőszemély, akivel valaha találkoztam.

- Lassú és fájdalmas halál. Nem ajánlom.

Cal felnevetett, visszament a fürdőszobába és becsukta az ajtót, de csak hogy a következő pillanatban ismét kidugja rajta a fejét. - Megéheztem ettől a vitától. Mi lenne, ha összeütnénk valamit, ha felöltöztem?

- Rendben.

Miközben kint továbbra is esett az eső, levest, salátát, szendvicseket és desszertnek taco chipszet vacsoráztak. Amíg ettek, Jane-nek sikerült újabb részleteket kiszedni a férfiből a tinédzserprogramban végzett munkájáról, és megtudta, hogy Cal évek óta fordít időt hátrányos helyzetű gyerekekre. Pihenőcentrumokat segít adományokkal, beszédeket tart, amiken önkénteseket toboroz iskola utáni foglalkoztató programokhoz, iskolai csapatokat szervez és Illinois állam törvényhozóinál lobbizik, hogy erősítsék kábítószer-ellenes és szexuális felvilágosító kampányukat.

Egy vállrándítással elintézte Jane megjegyzését, miszerint nem minden híresség lenne hajlandó időt áldozni olyasmire, amiért nyilvánvalóan nem kap semmiféle ellenszolgáltatást. Csak elfoglalom magam, morogta.

A folyosón az óra éjfélét ütött, s a beszélgetésük fokozatosan lankadni kezdett. Feszengtek, amire korábban nem volt példa. Jane egy el nem fogyasztott kenyérhéjjal játszott. Cal izgett-mozgott a konyhai széken. Jane egész este kellemesen érezte magát, de most kényszeredetté és félszeggé vált.

- Késő van - szólalt meg végül. - Azt hiszem, lefek szem. - Fogta a tányérját és felállt.

Cal is felemelkedett és elvette tőle. - Te főztél. Én rakok rendet.

De nem indult el a mosogató felé. Csak állt ott és nézte Jane-t vágyakozó szemmel. Jane hallotta a ki nem mondott kérdést. Ma este, Rózsabimbó? Készen állsz abbahagyni a színlelést és megtenni, amire mindke vágyunk?

Ha a férfi kinyújtotta volna a kezét, Jane elveszik, de a férfi nem tette, s Jane megértette, hogy ezúttal neki kell tennie az első lépést. Cal néma kihívást intézett felé felvont szemöldökkel.

Jane rémült szárnycsapkodást érzett legbelül. A felismerés, hogy beleszeretett a férfiba, mindent megváltoztatott. Azt akarta, hogy a szexnek jelentősége legyen.

Gyors észjárása, mely az életben irányította, most leblokkolt, és zavarodottság lett úrrá rajta. Úgy érezte, mintha lebénult volna, s egy udvarias, nyájas mosolynál nem telt többre tőle. - Élveztem a ma estét, Cal. Holnap első dolgom lesz megcsinálni a kaput.

A férfi nem válaszolt; csak nézett rá.

Jane valami közömbös megjegyzésen törte a fejét, hogy oldja a feszültséget, de semmi nem jutott az eszébe. Cal állt és várt. Jane tudta, hogy a férfi látja rajta a feszélyezettséget, de ő magán semmi sem látszott. Miért is látszott volna, mikor ő nem osztotta az érzéseit? Vele ellentétben ő nem volt szerelmes.

Zavartan elfordult. Miközben elhagyta a konyhát, az agya azt súgta, helyesen cselekedett, a szíve azonban, hogy megfutamodott.

Cal nézte, ahogy kimegy, s csalódottság fogta el. Jane menekült, s nem tudta miért. Pedig ma este nem sürgette. Teret engedett neki, s gondoskodott róla, hogy a társalgás biztonságos mederben folyjon. Ami azt illeti, olyan jól érezte magát, hogy kis híján megfeledkezett a szexről. Kis híján, de nem egészen. Túlságosan kívánta ahhoz Jane-t, hogy kiverje a fejéből. Tudta, hogy Jane élvezte a tegnapi esti szexet, de akkor miért tagadta meg mindkettőjüktől az élet legalapvetőbb örömét?

A mosogatóhoz vitte a vacsoráról maradt táányérokat és leöblítette. Csalódottsága ingerültségbe csapott át. Miért hagyja magát így felbosszantani?

Undorodva magától felrohan az emeletre, de belépve bordélyházi hálószobájába, lehangoltsága csak fokozódott. Mennydörgés rázta meg az ablakokat, vihar tombolt. Ez az. Ez illett a hangulatához. Leült az ágya szélére és lerúgta az egyik cipőjét.

- Cal?

Felnézett és látta, hogy a fürdőszoba ajtaja kinyílik, de ekkor vakító villámcsapás remegtette meg a falakat és a ház sötétségbe borult.

Másodpercek teltek el, majd Cal meghallotta Jane kuncogását.

Jane lerúgta a másik cipőjét is.

- Épp most ment el az áram. Megmondanád, mi olyan vicces ebben? - kérdezte Cal.

- Egyáltalán nem vicces. Ez volt a rossz hír.

- Ebben az esetben mondd a jót.

- Tulajdonképpen a jó is rossz.

- Ne húzd az időt.

- Rendben. Ne légy mérges, de... - Fojtott nevetés szállt a férfi felé. - Cal... meztelen vagyok.

Egy hónappal később

Cal bekukucskált a hálósobába a közös fürdőszoba ajtajából. Csillogott a szeme. - Letusolok. Van kedved csatlakozni?

Jane pillantása végigsiklott a férfi felséges meztelen testén, mely csodásán kirajzolódott a reggeli fényben, s ellen kellett állnia a kísértésnek, hogy megnyalja a száját. - Talán majd máskor.

- Nem tudod, mit hagysz ki.

- Azt hiszem, tudom.

Cal jót mulatott Jane önkéntelenül vágyakozóra sikeredett hangján. - Szegény, Rózsabimbó. Most aztán tényleg kutyaszorítóba kerültél. - Azzal pimasz mosollyal az ajkán eltűnt a fürdőszobában.

Jane kiöltötte a nyelvét a csukott ajtóra, a könyökére támasztotta a fejét és arra az egy hónappal ezelőtti áprilisi éjszakára gondolt, amikor ösztöneinek engedve úgy döntött, hogy leveti a ruháit és átmegy a férfihoz. A hálósobájába lépve támadt váratlan áramkimaradás jelentette egy olyan szenvedéllyel és gyönyörrel teli este kezdetét, amit soha nem fog elfelejteni. Elmosolyodott. Az azóta eltelt egy hónap alatt Cal igazi szakértőjévé vált a simogatás útján való szeretkezésnek.

Őn is sokat fejlődtem, gondolta némi büszkeséggel. Talán Cal kéjsóvár természete és gátlástalansága szabadította fel saját gátlásai alól. Bármire hajlandó volt... mindenre... azt az egyet kivéve, hogy a férfi meztelenül lássa.

Játék lett belőle. Csak éjszaka, sötétben szeretkezett Callal, s pirkadat előtt mindig felkelt, hogy visszamenjen a saját szobájába vagy besurranjon a férfiéba, ha az ő ágyában aludtak el. Cal megváltoztathatta volna a szabályokat. Levehette volna a lábáról, vagy csókolhatta volna kifulladásig teliholdkor, hogy beadja a derekát, de nem tette. Versenyző volt, nem ármánnyal akart nyerni, hanem kizárólag úgy, ha ő feltétel nélkül megadja magát.

Ragaszkodása a sötétben való szeretkezéshez kezdett a szexuális ingerkedés gyengéd formájává válni, de ahogy teltek-múltak a hetek és rájött, hogy fülíg szerelmes lett a férfiba, valami megváltozott. Aggódni kezdett, mit fog szólni Cal, ha egyszer végre meglátja. Négy hónapos terhes volt, s bár majd kicsattant az egészségtől, a dereka odáig vastagodott, hogy maholnap nem tudja begombolni a nadrágját, a betűrt felsők napjai pedig végérvényesen letűntek. Gömbölyödő hasával és kicsi mellével nem vehette fel a versenyt a férfi múltbéli szépségeivel.

De nem csak a testi hibái miatt vonakodott. Mi van, ha a titokzatosság volt az az erő, ami Calt minden éjjel az ágyába vonzotta? A titokzatosság és az ismeretlen. Vajon elveszíti majd az érdeklődését, mihelyt kielégül a kíváncsisága?

Szerette volna azt hinni, hogy nem, de tudta, mennyire szereti Cal a kihívásokat. Akkor is ennyire élvezné a társaságát, ha Jane meghajolna az akarata előtt? Úgy tűnt, ő az egyetlen nő a férfi életében az anyján és a nagyanyján kívül, aki bátran szembeszállt vele.

Cal intelligens, tisztességes, nagylelkű férfi volt. Ugyanakkor hatalmaskodó és versengő. Csak Jane újdonságot jelentő lázadása miatt kereste a társaságát, az ágyban és az ágyon kívül egyaránt?

Szembe kellett néznie a ténnyel, hogy a játék véget ért. Bátorságot kellett gyűjtenie és levetnie a ruháját a férfi előtt, hogy megtudja az igazságot. Ha Cal nem önmagáért akarja, hanem csak a hódítás kedvéért, az, ami kettejük közt van, semmit sem ér. Nem várhatok sokáig, döntötte el. Örültség így folytatni tovább.

Felkelt az ágyból és a fürdőszobájába ment. Miután bevette a reggeli vitaminját és megmosta a fogát, visszatért a szobába és kezét gömbölyödő hasára téve az ablakhoz lépett, hogy megnézze a májusi reggelt. A hegyoldal virágba borult: somfa, rododendron, lángoló azálea és rügyező hegyi babér. Első Appalache-hegységbeli tavasza sokkal szebb volt, mint amire számított. Ibolya és boldogasszony papucs bontogatta szirmaikat az erdőben, amerre járt, a ház mellett lila akác pompázott a földszeder fehér virágzuhatagai mellett. Még soha életében nem volt ilyen lélegzetelállító, örömteli májusa.

Persze soha nem volt szerelmes sem.

Tudta, hogy sebezhetővé vált, de amint Cal tekintetében az óvatosságot, amit oly sokáig tükrözött, felváltotta a vidámság és a gyengédség, kezdte azt hinni, hogy a férfi talán megszerette. Két hónappal ezelőtt maga a gondolat is képtelenség lett volna, most azonban nem tűnt lehetetlennek.

Ahhoz képest, hogy semmi közös nem volt bennük, soha nem fogtak ki a beszédteméből vagy a tettekből. Amíg Jane a számítógépe előtt töltötte a délelőtti órákat, Cal edzett vagy a helyi kötelezettségeinek tett eleget, de szin te minden délutánt és estét együtt töltöttek.

Cal kifestette Annie házát, ő pedig beültette a kertjét. Párszor bementek Ashville-be, ahol a város legjobb éttermeiben ettek, busznyi turistacsoportokkal együtt sétáltak a Biltmore-kastély parkjában. Kirándultak a Great Smoky Mountain Nemzeti Park kényelmes ösvényein, s Cal elvitte megnézni Connemarát, Carl Sandberg házát, ahol Jane-t lenyűgözte a gyönyörű környezet, a férfi pedig lefényképezte, amint az ott tartott kecskével játszott.

Hallgatólagos megegyezésük szerint soha nem mentek be együtt Salvationbe. Jane egyedül intézte a bevásárlást. Néha összefutott Kevinnel, s megebédeltek a Petticoat Junction kávézóban, ahol Jane ügyet sem vetett a helyiek ellenséges pillantásaira. Bő ruhákkal szerencsére még leplezni tudta a terhességét.

Továbbra is összeszólalkoztak Callal, ha a férfi hatalmaskodóvá vált, de ez általában kellemes veszekedés volt, s nyoma sem látszott már Calon annak a jeges gyűlöletnek, ami árnyékként követte az első hetekben. Ehelyett kiüvöltötte magát, ha nyomta valami a szíve, Jane pedig megszerezte neki azt az örömet, hogy visszavágott. Igazság szerint ő is éppannyira élvezte szócataikat, mint a férfi.

Hallotta, hogy Cal elzárta a zuhanyt. Mivel semmi értelme nem volt további csábításnak kitennie magát, adott néhány percet a férfinak, hogy megszáritkozzon és a dereka köré tekerjen egy törölközőt, mielőtt halkan bekopogott a félig nyitott fürdőszobaajtón és belépett. Cal a mosdónál állt a fekete törölközővel oly lazán a csípőjén, hogy Jane azon csodálkozott, hogy nem esett le. Miközben borotvakrémet kent az állára, szemügyre vette Jane cseresznyepiros Snoopys hálóingét.

- Mikor könyörölsz már meg rajtam, professzor, és veszel fel valami kevésbé csábosabbat ezeknél a szexis negligésnél?

- Holnap Micimackósban leszek.

- Csak a szívem meg ne álljon.

Jane elmosolyodott, lehajtotta a vécéülökét és helyet foglalt. Egy ideig megelégedett azzal, hogy csak nézte, hogyan borotválkozik a férje, aztán visszatért ahhoz a témához, amiről tegnap vitatkoztak.

- Cal, magyarázd el még egyszer, miért nem töltesz több időt Kevinnel.

- Már megint itt tartunk?

- Még mindig nem értem, miért nem edzed. Tényleg nagy tisztelőd.

- Gyűlöl.

- Csak mert előrébb akar jutni. Fiatal és tehetséges, te az útjában állsz.

A térfl izmai megfeszültek. Nem örült neki, hogy Jane találkozzon Kevinnel, de mivel Jane tisztázta, hogy csak barátnak tekinti, Cal pedig kerek perec megmondta Tuckernek, hogy eltörni mindkét karját, ha csak egy ujjal is hozzáér a feleségéhez, fegyverszünetet kötöttek. Cal

felemelte a fejét és az állat borotválta. - Nem olyan tehetséges, mint hiszi. Kétségtelen, hogy kiváló karja van. Gyors és határozott, de még sokat kell tanulnia a védekezésről.

- Miért nem tanítod?

-Mint már mondtam, semmi logikát nem látok abban, hogy a versenytársamat trenírozzam, s történetesen én vagyok az utolsó a világon, akinek a tanácsát elfogadná.

- Ez nem igaz. Mit gondolsz, miért van még mindig Salvationben?

- Mert Sally Terryman a szeretője.

Jane látta párszor a csábos idomú Sallyt a városban, s igazat adott Calnak, de mivel ő nem ide akart kilyukadni, ezt elengedte a füle mellett. - Sokkal jobb játékos lenne, ha foglalkoznál vele, s hagynál magad után valami fontosat, amikor visszavonulsz.

- Ami még sokáig nem fog bekövetkezni. - Cal lehajtotta a fejét és leöblítette a borotvahabot.

Jane tudta, hogy veszélyes vizekre evezett, s óvatossá vált. - Harminchat éves vagy, Cal. Nem sok időd maradt.

- Ez is csak azt bizonyítja, milyen keveset értesz ehhez a dologhoz. - A férfi megtörölte az arcát. - A pályám csúcsán vagyok. Semmi okom rá, hogy visszavonuljak.

- Talán most még nem, de a közeljövőben biztosan.

- Maradt még pár jó évem.

Jane a férfi vállára gondolt, amit Cal akkor dörzsölgetett, ha azt hitte, senki nem látja, a pezsgőfürdőre amit beépített a fürdőszobába, és tudta, hogy Cal becsapja magát.

- Mit fogsz csinálni, ha visszavonulsz? Üzleti vállalkozásba kezdesz? Edzőnek állsz?

A férfi hátizmai, ha kicsit is, de megfeszültek. - Miért nem maradsz, professzor, egyszerűen a felső kvarknál, és bízod rám a jövőmet? - Bement a hálósobájába, s letépve magáról a törölközőt a komódhoz lépett, ahonnan elővett egy alsónadrágot. - Ugye nem felejtetted el, hogy ma délután Texasba megyek?

Cal témát váltott. - Valami golftornára, azt hiszem, említetted.

- Bobby Tom Denton meghívására.

- Abarátod? - Jane felállt a vécéről és a férfi hálósobájába vezető ajtó tokjának dőlt.

- Drágám, ne mondd, hogy soha nem hallottál Bobby Tom Dentonról. Egész egyszerűen ő a leghíresebb fogó, aki valaha futballozott.

- Fogó?

- Ők azok, akiknek az irányítók dobják a labdát. Én mondom, az a nap, amikor kiment a térde és abba kellett hagynia a sportot, fekete napként vonult be a profi futball történetébe.

- Most mit csinál?

Cal felrángatott egy khakiszínű nadrágot. - Jó képet vág a dolgokhoz. Telarosában él, Texasban a feleségével, Gracie-vel és a kisbabájukkal. Úgy csinál, mintha a családja és a játékonysági alapítványa lenne minden, amire vágyik az életben.

- Talán így is van.

- Te nem ismered Bobby Tomot. Kölyökkora óta a futballnak élt.

- Úgy hangzik, mintha fontos munkát végezne.

- A Denton Alapítvány? - Cal belebújt egy sötétbarna pólóba. Jó ügyet szolgál, ne érts félre. Csak ez a golftorna több százezerrel járul hozzá egy csomó nemes cél megvalósításához, de ahogy én látom, rengetegen vannak olyanok ebben az országban, akik ilyesmit csinálnak, de csak egyetlen egy volt az egész világon, aki úgy tudta elkapni a labdát, mint B. T. Jane véleménye szerint játékonysági alapítványt vezetni sokkal fontosabb volt, mint elkapni egy futballabdát, de tudta, mikor kell csomót kötnie a nyelvére. - Izgalmas lehet a visszavonulás. Ott vagy például te. Lehetőséget kapsz teljesen új életet kezdeni, még fiatalon.

- Szeretem a mostani életemet.

Mielőtt Jane bármit mondhatott volna, a férfi átszelte a köztük lévő távolságot, a karjába vonta és addig csókolta, amíg Jane ki nem fogyott a szuszából. Érezte a nadrágján át, hogy Cal megkeményedik, de nappal volt, s a férfi szemmel láthatóan vonakodva elhúzódott, hogy perzselő pillantást vethessen rá. - Kész vagy már beadni a derekadat?

Jane tekintete a férfi ajkára siklott és felsóhajtott. - Majdnem.

- Ugye tudod, hogy nem fogom megkönnyíteni a dolgodat? Semmi másba nem vagyok hajlandó belemenni, csak abba, hogy fényes nappal vetköztessék le.

- Tudom.

- Lehet, hogy még meg is sétáltatlak kint.

Jane savanyú képet vágott. - Nem lennék meglepve.

- Természetesen nem anyaszült meztelenül.

- Csupa szív vagy.

- Valószínűleg megengedném, hogy felvedd az egyik magas sarkúdat.

- Millióból csak egy van ilyen, mint te.

Cal ismét megcsókolta. Aztán megfogta Jane mellét, mindketten ziháltak, s Jane nem akarta, hogy véget érjen. Épp ma reggel fogadta meg, hogy nem játszik tovább a férfival, s most eljött a cselekvés ideje. Egyik kezével megfogta a hálóinge szélét.

A telefon megszörrent. Feljebb húzta a hálóingét és tovább csókolta Calt, de a telefon csökönyössége megtörte a varázst.

A férfi felnyögött. - Miért nem kapcsol be az üzenetrögzítő?

Jane elengedte a hálóingét. - Tegnap délután itt jártak a takarítónők. Nyilván véletlenül kikapcsolták.

Biztosan apa az. Ma délelőtt kell, hogy hívjon. - Cal vonakodva elengedte, pár pillanatig Jane homlokának támasztotta az övét, aztán megcsókolta az orra hegyét.

Jane nem akarta elhinni. Végre elegendő bátorságot gyűjtött, hogy megmutassa dundi testét a férfinak, s annak a hülye telefonnak pont most kellett megszólalnia! Tapintatosan magára hagyva Calt, bement a fürdőszobájába, letusolt és felöltözött. Aztán lesietett a konyhába.

Cal éppen a nadrágja zsebébe csúsztatta a tárcáját. - Apa telefonált. Ma együtt ebédelnek anyával Asheville-ben. Remélem, apa meg tudja győzni, hogy hagyja abba ezt az örülséget és költözzön vissza. Nem értem, hogy tud anya ilyen csökönyös lenni.

- Kettőn áll a vásár.

- S az egyik makacs, mint az öszvér.

Jane ezt a vitát feladta. Cal szentül hitte, hogy az anyja a hibás a szülei elhidegüléséért, mert ő volt az, aki elköltözött, s Jane semmivel sem tudta meggyőzni, hogy az éremnek két oldala van.

- Tudod, mit mondott anya Ethannak, amikor az öcsém lelkipásztori tanácsadást ajánlott neki? Azt, hogy törődjön a maga dolgával.

Jane kérdően nézett a férfira. - Talán nem Ethan a legmegfelelőbb arra, hogy tanácsot adjon.

- Ő a lelkipásztor!

Jane alig bírta megállni, hogy ne forgassa a szemét. Ehelyett türelmesen rámutatott a nyilvánvalóra. - Neked és Ethannek túlságosan nagy a személyes érintettségetek ebben a dologban ahhoz, hogy tanácsokat adjatok bármelyiküknek is.

- Igen, lehet. - Cal összevonta a szemöldökét, mi-közben elvette a kocsikulcsát a pultról. - Csak azt nem értem, hogy történhetett ez.

Jane nézte Cal gondterhelt arcát és azt kívánta, bárcsak Jim és Lynn rendezni tudnák a nézeteltérésüket, nem csak saját maguk, hanem fiaik érdekében is. Cal és Ethan imádták a szüleiket, s ez a szakítás megviselte őket.

Mi történhetett Lynn és Jim Bonnerrel? Éveken át jól kijöttek egymással. Miért most költöztek szét?

Jim Bonner beviharzott Asheville leghíresebb hoteljának, a Grove Park Inn-nak Blue Ridge nevű éttermébe. Mindig is Lynn egyik kedvenc helye volt, s idehívta ebédre. Talán a kellemes képzettársítás meglágyítja önfejű felesége szívét.

A Grove Park Inn a századfordulón épült, hogy menedékként szolgáljon az ország nyári hőség elől o menekülő vagyonosainak. A Sunset Mountain oldalába vájt, masszív, durván faragott gránitszerkezetet egy lehetett csúnyának és szépnek mondani, ízlése válogatta. A Blue Ridge étterem berendezése, akárcsak a hotel többi része a kézműipari mozgalom rusztikus báját Jim néhány lépcsőfokot tett meg lefelé egy süllyesztett étkezőrészbe, s megpillantotta Lynnt, amint a hegyekre néző hosszúkás ablak mellé helyezett kis asztalnál ült. Nem tudott betelni a látványával.

Mivel Heartache Mountainon nem volt hajlandó meglátogatni, vagy telefonálnia kellett, vagy meglesnie, amikor Lynn a városba ment. Ürügyet keresett, hogy beugorjon a templomba szerda este, amikor Lynn a templomi bizottsággal találkozott, s az autóját figyelte az Ingles élelmiszerbolt parkolójában.

Lynn a maga részéről mindent megtett, hogy elkerülje a férjét. Mindig akkor ugrott haza, amikor tudta, hogy nem fog összefutni vele, vagy a rendelési idő alatt, vagy amikor Jim a kórházban vizitelt. A férfinak nagy kő esett le a szívéről, amikor Lynn beleegyezett, hogy találkozzanak.

A viszontlátás feletti öröme bosszúságba csapott át. Lynn ez alatt az egy hónap alatt semmit sem változott, míg ő sebzettnek és öregnek érezte magát. Lynn azt a lazán kötött levendula- és krémszínű blézert viselte, amit Jim mindig is szeretett, ezüst fülbevalóval, selyem toppal és szoknyával. Miközben Jim kihúzta a szemközti nehéz széket, megpróbálta meggyőzni magát, hogy a kialvatlanság jeleit látja Lynn szeme alatt, de bizonyára csak az ablakokon beáradó napfény vetette árnyék volt az.

Lynn ugyanazzal a szívélyes fejbőlintással üdvözölte, amellyel idegeneket szokta. Mi történt azzal az elbűvölő, fiatal hegyvidéki lánnyal, aki fékezhetetlenül kuncogott és pitypangokkal díszítette a vacsoraasztalt? Megérkezett a pincér, s Jim rendelt két pohárral a kedvenc borukból, hogy aztán Lynn inkább diétás kólát kejen helyette. Miután a pincér elment, a férfi tolakodóan kíváncsi pillantásokkal méregette.

- Felszedtem tíz kilót - magyarázta Lynn.
- Hormonpótló kezelésen veszel részt. Számítanod kellett rá, hogy hízni fogsz.
- Nem a gyógyszerek, hanem Annie főztje miatt van. Ha valamiben nincs vaj, az szerinte ehetetlen.

- Úgy tűnik, nincs más megoldás megszabadulni a súlyfeleslegtől, mint a hazaköltözés.

Lynn nem válaszolt azonnal. - Heartache Mountain mindig is az otthonom volt.

Jim úgy érezte, mintha hideg légáram legyintette volna meg a tarkóját. - Az igazi otthonodról beszélek. A mi otthonunkról.

Lynn felelet helyett kezébe vette az étlapot és tanulmányozni kezdte. A pincér kihozta az italjaikat és felvette a rendelést. Miközben az ebédre vártak, Lynn az időjárásról és az előző heti koncertről beszélt. Emlékeztette Jimet, hogy ellenőriztesse a légkondicionálót, és megemlített néhány új útépitést. Jim fizikai fájdalmat érzett. Ez a gyönyörű nő, aki régen csak őszintén beszélt, most éppenhogy nem.

Lynn eltökélten került minden személyes témát, de Jim tudta, hogy meg fog eredni a nyelve, ha a fiáról van szó. - Gabe tegnap este felhívott Mexikóból. Úgy látszik, egyik testvére sem látta helyesnek közölni vele, hogy elköltöztél.

Lynn homlokára ráncokat vájt a nyugtalanság. - Ugye, nem mondtál neki semmit? Van elég gondja nélkül is. Nem akarom, hogy eméssze magát.

- Nem, nem mondtam semmit.

Lynn láthatóan megkönnyebbült. - Annyira aggódok miatta. Bárcsak hazajönne.

- Talán majd egyszer.

- Calt is féltem. Észrevetted?

- Szerintem jól van.

- Több mint jól. Találkoztam vele tegnap a városban, és még soha nem láttam ilyen boldognak. Nem értem, Jim. Mindig is jó emberismerő volt, s ez a nő össze fogja törni a szívét. Miért nem jön rá, hogy kivel kezdett?

Jim elkomorodott, ha az új menyére gondolt. Pár nappal korábban találkozott vele az utcán, s Jane úgy sétált el mellette, mintha a világon se lett volna. Nem volt hajlandó mutatkozni a templomban, elhárította a város legkedvesebb hölgyeinek társasági meghívását, s még arra az ünnepélyes vacsorára sem ment el, amit a Jaycees Egyesület rendezett Cal tiszteletére. Az egyetlen, akire időt szentelt a napjából, Kevin Tucker volt. Egyik sem jósolt sok jót a fiának.

- Nem értem - folytatta Lynn. - Hogy lehet ilyen boldog, amikor az, akit elvett, egy... egy...

- Kőszívű ringyó.

- Gyűlölöm. Nem tehetek róla. Fájdalmat fog okozni Calnak, pedig nem érdemli meg. - Lynn homlokán a ráncok mélyebbek lettek, hangja rekedtté vált. - Éveken át vártuk, hogy megállapodjon és feleségül vegyen egy kedves lányt, aki szereti, s nézd meg, kit választott: olyan nőt, aki senki mással nem törődik, csak saját magával. - Felkavartan nézett a férjére. - Bárcsak tehetnénk valamit.

- A saját problémánkat sem tudjuk megoldani, Lynn. - Hogyan akarjuk a Calét?

- A kettő nem ugyanaz. Cal sebezhető.

- Mi nem?

Lynn most először tűnt szabódónak. - Nem ezt mondtam.

Keserűség préselte össze Jim tüdejét és emelkedett gombócként a torkában. - Kezd elegendő lenni ebből a macska-egér játékból, amit űzöl. Figyelmeztetlek, Lynn, nem tűröm sokáig.

Azonnal rájött, hogy hibát követett el. Lynn nem szerette, ha sarokba szorították, s az erőszakoskodásra mindig a védjegyévé vált néma konokssággal válaszolt. Most hidegvérrel nézett rá. - Annie üzeni, hogy ne telefonálj oda többet.

- Micsoda veszteség.

- Nagyon dühös rád.

- Annie nyolcéves korom óta dühös rám.

- Ez nem igaz. A betegsége miatt házsártos.

- Ha nem tenne mindenbe vaját, jobban lenne. - Jim hátradőlt a széken. - Tudod, miért nem akarja, hogy beszéljünk? Mert ő csak jól jár azzal, ha egész nap Heartache Mountainon vagy és gondoskodsز róla. Erről nem fog lemondani egykönnyen.

- Ezt gondolod?

- Mérget vehetsz rá.

- Tévedsz. Engem próbál védeni.

- Tölem? - Jim hangja ellágyult. - A fenébe, Lynn, jó férjed voltam. Nem érdemlem meg, hogy így bánjanak velem.

Lynn lenézett a tányérjába, majd fel a férjára, tekintete tele volt fájdalommal. - Mindig csak rólad van szó, ugye, Jim? Kezdetől fogva körülöttem forgott minden. Hogy te mit érdemelsz. Mit érzel. Milyen a hangulatod. Az egész életemet arra tettem fel, hogy a te kedvedben járjak, és nem volt elég.

- Ez nevetséges. Elefántot csinálsz a bolhából. Nézd, felejts el mindent, amit akkor este mondtam. Egy szót sem gondoltam komolyan. Csak... nem is tudom... afféle kapuzárási pánik

tört rám. Olyannak szeretlek, amilyen vagy. Te vagy a legjobb feleség, amit férfi csak kívánhat magának. Felejtsük el, ami történt, és legyen minden újra a régi.

- Nem lehet, mert te nem hagyod.
- Fogalmad sincs, mit beszélsz.
- Azon a napon, amikor összeházasodtunk, a haragtól görcs állt beléd valahol a lelked mélyén, és soha nem engedett ki. Ha vissza akarsz kapni, az csak a megszokás miatt van. Nem hinném, hogy nagyon szeretnél, Jim. Talán soha nem is szeretted.

- Ez abszurdum. Túldramatizálsz az egészet. Csak mondd meg, mit akarsz, és megadom neked.

- Pillanatnyilag azt tenni, amit a kedvem tart.
- Remek! Tedd, amit a kedved tart! Nem állok az utadba, de ehhez nem kell elmenekülnöd otthonról.

- De igen.
- Engem akarsz okolni mindenért, igaz? Ne fogd vissza magad! Mondd el a fiaidnak, milyen gazember vagyok. De ne felejtsd el emlékeztetni őket, hogy te vagy az, aki tönkreteszel egy harminchét éves házasságot, nem én.

Lynn higgadtan nézett rá. - Tudod, mit gondolok? Hogy te tetted tönkre ezt a házasságot aznap, amikor megesküdtünk.

- Tudtam, hogy fel fogod hánytorgatni a múltat. Egy tizennyolc éves fiú bűneit akarod a szememre vetni.

- Nem. Csak elegendem van abból, hogy a tizennyolc éves önmagaddal éljek együtt, azzal a részeddel, aki nem bírta megemészteni, hogy felcsinálta Amber Lynn Glide-et és viselnie kell a következményeket. A fiú, aki azt hiszi, hogy jobbat érdemel, még most is benned él. - Lynn hangja elcsigázott volt. - Belefáradtam, hogy büntudatban éljek, Jim. Belefáradtam abba, hogy folyton azt érezem, bizonyítanom kell.

- Akkor hagyd abba! Nem én kényszerítettelek rá, hogy így élj. Magadnak csináltad.
- S most ki kell találnom, hogyan csináljam vissza.
- Nem hiszem el, hogy ilyen önző vagy. El akarsz válni, Lynn? Erre megy ki a játék? Mert ha el akarsz válni, mondd meg most. Nem fogok örökké bizonytalanságban élni. Bökd ki most azonnal!

Várta, hogy Lynn ledöbbenjen. Hallatlan volt, amit felvetett. De a döbbenet elmaradt, s Jim kezdett megijedni. Miért nem mondja Lynn, hogy ne beszéljen örültségeket, hogy válásra gondolni sem szabad, nem olyan a rossz a helyzet? De ismét elszámította magát.

- Talán az lenne a legjobb.

Jim megdermedt.

Lynn arca révedező, szinte ábrándos kifejezést öltött. - Tudod, mit szeretnék? Hogy újra kezdhessük az egészet. Hogy tiszta lappal indíthassunk, mint két idegen, akik most ismerkednek egymással. Ha nem tetszik, amit találunk, mindenki megy a maga útján. Ha tetszik... - Hangja borízúvá vált az érzelmektől. - Egyenlő esélyek. Kiegyenlített erőviszonyok.

- Erőviszonyok? - Félelem tajtékzott Jimben. - Nem tudom, miről beszélsz.

Lynn olyan szánakozó pillantást vetett a férfira, ami beléje mart. - Tényleg nem tudod, ugye? Harminchét éven át úgy éltem, hogy másodhegedűs vagyok a házasságunkban. De ennek vége.

Olyan türelmesen beszélt, ahogyan egy felnőtt magyaráz valamit egy gyereknek, s ez kihozta a sodrából Jimet.

- Pompás! - Jim nem tudott tisztán gondolkodni, a sértettsége irányította a cselekedeteit. - Ha válni akarsz, váljunk el! Remélem, beledöglesz.

Nem vesződve azzal, hogy megszámolja, az asztalra dobott egy köteg pénzt, felugrott és anélkül, hogy visszanézett volna, kiviharzott az étteremből. A folyosóra érve döbbent rá, hogy

verejtékben úszik. Lynn abban a pillanatban felforgatta a mindennapjait, ahogy megismerkedett vele.

Ő beszél erőviszonyokról! Alig volt tizenöt éves, amikor kisiklatta az életét. Minden más lenne, ha nem találkozott volna vele. Nem jött volna vissza Salvationbe és nem lett volna háziorvos, az biztos. A kutatásnak szentelte volna az életét, vagy csatlakozott volna valamelyik nagy nemzetközi csapathoz, hogy körbeutazva a világot, fertőzőes megbetegedéseket gyógyítson, ahogy arról mindig is álmodott. Millió lehetőség állt volna nyitva előtte, ha nem kellett volna feleségül vennie Lynnt, de miatta egyiket sem használhatta ki. Feleségről és gyerekről kellett gondoskodnia, ezért behúzott nyakkal visszatért a szülővárosába, hogy átvegye apja praxisát.

Forrt benne a méreg. Visszafordíthatatlanul megváltak az életét, amikor túl fiatal volt ahhoz, hogy felfogja, mi történik. Lynn tette ezt vele, ugyanaz az asszony, aki az étteremben ülve azt mondta neki, hogy alávetette magát az akaratának. Lynn cseszte el az egész életét, most mégis őt hibáztatta.

Megtorpant, mikor minden vér kiment az agyából Jézus! Lynn-nek igaza volt.

Lerogyott a fal mellett felállított kanapék egyikére, s a kezébe temette az arcát. Másodpercek teltek el, nyúltak percekké, miközben a képzeletbeli falak, amiket az igazság bebörtönzésére emelt, láthatatlanná váltak.

Lynn-nek igaza volt, amikor azt mondta, hogy egész idő alatt neheztelt rá, de olyan régóta kísértette már a keserűség ismerős érzése, hogy nem ismerte fel, mi gyötri valójában. Lynn-nek igaza volt. Még ennyi idő után is vádolta.

Sorra felvillantak előtte, hányféleképpen büntette az évek során: a szőrszálhasogatásaival, a letromfolásaival, vak nyakasságával, Lynn igényeinek a semmibe vételével.

A szemgödrébe mélyesztette az ujjahegyét, és megrázta a fejét. Lynn-nek mindenben igaza volt.

Jane remegő kézzel kente be harmincnégy éves teste minden porcikáját a mandulaillatú krémmel, beleértve gömbölyödő hasát is. Napfény áradt be hálósobájának ajtaján, a szomszédos helyiségben Cal csomagja hevert nyitva az ágyon, előkészítve a késő délutáni austini járatra. Jane ma reggel határozta el magát, s cselekedni akart, mielőtt inába száll a bátorsága.

Addig fésülte a haját, amíg nem csillogott, majd megnézte meztelen testét a pezsgőfürdő mögötti falat beborító tükörben. Próbálta elképzelni, milyennek fogja látni Cal, de csak az jutott eszébe, milyennek nem. Nem olyannak, mint egy húszéves fotomodellt egy magazin közepén kihajtható poszteren.

Egy méltatlankodó felkiáltással visszavonult a hálósobájába, felkapta a legszebb köntösét, egy barackszínű selymet, alul és az ujján mélyzöld babérlevelekkel szegélyezve, s beledugta a karját. Fizikus, az isten szerelmére! Sikeres, dolgozó nő! Mióta méri az önbecsülését a csípője kerületével?

S mióta tart nagyra egy olyan férfit, aki számára nem több, mint egy test? Legfőbb ideje, hogy kiderüljön, megfelelnek-e a méretei Cal elvárásának. Nem lehet tartós a kapcsolatuk, ha a férfi iránta való érdeklődését csak az a titokzatosság tartja ébren, hogy miként nézhet ki meztelenül.

Jobban vágyott egy igazi kapcsolatra, mint bármire valaha is. Túlságosan fájdalmas volt a rettegés, hogy vonzalma egyoldalú. Nem odázhajta tovább a dőig meg kell tudnia, hogy van-e köztük valami tartós, vagy csak egyszerűen egy újabb labda Cal Bonner számára, amit át akar juttatni az alavonalon.

Meghallotta a kinyíló garázsajtó halk surrogását, s szíve a torkába ugrott. Cal hazajött. Kétségei támadtak. Alkalmasabb időpontot kellett volna választania, olyan napot, amikor a férfi nem az egész országot készül átrepülni egy golfturnára. Meg kellett volna várnia, amíg lenyugszik, amíg biztos nem lesz magában. Meg kellett volna...

Undorodott a gyávaságától, s ellenállt a szinte leküzdhetetlen váagnak, hogy ki ne pakoljon minden ruhát a szekrényéből és magára ne rángassa az összesét, míg úgy nem néz ki, mint egy jegesmedve. Ma lesz a napja, amikor megtudja, hogy hiába adta-e oda a szívét, vagy sem.

Nagy levegőt vett, megkötötte a köntös övét és mezítláb kiosont a folyosóra.

- Jane?

- Itt vagyok fent. - Megállt a lépcső tetején, s úgy vert a szíve, hogy beleszédült.

Cal megjelent lent az előcsarnokban. - Találd, ki kit... - Elakadt a hangja, amikor felnézett és meglátta Jane-t, ahogy ott áll felette délután egykor egy szál, szorosan testhez simuló selyemköntösben.

Elmosolyodott, és zsebre dugta az egyik kezét. - Te aztán tudod, hogyan kell hazavárni az ember fiát.

Jane akkor sem tudott volna megszólalni, ha akart volna. Zakatoló szívvel nyúlt a köntös övéhez, miközben agában némán imádkozott. Kérlek, add, hogy önmagamért akarjon és ne azért, mert kihívás vagyok a számára. Kérlek, add hogy szeressen egy kicsit. Ügyetlen ujjai kioldották a csomót, tekintete a férfiéba fűrődött, miközben a vékony anyag szétnyílt. Egy vállrándítással hagyta, hogy lecsússzon róla és tócsaként terüljön szét a lába körül.

Meleg napfény fürdette a testét, felfedve mindent: apró mellét, gömbölyödő hasát, széles csípőjét és átlagos lábát.

Cal szédült. Jane egyik kezét finoman a korlátra tette, s elindult lassan lefelé a lépcsőn, semmi mást nem viselve, csupán a mandulaillatú krém vékony filmrétegét.

Cal tátott szájjal bámulta. Szeme elfátyolosodott.

Jane elérte az utolsó lépcsőfokot és elmosolyodott.

Cal megnyalta a száját, mely mintha teljesen kiszáradt volna, és kissé rekedt hangon megszólalt. - Fordulj el, Eth.

- Nincs az az isten.

Jane felkapta a fejét. A döbbenettől elakadó lélegzettel látta, hogy Ethan Bonner tiszteletes ott áll az ajtóban Cal mögött.

A férfi leplezetlen érdeklődéssel tanulmányozta. - Remélem, nem jöttem rosszkor.

Jane fojtott hangon felnyögött, megpördült és felrohant a lépcsőn, nagyon is tisztában azzal, milyen látványt nyújthat hátulról. Négykézláb mászva parintotta a köntösét, összegyűrte maga előtt és menekült a hálósobájába, ahol becsapta az ajtót, sohasem érezte magát ilyen megalázottnak.

Mintha csak pár másodperc telt volna el, amikor meg. hallotta a halk kopogtatást. - Drágám? - Cal tapogatózó hangja olyan valakire emlékeztette, aki tudta, hogy csal pár perce van hatástalanítani egy ketyegő bombát.

- Nem vagyok itt. Menj el! - Jane legnagyobb döbbenetére könnyek szöktek a szemébe. Olyan régóta tervezte, olyan nagy jelentőséget tulajdonított neki, s most katasztrófába fulladt.

Az ajtó nekiütközött. - Állj hátrébb, drágám, és engedj be.

Jane ellépett, nem volt ereje vitatkozni. A köntöst még mindig maga elé gyűrve a szomszédos falhoz nyomta csupasz fenekét.

Cal óvatosan lépett be, mint egy aknákra számító katona. - Jól vagy, drágám?

- Ne szólíts így! Soha életemben nem szégyelltem magam ennyire.

-Felesleges. Bearanyoztad Eth napját. A pokolba; bearanyoztad az egész évét, az enyémről nem is beszélve.

- Az öcséd meglátott meztelenül! Ott álltam a lépcsőn olyan csupaszon, mint aznap, amikor megszülettem, komplett hülyét csinálva magamból.

- Ebben tévedsz. Egyáltalán nem voltál hülye látvány. -Hadd akasszam fel a köntösödet, mielőtt tönkremegy.

Jane még erősebben szorította magához. - Egész alatt bámult, te pedig egy szót sem szóltál. Miért figyelmeztettél, hogy nem vagy egyedül?

- Megleptél, drágám. Képtelen voltam gondolkodni. Eth tehet róla, hogy bámult. Évek óta nem látott gyönyörű; hús-vér meztelen nőt. Akkor aggódnék érte, bámult volna meg.

- Pap!

- Szent esemény volt. Biztos nem akarsz, hogy felakasszam azt a köntöst?

- Viccet csinálsz belőle.

- Egyáltalán nem. Csak egy érzéketlen gazember tarthat mulatságosnak egy ilyen traumát. Mondok neked valamit. Azonnal lemegyek és megölöm, mielőtt elmegy.

Jane nem tudott mosolyogni. Inkább úgy döntött, hogy lebiggyeszi az ajkát. Mindig szerette volna kipróbálni, csak eddig a pillanatig nem tudta, hogyan kell csinálni. Most jött magától. - Az imént estem át életem legnagyobb megrázkódtatásán, s te nevetsz rajta.

- Egy disznó vagyok. - Cal elhúzta pár centire a faltól, és simogatni kezdte meztelen hátát.

- Én a te helyedben megmondanám, hogy ássam el magam, mert még azt sem érdemlem meg, hogy egy levegőt szívjak veled.

- Mennyire igazad van.

- Drágám, most már kezdek tényleg aggódni amiatt a sinos köntös miatt. Tönkre fog menni összegyűrve. Nem gondolod, hogy ide kéne adnod?

Jane a férfi mellére szorította az arcát, élvezte simogató, meleg kezét a hátán, de még nem fejezte be a duzzogást. ~ Soha többé nem tudok a szemébe nézni. Már így is azt hiszi, hogy pogány vagyok. Most be is bizonyítottam neki.

- Igaz, de Ethan egész életében vonzódott a bűnös iszonyokhoz. Ez az ő tragikus jellemhibája.

- Nem kerülhette el a figyelmét, hogy terhes vagyok.

- Tartani fogja a száját, ha megkérem.

Jane sóhajtott, abbahagyva a duzzogást. - Ugye át kell esnem rajta?

Cal két tenyerébe vette az arcát és hüvelykujjával meg. simogatta az állát. - Amikor elindultál a lépcső tetejéről, átlépted a határt, ahonnan nincs visszaút.

- Én is ettől tartok.

- De ha már ilyen sokáig vártál, tarts ki még pár másodpercig, amíg elhúzom a függönyöket, hogy világosabb legyen.

Jane felsóhajtott, miközben a férfi az ablakhoz lépett. - Nem akarsz megkönnyíteni, igaz?

- Igaz. - Cal meghúzta a zsinórt, s a szoba megtelt a ragyogó, kora délutáni napfénnel.

- Mi lesz Ethannel?

- Az öcsémet nem ejtették a feje lágyára. Már rég elment.

- Előbb vetközz le te.

- Szó se lehet róla. Tucatszor láttál már meztelenül. Most én jövök.

- Ha azt hiszed, hogy én meztelen leszek, amíg te ruhástól fekszel...

- Pontosan erre gondoltam. - Cal az ágyhoz ment és a fejtámlához tornyozta a párnákat. Aztán lerúgta a cipőjét, s a feje alá téve a karját elnyújtózott, mint aki egy jó filmet néz.

Jane nem tudta, hogy bosszankodjon vagy nevéssen. - Mi van, ha meggondoltam magam?

- Mindketten tudjuk, túl büszke vagy ahhoz, hogy innen visszatáncolj. Akarod, hogy behunyjam a szemem?

- Mintha behunynád. - Miért csinál ebből ekkora ügyet? Ahhoz képest, hogy zseni, tiszta bolond. Különben is, a pokolba Callal! Miért nem rántja ki a kezéből egyszerűen azt a köntöst és tesz pontot az egészre? De em Az túl könnyű lenne. Inkább csak fekszik ott kihívóan, csillogó szürke szemmel és teszteli a bátorságát. Jane egyre paprikásabb hangulatba került. Cal vizsgálzik, nem ő. Neki kell bizonyítania, ideje, hogy lehetőséget kapjon. Behunyta a szemét és elengedte a köntöst. Síri csend.

Gondolatok cikáztak át a fején, mind szörnyű: Cal gyűlöli a testét, elájult, mikor meglátta a csípőjét, undorodik a terhes hasától. Az utolsó gondolat gyújtotta meg benne a düh kanócát. A hitvány féreg! Alantasabb, mint egy féreg! Miféle férfi az, aki undorodik annak a nőnek a testétől, aki az ő gyermekét hordja? A legalantasabb életforma a földön.

Kinyitotta a szemét. - Tudtam! Tudtam, hogy gyűlölni fogod a testemet! - Csípőre tette a kezét, az ágyhoz vonult és mérgesen lenézett a férfira. - Csak, hogy tudd, miszter, lehet, hogy a múltbéli aranyos kis cicababáidnak tökéletes volt a testük, de egy leptont sem tudnak különböztetni egy protontól, s ha azt hiszed, hogy itt .. állni és hagyni, hogy a csípőméretem és a hasam gömbölyűsége alapján ítéld meg, keserves kiábrándulásban lesz részed. - Calra mutatott az ujjával. - így néz ki egy felnőtt nő, nagyszájú! Ezt a testet Isten arra teremtette, hogy működjön, nem pedig arra, hogy holmi csirkefogó, akinek felborult a hormonháztartása és csak olyan nőktől tud felizgulni, akiknek Barbie babájuk van, a szemét legeltesse rajta!

- A francba! Most el kell, hogy hallgattassalak. - Cal egyetlen gyors mozdulattal az ágyra rántotta, fölébe gördült és az ajkára tapasztotta a száját.

Alaposan és szenvedélyesen csókolta. A szájával kezdte, aztán levándorolt a mellére, a hasára, a térdhajlatára, köztük számos izgalmas megállóval. Jane dühe elpárolgott, ahogy helyét átvette a vágy.

Nem tudta, mikor szabadult meg a férfi a ruháitól, mert rögvest elmerült a gyönyörben, amit Cal erős izmos teste ébresztett az ajkával és a kezével. Ahhoz képest, hogy a férfi a tettek embere volt, mindig ráérősen szeretkezett, s ez alól most sem tett kivételt. Ahogy a ragyogó napfény elárasztotta a testüket, Cal kielégítette a kíváncsiságát és felfedezte Jane minden porcikáját, ide-oda forgatta, a fény felé, a fénynek háttal, míg Jane könyörögni nem kezdett neki.

- Kérlek... nem bírom tovább.

A férfi az ajkával becézte a mellbimbóját, Jane nyirkos bőrén érezte Cal forró, ziháló leheletét. - Bírnod kell, még nem végeztünk.

Jane kínzással büntette a férfi incselkedését, úgy használva rajta a száját, ahogy Cal szerette, de a mély; nedves befogadás az ő szenvedélyét is felkorbácsolta, így amikor a férfi végül elérkezett a tűrőképessége határához, ő is. Cal ráborult és beléhatolt. Jane azonnal felért a csúcsra.

- Most nézd meg, mit csináltál - panaszkodott, visszaért a földre.

A férfi szeme színe egy tavaszi zivatar szürkéjére sötétedett, hangja füstössé vált a legizgatóbb fenyegetéstől, miközben mélyen belétemetkezett. – Szegény drágám. Azt hiszem, akkor most előről kell kezdenem veled mindent.

- Már kiábrándultam - hazudta Jane.

- Akkor csukd be a szemed és gondold valami másra, amíg én végzek.

Jane nevetett, Cal megcsókolta, s hamarosan elmerültek egymásban. Jane még soha nem érezte ilyen felszabadultnak magát. A ruhája levetésével levetkőzte maradék ellenállását is.

- Szeretlek - suttogta, miközben a férfi beléje nyomult. - Annyira szeretlek.

Cal úgy csókolta az ajkát, mintha fel akarta volna róla inni a szavait. - Drágám... drágám... Olyan gyönyörű vagy...

Testük rátalált az ősidők ritmusára, s együtt másztak meg minden akadályt, ami elválasztotta őket. Miközben Cal a testével szerette, Jane teljes bizonyossággal tudta, hogy a szívével is szereti. Nem lehet másképp, s a gondolat átkatapultálta a csúcson. Együtt értek el a teremtéshez.

Az elkövetkezendő pár órát a meztelenség különböző tormájában töltötték. Cal megengedte, hogy Jane felvegyen egy kékítőpor színű szandált, de azonkívül semmit. Jane hagyta, hogy a férfi magára tekerje fekete törölközőjét, de ragaszkodott hozzá, hogy a nyakára.

Az ágyban ebédeltek későn, ahol szexuális játékokat játszottak a lédús narancscikkelyekkel. Utána együtt tusoltak le, s miközben a víz záporozott, Jane letérdelt Cal elé és addig szerette, amíg mindketten eszüket nem veszítették. Nem tudtak betelni egymással, Jane úgy érezte, mintha csak arra született volna, hogy Calnak örömet szerezzen, s fordítva, hogy csak tőle kapjon örömet. Még soha nem szerették ennyire, soha nem volt ennyire tudatában nőisége hatalmának. Erősnek és okosnak, gyengédnek és odaadónak, teljes mértékben kielégítettnek érezte magát, s bár a férfi nem mondta ki a szavakat, Jane a lelke mélyén tudta, hogy Cal szereti. Ilyen erős érzelem nem képes egyedül létezni.

A férfi addig halogatta az indulást, amíg majdnem lekészte a gépet. Miközben a Jeep elhajtott a ház elől, Jane mosolygott.

Minden rendben lesz.

Telarosa legjobb vadnyugati countryzenekara egy gyors túsztépet játszott, de Cal visszautasította egy Dallas Cowboy pomponos lány és egy feltűnő, austini felső tízezerbeli táncbahívását is. Meglehetősen jó táncos volt, de ma este nem volt abban a hangulatban, s nem csak azért, mert aznap középpocsékul ment a játék a golftornán. A lehangeltség olyan sűrűn és feketén telepedett rá, mint hegyekre az éjjel.

Egy szőke kislány, minden jel szerint a jövő szívtiprója fészkelte be magát a könyökhajlatába, elfoglalva mások egykori helyét. Amennyire Cal meg tudta állapítani Wendy Susan Denton csak akkor nem csimpaszkodott az apja karjába, amikor Bobby Tom golfozott vagy anyja szoptatta.

- Mutatta már Gracie az új szárnyat, amit a házhoz építettünk? - kérdezte Bobby Tom Denton. - Kell a hely miatt. Meg amióta Gracie-t Telarosa polgármesterévé választották, szüksége lett egy itthoni irodára is.

- Mutatta, B. T. - Cal menekülőútát keresve körülnézett, de nem talált. Arra gondolt, hogy az a pár perc, amit Gracie Snow Dentonnal kettesben töltött, volt e hétvége azon ritka pillanatainak egyike, amikor jól érezte magát. Bobby Tom éppen azzal volt elfoglalva, hogy sportriportereket búvójön el és Wendyt hordozza körbe, Cal így megszabadulhatott a törékeny, izgő-mozgó csomagnak a látványától és attól, hogy maga előtt lássa a saját jövőjét.

Legnagyobb meglepetésére fölöttébb megkedvelte Wendy mamáját, jóllehet Gracie polgármester nem az a fajta nő volt, akit bárki is el tudott volna képzelni a legendás Bobby Töm feleségének. B. T. mindig is káprázatos szexbombákkal járt, míg Gracie tulajdonképpen hétköznapi volt. De kedves, az biztos. Egyenes, és az emberekkel őszintén törődő. Mint a professzor, csak neki nem volt meg az a szokása, hogy a beszélgetés kellős közepén gondolatai elkalandozzanak egy olyan elméletre, amit a világon csak ő és tucatnyi másik ember volt képes felfogni.

- Gracie-vel nagy örömmel terveztük az új szárnyat. - Bobby Tom Denton vigyorgott, és hátratólta Stetson kalapját. Cal megállapította, hogy Ethanból hiányzott Bobby Tom filmsztáros vonzereje, bár B. T. arcán több markáns ránc húzódott, mint a tiszteletesén. Mindennek dacára jóképű egy csirkefogó volt.

- Arról a téglajárdáról is mesélt, amit egy nyugat-texasi várostól vettem meg? Gracie-nek a fülébe jutott, hogy fel akarják törni és a helyére aszfaltot rakni. Odamentem és megalkudtam rá. Nincs szebb a bontott téglánál. Mindenképpen nézz el a ház mögé, hogy mit hoztunk ki belőle.

Bobby Tom úgy áradozott a régi téglákról és a szék deszkás pallólerakásról, mintha más, fontosabb doW nem is léteztek volna a világban, miközben a sugárzóan boldog baba ott fészkelte a karja hajlatában az öklét szopogatva és szerelmes pillantásokat vetve imádott apjára Cal úgy érezte, mintha fulladozna.

Alig két órája, hogy véletlenül meghallotta azt a beszélgetést, amit a kiváló fogó Phoebe Calebow-val, a Stars tulajdonosával folytatott, a szoptatásról! B. T. kételkedett benne, hogy Gracie jól csinálja. Szerinte nem vette elég komolyan. Bobby Tom, aki a futballon kívül soha semmit nem vett komolyan, úgy viselkedett, mintha a szoptatás lenne a világon a legfontosabb téma!

Calt kirázta a hideg verejték. Egész idáig azt hitte, hogy Bobby Tom csak megjátsza magát, hogy csak színleli, milyen csodálatos az élete, de most kiderült, hogy Bobby Tom így is gondolja. Mintha minden a legnagyobb rendben lett volna. A tény, hogy a profi futball történetének legkiválóbb fogója a feleségére, a gyermekére és széles deszkás pallólerakásra tette fel az életét, megdöbbsentő volt! Cal soha nem hitte volna, hogy a legendás Bobby Tom Denton egyszer majd megfedekezik róla, hogy kicsoda, de pontosan ez történt.

Nagy kő esett le a szívről, mikor Garcia megjelent kimentette Bobby Tomot. Mielőtt elmentek volna, figyelmét nem kerülte el B. T. arcán a teljes meglepedség, amivel a feleségére nézett, s úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

Kiitta a sörét, és próbálta meggyőzni magát, hogy ő soha egyetlen egyszer sem nézett így a professzorra, de állt a helyzet, hogy nem volt biztos benne. A professzor teljesen kiforgatta önmagából az utóbbi időben, s ki tudja, milyen bárgyú képet vághatott a közelében.

Legalább ne mondta volna, hogy szereti, akkor nem lenne most ennyire kétségbeesve. Miért kellett kimondania a szót? Először, amikor meghallotta, jó érzéssel töltötte el. Volt valami meglepedségül szolgáló egy olyan okos, szórakoztató és kedves nő szívének az elnyerésében, mint a professzor. De amikor Telarosába ért és szemtől szembe került Bobby Tom Denton futball utáni életével, véget ért nála ez az elmebaj.

Lehet, hogy B. T.-t boldoggá tette ez az állandóságbaromság, de Cal tudta, hogy őt soha nem tudná. A futballon kívül nem várt rá semmi, sem jótékonysági alapítvány, amit

irányíthatott volna, sem tisztességes munka, amit folytathatott volna, semmi, amitől felemelt fővel járhatna, ahogy egy férfihoz illik. S ez, ismerte el, volt a bökkenő.

Hogy lehet egy munkanélküli férfi férfi? Bobby Tomnak ott volt a Denton Alapítvány, de Calból hiányzott az a pénzfaltató tehetség, ami B. T.-ben megvolt. Ő inkább hagyta itt is, ott is elfeküdni a pénzét különböző számlákon, hadd kamatozzon. A gólvonalon túl nem várta semmilyen értelmes dolog. Őszintén szólva, ami várta, az a nagy semmi volt.

S Jane tegnap délután, amikor elbúcsúzott tőle, tudta professzor már nem rövid távon gondolkodik a kapcsolatukról, mint ő. Széles deszkás pallólerakás, monogramos törülközők, és az járt a fejében, hol telepedjenek le öregkorukban. De Cal még közel sem volt erre felkészülve, s nem akarta, hogy Jane azt mondja neki, szereti! A következő az lesz, hogy megkéri, nézegessen festékmintákat és válasszon padlószőnyeget. Most, hogy Jane kimondta a szavakat, azt várta tőle hogy reagáljon rá, s ő még nem érezte elérkezettnek rá az időt. Még nem. Nem akkor, amikor az egyetlen értelmes dolog, amihez értett, a futball volt. Nem akkor, amikor élete legnehezebb szezonjával nézett szembe.

Amíg Cal Texasban golfozott, Jane hosszú sétákat tett a hegyekben és a jövőről ábrándozott. Sorra vette, hol lakhatnának, hogy szervezhetné át a munkáját úgy, hogy néha elkísérhesse Calt egy-egy útjára. Vasárnap délután leszedte a falról a ronda rózsás tapétát a reggelizőhelyiségben, s főzött egy fazék házi húslevest nokedlivel.

Amikor hétfőn reggel csobogó víz hangjára ébredt, rájött, hogy Cal valamikor azután érkeztetett meg tegnap este, ahogy ő lefeküdt, s csalódottság fogta el, hogy a férfi nem bújta be mellé az ágyba. Az elmúlt hetekben szokásává vált szórakoztatni Calt borotválkozás közben, de most a fürdőszobaajtó nem nyílt ki, s csak amikor lement a konyhába reggelizni, találkozott végre a férfival.

-Isten hozott. - Jane lágy hangon beszélt, s várta, hogy Cal a karjába kapja. De ő csak valami érthetetlen dörmögött válaszképpen.

- Hogy ment a játék?

- Szarul.

Szóval ezért a rossz hangulat.

Cal a mosogatóhoz vitte a müzlistálját és telelocsantotta vízzel. Amikor megfordult, a reggelizőhelyiség csupasz falára bökött, ahonnan Jane leszedte a tapétát. - Utálok arra hazajönni, hogy fel van forgatva az egész ház.

- Nem mondd komolyan, hogy neked tetszettek azok a borzalmas rózsák!

- Nem az a lényeg, hogy tetszettek-e vagy sem. Meg kellett volna beszélned velem, mielőtt önkényesen elkezded felújítani a házat.

A gyengéd szerető, akiről Jane a hétvégén ábrándozott, eltűnt, s nyugtalanság fészkelte be magát a helyére. Ő már kezdett úgy gondolni erre a szörnyű helyre, mintha az ő háza is volna, de Cal nyilvánvalóan másképp látta. Nagy levegőt vett és elfojtotta megbántottságát, miközben próbált ésszerű érveket felhozni. - Azt hittem, nem bánod majd.

- Nos, bánom.

-Rendben. Választhatunk új tapétát. Boldogan rád hagyom a döntést.

Gyászos rémület cikázott át a férfi arcán. - Nem fogok tapétákat válogatni, professzor! Soha! De te sem, úgyhogygy felejtsd el! - Felkapta a kulcsát a pultról.

- Így akarod hagyni a falat?

- Mérget vehetsz rá.

Jane azt vitatta magában, elküldje-e Calt a pokolba, vagy ejtse a témát. A sérelmei ellenére az utóbbit választotta. Később még mindig elküldheti a pokolba. – Csináltam házi csirkehúslevest nokedlivel. Itthon leszel vacsorára?

- Nem tudom. Majd meglátom. Ne próbálj meg magadhoz láncolni, professzor. Nem fog sikerülni. - Azzal Cal eltűnt a garázsban.

Jane leült az egyik konyhaszékre, és azzal nyugtatatta magát, hogy ne dramatizálja túl a történeteket. Cal kimerült az időeltolódás miatt, ideges, amiért lebőgött a golftornán a barátai előtt, ezért goromba. Semmi oka azt feltételezni, hogy a férfi visszahúzódásának az elutazása napján kettejük közt történetekhez van köze. A ma reggeli bárdolatlan viselkedése ellenére Cal tisztességes. Nem fogja faképnél hagyni csak azért, mert levetkőzött előtte fényes nappal és megmondta neki, hogy szereti.

Magába diktált egy fél pirítóst, miközben eléje tolult mindaz az ok, amiért vonakodott felfedni magát a férfi előtt. Mi van, ha a félelmei beigazolódtak? Mi van, ha már nem jelent kihívást Cal számára, és a férfi már nem akarja megosztani vele az életét? Két nappal ezelőtt még olyan biztos volt benne, hogy Cal szereti, de ma már nem. Már semmiben nem volt biztos.

Rájött, hogy hiába rágódik, és felállt, de ahelyett, hogy dolgozni ment volna, kóborolni kezdett a házban. A telefon megcsörrent, két rövid pittyenés jelezte, hogy a hívás Cal üzleti vonalára érkezik, amit Jane soha nem vett fel.

Ahogy elhaladt a férfi dolgozószobája előtt, az üzenetrögzítő bekapcsolt, s meghallotta a hangot, amire nagyon jól emlékezett. - Cal, itt Brian. Nézd, azonnal beszélnem kell veled. A nyaralás alatt rájöttem, mit csináljunk. Semmi sem tudja úgy felszabadítani az agysejteket, mint egy fehér homokos tengerpart; csak azt sajnálom, hogy olyan sokáig tartott. Mindegy, tálkoztam valakivel a héten, hogy megtudjam, nyélbe üthető-e a dolog, s úgy tűnik, hogy győztünk. De ha meg akarjuk tenni, akkor most kell cselekedni. - Elhallgatott és flialkította a hangját. - Nyilvánvaló okokból nem akarom használni a faxodat, ezért expressz elküldtem neked egy jelentést szombaton, amiben mindent megmagyarázok. Ma reggel kell megkapnod. Hívj, amint elolvastad. - Kuncogás. - Boldog évfordulót!

Jane nagyon jól emlékezett Cal ügyvédjére, Brian Delgadóra: kapzsi tekintet, gőgös járás, megvető viselkedés. Valami nem hagyta nyugodni az üzenetben, talán az a kárörvendő tónus, amit a férfi hangjában hallott. Micsoda kellemetlen ember!

Megnézte az óráját és látta, hogy kilenc. Már így is túl sok időt elfecsérelt ma reggel a borús gondolatokra, nem fogja még Brian Delgado hívását is felvenni az aggodalomlistájára. Visszament a konyhába, töltött magának egy csésze kávé és felvitte a szobájába, ahol bekapcsolta a számítógépét és bejelentkezett.

Felvillant előtte a dátum és felállt a szőr a hátán. Egy Pillanatra nem értette, miért, de aztán végre felfogta, mit lát. Május 5. Callal ma két hónapja házasodtak össze. Boldog évfordulót.

Az ajkára szorította az ujjait. Véletlen? Eszébe jutott Delgado kárörvendő hangja. Nyilvánvaló okokból nem akarom használni a faxodat... Miféle nyilvánvaló okokból? Hogy hátha ő hamarabb olvasná el ezt a titokzatos jelentést, mint Cal? Felugrott és lesietett a dolgozószobába, ahol az íróasztalhoz ülve újra lejátszotta az üzenetet, és elgondolkodott.

Nem sokkal tíz előtt megérkezett a FedEx futár. Jane aláírta, hogy átvette a borítékot, s Cal dolgozószobájába vitte. Egy pillanatig sem habozott, hanem feltépte.

Több oldalas volt, megtűzdelve jó pár elütéssel, amj arról árulkodott, hogy Delgado saját kezűleg készítette. Nem csoda. Csüggedten olvasta Delgado javaslatának minden átkozott részletét, s próbálta felfogni, hogy mly. közben Cal szeretkezett vele, egész idő alatt bosszút forralt.

Egy óra is eltelt, mire rá tudta venni magát, hogy felmenjen és összecsomagoljon. Felhívta Kevint és megkérte, hogy jöjjön át. Amikor a férfi megpillantotta a bőröndjeit, azonnal tiltakozni kezdett, de Jane nem hallgatta meg. Csak miután megfenyegette, hogy akkor maga hozza le az emeletről a számítógépét, engedelmeskedett Kevin végre és rakta be a holmikat

kocsiba. Aztán Jane elküldte, leült és várta, hogy Cal hazaérjen. A régi Jane elmenekült volna, de az újnak még egyszer utoljára szembe kellett néznie a férfival.

Jane nem ment el! Cal észrevette a szalon tolóajtaján át, amint ott állt a hátsókertben, felfelé nézve a Heartache Mountainre. Izmai, amikről nem is tudta, hogy egészen eddig feszítette, kezdtek ellazulni. Még itt van. Éppen edzett, amikor Kevin berontott a konditerembe a hírrel, hogy a felesége összepakolta a számítógépét és vissza akar menni Chicagóba. Órákba telt Kevinnek, míg Calt megtalálta, s ahogy Cal hazafelé száguldott izzadságtól átitatott pólójában és sötét tréningnadrágjában, attól félt, hogy Jane már elment.

Még mindig nem jött rá, mi indíthatta Jane-t ilyen drasztikus lépésre. Szó mi szó, goromba és nyers volt vele ma reggel. Azóta már megbánta, és úgy döntött, hogy időben hazaér és eszik a házi csirkehúsleveséből nokedlival. Jane nem az a fajta volt, aki elmenekül a harc elől. Azt könnyen el tudta képzelni róla, hogy fejbe vágja egy vasserpenyővel, de azt nem, hogy összecsomagoljon és megfutamodjon.

Most ott állt lent állig begombolkozva, s Calnak az jutott eszébe, hogy csak egyvalakit ismer még, aki ilyen elegánsan öltözködött, az pedig az öccse. Jane az egyik derekú ruháját választotta az utazáshoz, egy vajszínű, hatalmas sötétbarna gombokkal az elején. Olyan bő volt rá, hogy senki sem mondta volna meg, terhes, valahogy mégis sikerült ápoltnak és csinosnak kinéz benne. A ruha bő szoknyája eltakarta lába javarészét, karcsú bokáját és az egyszerű bőrszandálba dugott keskeny lábfejét nem.

Haját teknőcpáncélból készült csat fogta hátra. Cal nézte, ahogy a napfény az arányló fürtökön játszik, s arra gondolt, milyen szép. Klasszikus szépség. Érzelmek kavarogtak benne: gyengédség és vágy, zavarodottság és neheztelés, düh és sóvárgás. Miért kell Jane-nek elmennie és jelenetet rendeznie? Egy rossz természet bőven elég volt egy családban.

De nem az ő rossz természete jelentette az igazi problémát. Néhány óra a hálósobában, s elfeledtetni Jane-nel, milyen seggfej volt ma reggel, olyan csacsiságokról nem is beszélve, hogy visszamenjen Chicagóba. Nem, az igazi probléma mélyebben gyökerezett. Miért kellett Jane-nel azt mondani, hogy szereti? Nem érti, hogy mihelyt kimondta ezt a szót, már soha nem lehet semmi ugyanolyan?

Ha legalább tíz évvel korábban toppant volna az életébe, amikor még nem kellett az öregséggel és az ürességgel megbirkóznia, ami várt rá, ha abbahagyja a játékot. A professzornak könnyű letelepedésre gondolnia. Van rendes munkája, ami egész hátralévő élet^ lefoglalja. De neki nem volt, s most nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy az élete kezdett olyan irányt venni, amire ő még nem állt készen rátérni, olyan irányt, ami Bobby Tom Dentonnak lehet, hogy megfelelt, de neki semmi esetre sem. Mire elérte az üveg tolóajtó kilincset, már csak egy dologban volt biztos. Jane komolyan felhergelte magát, s a legjobb hely arra, hogy kiengesztelje, karó alatt volt. Amíg azonban eljutnak odáig, roppant mód hízelegnie kell.

- Professzor.

Jane megfordult Cal hangjára, és szeme elé árnyékot rtott a kezével. A férfi kócos, izzadt és káprázatos volt, ahogy a teraszon át közeledett. Valami nagy és fájdalmas nőtt Jane torkába, amitől úgy érezte, menten megfullad.

Cal a korlátnak dőlt és rávigyorgott. - Edzettem és nem volt időm letusolni, úgyhogy ha csak nincs kedved egy igazán lucskos szexhez, szaladj fel azonnal és engedd meg nekem a vizet.

Jane a ruhája zsebébe dugta a kezét és lassan fellépdelt a falépcsőn. Hogy viselkedhet így Cal, amikor ilyen megbocsáthatatlan dolgot tett?

- Brian Delgado telefonált ma reggel. - Jane felért a teraszra.

- Aha. Mi lenne, ha csatlakoznál hozzám a tusolóban és megmosnád a hátam?

- Delgado jelentést küldött neked. Elolvastam.

Ez végre felkeltette a férfi figyelmét, noha nem különösebben tűnt rémültnek. - Mióta érdekelnek a szerződéseim?

- A jelentés rólam szól.

Cal arcáról lefagyott a mosoly. - Hol van?

Az íróasztalodon. - Jane egyenesen a szemébe nézett, és megpróbálta lenyelni a fájdalmas gombócot, amitől elcsuklott a hangja. - Azonnal döntened kell felőlem, mert csak két napom van a Preeze igazgatótanácsának üléséig. Szerencsére az ügyvéded már megtette az első lépéseket. Találkozott Jerry Milesszal, s ketten minden mocskos részletet kidolgoztak. Neked már egy csekket kell kiállítanod sok-sok nullával.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz.

- Ne merészelj hazudni nekem! - Jane ökölbe tóttá a kezét. - Te mondtad Delgadónak, hogy tegyen tönkre!

- Most azonnal felhívom és tisztázom az egészet. Félreértésről van szó. - Cal a tolóajtóhoz lépett, de Jane elé állt, mielőtt kinyithatta volna.

- Félreértés? - Jane képtelen volt leplezni keserűségét. - Utasítottad az ügyvédedet, hogy törje derékba a karrieremet, s te ezt félreértésnek nevezed?

- Soha nem mondtam neki ilyet. Adj egy órát, és utána mindent megmagyarázok.

- Magyarázd meg most!

Cal rájöhettett, hogy Jane többet érdeemel, mert visszament a tolóajtótól a korláthoz. - Mondd el, mi áll a jelentésben!

- Delgado megegyezett Jerry Milesszal, a Preeze igazgatójával, hogy nagy összegű adományt adsz a labornak azzal a feltétellel, ha engem kirúgnak. - Jane szaggatott mély levegőt vett. - Jerry tőled akarja hallani, mielőtt kirúg, aztán szerdán, az igazgatótanács ülésén bejelenteni nagylelkű cselekedetedet.

Cal halkán káromkodott az orra alatt. - Várj csak, elkapom a gazembert. Nem ez az első alkalom, hogy Delgado meggondolatlanságra ragadtatja magát.

- Azt akarod mondani, hogy ez az egész az ő ötlete?

- De még mennyire!

Jane-nek elszorult a torka. - Ne csináld ezt, Cal! Ne játssz velem! Felháborodottság lobbant a férfi szemében. - Tudod, hogy soha nem tennék ilyet!

- Szóval nem nyomoztattál utánam? Nem mondtad az ügyvédednek, hogy keresse meg a gyenge pontomat és használja fel ellenem?

Cal az állat dörzsölte, Jane még soha nem látta ilyen zavarban. - Régen volt. Bonyolult.

- Nagyon okos vagyok. Magyarázd el!

A férfi visszakódorgott a tolóajtóhoz, s Jane elszorult szívvel vette észre, hogy Cal nem tud a szemébe nézni. - Biztosan emlékszel rá, kezdetben hogyan álltak a dolgok közöttünk. Soha nem hagytam, hogy kihasználjanak, s meg akartalak büntetni. - Hüvelykujját tréningnadrágja derekába dugta, aztán kihúzta. - Valóban mondtam Brian-nek, hogy ki akarom egyenlíteni a számlát, s nyomozzon utánad, hogy bosszút állhassak rajtad.

- Mi lett a nyomozás eredménye?

- Hogy nincsenek sötét titkaid. - Cal végre ránézett. - Okos vagy és elkötelezett. A munkád jelent mindent.

- Ehhez aligha volt szükség magánnyomozók hadára.

- Akkor még nem tudtam.

- Szóval elhatároztad, hogy megfosztasz a munkámtól - mondta Jane halkán.

- Nem! - Cal megragadta az ajtókilincset. - Az első után lehiggadtam és levettem a kezem az ügyről. Hagytam a fenébe!

- Nem hiszek neked. Nincs az az ügyvéd, aki felhatalmazás nélkül elindítson egy ilyen dolgot.

- Felhatalmaztam. Nem erre, de... - Cal kinyitotta az ajtót és belépett a házba. - Csak nem jutottam el odáig, hogy leállítsam, ez minden!

- Miért? - kérdezte Jane, s követte a férfit.

- Nem beszéltünk róla. - Cal megállt a kandalló mellett. - Egy csomó más dologgal kellett foglalkoznunk. Az egyik záradékkal gond akadt. Minden összekuszálódcs és időbe telt tisztázni. Aztán Brian nyaralni ment, és elblicceltem néhány hívását.

- Miért?

- Nem volt kedvem szerződésekkel foglalkozni.

- Én nem szerződés voltam.

- Igaz. Csak nem gondoltam, hogy ami köztünk történik, az rohadtul rátartozna! - Cal fásultnak tűnt. - Meg sem fordult a fejemben, hogy az engedélyem nélkül lépéseket tesz ellened.

- De hisz már megadtad neki.

- Igen, de... - A férfi különös, sebezhető mozdulatt széttárta a kezét. - Sajnálom, Jane. Egy pillanatig sem gondoltam, hogy bármit is tesz, mielőtt velem beszélne.

Jane megnyugodhatott volna. Végül is Cal aktívan nem áskálódott ellene az elmúlt hónapban, mégis szörnyen érezte magát. - Ez nem történt volna meg, ha felveszed a telefont és megmondod neki, hogy hívja vissza a kopóit. Miért nem tetted meg, Cal? Attól féltél, hogy nem leszel olyan macsó, ha visszatáncolsz?

- Csak nem tartottam fontosnak, ez minden. A dolgok rendeződtek köztünk, s a bosszú volt az utolsó, ami a fejemben járt.

- Kár, hogy nem közölted ezt a vérszívóddal is.

Cal beletúrt amúgy is borzas hajába.

- Nézd, nem történt baj. Nem áll szándékomban egy petákot sem adni a Preeze-nek, s ha valaki megpróbál kirúgni; olyan gyorsan varrok a nyakukba egy disz-kriminacios pert, hogy azt sem tudják, mi szakadt rájuk.

- Ez az én dolgom, Cal, nem a tiéd.

- Csak adj pár órát! Mindent elrendezek, megígérem.

- S aztán? - kérdezte Jane halkán.

- Aztán soha többet nem kell aggódnod emiatt.

- Nem erre gondoltam. Miután mindent elrendeztél, mi lesz velünk?

- Semmi. Minden marad úgy, ahogy volt. - Cal elindult a dolgozószobája felé. - Telefonálok, aztán kipakolom a kocsidat és elmegyünk valahova enni. Hogyan fordulhatott meg egyáltalán a fejedben, hogy elmenekülsz?

Jane követte a férfit a dolgozószobába, s megállt az ajtóban. Megdörzsölte a karját, de a hideg, amit érzett, nem kívülről, hanem a bensejéből jött. - Nem hiszem, hogy képesek lennénk visszatérni a régi kerékvágásba.

- Dehogynem. - Cal az íróasztalához ment. - Esküszöm az élő Istenre, hogy kirúgom Delgadót.

-Ne hibáztasd azért, amit te indítottál el - mondta Jane gyengéden.

A férfi merev testtel visszafordult felé. - Ne merd ezt mondani! Te indítottad el ezt az egészet, ezt ne felejtsd el!

- Hogyan is tehetném, amikor minden alkalmat megragadsz, hogy a fejemhez vágd?

Cal metsző pillantást vetett rá, ám Jane állta a tekintetét. Aztán lesütötte a szemét. Ez a bűnbakot kereső játék nem vezetett sehova.

Zsebre dugta a kezét és emlékeztette magát, hogy a legnagyobb félelme alaptalannak bizonyult. Cal nem forralt bosszút ellene, miközben szeretkezett vele. De a borzalmas görcs a gyomrában nem enyhült. Ami történt, felszínre hozta azokat a problémákat, amik köztük bujkáltak, amiket Jane elhessegetett vagy elkendőzött, mintha nem is léteztek volna.

Eszébe jutott, mennyire reménykedett még alig pár nappal ezelőtt abban, hogy a férfi szereti. Eszébe jutottak azok a légvárak, amiket gondolatban felépített. Ironikus, hogy valaki, aki tudományos képzést kapott, ilyen gyorsan meg tudott feledkezni a logikáról az ábrándozás kedvéért.

Kivette a kezét a zsebéből és összekulcsolta maga előtt. - Tudnom kell, Cal, merre tartunk és mik az érzéseid irántam.

- Mire gondolsz?

A szorongás a férfi hangjában arról árulkodott, hogy pontosan tudja, miként érti Jane. - Mit érzel irántam?

- Tudod, mit érzek.

- Tulajdonképpen nem.

- Akkor nem figyelsz.

Cal még jobban megnehezítette ezt az egészet amilyen eddig is volt, de Jane nem hátrált meg. Az dozás ideje lejárt. Tudnia kellett pontosan, hányadán áll. Az egyetlen konkrét megjegyzés, amit emlékeim szerint tettél, az az, hogy kedvelsz.

- Persze hogy kedvellek. Te is tudod.

Jane egyenesen a férfi szemébe nézett és kényeztette magát, hogy kimondja a szavakat, amik fenn akartak akadni a torkán. - Én azt mondtam neked, szeretlek.

Cal lesütötte a szemét, és Jane rájött, hogy a férfi képtelen állni a pillantását. - Azt hiszem... azt hiszem, ez nagyon hízelgő.

Jane a tenyerébe mélyesztette a körmét. - Szerintem nem. Szerintem halálra rémültél az őszinteségemtől. S érintem nem szeretsz viszont.

- Mégis, mi a francot jelentsen ez az egész? - Cal az íróasztalhoz viharzott. - Jobban kijövünk egymással, mint azt bármelyikünk is hitte volna, és gyerekünk lesz. Miért kell cimbét ragasztani az érzéseinkre? Törődöm veled, és tőlem ez nagyon sokat jelent. - Lerogyott a székre, mintha részéről a beszélgetés véget ért volna.

Jane nem hagyta annyiban. Talán az elmúlt pár hónapban egy kicsit bölcsebb lett, vagy csak egyszerű makacsságból, de ideje volt, hogy Cal a szexen és a nevetésen kívül mással is hozzájáruljon ehhez a kapcsolathoz. - Azt hiszem, a törődés a jövőben már nem elég nekem.

A férfi türelmetlenül legyintett felé. - A jövő majd alakul magától. Egyelőre egyikünk sem akarja lekötni magát.

- Amikor legutoljára beszéltünk erről, arról volt szó, hogy mihelyt a baba megszületik elválunk. Még mindig ezt akarod?

- Az még nagyon messze van. Honnan tudjam, mi fog még történni addig?

- De ez a terved?

- Ez volt az eredeti terv.

- Most pedig?

- Nem tudom. Honnan tudhatná bármelyikünk is? Élünk a mának.

- Én nem akarom többé napokban mérni az időt.

- Nos, egyelőre nincs más választásunk.

Cal nem akarta elkötelezni magát, Jane pedig többé nem volt hajlandó beérni kevesebbel. Könnyek szöktek szemébe, de nem engedte kicsordulni őket. El kell menekülnie innen, amíg még megőrizheti és nyíltan vállalhatja a méltóságát.

- Azt hiszem, én ezt nem tudom tovább csinálni, Cal. Nem akartam beléd szeretni, tudom, hogy nem te kértél rá, de megtörtént. Úgy látszik, az a sorsom, hogy mindig csak keresztbe tegyek neked. - Jane megnyalta kiszáradt száját. - Visszamegyek Chicagóba.

A férfi felpattant az íróasztala mellől. - Egy fenét!

- Kapcsolatba lépek veled, amint a baba megszületett, de értékelném, ha addig az ügyvédenemen keresztül érintkeznénk, ígérem, hogy nem foglak akadályozni a láthatásban.

- Elmenekülsz. - Cal ellenségesen nézett le rá, támadásra készen. - Nincs annyi vér a pucádban, hogy maradj és elrendezd ezt a dolgot, hát elmenekülsz.

Jane-nek küzdenie kellett, hogy nyugodt maradjon. - Elrendezni? Mit? Te még mindig el akarsz válni.

- Nem sürgős.

- De azt tervezed.

- S akkor mi van? Barátok vagyunk, miért rontanánk el? Jane mellkasába fájdalom nyílaik, amikor a férfi meg erősítette, amit már eddig is tudott. Cal nem tekinti tartósnak a házasságukat. Egyszerűen csak várakozó állásponton van. Jane megfordult és kísértelt az előcsarnokba.

A férfi egy pillanat alatt mellette termelt. Egy ér lüktetett a halántékánál, arckifejezése elszánt volt. Jane nem lepődött meg. Egy olyan férfi, mint Cal, nem fogadta jól az ultimátumokat.

- Ha azt hiszed, hogy utánad megyek, nagyon tévedsz! Amint kivetted a lábadat az ajtón, a házasságunknak vége. Kitagadlak az életemből, érted?

Jane mereven bólintott és a könnyeit nyeldeste.

- Nem viccelek, Jane!

Jane szó nélkül sarkon fordult és elhagyta a házat.

Cal nem tudta nézni, ahogy elhajt. Berúgta az ajtót, a konyhába vonult és elővett a kamrából egy üveg wishkyt. Egy pillanatig nem tudta eldönteni, hogy megigya vagy a falhoz vágja-e. Legyen átkozott, ha hagyja, hogy Jane olyasmibe kényszerítse, amire még nincs felkészülve.

Letekerte a kupakot és a szájához emelte az üveget. Égette lefelé a nyelőcsövét. Ha Jane ezt akarja, ám legyen. Végighúzta kezefejét az ajkán. Itt az ideje, hogy megint a megszokott életét élje.

De ahelyett, hogy jobban érezte volna magát, legszívesebben hátravetette volna a fejét és üvöltött volna. Ivott még egy kortyot, miközben a sérelmein rágódott.

Többet ajánlott Jane-nek, mint valaha is bármelyik nőnek - a nyomorult barátságát! -, s mit tett Jane? Eldobta, csak mert ő nem érezte úgy, hogy fél térdre kellene ereszkednie és önként hajtania a fejét egy életre az istenverte tapéták kiválasztásának igájába!

Ujjai az üvegre fonódtak. Nem fog behódolni. Egy csomó nő van, aki fiatalabb és csinosabb, aki nem érzi szükségét, hogy minden kis apróságon vérre menjen aki azt teszi, amit mond neki, és utána békén hagyja. Ez az, amit akar. Egy fiatal és gyönyörű nőt, aki békén hagyja.

Ismét meghúzta az üveget, aztán a dolgozószobába ment és nekilátott, hogy leigya magát a sárga földig.

Jane tudta, képtelen úgy elmenni, hogy el ne búcsúzzon Annie-től. Pillanatnyilag nem adhatta át magát a bánatnak, ezért nagyokat pislogva, reszketve, levegő után kapkodva tartott Heartache Mountainba. Lynn kocsiját nem látta, s hálás volt, hogy ellenséges szemtanú nélkül vehet búcsút Annie-től.

A ház teljesen másképp nézett ki, mint amikor először látta. Cal fehérre festette. Megjavította a hajlott spalettákat és a törött lépcsőt. Miközben belépett és Annie nevét kiáltotta, elhessegette annak az emlékét, mennyit nevettek a közös munka alatt.

Amikor a konyhába ért, megpillantotta Annie-t a szűnyoghálós ajtón át. Kint ült a napon, s zöldbabot pucolt egy agyagedénybe az ölében. Nézte Annie bütykös ujjai-nak ritmikus mozgását, s szeretne volna elvenni tőle a tálat. A zöldbabpucolás egyike volt azon dolgoknak, amire nem hatott a technika. Ma is pontosan úgy csinálták, mint évszázadokkal ezelőtt. Hirtelen mintha a zöldbabpucolás jelentette volna a tartósságot az életben, a köteleket minden asszony között, aki előtte létezett a történelemben és túlélte, ha összetört a szíve egy férfi miatt, a nem szeretette viszont.

Az ajkába harapott és kilépett. Annie odafordult felé. - Éppen ideje, hogy beugrottál.

Jane leült a kerti csőszékre Annie mellé, és az nézte az ölében az újságpapíron, amelyen a letört részeke gyűjtötte. Ebben a pillanatban a zöldbabpucolás esésnek és elengedhetetlenül szükségesnek tűnt a lelki békéjéhez. - Csinálhatom?

- Nem szeretem a pazarlást.

- Rendben. - Jane remegő kézzel vette el a tálat. A lehető legnagyobb koncentráció mellett kivett egy babot és óvatosan lecsippentette a két végét. A végeket beleejtette az ölébe, a babot pedig falatnyi darabokra törte.

- Bolti zöldbab. Az én kertemből való sokkal finomabb lesz.

Bárcsak itt maradhatnék, amíg beérik - gondolta Jane.

- Teremni fog, mielőtt Calnak el kell mennie az edzőtáborba, s visszatértek Chicagóba.

Jane nem szólt semmit. Inkább fogott egy másik babot, hüvelykujja körmét belemélyesztette a végébe és letörte. A következő pár percben csak a baboknak szentelte magát, míg Annie egy barázdabillegetőt figyelt, amint ágról ágra ugrál a magnóliafán. De ahelyett, hogy békét hoztak volna, Annie hallgatása, a nap melege a bőrén, s ennek a női munkának a megnyugtató monotonitása megtörték és lassan szétforgácsolták az önuralmát.

Egy könnycsepp csordult ki a szeméből, pergett végig az arcán. Aztán egy újabb és még egy. Reszkető csuklás csúszott ki a száján. Tovább folytatta a bab pucolását, és feladta a harcot a bánattal.

Annie nézte, ahogy a barázdabillegető elrepül, s most űy mókust kezdett követni ugyanazon a fán. Annie halkán dudorászni kezdett az orra alatt. Jane végzett az utolsó babbal is, s eszeveszetten kotorászott a tálban, hátha talál még egyet, amit nem vett észre.

Annie belenyúlt régi köténye zsebébe, kivett egy rózsaszín zsebkendőt és odaadta neki. Jane kifújta az orrát és megeredt a nyelve. - N-nagyon fog h-hiányozni, Annie, de nem maradhatok tovább. El kell mennem. N-nem szeret.

Annie rosszállóan összeszorította a száját. - Calvin nem tudja, mit érez.

- Elég öreg már ahhoz, hogy rájöjjön. - Jane mérgesen fújta az orrát.

- Még nem ismertem férfit, aki ennyire gyűlölte volna, hogy megöregszik. Általában a nők hadakoznak az évekkel.

- Nem tudtam elmenni búcsú nélkül. - Jane menekülni akart, s majdnem elejtette a babot, mikor felállt.

- Tedd le, mielőtt az egészeted kiborítod a földre.

Jane engedelmeskedett. Annie feltápaszkodott a székből. - Te jó ember vagy, Janie Bonner. Cal hamarosan észhez tér.

- Nem hiszem.

- Egy feleségnek néha türelmesnek kell lennie.

- Azt hiszem, beletört a bicskám. - Újabb könnycseppek gördültek le Jane arcán. - Különben sem vagyok igazi feleség.

- Ez egyszerűen badarság.

Jane-nek nem maradt érve, ezért a karjába vonta a kicsiny, törékeny asszonyt. - Mindent köszönök, Annie, de mennem kell. - Gyengéden megölelte, elhúzódott és ház felé fordult. Ekkor látta meg Lynn Bonnert, amint a hátsó lépcsőn áll.

Elhagyja a fiamat?

Lynn mérgesen és zavartan nézett Jane-re. Lesietett a füre, s Jane-nek elszorult a szíve. Miért maradt ilyen sokáig? Miért nem búcsúzott el mielőbb Annie-től és ment el? Gyorsan elfordult és megtörölte könnyes arcát. Annie közéjük állt. - Megpucoltuk a babot vacsorára, Amber Lynn, s akár tetszik, akár nem, kövér szalonnával fogom csinálni.

Lynn rá se hederített, hanem elindult Jane felé. - Mondja meg, miért hagyja el Calt.

Jane megfordult, s közben igyekezett felvenni annak a rideg teremtésnek az álarcát, akit Lynn ismert. - Legyen hálás - sikerült kinyögnie. - Szörnyű feleség voltam.

Félő volt azonban, hogy ez a hazugság újabb könnyáradatot indít el. Soha az életben nem lesz Gálnak ilyen Jó felesége, mint ő volt, a fenébe is! A legjobb feleség volt, amire tőle telt. Elfordult.

- Valóban? - Lynnt mélyen felkavarta a dolog.

Jane el akart menekülni, mielőtt teljesen összeomlik. - El kell érnem a gépem. Az lesz a legjobb, ha beszél Callal. Ő jobban el tudja magyarázni.

Elindult a ház mellett, de alig tett két lépést, amikor Lynn döbbs kiáltása megállította.

- Istenem, maga terhes!

Jane megpördült és látta, hogy Lynn a hasára mered. Önkéntelenül lenézett, s csak ekkor vette észre, hogy akaratlanul is rátette óvó kezét. A mozdulattól a ruhája testére simult és kirajzolta finoman gömbölyödő hasát. Elkapta a kezét, de már túl késő volt.

Lynn elképedt. - Calé?

- Amber Lynn Glide! - csattant fel Annie. - Hová lett belőled a jómodor?

Lynn inkább megrendültnek, semmint vádaskodónak tűnt.

- De honnan kellene tudnom, hogy az övé-e vagy sem, amikor semmit nem értek ebből a házasságból? Nem tudom, mit látnak a másokban, hogyan találtak egymásra. Azt sem tudom, Jane miért sírt. - Elakadt a hangja. - Valami nagyon nem stimmel.

Jane csúnyán kirojtosodott érzelmeinek utolsó szálai is elpattantak, s mikor meglátta Lynn arcán a szenvedés ráncait, tudta, hogy el kell mondania az igazat. Cal azzal a szándékával, hogy megvédje a szüleit, jót akart, de csak gyötrődést okozott. Ha valamit megtanult ez alatt a négy hónap alatt, az az, hogy a félrevezetés fájdalmat szül.

- Cal gyermeke - mondta halkan. - Sajnálom, hogy így kellett megtudnia.

Lynn szemmel láthatóan kínban volt. - De soha... Cal egy szóval sem mondta. Miért nem árulta el?

- Mert engem akart védeni.

- Mitől?

- Magától és dr. Bonnertől. Cal nem akarta, megtudják, mit tettem vele.

- Mondja el! - Lynn arca olyan vad lett, mint az anyatigris, akinek a kölykét veszély fenyegette, még ha az ő kölyke volt is a dzsungel királya. - Mondjon el mindent!

Annie felemelte az agyagedényt. - Bemegyek és meg-inálom a babomat, ahogy én szeretem. Janie Bonner, maradj itt, amíg nem tisztáztatok mindent Amber Lynn-nel, megértetted? - Azzal elcsoszogott a hátsó terasz felé.

Jane lába felmondta a szolgálatot, s belerogyott a kerti székbe. Lynn leült a másikba vele szemben. Álla megfeszült, testtartása kérdőre vonó volt. Jane-nek eszébe jutott a hiányos műveltségű fiatal lány, aki hajnal kettőkor süteményeket sütött, hogy eltartsa a férjét és a gyermekét. A drága sárga vászonruha és a vastag borostyán ékszer nem leplezte aényt, hogy ez a nő tudta, hogyan harcoljon önmagáért.

Jane összekulcsolta a kezét az ölében. - Cal meg akarta kímélni magát és az apját a fájdalomtól. Annyi minden kellett keresztülmenniük az elmúlt évben. Úgy gondolta... -

Lesütötte a szemét. - A meztelen igazság az, hogy kétségbeesetten vágytam egy gyerekre, és csöbe húztam, hogy teherbe ejtsen.

- Mit csinált?

Jane kényszerítette magát, hogy felemelje az állát. – Helytelenül cselekedtem. Esztelenül. Nem akartam, hogy valaha is megtudja.

- De megtudta.

Jane bólintott.

Lynn ajka elkeskenyedett és megfeszült. - Kinek az ötlete volt, hogy házasodjanak össze?

Az övé. Megfenyegetett, hogy a bíróságra citál és beperel, ha nem azt teszem, amit ő akar. Most, hogy már jobban ismerem, kétlem, hogy beváltotta volna a fenyegetését, de akkor hittem neki.

Nagy levegőt vett és elmesélte, hogy egy reggel ajtót nyitott Jodie Pulanskinak és mit tervelt ki a fiúk Cal születésnapjára. Elmagyarázta a gyermek iránti sóvárgását és aggodalmát a megfelelő apa kiválasztása miatt. Nem szépítette a dolgot, nem mentegette a viselkedés semmilyen módon.

Amikor arról beszélt, hogyan pillantotta meg Calt a televízióban és miképp döntött azt követően arról, hogy kihasználja, Lynn az ajkára szorította az ujjait, s miközben rémülten levegő után kapkodott, a hisztérikussal határos furcsa nevetés tört fel belőle. - Azt akarja mondani, hogy azért választotta Calt, mert butának hitte?

Jane arra gondolt, hogy elmagyarázza Lynn-nek, milyen káprázatosnak és nehézfejűnek tűnt Calt, mennyi suk-sükkal beszélt, de lemondott róla. Vannak dolgok, amiket egy kényeztető anya soha nem értett volna meg. - Nyilvánvalóan rosszul ítélt meg, bár erre csak pár héttel azután jöttem rá, hogy összeházasodtunk.

- Mindenki tudja, hogy Calnak vág az esze, mint a borotva. Hogy hihetett mást?

- Azt hiszem, némelyikünk nem olyan okos, mint amilyennek képzei magát.

Jane folytatta a történetet, házasságuknak a sajtóba való hírül adásával és a döntéssel zárva, hogy elkíséri Calt Salvationbe.

Lynn arcán düh jelent meg, de Jane legnagyobb csodálkozására, nem rá irányult. - Calnak kezdettől fogva meg kellett volna mondania az igazat.

- Nem akarta, hogy a családban bárki is megtudja. Azt mondta, hogy egyikőjük sem tud jól hazudni, s ha elmondta volna maguknak, kitudódik minden.

- Még Ethant sem avatta a bizalmába?

Jane a fejét rázta. - Ethan a múlt pénteken meglátott...- Nos, megtudta, hogy terhes vagyok, de Cal titoktartást fogadtatott vele, amíg nem beszélt magukkal.

Lynn összehúzta a szemét. - Kell lennie még valaminek. Ez nem ad magyarázatot arra, miért volt velünk olyan ellenséges.

Jane vasmarokként szorongatta kezét az ölében és ismét kényszerítenie kellett magát, hogy Lynn szemébe nézzen. - Mint már említettem, beleegyeztem a válásba, mihelyt a baba megszületik. Maguk most veszítették el a menyüket, akit szerettek, kegyetlenség lett volna hagyni, hogy egy másikat is a szívükbe zárjanak. Nem mintha feltétlenül így kellett volna történnie - tette hozzá gyorsan. - Tudom, hogy nem ilyen feleséget képzeltek Calnak. De akkor sem lett volna helyes befurakodni a családjukba, miközben azt terveztem, hogy nem maradok sokáig.

- Ezért úgy döntött, hogy olyan kiállhatatlanul viselkedik, amennyire csak tud.

- Ez tűnt a legkegyesebb megoldásnak.

- Értem. - Lynn arckifejezése fegyelmezetté vált, s Jane rájött, hogy ismét azzal a higgadt asszonnyal néz szembe, akivel először találkozott. Lynn rezenéstelenül nézett rá kék szemével. - Mit érzett Cal iránt?

Jane habozott, aztán megkerülte a választ. – Büntudatot. Szörnyen viselkedtem vele.

- Az a szóbeszéd járja, hogy rászedtem Jimet, hogy teherbe ejtsen, de ez nem igaz.

- Maga tizenöt éves volt, Lynn. Én harmincnégy. Pontosan tudtam, mit csinálok.
- Most pedig azzal akarja jóvátenni, hogy elhagyja.

Azok után, amit napvilágra hozott, arra számított hogy az anyósa örülni fog, ha megszabadulhat tőle. - Még nem... Cal még nem készült fel egy hosszú házasságra, teljesen mindegy, elhagyom-e vagy sem. Valami közbejött és vissza kell mennem dolgozni, így lesz a legjobb.

- Ha így a legjobb, miért sírta ki a szemét?

Jane érezte, hogy orrlukái megremegnek, s tudta, hogy megint közel áll ahhoz, hogy elveszítse az önuralmát. - Ne firtassa, Lynn. Kérem.

- Ugye beleszeretett?

Jane talpra ugrott. - Mennem kell. Megígérem, hogy annyit találkozhatnak a gyerekek, amennyit csak akarnak. Soha nem akarnám elszakítani az unokájukat maguktól.

- Komolyan mondja?

- Persze.

- Nem fogja eltiltani tőlünk a gyereket?

- Nem.

- Rendben, akkor a szaván fogom. - Lynn is felállt. -Most azonnal.

- Nem értem.

- Ne szakítsa el tőlem az unokámat. - Lynn kissé magas hangja meghazudtolta makacsul összeszorító száját. - Azt akarom, hogy itt maradjon Salvationben.

- Nem lehet.

- Máris megszegi a szavát?

Jane kezdett begurulni. - A baba még meg sem született. Mit akar tőlem?

- Megismerni. Fogalmam sincs, kicsoda maga. Rejtőzködik az első naptól fogva.

- Már tudja, hogy a legalattomosabb, legbecstelenebb módon rászedtem a fiát. Ennyi nem elég?

- Annak kellene lenni, de mégsem az. Nem tudom, mit érez Cal maga iránt, csak azt, hogy még soha nem láttam ilyen boldognak, mint az utóbbi időben. Azt a kérdést is fel kell tennem magamnak, miért van Annie annyira elragadtatva magától. Az anyám nehéz eset, de nem ostoba. Mit lát magában, amit én nem?

Jane megdörzsölte a karját. - Lehetetlen, amit kér. Nem megyek vissza Calhoz.

- Akkor maradjon itt Annie-vel és velem.

- Itt?

- Nem felel meg magának ez a ház?

- Nem erről van szó. - Jane a munkájával akart takarózni, de nem volt hozzá ereje. Túl sok volt mára a drámából, és kimerült. A gondolat, hogy Asheville-be autózzon és gépre szálljon, nyomasztó volt.

Újabb barázdabillegető szállt le a magnóliafára, s rádöbbsent, hogy igazából itt akar maradni Heartache Mountainen. Csak még egy kicsit. Lynn a gyermeke nagynyja lesz, s már tudja az igazat. Olyan szörnyű lenne itt maradni addig, amíg bebizonyítja, hogy nem olyan rossz ember, csak gyenge?

Remegett a lába. Ölni tudott volna egy csésze teáért és süteményért. A barázdabillegetőkben akart gyönyörködni a magnóliafán, és hagyni, hogy Annie parancsolgasson neki. Kiülni a napra és babot pucolni.

Lynn tekintetében egyszerre tükröződött méltóság és néma esdeklés, Jane pedig azon kapta magát, hogy reagál rá. - Rendben, maradok. De csak pár napot, és meg kell ígérnie, hogy nem engedi ide Calt. Nem akarom látni. Nem bírom.

- Ez őszinte volt.

- Ígérje meg, Lynn.

- Megígérem.

Lynn segített neki kipakolni a csomagjait, s megmutatta neki a kis vendégszobát a ház végében, ahol egy keskeny vaságy és egy régi fekete Singer varrógép állt. A falakat kék búzavirágokkal díszített, kifakult sárga tapéta borította. Lynn magára hagyta, hogy kicsomagoljon, de Jane olyan elcsigázott volt, hogy ruhástól elaludt, s csak akkor ébredt fel, amikor Lynn vacsorázni hívta.

Meglepően békés hangulatban ettek, eltekintve Annie panaszkodásától, hogy Lynn nem tett vajat a krumplipürébe. Éppen amikor leszedték az asztalt, megcsörrent a konyhai telefon a falon. Lynn felvette, s Jane-nek nem tartott sokáig rájönnie, ki a hívó.

- Hogy ment a golfozás? - Lynn a telefonzsinórt tekergette az ujja körül. - Kár. - Jane-re pillantott és össze-ráncolta a homlokát. - Igen, jól hallottad. Itt van. Igenbeszélni vele?

Jane a fejét rázta és könnyögőn nézett Lynnre. Annie felállt az asztaltól, ahonnan a rendrakást felügyelte, s rosszállóan zsörtölődve kiment a nappaliba.

- Nem hiszem, hogy Jane beszélni akarna vele most... Nem, nem tudom a telefonhoz hívni... Sajnálom, Cal, de tényleg nem tudom, mik a tervei azonkívül, hogy téged nem akar látni. - Lynn morcos képet vágott. - Vigyázz, hogy beszélsz velem, fiatalember, és majd te átadod a saját üzeneteidet!

Hosszú szünet következett, de bármit is mondott Cal, nem elégítette ki Lynnt, mert az arca egyre indulatosabb kifejezést öltött. - Ez mind szép és jó, de nekünk kettőnknek rengeteg megbeszélhivalónk van, köztük az, hogy a feleséged négy hónapos terhes, amit elfelejtettél megemlíteni!

Múlt az idő. Lynn haragos tekintete fokozatosan megenyhült, s helyét zavarodottság váltotta fel. - Értem... szóval ez a helyzet?

Jane kezdte úgy érezni magát, mintha hallgatózna, így csatlakozott Annie-hez a nappaliban, ahol az öregasz-szony a kanapén szunyókált, miközben a tévében az egyik esti hírmagazin ment. Éppen leült a hintaszékbe, mikor Lynn megjelent a konyhából.

Megállt az ajtóban és karba tette a kezét. - Cal másképp adta elő a történeteket, mint maga, Jane.

- Ó?

- Egy szóval sem említette, hogy rászedte volna.

- Mit mondott?

- Hogy rövid viszonyuk volt és teherbe esett.

Jane elmosolyodott, aznap először érezte magát jobban egy kicsit. - Szép tőle. - Lynnre pillantott. - Ugye tudja, hogy hazudott?

Lynn diplomatikusan vállat vont. - Azt hiszem, egyelőre tartózkodom attól, hogy bárki felett is pálcát törjek.

Annie felemelte a fejét a kanapén és összehúzta a szemöldökét. - Ha nincs fontosabb mondanivalótok, mint Mr. Stone Phillipsnek, azt ajánlom, mindketten maradjatok csendben.

Csendben maradtak.

Aznap este később, miután Jane lefeküdt, Lynn a kanapén üldögélve próbálta rendezni a gondolatait, míg az anyja a VH-l-et nézte lehalkítva, kétségtelenül abban reménykedve, hátha bejátszák Harry Connick Jr. egya videoklippjét. Nagyon hiányzott neki Jim: a zajok, amikor végigdübörgött a házon, hangjának megnyugtató zsongása az éjszaka közepén, ahogy egy kétségbeesett szülőt csillapított telefonon.

Hiányzott nagydarab testének melegsége, ahogy éjszakánként hozzásimult, még az is, hogy mindig kihajtva tette le az újságot. Hiányzott a saját háza, hogy a saját konyháját vezesse, ugyanakkor különös békesség szállta meg, amit már évek óta nem érzett.

Jimnek igaza volt. Elvesztette a lányt, akit hosszú évekkel ezelőtt feleségül vett, de Lynn bölcsőbb volt annál, hogy azt higgye, ezt a lányt akarja visszakapni. Jim saját magát akarta visszakapni, a középiskolás éveit, amikor még előtte állt az egész élet.

Ami Lynnt illette, tudta, túl sokat változott ahhoz, hogy valaha is újra az a boldog, tüzes lány legyen. De az a kimért és fegyelmezett Mrs. Bonner sem volt, akit az anyósa arra nevelt, hogy elnyomja közönséges, szertelen érzelmeit.

De akkor ki volt? Egy asszony, aki szerette a családját ez biztos. Örömét lelte a művészetekben, s úgy kellett neki ezek a környező hegyek, mint a levegő, amit be lélegzett. S egy asszony, aki nem érte be a másodhegedűs szereppel attól a férfitől, akit tizenöt éves kora óta szeretett.

De Jim makacs volt és büszke. Azzal, hogy Lynn nem kapitulált, amikor a férfi megemlítette a válást, piros zászlót lengetett meg előtte. Jim soha nem ragadtatta magát üres fenyegetőzésekre, s Lynn tudta, ha ő nem megy vissza a házba és nem kezdi újra a házasságukat, Jim elválík. Ilyen volt, csökönyös a végtelenségig, mint a fia. Inkább eltörték mindketten, mint hogy meghajlottak volna.

Az ő problémája Jimmel több mint három évtizedes volt, de mi a helyzet Callal? Lynn tudott olvasni a sorok között, s abból, amit Jane elmondott neki, leszűrte, hogy Cal képtelen megadni Jane-nek azt a hosszú távú elkötelezettséget, amit ő kért.

Mi van a fiával, hogy ilyen hevesen küzd a házasság és az elkötelezettség ellen? Szeretetlenben nevelkedett. Miért vonakodik attól, hogy saját családot alapítson?

Már egészen fiatal korában is a versengés jelentett számára mindent. Eszébe jutott, ahogy ugróiskolázni tanította, mikor még olyan kicsi volt, hogy járni is alig tudott, nemhogy egy lábon ugrálni. Maga is szinte gyerek volt még, s Cal egyszerre volt a játszópajtása és a fia. Krétával meghúzta a vonalakat az öreg járdán a lakás mellett, ahol éltek, és soha nem fogja elfelejteni, ahogy Cal alsó ajkát a foga közé harapva minden kisgyermeki figyeimével arra koncentrált, hogy legyőzze őt. Lynn gyanította, hogy Cal az állandó kötöttségben, amit egy eleség és egy család jelentett, is csak annak bizonyítékát látta, hogy élete legfontosabb szakasza a végéhez ért, s nincs mit kezdenie magával.

Biztosan rögtön a telefonbeszélgetésük után felhívta apját, és megmondta neki, hogy gyermeke lesz. Lynn elég régóta volt már Jim felesége ahhoz, hogy tudja, a férfi oda lesz az örömtől, hogy egy új élettel gyarapszik a család, s hozzá hasonlóan aggódik majd Cal boldogságáért. Vele ellentétben azonban egyáltalán nem fogják érdekelni a vendégszobában alvó lány érzései.

Lynn az anyjára pillantott. - Calnak nem lehet közömbös Jane, ha hazudott nekem miatta.

- Calvin szereti, csak még nem tudja.

- Te sem tudhatod biztosan. - Bár Lynn volt az, aki az anyja véleményét kérte, Annie tudálékossága most mégis bosszantotta. Vagy egyszerűen csak nem tudta feldolgozni a fájdalmat, hogy Annie jobban ismeri Jane-t, mint ő.

- Azt hiszel, amit akarsz - fanyalgott Annie. - Én tudom, amit tudok.

- Például?

- Például Jane nem tűri el Cal oktalanságait. Calnak pedig ez tetszik. Jane harcos, s nem fél Cal kedvében járni. Janie Bonner úgy jó, ahogy van.

- Ha olyan harcos, miért hagyja el Calt?

- Mert felülkerekedtek rajta az érzései. Nagyon szereti a fiadat. Látnod kellene, hogy néznek egymásra, amikor azt hiszik, senki sem látja őket. Majd kigúvad a szemük.

Lynn-nek eszébe jutott Cal boldogsága és Jane könnyei, s úgy vélte, az anyjának minden bizonnyal igaza van.

Annie pajkos pillantással nézett rá. - Okos kis manó lesz a gyerekük.

- Elkerülhetetlennek látszik.

- Ha engem kérdezel, egy ilyen különleges gyereknek nem jó egyedül felnőni. Nézd meg, milyen traumát okozott Janie Bonnernek az egykeség.

- Van benne valami.

- Azt mondta, csodabogárnak érezte magát kiskorában.

- Megértem.
- Egy ilyen gyereknek testvérekre van szüksége.
- De ehhez a szülőknek egy fedél alatt kellene élniük.
- Ebben nagyon igazad van. - Annie hátradőlt a hintaszékben és felsóhajtott. - Úgy tűnik, nincs más választásunk, Amber Lynn. Kénytelenek vagyunk fogni magunknak még egy Bonnert.

Lynn mosolyogva lépett ki a tornácra, miután az anyja lefeküdt. Annie szerette azt hinni, hogy ők ketten céltudatosan szedték rá Jimet. Nem így volt, de Lynn már feladta, hogy ellenkezzen az anyjával. Annie azt hitt, amit hinni akart.

Majdnem éjfél volt már, s elég hűvös ahhoz, hogy összehúzza Cal régi pulóverén a cipzárt, amiben még a Michigan Egyetemen futballozott. Felnézett a csillagokra és arra gondolt, mennyivel jobban láthatók innen Heartache Mountainról, mint az ő városi házukból.

Közeledő autó zaja riasztotta fel ábrándozásából. A családban minden férfi éjjeli bagoly volt, úgyhogy csak Cal vagy Ethan lehetett az. Remélte, hogy az idősebbik fia jön a feleségeért. Aztán eszébe jutott a Jane-nek tett ígérete, hogy távol tartja a férfit, és összeráncolta a homlokát.

Mint kiderült, az ösvény végén megjelenő autó se nem Calé, se nem Ethané volt, hanem a férjéé. Nem akart hinni szemének. Amióta aznap éjjel elhagyta, Jim egyszer sem jött el meglátogatni.

Eszébe jutott pénteki keserű elválásuk, s azon tűnődött, Jim vajon azért jött-e, hogy meglengesse az orra előtt a válóperes ügyvédje névjegykártyáját. Fogalma sem volt, hogy zajlik egy válás, azonkívül, hogy időpontot kellett egyeztetni egy ügyvéddel. Ennyi az egész? Az ember kér egy időpontot, s mielőtt észbekaphatna, már vége is a házasságának?

Jim kiszállt, s elindult felé azzal a hosszú léptű, kecses járásával, amely mióta csak emlékezett, megdobogtatta Lynn szívét. Számítania kellett volna rá. Cal mostanra már biztosan beszélt Jimmel, s az új unoka ismét ürügyet szolgáltatott Jimnek, hogy megtörölje benne a lábát. Lynn az egyik fehérre festett oszlopnak dőlt, mely a tornác bádogtetejét tartotta, s azt kívánta, bárcsak ne vetné meg annyira a férfit.

Jim megállt a legalsó lépcső előtt és felnézett rá. Sokáig nem szólt egy szót sem - csak bámult rá -, de amikor végül megszólalt, a hangja furcsán hivatalosnak tetszett. - Remélem, nem ijesztettelek meg azzal, hogy ilyen későn jöttem.

- Semmi baj. Amint látod, még ébren vagyok.

A férfi lesütötte a szemét, s Lynn-nek egy pillanatig az a fura érzése támadt, hogy el akar menekülni, de ez képtelenség volt. Jim soha nem menekült el semmi elől.

A férfi felnézett rá, szemében nyakasság csillant, amit Lynn oly jól ismert. - Jim Bonner vagyok.

Lynn elkerekedett szemmel nézett rá.

- Orvos vagyok a városban.

Elment az esze? - Mi a baj, Jim?

A férfi toporgott, mintha ideges lett volna, de az egyetlen alkalom, amikor Lynn meginogni látta az őh bizalmát, az Jamie és Cherry halálakor volt.

Jim összekulcsolta a kezét, aztán azonnal le is engedte. - Hogy őszinte legyek, harminchét éve nős vagyok és a házasságom romokban hever. Kissé le vagyok sújtva, s ahelyett, hogy az italhoz nyúlnék, arra gondoltam, egy kis női társaság könnyítene a lelkemen. - Nagy levegőt vett. - Azt hallottam a városban, hogy egy csinos nő él itt fent öreg, házsártos anyjával, s az az ötletem támadt, hogy beugróm és megkérdezem, nincs-e kedve velem vacsorázni valamikor. Vagy moziba menni. - Vibráló mosoly kapta el a szája sarkát. - Persze csak ha nincs ellene kifogása, hogy egy nő emberrel randevúzzon.

- Randevúzni hívsz?

- Igen, asszonyom. Kicsit kiöregedtem már az ilyesmiből, de remélem, jól csináltam.

Lynn az ajkára szorította a kezét és repesett a szíve. A pénteki ebédnél azt mondta, bárcsak találkozhatnának, mint két idegen és mindent újrakezdehetnének, hogy lássák, kedvelik-e egymást, de Jim akkor olyan mérges volt, hogy Lynn azt hitte, nem is hallotta. Soha nem hitte volna, hogy a férfi ennyi év után még meglepetést tud okozni, de sikerült.

Ellenállt a kísértésnek, hogy Jim karjába vesse magát és mindent megbocsásson neki. Többre tartotta magát annál, hogy ennyi kis erőfeszítéssel, bármennyire is értékelte, Jim kitörölje azokat az évtizedeket, amikor nem volt elég jó hozzá. Kíváncsi volt, meddig hajlandó elmenni a férfi.

- Lehet, hogy nem ülünk össze - felelte puhatolózva.

- Lehet. De soha nem derül ki, ha nem próbáljuk ki.

- Nem tudom. Anyámnak nem biztos, hogy tetszeni fog.

- Majd én beszélek vele. Nagyon jól értek az öreg bölcsök nyelvén, még a zsugoriakén és az örültekén is.

Lynn kis híján felnevetett. A makacs, keményfejű Jim Bonner milyen romantikus tud lenni. Meghatódott és el volt bűvölve, de nem teljesen. Valami elszomorította, s egy pillanat alatt rájött, mi. Egész életében úgy érezte magát, mint egy koldus, aki Jim szeretetéért könyörög -mindig kedves volt, mindig ő volt, aki engedményeket tett, aki megbékélt. Jimnek soha nem kellett kiadnia érte a lelkét, mert soha nem kért tőle semmit. Soha a legkisebb akadályt sem gördítette az útjába, mégis kész lett volna visszarohanni hozzá, csak mert a férfi megmozdította a kisujját azért, hogy a kedvében járjon.

Még emlékezett rá, milyen érzés volt Jim durva, tinédzser érintése. Az első pár alkalom, amikor lefeküdtek egymással, nem volt túl jó, de eszébe sem jutott nemet mondani. Ezen hirtelen felbosszantotta magát. Jim fájdalmat okozott neki, amikor elvette a szüzességét. Nem szándékosan, de akkor is fájt.

- Majd gondolkodom rajta - mondta halkan. Aztán szorosabbra húzta magán a pulóvert és visszament a házba.

A következő pillanatban kavicsok verődtek a ház oldalának, mikor Jim, szakasztottan úgy, mint egy dühös tizenhét éves, elviharzott.

Cal két hétig távol tartotta magát Heartache Mountaintól. Az első héten háromszor itta le magát, és nekiment Kevinnek, aki nem volt hajlandó engedelmeskedni a parancsának, hogy szálljon ki a kocsijából. A második héten féltucatszor indult el Jane-hez, de győzött benne a büszkeség. Nem ő menekült el! Nem ő rontott el mindent az esztelen követelőzésével!

Szembe kellett néznie továbbá a ténnyel, hogy egyáltalán nem biztos, hogy azok a makacs nőszemélyek beengedték volna a házba. Az a két férfi, akit szívesen láttak, Ethan volt, aki nem számít, mert ő Ethan, és Kevin Tucker, aki viszont nagyon is számított. Cal sistergett haragjában, ha arra gondolt, hogy Kevin akkor megy Heartache Mountainba, amikor csak akar, etetik, sűrögnek-forognak körülötte, Tucker körül, aki valamilyen úton-módon beköltözött hozzá!

Első este, amikor leitta magát a Hegylakóban, Tucker elcsente a kulcsát, mintha neki nem lett volna annyi esze, hogy tudja, nincs abban az állapotban, hogy vezessen. Ekkor emelt kezét rá, de mivel nem adta bele a szívét, elvétette az ütést. Ezután már csak arra emlékezett, hogy belesüpped Tucker hetvenezer dolláros Mitsubishi Spyderének ülésébe, Kevin hazaviszi, s azót sem tud megszabadulni tőle.

Arra esküdni mert volna, hogy ő nem marasztalta Kevint. Ami azt illeti, határozottan emlékszik rá, hogy kiharcolta a házból. De Kevin úgy ragadt rá, mint a pióca, jöllehet ott volt neki az a jó kis bérelt lakása, Sally Terrymanról nem is beszélve. Cal már csak arra eszmélt hogy oktatófilmeket néznek, s azt magyarázza Kevinnek, hogyan használta ki mindig az első lehetőséget ahelyett, hogy várt volna, hogyan játszotta ki a védelmet és találta meg a szabad embert.

A Kevinnel való filmnézés legalább elterelte a gondolatait arról, hogy úgy hiányzott neki a professzor, hogy az már fájt. Még nem készült fel az örök hűségre, egyáltalán a házasságra, most még nem, amikor minden energiáját a futballra kellett összpontosítania és semmi máshoz nem értett az életben. De közel sem volt felkészülve arra sem, hogy elveszítse Jane-t. Miért nem maradhatott minden a régiben, és miért kellett Jane-nek elkezdenie követelőzni?

Négykézláb mászni Heartache Mountainbe, hogy könyörögjön neki, jöjjön vissza, elképzelhetetlen volt. Még soha nem alázkodott meg senki előtt. Kellott egy ok, amivel odamehetett, de egyetlen egy sem jutott az eszébe, amit bevallott volna hangosan.

Még mindig nem értette, miért maradt Jane ahelyett, hogy visszament volna Chicagóba, de örült neki, mert így legalább volt ideje észhez térni. Jane azt mondta, szereti, s nem mondta volna, ha nem gondolná komolyan. Tála ma lesz a napja, amikor lesz annyira nő, hogy elismerj hibázott és visszamenjen hozzá.

Csengettek, de nem vágyott társaságra, s ügyet sem etett rá. Nem aludt túl jól, s alig evett valamit egy-egy bolognai szendvicsen kívül. Még a Lucky Charmstól is elment az étvágya - túl sok fájdalmas emlék fűződött hozzá -, így kávéval helyettesítette a reggelit. Megdörzsölte borostás állat, s megpróbált visszaemlékezni rá, mióta nem borotválkozott. Semmi máshoz nem volt kedve, csak oktatófilmeket nézni és Kevinnel üvöltözni.

Ismét csengettek, s összeráncolta a homlokát. Tucker nem lehetett, mert a gazember valahogy szerzett magának kulcsot a házhoz. Talán...

Szíve megszaporoztta a mellkasában, s futtában az előcsarnok felé bevágta a könyökét az ajtófélfába. Mikor azonban felrántotta az ajtót, a professzor helyett az apját pillantotta meg a küszöbön.

Jim egy cikknél kihajtott bulvárlapot lengetve vihar-zott be. - Láttad ezt? Maggie Lowell vágta hozzám, közvetlenül azután, hogy rákszűrési kenetet vettem tőle. Istenem, én a te helyedben annyi pénzre perelném a feleségedet, amennyije van, s ha te nem teszed, majd megteszem én! Nem érdekel, mit mondasz róla. Kezdetől fogva átlátok rajta, csak te vagy

vak az igazsághoz. - Hirtelen benne rekedt a szóáradat, mikor eljutott a tudatáig Cal külseje. - Mit csináltál magaddal? Szörnyen nézel ki.

Cal kikapta a bulvárlapot az apja kezéből. Az első, ami megütötte a szemét, egy fénykép volt róla és a professzorról az O'Harén aznap reggel, amikor Észak-Karolinába utaztak. Ő mogorván nézett, Jane elképedten. De nem a fényképtől szaladt le a gyomra a lábába. Hanem az alatta álló főcímtől.

Behálóztam az NFL legkiválóbb (és legbutább) írá nyitóját - írta dr. Jane Darlington Bonner.

- A francba!

- Ennél bőbeszédűbb leszel, ha elolvasod ezt a szart! -dühöngött Jim. - Nem érdekel, hogy terhes-e vagy sem, ez a nő megrögzött hazudozó! Azt állítja itt, hogy prostituálnak öltözött és a születésnap ajándékoszt adta ki magát, hogy gyereket csináltasson magának. Hogy gabalyodhattál össze vele?

- Mintha már mondtam volna, apa. Találkoztunk, és teherbe esett. Ahogy az lenni szokott.

- Az igazság nyilvánvalóan nem volt elég izgalmas, ezért találta ki ezt a furcsa történetet. S tudod mit? Akik ezt a szennylapot olvassák, el is fogják hinni. Tényleg azt fogják gondolni, hogy így történt.

Cal összegyűrte az újságot. Ürügyet akart, hogy meglátogathassa a feleségét, most megkapta.

Áldott volt az élet férfiak nélkül, legalábbis ezt mondták maguknak. Jane és Lynn lustálkodtak a napon, mint a macskák, és délig meg sem fészülködtek. Esténként húst és krumplit tálaltak Annie-nek, aztán maguknak túrót kentek érett körtére vacsora gyanánt. Nem vették fel^a telefont, nem hordtak melltartót, Lynn egy Speedót viselő izmos fiatalember poszterét ragasztotta a konyn^a falára. Ha Rod Stewart szólt a rádióban, táncra perdültek. Jane megfélemezte a gátlásairól, s a lába galarfl szárnyként repült a szőnyegen.

Jane számára ez az öreg, rozoga ház megtestesítette mindazt, amit egy otthontól elvárt. Babot pucolt és megtöltötte a szobákat vadvirágokkal. Farsangi üveg pohárba, porcelánvázába és egy Bagels 2 Go csészébe állította őket, amit Lynn talált a felső polcon. Nem tudta, hogy kerültek közel egymáshoz Lynn-nel; talán mert a férjeik annyira egyformák voltak, s nem volt szükségük magyarázó szavakra ahhoz, hogy megértsék a másik fájdalmát.

Kevint azért engedték be a női házba, mert szórakoztatta őket. Megnevetette őket és mellette kíváncsi érzetek magukat még úgy is, hogy az állukon körteie csurgóit és hajukba maghéjak ragadtak. Ethant pedig azért, mert nem volt szívük elutasítani; de örültek, ha elment, mert nem tudta leplezni aggodalmát.

Lynn nem járt többé a női klubok gyűléseire, ruháit nem válogatta meg. Elfelejtette befestetni a haját, megcsináltatni a körmét, mely beszakadozott a bőr mellett. Jane számítógépe az Escort csomagtartójában maradt. Ahelyett, hogy a mindenség elméletet próbálta volna megfejteni, többnyire az elülső tornác sarkában feküdt egy régi fonott napozóágyon, s nem csinált mást, csak a babát növesztette a hasában.

Boldogok voltak. Ezt mondták egymásnak minden nap. De aztán ha besötétedett, a beszélgetés akadozni kezdett. Egyikük felsóhajtott, másikuk a sűrűsödő alkonyt bámulta.

Az estével együtt magány szállt a Heartache Mountain-i öreg, rozoga házra. Azon kapták magukat, hogy döngő léptekre, mély hangokra vágnak. Nappal nem ment ki a fejükből, hogy csalódtak a férfiakban, akik túlságosan szerettek, de éjszaka az asszonyok háza ma nem volt olyan boldog. Rászoktak arra, hogy korán feküdjenek és hajnalban keljenek, hogy minél rövidebb legyen az éjszaka.

Nappalaik rutinszerűen teltek, s az a bizonyos reggel két héttel Jane Heartache Mountainre érkezése után sem különbözött semmiben a többitől. Reggelit adott Annie-nek, házimunkát végzett, sétált. Éppen Mariah Carey különösen rámenős hangja szólt a VH-1-en, amikor visszaért, s félbehagyta Lynn-nel a kimosott függönyök vasalását, hogy táncoljanak. Aztán a tornácon pihent. Miután elpakoltak az ebéd után, kiment dolgozni a kertbe.

Karizmai sajogtak, ahogy a sorok közötti földet művelte, gyökerestől kapálva ki az ő becses babjait fenyegető gazokat. Meleg volt, s okosabb lett volna reggel csinálnia, de az időbeosztás elvesztette a jelentőségét. Reggel szívesebben feküdt a napozóágyban, semmi mással sem törődve, csak hogy fejlődjön a gyermeke.

Kiegyenesedett, hogy pihentesse a hátát, s a kapanyélre támasztotta a tenyerét. A szél belekapott nyomott mintás, divatjamúlt kartonruhájának szoknyájába és a térdéhez csapkodta. A sok mosástól puha lett és megkopott. Annié azt mondta, valamikor a kedvence volt.

Talán kipakoltatja Kevinnel vagy Ethannel a számítógépét, ha ma beugrik valamelyikük. Vagy az is lehet, hogy nem. Mi lesz, ha leül dolgozni, s Rod Stewart énekel a rádióban? Elszalasztja az alkalmat, hogy táncolhasson. Vagy ha például, miközben belemerül az egyenletekbe, újabb gazcsomó üti fel a fejét és kezdi fojtogatni a babültetvényét?

Nem. A munka nem jó ötlet, pedig Jerry Miles a háterben már biztosan azt forralja, hogyan törje derékba a karrierjét. Határozottan nem volt jó ötlet a munka, neki babot kellett kapálnia, gyermeket növesztenie. Bár a Mindenségelmélet kísértette, elment a kedve a bürokráciától. Inkább a hegyek fölötti eget nézte és azt képzelte, hogy ott a határa az életnek.

Így talált rá Cal. A kertben, kapanyélre kulcsolt ujjakkal, égre emelt arccal.

A férfinak elakadt a lélegzete, mikor megpillantotta Jane-t kopott vászonruhában a napon. Kontya kibomlott, szőke tincsei koronát formáltak a fején. Olyan volt, mintha része lett volna az égnek és a földnek, mintha egyesültek volna benne az elemek.

A verejték és a szellő a testére tapasztotta a ruhát, kirajzolva mindenét, mintha csak meztelen lett volna, melle formáját és kerek hasát, ahol Cal gyermeke fejlődött. Két gombot kigombolt a ruha ovális nyakkivágásánál, s az oldalak szétnyíltak V alakban izzadt, poros mellkasán. Barna volt, mint a gabona: a karja, a lába, maszatos arca, a mellei közötti nyirkos dekoltázs. Ügy festett, mint egy hegyvidéki asszony, mint azok az erős, nyugodt teremtések, akik az engesztelhetetlen földdel tengették az életüket a gazdasági válság alatt.

Arcát még mindig az ég felé tartva, keze nyomán fütykös csíkot húzva, megtörölte a homlokát. Calnak kiszáradt a szája, ahogy a ruha ráfeszült Jane kicsi mellére és felgyűrődött gömbölyű hasán. Még soha nem látta ilyen szépnek, mint most, ahogy Jane ott állt smink nélkül nagyanyja kertjében és meglátszott rajta mind a harmincnégy éve.

A pletykalap megzizzent Cal combjánál, s Annie hangja csattant fel mögötte. - Tűnj el a földemről, Calvin! Senki nem hívott ide!

Jane kinyitotta a szemét és eldobta a kapát.

Cal még éppen idejében fordult meg, hogy lássa amint az apja megkerüli a házat. - Tegye le azt a puskát, örült vén kakadu!

Lynn jelent meg a hátsó teraszon és állt Annie mögé. - Hát nem olyanok vagyunk, mint az Év Családja a *Psychology Today*-ben?

Az anyja. Bár beszélt vele telefonon, Lynn visszautasította a vacsorameghívását, és hetek óta nem látták egymást. Mi történt vele? Soha nem szokott gúnyolódni, de most csöpögött tőle a hangja. Döbbenet vett szemügyre a többi változást is.

Valamelyik drága szabadidőruhája helyett Lynn egy combközépen görbén elvágott fekete farmert viselt zöld kötött toppal, amit Cal legjobb emlékezete szerint utoljára a feleségén látott, bár akkor még nem volt foltos. Jane-hez hasonlóan ő sem volt kifestve. Haja hosszabb volt, mint valaha, rendezetlen, ősztincsek bukkantak fel benne, melyeknek a létezéséről Cal nem is tudott.

Félelem hasított belé. Lynn nem olyan volt, mint az ő anyja, hanem mint egy hétköznapi anyja.

Jane közben elejtve a lapátot átvágott az udvaron a lépcsőhöz. Oldalán kivágott, piszkosfehér Kedst viselt zokni és cipőfüző nélkül. Cal nézte, ahogy némán elfoglalja helyét a teraszon a másik két asszony mellett.

Annie középen maradt, kezében a ráirányított puskával, egyik oldalán az anyjával, a másikon a feleségével. Annak ellenére, hogy egyikük sem volt kivételesen szálfatermetű, Cal úgy érezte, mintha amazonok triójával nézne farkasszemet.

Annie kampós szemöldököt rajzolt magának ma reggel, mely határozottan ellenséges benyomást kölcsönzött neki. - Ha vissza akarod kapni ezt a lányt, Calvin, komoly udvarlásra kell készülnöd.

- Nem akarja visszakapni - fortyant fel Jim. - Nézzétek, mit tett. - Kikapta Cal kezéből az újságot és az asszonyok felé nyújtotta.

Jane a legfelső lépcsőhöz ment, elvette a férfitől a lapot és lehajtotta a fejét, hogy megnézzze.

Cal még soha nem hallotta az apját ilyen keserűnek. - Remélem, büszke magára - vicsorgott Jane-re. - Elhatározta, hogy tönkreteszi a fiam életét, és alapos munkát végzett.

Jane elolvasta a cikk elejét, felemelte a fejét és pillantása találkozott Caléval. A férfi nyomást érzett a mellkasában és kénytelen volt elfordítani a tekintetét. - Jane-nek semmi köze az újságcikkhez, apa.

- Az ő neve áll ott, mint szerző! Miért véded még most is?

- Jane sok mindenre képes, többek között makacs és íztelen dolgokra - Cal szigorú pillantást vetett rá -, de soha nem tenne ilyet.

Látta, hogy Jane nem lepődik meg azon, hogy a védelmére kelt, s örült neki. Legalább egy kicsit bízott benne. Nézte, ahogy Jane a mellére szorítja a gyűrött újságot, mintha elrejtethné a szavakat a világ elől, s elhatározta, hogy Jodie Pulanski megfizet a fájdalomért, amit a feleségének okozott.

Jim még mindig fenyegetően nézett, s Cal rádöbbsent, hogy el kell mondania neki az igazságot. Soha nem val lána be neki, mit tett Jane - az csak rá tartozott -, de legalább a viselkedését megmagyarázhatja.

Egy védelmező lépést tett előre, amikor az apja odarontott Jane-hez. - Részt vesz rendszeres terhesgondozáson, vagy túlságosan leköti az átkozott karrierje, hogy orvoshoz menjen?

Jane egyenesen a férfi szemébe nézett. - Egy bizonyos Vogler doktorhoz járok.

Jim kimérten bólintott. - Jó orvos. Csak tartsa be, amit mond.

Annie karja remegni kezdett, s Cal látta, hogy a puska kezd túl nehéz lenni neki. Elkapta az anyja pillantását. Lynn odanyúlt és átvette tőle. - Ha valaki lelövi valamelyiküket, Annie, az én leszek.

Remek! Az anyja is megörült.

- Ha nem bánjátok - mondta Cal -, szeretnék négyszemközt beszélni a feleségemmel.

- Ez tőle függ. - Lynn Jane-re pillantott, aki megrázta a fejét. Cal ettől teljesen begőzölt.

- Van itthon valaki?

A női triumvirátus egy emberként fordult meg és kezdett el mosolyogni szikrázóan, amikor Cal tartalékos irányítója úgy fordult be a ház sarkán, mintha csak hazajött volna.

Pedig Cal már azt hitte, hogy ennél rosszabb nem lehet...

Kevin szemügyre vette az asszonyokat a tornácon, két Bonnert lent a fűvön és a puskát. Kérdőn felvo szemöldökkel Calra pillantott, Jimnek bólintott, aztán felment a tornácre csatlakozni a nőkhöz.

- Azt mondták, gyönyörű hölgyeim, hogy beugorhatok egy sült csirkére, úgyhogy a szavukon fogom magukat. - Kevin az oszlopnak dőlt, amit Cal alig egy hónapja festett le. -

Hogy van ma a kis fickó? - Olyan természetesességgel, amely elárulta, hogy nem először csinálja, kinyújtotta a kezét és megpaskolta Jane hasát.

Cal egy szempillantás alatt rávetette magát és letaszította a tornácról a földre.

A puskalövés majdnem beszakította a dobhártyáját. Földdarabok repültek az arcába és vájtak csupasz karjába. A fülsiketítő hang és az átmeneti vakságot okozó rögök közepette nem maradt ideje bevinni az ütest, s Kevinnek sikerült kigördülnie alóla.

- A fenébe, Bombázó, már több sérülést okoztál nekem most tavasszal, mint az ellenfeleim az egész tavalyi szezonban.

Cal kitörölte a szeméből a földet és talpra kászálódott. - Hozzá ne nyúlj még egyszer!

Kevin zabosnak tűnt, és Jane-hez fordult. - Ha így bánt veled, nem csoda, hogy elhagytad.

Cal a fogát csikorgatta. - Beszélni szeretnék veled, Jane. Most!

Az anyja - az ő kedves, értelmes anyja - Jane elé állt, Mintha nem is ő, hanem Jane lenne a gyereke! S az apja sem segített. Csak állt ott és bámult Lynnre, mintha semmit sem értene.

- Mik a szándékaid Jane-nel, Cal?

- Ez csak ránk tartozik.

- Nem egészen. Jane-nek most már van családja, akik törődnek vele.

- Ebben rohadtul igazad van! Én vagyok a családja!

- Neked nem kellett, úgyhogy jelenleg Annie és én vagyunk a családja. Ez azt jelenti, hogy mi vigyázunk az érdekeire.

Cal látta, hogy Jane Lynnre szegezi a tekintetét, s nem kerülte el a figyelmét meglepett, boldog arckifejezése Calnak eszébe jutott az a rideg gazember, aki felnevelte s mindennek dacára - a puskának, anyja átállásának, még Kevin Tuckernek is - csak örülni tudott, hogy Jane végre talált magának egy rendes szülőt. Csak ne az ő rendes szülőjét találta volna meg.

Lelkesedése azonban lelohadt, amikor anyja ugyanazzal a nem-tréfálok tekintettel nézett rá, ami húsz évvel ezelőtt azt jelentette, adja át a kocsis kulcsait.

- Hajlandó vagy betartani a házassági fogadalmat, amit Jane-nek tettél, vagy még mindig meg akarsz tőle szabadulni, miután megszületik a gyerek?

- Ne csinálj úgy, mintha szerződésem lenne vele! -Tuckerre bökött a hüvelykujjával. - S nem beszélhetnénk meg ezt bizalmasan, anélkül, hogy a mafla hallgatózna?

- Kevin marad - szólt közbe Annie. - Kedvelem. És törődik veled, Calvin. Igaz, Kevin?

- De még mennyire, Mrs. Glide. Nagyon is. - Kevin egy Jack Nicholson-os vigyort vetett Calra, aztán Lynnhez fordult. - Különben is, ha neki nem kell Jane, nekem kell.

Jane-nek volt mersze mosolyogni.

Az anyja azonban mindig céltudatos volt, ha annak kellett lennie. - A kettő együtt nem megy, Cal. Jane vagy a feleséged, vagy nem. Mi legyen?

Cal elérte a tűréshatára végét és kijött a sodrából-Rendben! Nincs válasz! Házasok maradunk! - Haragosan nézett a három nőre. - Tessék! Elégedettek vagytok végre? Most pedig beszélni akarok a feleségemmel!

Az anyja arca megrándult. Annie a fejét rázta és csomót kötött a nyelvére. Jane megvető pillantással végigmérte és bemenekült a házba az újsággal együtt.

A szúnyoghálós ajtó becsapódott, s Kevin halkan fütttyentett. - A fenébe, Bombázó, a sok oktatófilm helyett talán néhány könyvet kellett volna elolvasnod a női lélekről.

Cal tudta, hogy elszurta, de azt is tudta, hogy a többiek elvetették a sulykot. Nyilvánosan megalázták, bohócot csináltak belőle a felesége előtt. Haragos pillantást vetett rájuk, sarkon fordult és elsétált.

Lynn legszívesebben elsírta volna magát, miközben nézte, ahogy eltűnik. Megesett a szíve az ő makacs elsőszülött fián. Cal mérges volt rá, s Lynn csak azt remélte, hogy helyesen cselekedett és egy napon Cal meg fogja érteni.

Arra számított, hogy Jim majd Cal után rohan. De a férfi a tornáchoz lépett, s nem hozzá, hanem Annie-hez fordult. Ismerve az anyja iránt táplált érzéseit, a szokásos ellenségeskedést várta, de meg kellett lepődnie.

- Mrs. Glide, elvihetem sétálni a lányát?

Lynn-nek elakadt a lélegzete. Két hete, amióta kikoszarazta, Jim most először jött el hozzájuk. Lynn nappal tudta, hogy helyesen cselekedett, de éjszakánként, amikor védtelenebbé vált, azt kívánta, bárcsak másképp lenne minden. Álmában sem gondolta volna, hogy Jim félre tudja tenni a büszkeségét és képes lesz ismét igazi udvarlóként fellépni.

Annie azonban mintha semmi különöset nem talált volna ebben. - Maradjatok látótávolságra a háztól figyelmeztette Jimet.

Egy ideg rángatózott a férfi állán, de bólintott.

- Rendben. - Annie csontos bütykei Lynn derekába mélyedtek. - Most menj, Amber Lynn; Jim kedvesen és illendően kért el. Légy barátságos, ne kényeskedj, mint velem az utóbbi időben.

- Igenis. - Lynn lement a lépcsőn, s majd kipukkadt a nevetéstől, pedig a szemét könnyek égették.

Jim megfogta a kezét. A férfi lenézett rá, s a meleg, aranyszínű pöttyök mogyoróbarna szemében eszébe juttatták Lynn-nek, milyen gyengéd volt hozzá Jim mind a három terhessége alatt. Amikor a legkövérebb volt, a férfi megcsókolta a hasát és azt mondta, ő a leggyönyörűbb nő az egész világon. Miközben keze, mint egy kismadár befészkelte magát Jim hatalmas tenyerébe, arra gondolt, milyen gyorsan elfelejtette a jót és maradt meg benne csupán a rossz.

Jim az erdőbe vezető ösvény felé terelte. Mondhatott Annie bármit, hamarosan látótávolságon kívülre kerültek a háztól.

- Szép nap - szólalt meg Jim. - Egy kicsit meleg ahhoz képest, hogy még csak május van.

- Igen.

- Milyen csend van idefent.

Lynn meglepődött, hogy a férfi még mindig úgy beszélgetni vele, mintha most ismerkedtek volna Sietett a partnere lenni ebben az új helyzetben, ahol nem okoztak fájdalmat egymásnak. - Igen, de én szeretem.

- Nem unatkozol?

- Mindig van tennivaló.

-Mi?

A férfi felé fordult, Lynn pedig meglepődött heves arckifejezése láttán. Jim tudni akarja, hogy telnek a napjai! Meg akarja hallgatni! Lynn boldogan mesélt.

- Mindannyian korán kelünk. Szeretek az erdőben sétálni, amint felkelt a nap, s amikor visszaérek, a menyem... - Tétovázott és a szeme sarkából a férfira sandított. - Jane-nek hívják.

Jim összeráncolta a homlokát, de nem szólt semmit. Beljebb mentek az erdőbe, ahol az ösvény mindkét oldalán rododendronok és hegyi babérok nyújtózkodtak az ibolyafoltok mellett. Két somfa ünnepelte fehér virágpacával megmenekülését a mérges gombától, mely annyi fajt elpusztított a karolinai hegyekben. Lynn beszívta a föld gazdag, nyirkos, új illatát.

- Jane elkészíti a reggelit, mire hazaérek - folytatta. - Anyám szalonnás tojást akar, de Jane teljes kiőrlésű lisztből palacsintát süt neki vagy zabkását főz friss gyümölcsökkel, Annie általában akkor próbál belekötni, amikor belépek a konyhába. De Jane agyafúrt és jobban ért Annie nyelvén, mint bárki más a családban. Ha megreggeliztünk, zenét hallgatok és rendet teszek a konyhában.

- Milyen zenét?

Jim nagyon jól tudta. Az évek során több százszor csavarta el a kocsiban a rádiót Lynn klasszikus állomásáról az ő country és vadnyugati adójára. - Szeretem Mozartot, Vivaldit, Chopint, Rachmaninovot. A menyem a klasszikus rockot. Időnként táncolunk.

-Te meg... Jane?

- Nagyon megkedvelte Rod Stewartot. - Lynn nevetett. - Ha ő szól a rádióban, abba kell hagynom, bármit csinállok és táncolnom vele. Úgy van vele, mint az ember egy új együttessel, akiket még sosem hallott. Néha egyszerűen táncolnia kell. Azt hiszem, nem sokszor jutott ki neki belőle fiatalkorában.

- De... azt hallottam, tudós - fogalmazott Jim óvatosan.

- Az. De most azt mondja, az a legfontosabb, hogy a kisbabája fejlődjön.

Jimnek egy kis időre volt szüksége, hogy feldogozza a hallottakat. - Úgy hangzik, mintha rendkívüli teremtmény volna.

- Csodálatos. - Aztán Lynn ösztönösen: - Volna kedved visszajönni vacsorára, hogy jobban megismerd?

- Ez meghívás? - A férfi arca egyszerre mutatott döbbenetet és örömet.

- Igen, azt hiszem, igen.

- Akkor jó. Elfogadom.

Egy ideig szótlanul sétáltak. Az ösvény összeszűkült, Lynn letért róla és a forráshoz vezette a férfit. Gyerekkorukban sokszor jöttek ide és üldögéltek egymás mellett egy vén fatörzsön, ami azóta rég elkorhadt. Néha csak nézték, ahogy a patak a mohás köveken csobog, de többnyire szeretkeztek. Cal innen nem messze fogant.

Jim megköszönte a torkát és leereszkedett egy vadgesztenyefa törzsére, mely valamelyik elfeledett viharban dőlt ki a patakmeder mellé. - Egy kicsit kemény voltál a fiammal az előbb.

- Tudom. - Lynn leült mellé, de nem szorosan közel. - Meg kellett védenem az unokámat.

- Értem.

De Lynn tudta, hogy egyáltalán nem érti. Hetekkel ezelőtt a bizonytalansága még arra készítette volna Jimet, hogy ráförmedjen, most azonban inkább elmélkedőnek tűnt, mint indulatosnak. Elkezdett bízni benne?

- Emlékszel, mikor azt mondtam, hogy a házasságom romokban hever?

Lynn érezte, hogy megfeszül. - Emlékszem.

- Az én hibám. Csak azt akarom tudni, gondolkodtál-e arról, hogy... találkozunk.

- Minden a te hibád?

- Kilencvenkilenc százalékban. Őt okoltam a saját gyengeségeimért és még csak nem is tudtam. - Jim a térdére könyökölt és a rohanó vizet bámulta. - Éveken át elhittem magammal, hogy világhírű járványkutató lettem volna, ha nem kényszerítenek bele fiatalon egy házasságba, de csak akkor jöttem rá, hogy áltattam magam, amikor elhagyott. - Összekulcsolta a kezét, azt az erős, gyógyító kezet, mely élet és halál kapujaként szolgált ebben a megyében. - Soha nem lettem volna boldog távol ezektől a hegyektől. Szeretek vidéki orvos lenni.

Lynnt megindították a férfi hangjában hallatszó mély érzelmek, s arra gondolt, hogy talán Jim végre újra felfedezte magában azt, akit elveszített. - Mi van az egy százalékkal?

- Tessék? - fordult oda a férfi.

- Azt mondtad, kilencvenkilenc százalékban a te hibád. Mi a helyzet a maradék eggyel?

- Még az sem teljesen az ő hibája. - Lynn nem tudta, hogy a fény játéka volt-e vagy egy visszatükröződés vízről, de Jim szeme tele volt együttérzéssel. - Nem volt sok lehetősége fiatalkorában és nem részesült megfelelő oktatásban. Azt mondja, mindig lenéztem emiatt, s talán igaza van, ahogy szinte mindenben, de azt hiszem, semmit nem tett ellene, hogy ne így legyen, mert bár sokkal többet ért el, mint a legtöbb ember egy életen át, soha nem becsülte magát eléggé.

Lynn-nek leesett az álla, aztán becsukta a száját. Hogy is tiltakozhatott volna egy ilyen nyilvánvaló igazság ellen?

Elgondolkodott, mire vitte az életben. Kemény munka és önfegyelem kellett hozzá, hogy az legyen, aki most volt. Mintha távolról látta volna önmagát, és tetszett, amit látott. Miért

tartott ilyen sokáig elfogadnia önmagát? Jimnek igaza volt. Hogy várhatta el tőle, hogy tisztelje, amikor önmagát sem tisztelte? Véleménye szerint ez egy százaléknál nagyobb mértékben tette hibássá, s ezt megmondta Jimnek is.

A férfi vállat vont. - A számok nem fontosak. - Megfogta Lynn kezét, mely a combján pihent, és végighúzta hüvelykujját az egyik betöredezett körmén, majd felfelé siklott a jegygyűrűjéig. Nem nézett rá, a hangja lágy volt, reszelős, tele érzelmekkel. - A feleségem olyannyira a részem, mint a levegő, amit beszívok. Nagyon szeretem.

Jim egyszerű, érzelmekkel teli vallomása megrázta Lynnt, s elcsuklott a hangja. - Nagyon szerencsés.

A férfi felemelte a fejét és ránézett. Lynn észrevette a Jim szeme sarkában könnycseppé gyűlő nedvességei-Harminchét év alatt egyetlen egyszer sem látta sírni a férjét, még aznap sem, amikor Cherryt és Jamie-t eltemették.

- Jim... - Lynn a férfi karjába siklott, s rátalált arra a régi; ismerős helyre, amit Isten csak neki teremtett Jim csontjaiból, izmaiból és húsából. Érzések, amiket nem tudott szavakba önteni, fojtogatták a torkát, s úgy beleszédült, hogy amikor megszólalt, egyáltalán nem azt mondta, amit akart. - Tudnod kell, hogy soha nem fekszem le senkivel az első randevún.

- Valóban? - A férfi hangja rekedt volt.

- Túl korán kezdtem a szexet. - Lynn elhúzódott, s lenézett az ölébe. - Nem akartam, de annyira szerettem, hogy nem tudtam, hogyan mondjak neki nemet.

Lynn felnézett, hogy lássa, hogyan fogadja a férfi a bejelentését. Nem akart újabb lelkiismeret-furdalást okozni neki; csak azt akarta, hogy megértse, mit érzett akkor.

Jim mosolyában szomorúság bujkált, s végigsimított Lynn szája sarkán a hüvelykujjával. - Egy életre elvette a kedved a szextől?

- Jaj nem. Csodálatos szeretővel áldott meg a sors. Talán kezdetben egy kicsit ügyetlen volt, de hamar belejött. - Lynn mosolygott.

- Ezt örömmel hallom. - A férfi hüvelykujja Lynn alsó ajkára tévedt. - Tudnod kell, hogy nincs túl sok szexuális tapasztalatom. Csak egyetlen nővel voltam egész életemben.

- Ez becsülendő.

Jim egyik oldalon hátrasimította Lynn haját az arcából. - Mondták már neked, hogy gyönyörű vagy? Sokkal Pizkosabb, mint a feleségem, de akkor is bedugul tőled a forgalom.

Lynn nevetett. - Akkor sem tudnám megállítani a forgalmat, ha piros lámpa világítana a homlokomon.

- Ez csak azt mutatja, milyen kishitű vagy. - Jim megfogta a kezét és felhúzta. Lehajtotta a fejét és Lynn rájött hogy meg fogja csókolni.

A férfi ajka gyengéd volt. A testével nem simult hozzá, csak az ajkaik és a kezük érintkezett, amiket összefűztek maguk mellett. Csókjukból hamar kiveszett minden gyengédség, s kapkodóvá vált a szenvedélytől. Olyan régen nem csókolóztak már, s annyi mindent kellett kimutatniuk, amire nem volt szó. De Lynn szerette, hogy Jim udvarolt neki és még időre volt szüksége.

A férfi visszahúzódott, mintha megértette volna, és fátyolos szemmel nézett rá. - Vissza... vissza kell mennem a rendelőbe. Le fogom késni a délutáni időpontjaimat. Nem akarom elkapkodni a szeretkezésünket.

Lynn-nek mintha ólomból lettek volna a végtagjai, s rogyadozott a lába a várakozástól. A férfi tenyerébe csúsztatta a kezét, miközben visszamentek az útra.

- Ha átjössz vacsorázni, talán lesz egy kis időnk, hogy mesélhess a munkádról.

Örömteli mosoly ragyogta be a férfi arcát. - Boldogan.

Lynn rádöbrent, nem is emlékszik rá, mikor kérdezett Jimtől bármit is a felületes „Milyen napod volt?” -on kívül. Az egymásra való odafigyelésnek oda-vissza kellett működnie. A férfi mosolya lehervadt, homlokán ráncok jelentek meg. - Gondolom, a fiamat nem hozhatom magammal a vacsorára.

Lynn csak egy pillanatig habozott, aztán megrázta a fejét. - Sajnálom. Anyám nem engedné.

- Nem vagy egy kicsit öreg ahhoz, hogy anyádtól kérj engedélyt?
- Néha megérzi, hogy kell mennie a dolgoknak. Most azt érzi, ki jöhet el és ki nem.
- A fiam pedig nemkívánatos személy.

Lynn boldogtalanul nézett rá. - Attól tartok. Remélem... hamarosan nem így lesz. Igazából rajta múlik, nem Annie-n.

Jim állára ismerős ráncokat vésett a makacsság. -Hihetetlen, hogy hagyod, hogy egy félőrült öregasszony döntsön ilyen fontos kérdésben.

Lynn a kezénél fogva visszahúzta a férfit és egy csókot nyomott annak a makacs állnak a sarkára. - Talán nem is olyan őrült, mint hiszed. Végül is ő volt az, aki azt mondta, hogy el kell jönnöm veled sétálni.

- Különben nem jöttél volna?

- Nem tudom. Nagy a kockázat, és nem szeretnék hibázni. Néha az anyák jobban tudják, mire van szükségük a lányaiknak. - Lynn higgadtan nézett rá. - És a fiaiknak.

Jim megadóan bólintott. - Rendben. Azt hiszem, tudom, mikor nincs beleszólásom a dolgokba.

Lynn elmosolyodott, és ellenállt a kísértésnek, nehogy ismét mgcsókolja a férfit. - Korán eszünk. Hatkor.

- Ott leszek.

Lynn aznap este úgy kérkedett Jane-nel, mint amikor egy imádott gyereket produkálnak egy idegen előtt. Addig zengett ódákat róla, amíg Jim el nem kábult, aztán betessékelte őket a nappaliba, hogy elsimítsák a nézeteltéréseiket, ha még maradt.

Miközben Jane beült Annie hintaszékébe, fájdalom hasított belé az apa és fia közötti hasonlóság láttán, s szeretett volna odaülni a férfi mellé a kanapéra, hogy bevaccolhassa magát azok közé az izmos, Caléra emlékeztető karok közé. De inkább nagy levegőt vett és elmesélte, hogy találkozott Callal.

- Nem én írtam a cikket - mondta, mikor a történet végére ért -, de szinte minden szava igaz. Dorgálásra számított.

- Azt hiszem, Ethan isteni beavatkozásnak tudná be, hogy maguk Callal összejöttek. Jim meglepte. - Ezt nem tudom.

- Ugye szereti Calt?

- Teljes szívemből. - Jane lesütötte a szemét. - De ez nem jelenti azt, hogy bármilyen mellékszereppel beéred az életében.

- Sajnálom, hogy olyan keményen bánt magával. Azt hiszem, nem tehet róla. A mi családjunkban a férfiak kissé konokak. - Jim feszengett. - Én is tartozom egy vallomással.

- Ó?

- Ma délután felhívtam Sherry Voglert.

- Felhívta az orvosomat?

- Addig nem nyughattam, amíg meg nem tudtam, minden rendben van-e a terhességével. Kifogástalan egészségi állapotnak örvend, de arra nem tudtam rávenni, hogy elárulja, fiú- vagy lányunokám van-e útbán. Azt mondta, maga úgy döntött, hogy vár, s nekem is várnom kell. - A férfi szégyenlősnek tűnt. - Tudom, hogy túlléptem a hatáskörömet azzal, hogy a maga háta mögött beszéltem vele, de nem akarom, hogy bármi baja essék. Haragszik?

Jane Cherryre és Jamie-re gondolt, aztán az apjára, aki soha nem törődött vele. A következő pillanatban elmosolyodott. - Nem haragszom. Kösz.

Jim boldogan vigyorgott. - Maga rendes lány, Janie Bonner. A vén satrafának mégis igaza lett magával kapcsolatban.

- Hallottam! - kiabált be az öreg satrafa a szomszéd szobából.

Aznap este később, miközben ébren feküdt a keskeny vaságyon, Jane elmosolyodott Annie méltatlankodásán. Jane mosolya lehervadt, mikor arra gondolt, mi mindent fog veszíteni, ha elmegy innen: Jimet, Lynnt, Annie-t, a hegyeket, amik minden egyes nappal egyre inkább az élete részévé váltak, és Calt. De hogyan veszíthetne el olyasmit, ami soha nem volt az övé?

Szerette volna behunyni a szemét és kisírni magát. De csak feküdt és a plafont bámulta. Mit csinál itt? Tudat alatt arra vár, hogy Cal meggondolja magát és rájöjjön hogy szereti? Ma kiderült, hogy ez nem fog megtörténni.

Eszébe jutott az a megalázó pillanat ma délután mikor a férfi azt kiabálta, hogy házasok maradnak. Cal ajánlata az elevenébe vajt. A szavak, amiket hallani vágyott, dühösen törtek elő belőle, anélkül, hogy őszinte szándék lett volna mögöttük.

Jane kényszerítette magát, hogy szembenézzen az igazsággal. Lehet, hogy Cal pálfordulatot vesz, de nem szerelemből, hanem kötelességből, mert nem úgy érez iránta, ahogy Jane őiránta. El kell fogadnia és újra a saját életét élnie. Ideje, hogy elhagyja Heartache Mountaint.

Kint feltámadt a szél, a szoba kihűlt. Bár a takaró alatt meleg volt, a hideg mintha a csontjáig hatolt volna. Még jobban beburkolózott és elhatározta, hogy búcsút int az ittenieknek. Örökké hálás lesz ezért a két hétért, de most már nem bujkálhat tovább, élnie kell az életét.

Nyomorultul érezte magát, ám sikerült végre álomba merülnie, hogy egy mennydörgésre és a szájára tapadt hideg, nedves kézre riadjon fel. Levegőt vett, hogy felkjáltson, de a kéz szorítása erősödött, s egy mély, ismerős hang suttogott a fülébe. - Csssss... Én vagyok.

Jane kinyitotta a szemét. Sötét alak hajolt föléje. Az ágy melletti ablakon bevert az eső, a szél a falhoz csap kodta a függönyt. Cal elvette a kezét, hogy bezárja az a lakot. Újabb mennydörgés remegtette meg a házat.

Az ijedtségtől, amit a férfi okozott, Jane remegő végtagokkal tornázta ülő helyzetbe magát.
- Tűnj el!

- Halkabban, mielőtt Médea megjelenik a szolgálójával.

- Ne merészd szidni egyikőjüket sem!

- A saját gyerekeiket eszik meg vacsorára.

Ez kegyetlenség. Miért nem hagyja békén Cal? - Mit keresel itt?

A férfi csípőre tette a kezét és mérgesen nézett le rá. -Azért jöttem, hogy elraboljalak, de kint hideg van és esik az eső, úgyhogy későbbre kell halasztanom.

Cal leült az ágy mellett álló varrógép előtti székre. Vízcseppek csillogtak a hajában és az esőkabátján. Ahogy a következő villám megvilágította a szobát, Jane látta, hogy a férfi ugyanolyan nyúzott, mint délután volt.

- El akartál rabolni?

- Ugye nem gondoltad komolyan, hogy sokáig itt hagylak ezek között az örült nőszemélyek között?

- Az én dolgom, hogy mit csinálók.

Cal ezt elengedte a füle mellett. - Beszélnem kell veled anélkül, hogy a vámpírok hallanák. Először is, a következő pár napban el kell kerülnöd a várost. Riporterek jöttek, hogy utánajárjanak a bulvárlapban megjelent cikknek.

Szóval ezért jött Cal. Nem azért, hogy szerelmet valljon, hanem, hogy figyelmeztesse a sajtóra. Jane igyekezett visszafojtani csalódottságát.

- Vérszívó banda - zsörtölődött a férfi. Jane feljebb ült és egyenesen Cal szemébe nézett. – Ne bánts Jodie-t.

- Arra ugyan várhatsz.

- Komolyan beszélek. A férfi rámeredt, s egy villám kiemelte Jane szemének szigorú csillogását. - Te is nagyon jól tudod, hogy ő adta el a sztorit az újságnak.

- A baj már megtörtént, nincs mit tenni, akkor mi értelme? - Jane az álláig húzta a takarót. - Olyan lenne mintha eltaposnál egy hangyát. Jodie szájalmas, de azt akarom, hogy békén hagyd.

- Nem az én stílusom, hogy ne üssek vissza, ha megütnek.

Jane megdermedt. - Tudom.

- Rendben - sóhajtott Cal. - Békén hagyom. Különben sem kell aggódnunk miatta. Kevin ma este sajtótájékoztatót tartott, s azt mondja, holnap reggel is tart egyet az újonnan érkező riportereknek. Akár hiszed, akár nem, elég jól hatástalanította az egész dolgot.

- Kevin?

- A lovagod fénylő páncélban. - Jane-nek nem került el a figyelmét a gúnyos felhang. - Amikor besétáltam a Hegylakóba, hogy igyák egy sört, éppen egy csapat riporternek bájolgott. Megmondta nekik, hogy a történet igaz.

- Tessék?

- De csak egy része. Elmesélte, hogy hónapok óta ran-dizgattunk már, amikor sor került arra a végzetes estére. Szerinte te szervezted a születésnap meglepetést. Amolyan női hóbortosság, azt hiszem, így nevezte. Meg kell hagyni, elég meggyőző volt a kölyök. A végén még én magam is elhittem, hogy így történt.

- Mondtam neked, hogy egy angyal.

- Ó, igen? A te anygalkád azt is világossá tette, mi csak azért kezdtünk el randizni, mert ő ejtett téged, s te emiatt annyira kiborultál, hogy átpasszolt neked vigaszdíjként.

- A gazember!

- Nekem is ugyanez a véleményem.

Cal ennek ellenére egyáltalán nem tűnt mérgesnek Kevinre. Felállt és félretolta a széket. Jane megdermedt, amikor leült az ágy szélére.

- Gyere haza, drágám. Ugye tudod, hogy sajnálom, ami történt? - A férfi rátette a kezét Jane takaró alatt heverő karjára. - Fel kellett volna hívnom Briant, ahogy az érzéseim megváltoztak irántad, de azt hiszem, még nem tudtam szembenézni a történetekkel. Meg fogjuk oldani. Csak legyünk kettesben.

Cal a szívébe markolt. - Nincs mit megoldani.

- Házasok vagyunk és gyermekünk lesz. Legyen eszed, Jane. Csak egy kis időre van szükségünk.

Jane megacélozta magát a gyengeség ellen, amely arra csábította, hogy behódoljon. Nem fog csatlakozni azokhoz a gyarló asszonyokhoz, akik az érzelmeik áldozataivá váltak. - Chicagóban van az otthonom.

- Ne mondd ezt! - Cal hangjába visszatért a düh. - Tökéletes otthonod van a hegy túloldalán.

- Az a ház a tiéd, nem az enyém.

- Ez nem így van.

Kopogtatás hallatszott az ajtón, s mindketten összerementek. Cal felugrott az ágy széléről.

- Jane? - szólt be Lynn. - Hallottam valamit. Jól vagy?

- Igen.

- Hangokat hallottam. Van bent valaki?

- Igen.

- Miért kellett elárulnod neki? - sziszegte Cal.

- Ezt akarod? - kérdezte Lynn.

Jane küzdött a mellkasában egyre növekvő kinnal. - Nem.

Hosszú csend. - Rendben. Gyere át a szobámba, alhatsz velem.

Jane kibújt a takaró alól. - Ne csináld ezt, Jane. Beszélünk kell.

- Az az idő már elmúlt. Holnap visszamegyek Chicagóba.

- Ezt nem teheted! Sokat gondolkodtam, és valamit el kell mondanom.

- Mondd el annak, akit érdekel. - Jane kiszabadította magát és kirohant a szobából.

Jane el fog futni, s ezt Cal nem engedhette. Soha! Szerette!

Az apjától tudta, hogy a nők korán keltek, ezért ahogy megvirradt, Heartache Mountainre érkezett. Le sem hunyta a szemét, mióta a múlt éjjel lopva meglátogatta Jane-t. Most, hogy már túl késő volt, ráébredt, hogy rosszul taktikázott.

Abban a pillanatban meg kellett volna mondania neki, hogy szereti, ahogy belépett a szobába, addig amíg a szájára tapasztotta a kezét. Ő azonban emberrablásról és riporterekről fecsegett, halandzsázott ahelyett, hogy a tárgyra tért volna, mondanivalójának egyetlen olyan részére, aminek jelentősége volt. Talán szégyellte magát, amiért olyan sokáig tartott felismernie azt, aminek már régóta nyilvánvalónak kellett volna lennie önmaga előtt.

Az érzései villámcsapásként érték. Az igazság tegnap délután hasított belé, miközben lóhalálában száguldott lefelé a hegyről azok után, hogy azt ordította, nem válik el, és ezzel bolondot csinált magából. Jane arckifejezése az abszolút megvetés - teljesen feldúlta. Fontosabb volt neki, hogy Jane jó véleménnyel legyen róla, mint a sportriporterek. Jane jelentett számára mindent.

Rájött, az, hogy szereti, nem újdonság, csupán annak a beismerése. Valószínűleg még akkor szeretett bele, amikor Annie hátsó kertjében parázs vitába bonyolódtak, miután megtudta, hány éves.

Biztosabb volt benne, mint bármi másban az életben, hogy nem hagyhatja felbomlani ezt a házasságot. Bármennyire is félt a gondolatától, hogy a szabadságának vége, fele annyira sem, mint attól, hogy elveszítheti Jane-t. El kell érnie, hogy Jane meghallgassa, de ahhoz itt kell tartania.

Annie bejáratí ajtját az az új tolóretesz zárta el, amit nincs két hete, hogy felszerelt. Gyanította, hogy semmi esetre sem nyitnák ki neki, ezért berúgta az ajtót és berontott a konyhába.

Jane a mosogatónál állt Goofys hálóingében, kócos hajjal, a meglepetéstől tátott szájjal. Mikor meglátta, hogyan néz ki Cal, szeme elkerekedett a rémülettől.

Miközben a férfi átvágott a konyhán, egy pillanatra meglátta magát a tükörben, s nem csodálkozott Jane reakcióján. Számkivetetteket megszégyenítő borostájával, kivörösödött szemével és lobbanékony természetével úgy festett, mint a legkegyetlenebb *hombre* a Pecos folyónak ezen a partján. Ami Calnak nagyon is megfelelt. Hadd legyenek tisztában vele kezdettől fogva, hogy nem tréfál.

Annie az asztalnál ült, rózsaszín szatén pizsamájára húzott régi flanelingben. Még nem festette ki magát, s egy perccel sem tűnt fiatalabbnak a koránál. Ahogy Cal átviharzott a konyhán, az öregasszony hadarni kezdett és fel akart tápázkodni. Cal menet közben levette a helyéről a puskát.

- Tekintsék magukat lefegyverezve, hölgyeim. Senki nem hagyhatja el a házat az engedélyem nélkül.

Magával víve a puskát kiment a házból a tornácra ahol a falhoz támasztotta az antik fegyvert és lerogyott a bejáratí ajtó mellett álló öreg hintaszékbe. Lábát feltette a piros-fehér Igloo hűtőtáskára, amit magával hozott. Volt benne egy hatos csomag sör, egy bolognai szendvics, néhány fagyasztott Milky Way és egy egész cipó, hogy meg se forduljon a fejükben kiéheztetni. Hátradőlt és behunyta a szemét. Senki sem veszélyeztethette a családját. Még a saját családja sem.

Ethan jelent meg tizenegy óra körül. A házból alig szűrődtek ki hangok: halk beszélgetés, vízcsobogás, Annie zsörtölődése.

Ethan megállt a lépcső tetején. Cal undorral vette tudomásul, hogy megint kivasalta a pólóját.

- Mi folyik itt, Cal? Miért áll a Jeeped az út közepén? - Ethan belépett a tornácra. - Azt hittem, nem engednek be a házba.

- Nem engednek be. Add át a kocsikulcsodat, ha be akarsz menni.

- A kocsikulcsodat? - Ethan a ház falának támasztott puskára pillantott.

- Jane azt hiszi, elutazhat, de mivel nem állhat ki^a tragacsával addig, amíg a kocsim eltorlaszolja az utat, meg fog próbálni meggyőzni, hogy vidd el. Csak gondoskodom róla, nehogy kísértésbe ess.

- Nem tennék veled ilyet. Remélem, tudod, hogy ú nézel ki, mint egy körözött bűnöző.

- Lehet, hogy nem akarnád odaadni neki a kulcsodat, de a professzor majdnem olyan okos, mint Isten. Ki fog találni valamit.

- Nem gondolod, hogy üldözési mániában szenvedsz?

- Én ismerem. Te nem. Add ide!

Ethan kellenenül elővette a kulcsát és odaadta Calnak. - Az még nem jutott eszedbe, hogy egyszerűen küldjél neki pár tucat rózsát? A legtöbb nőnél beválík.

Cal méltatlankodva felhorkant, felkelt a hintaszékből és kinyitotta a betört ajtót. Csak addig dugta be a fejét a házba, amíg bekiáltott. - Hé, professzor. A tiszteletes jött látogatába. Az, aki anyaszült meztelenül látott.

Hátralépett, beengedte Ethant, majd visszaült a hintaszékbe. Miközben kivett egy fagyasztott Milky Wayt a hűtőtáskából, úgy döntött, hogy Jane agya nem veheti fel a versenyt az ő taktikai érzékével.

Kevin bukkant fel egy óra múlva. Cal tudta, hogy meg kellene köszönnie neki a sajtótájékoztatót, de a régi szokásokat nehéz volt levetkőzni. Inkább morcosán nézett rá.

- Mi a fene folyik itt, Bombázó? Miért áll az út közepén az a két kocsi?

Cal kezdett belefáradni a magyarázkodásba. - Csak úgy mehatsz be, ha átadod a kulcsaidat.

Ethannel ellentétben a kölyök nem is vitatkozott. Vállat vont, odaadta a kulcsot és bedugta a fejét a házba. - Ne löjenek, hölgyeim. A jó fiú van itt.

Cal fújtatva tette karba a kezét, felszegte az állat és behunyta a szemét. Jane-nek előbb vagy utóbb ki kell jönnie és beszélnie vele. Csak ki kell várnia.

Egykor megérkezett az apja. Az emberek csak jöttek, távozni meg senki nem akart.

Jim az útra bökött a fejével. - Akár egy parkoló. Cal a kezét nyújtotta. - Add ide a kulcsodat, ha be akarsz menni.

- Ezt be kell fejezned, Cal.

- A tőlem telhető legjobbat teszem.

-Nem tudnád egyszerűen megmondani neki, hogy szereted?

- Nem ad rá lehetőséget.

- Remélem, tudod mit csinálsz. - Jim odadobta neki a kulcsait és bement.

Cal is remélte, s nem akarta bevallani, hogy vannak kétségei. Különösen nem az apjának.

Annyira egyértelműek voltak a Jane iránti érzései, hogy el sem akarta hinni, hogy valaha is össze volt zavarodva. A gondolat, hogy nélküle élje le az életét, olyan űrt hagyott benne, amit semmi sem tölthetett be, még a futball sem. Bárcsak el tudná felejtetni, hogy visszautasította a szerelmét aznap, amikor Jane elhagyta. Ez volt a legértékesebb ajándék, amit valaha kapott, ő pedig úgy dobta el, mint egy lejárt parkolójegyet. Jane most ugyanezt tette vele.

Jane-ben, dacára annak, hogy a sötét oldallal kacérkodott a céljai elérésére, több tisztesség volt, mint bárkiben, akit Cal ismert, s bíznia kellett abban, hogy ha Jane egyszer szeretett valakit, azt örökké szeretni fogja. De ha szembenézett az igazsággal, tudta, hogy megérdemli, amit kap, mert nem volt annyi esze, hogy megbecsülje, amit Isten adott neki. Azt is tudta, hogy ha kell, itt fog ülni egész hátralévő életében, hogy visszakaphassa Jane-t.

A délután hosszúra nyúlt. A hátsó kertből harsogó rockzene rögtönzött buliról árulkodott, de Jane még mindig nem jelent meg, hogy beszéljen vele. Calt faszén szaga csapta meg, és hallotta, hogy Ethan azt kiáltja: -Gint! - Egyszer Kevin futva érkezett a ház mellől, hogy elkapjon egy eldobott frizbit. Úgy tűnt, rajta kívül mindenki remekül szórakozik. Idegen volt a saját családjában, s ez megviselte.

Felegyenesedett, amikor két alakot pillantott meg a fák között a ház keleti oldalán. Először azt hitte, hogy Jane-nek sikerült valakit meggyőznie, hogy segítsen neki gyalog elszöknie, de amikor már éppen fel akart ugrani a székből, felismerte az apját és az anyját.

Megálltak egy öreg fehér kőrisfa mellett, amire Cal gyerekkorában sokszor felmászott. Apja a fa törzsének szorította az anyját. Lynn átölelte Jim nyakát, s a következő, amit Cal látott, hogy úgy nyalták-falták egymást, mint két tinédzser. A szülei végre egymásra találtak, s napok óta most először mosolyodott el. De a mosolya lehervadt, mikor látta, hová igyekszik az apja keze és rájött, hogy hamarosan többet fog látni az illendőnél. Bor-zongva fordította el a székét. Voltak dolgok, amiket nem akart látni, s ez az első volt a listán.

Az elkövetkezendő órákban hol elsendergett, hol felébredt Kevin és Ethan kurta látogatásai között, akik közül úgy tűnt, egyik sem tudja, mit mondjon. Ethan a Politika mellett döntött, Kevin, ahogy az várható volt, a tutballt választotta. Jim feltűnően elmaradt, de Cal nem volt hajlandó azon rágódni, mit művelhetnek az anyjával Jane-nek híre-hamva sem volt.

Már majdnem alkonyodott, mikor megjelent az anyja. Zilált volt, s egy vörös folt a nyakán gyanúsán szakáll okozta horzsolásnak tűnt. Száraz falevél ragadt a hajába a füle mögött, újabb bizonyítékot szolgáltatva arra, hogy az öreggel nem vadvirágokat szedtek az erdőben.

Lynn lenézett rá, homlokára ráncokat véselt az aggodalom. - Éhes vagy? Hozzak ki neked egy tányér ennivalót?

- Nem kell szívességet tenned. - Cal tudta, hogy udvariatlan, de úgy érezte, hogy az anyja elárulta.

- Én behívnálak, de Annie nem engedné.

- Úgy érted, Jane nem engedné.

- Megbántottad, Cal. Mit vársz tőle?

- Azt, hogy kijöjjön és beszélhessünk.

- Vagyis hogy megint kiabálhass vele?

A kiabálás volt a legutolsó, amit a fejében forgatott, s éppen kezdte volna elmondani az anyjának, csak hogy ismét egyedül találta magát a tornácon. Ahhoz képest, hogy elhatározta, megvédi a szüleit a magánéletétől, istentelenül belekeverte őket.

Leszállt az este a hegyekre, s a kudarctól görcsbe rándult a gyomra. Előrehajolt és a kezébe temette az arcát. Jane nem fog kijönni. Hogy szűrhatta el így?

A szűnyogháló megnyikordult, Cal felnézett és meglátta. Lábát leejtette a földre és kiegyenesedett ültében.

Jane ugyanazt a ruhát viselte, mint aznap, amikor elhagyta: a vajszínűt a hatalmas barna gombokkal az elején. Ma este nem kötötte össze a haját. Rendetlenül keretezte az arcát, pontosan úgy, mint szeretkezés után.

Jane zsebre dugta a kezét. - Miért csinálod ezt?

Cal szerette volna felkapni a teraszról és bevinni az erdőbe, hogy addig szerelmeskedjen vele, amíg Jane-t is pirosra nem dörzsöli a borostája és száraz falevelek nem ragadnak a hajába. - Nem mehetsz el, Jane. Amíg nem adtál esélyt, hogy ezt tisztázzuk.

- Rengeteg lehetőségünk volt és mindet elpusztítottuk.

- Úgy érted én. Megígérem, hogy a következőt nem pusztázom el.

Cal felállt a hintaszékből és elindult felé. Jane ösztönösen hátrált a korláthoz. Cal kényszerítette magát, hogy ne menjen közelebb.

- Szeretlek, Jane.

Ha arra számított, hogy a bejelentésével leveszi a lábáról Jane-t, nagyon tévedett. Ahelyett, hogy arca kigyúlt volna az örömtől, érzéseit elnyelte hatalmas, szomorú szeme.

- Te nem szeretsz, Cal. Hát nem látod? Neked ez megint csak egy játék. Tegnap este végre rájöttél, hogy vesztesre állsz, de harcos vagy, s nem tudsz veszíteni. A harcosok bármit megtesznek, hogy győzzenek, még olyasmit is képesek kimondani, amit nem gondolnak komolyan.

Cal hüledezve nézett rá. Jane nem hitt neki! Hogy gondolhatja, hogy ez a győzelemről szól? - Tévedsz. Egyáltalán nem erről van szó. Komolyan gondoltam, amit mondtam.

- Talán éppen ebben a pillanatban igen, de emlékezz rá vissza, mi történt, miután megláttál meztelenül. A játék véget ért, Cal, s meguntál. Most ugyanez a helyzet. Ha visszafogadnálak, megunnál.

- Nem untalak meg, miután megláttalak meztelenül! Honnan veszed ezt az örültséget? - Cal rádöbrent, hogy kiabál, s a csalódottságtól még nagyobb hangerőre szeretett volna kapcsolni. Miért nem tud normális emberi módon kommunikálni?

Nagyot nyelt és fittyet hányt a homlokán gyöngyöző verejtékrétegre. - Szeretlek, Jane, s ha én egyszer eldöntök valamit, az örökre úgy van. Ebben hasonlítunk egymásra. Hívd vissza a házörzőidet!

- Nem az én házörzőim, hanem a tied! - Jane arcán nyugtalanság látszott. - Megpróbáltam rávenni őket, hogy menjenek el, de hiába. A fejükbe vették, hogy szükséged van rájuk.

Neked! Ethan szentimentális történeteket mesélt a gyermekkorotokból, Kevin minden touchdownról beszámolt, amit valaha véghezvittél. Mintha érdekelne! Apád az egyetemi teljesítményeiddel jött, amiről hallani sem akarok!

- Fogadni mernék, hogy anyám nem zengett dicshimnuszokat rólam.

- Egy ideig az általad támogatott jó ügyekkel érvelt. Aztán azt kezdte el magyarázni, hogy együtt ugróiskoláztatok, de elsírta magát és ki kellett mennie, úgyhogy nem tudom, mit akart közölni vele.

- Annie? Mit mondott Annie?

- Hogy a sátán ivadéka vagy, és jobb lesz nekem nélküled.

- Ilyet nem mondott.

- Valami hasonlót.

- Szeretlek, Jane. Nem akarom, hogy elmenj.

Jane arcát eltorzította a fájdalom. – Pillanatnyilag a kihívást szereted, amit jelentek, de ez kevés ahhoz, hogy egy életet lehessen rá építeni. - Átfogta maga előtt a karját és megdörzsölte. - Az elmúlt pár hét végre lesöpörte az agyamról a pókhálót. Nem értem, mit gondoltam, amikor azt hittem, hogy tartós kapcsolat lehet köztünk. Nem lehet mindig dühödten veszekedni és érveket ütköztetni. Téged ez éltet, de nekem olyan valakire van szükségem, aki akkor is mellettem lesz, ha a kihívás elmúlt.

- Ahhoz képest, hogy milyen okos vagy, nem értesz semmit! - Jézus, megint kiabált. Cal nagy levegőt vett és lehalkította a hangját. - Nem tudnál tenni velem egy próbát, hogy bebizonyítsam, komolyan gondolom, amit mondok?

- Túl fontos dolog ez ahhoz, hogy kockáztassak.

- Figyelj, Jane. Nem a harcról és a kihívásról van szó. Szeretlek és veled akarom leélni az életem.

Jane a fejét rázta.

Fájdalom hasított Calba. Kitétte a lelkét, de Jane nem volt vevő rá. Semmi nem jutott eszébe, amivel meggyőzhette volna.

Jane halkán beszélt. - Holnap elmegyek, mégha a rendőrségnek kell is kivinnie innen. Viszlát, Cal. - Megfordult és bement a házba.

Cal behunyta a szemét és előntötte a kétségbeesés. A térdé elgyengült és fájt, mintha egy hatalmas ütéssel ütközött volna. Csakhogy ő nem fogja feladni. Soha.

Összeszorította a száját és követte Jane-t a házba.

Annie szeme a VH-l-re tapadt, ahol egy Whitney Houston videoklipp villogott némán. Cal szülei kézenfogva ültek a kanapén és úgy nézték egymást, mintha a DeBeers gyémántbirodalom reklámjához állították volna be őket. Ethan és Kevin székeket hoztak be a sarokban álló lehajtható asztalhoz és kártyáztak. Mindannyian felnéztek, amikor Cal belépett. Jane-nek nyoma veszett.

Ostobán érezte magát, de tudta, hogy ez a büszkeségéből fakad, mely érzelmet pillanatnyilag, amikor mindenki támogatására szüksége volt, nem engedhette meg magának. Igyekezett összeszedni magát. - Jane nem hiszi el, hogy szeretem.

Ethan és Kevin a kártyalapok felett ránéztek. Az anyja a homlokát ráncolta. - Tudod, hogy szeret táncolni? Nem country és vadnyugati zenére, hanem rock and rollt.

Cal nem egészen értette, mennyiben segít ez most rajta, de elraktározta az információt.

- Elegem van ebből a felfordulásból! - csapta Annie a távirányítót a széke karfájához. - Jim Bonner, menj el Janie-ért és azonnal hozd ide! Itt az ideje tisztázni a dolgokat, hogy végre nyugalom és csend legyen.

- Igenis, asszonyom. - Jim mosolyt villantott a feleségére, felállt a kanapéról és elindult a vendégszobába.

Jane felnézett a bőröndből, amibe bepakolt, és Jimet pillantotta meg az ajtóban. - Mi a baj?

- Ki kell jönnie a nappaliba és szembenéznie Callal.

- Már szembenéztem vele, és még egyszer nem akarok.

- Muszáj. Annie mondta.

- Nem.

Egy szemöldök fel. - Hogy mondta?

- Nem? - Sajnos inkább kérdésnek hangzott, mint megállapításnak, de volt valami határozottan ijesztő ebben a férfiban és a felvont szemöldökében.

- Pillanatnyilag apja helyett apja vagyok, és azt mondom, hogy kifelé!

Jane zavartan nézte, ahogy Jim a nappali felé mutat. Önkéntelenül is összehasonlította ellentmondást nem tűrő pillantását azzal, ahogy az édesapja nézett mindig rá, mint aki undorodik.

-Nincs vita. Mars!

Jane-nek megfordult a fejében, hogy megkérdezi, mik a szándékai Jimnek, elfenekeli, ha nem engedelmeskedik, de elvetette az ötletet. - Ez nem fog működni, Jim.

A férfi odalépett és magához húzta egy megnyugtató ölelésre. - Hadd mondja el, amit akar. Ennyit megérdemel.

Jane Jim mellkasára hajtotta a fejét. - Már elmondta a tornácon pár perccel ezelőtt.

- Nyilvánvalóan még nem fejezte be. - A férfi gyengéin eltolta és az ajtó felé tessékelte. - Menjen. Maga Mögött leszek.

Cal még fenyegetőbbnek tűnt a nappaliban, mint a teraszon volt, ahol félhomály uralkodott. Jane-nek nem került el a figyelmét összehúzott, gyilkos pillantása és energikus arckifejezése. Szerette volna azt hinni, hogy a szobában tartózkodó három másik férfi a megmentésére sietne, ha Cal végképp túlzásokra ragadtatná magát, de gyanította, hogy Cal mellett állnak.

Cal rá se hederített, mikor odaállt a tévé mellé, a helyiség legtávolabbi részébe a konyhaajtótól, ahol a férfi tartózkodott. Mintha Jane láthatatlan lenne, fordult Cal a többiekhez.

- A tények a következők... Szeretem Jane-t és ő is szeret engem. Nem akarok elválni tőle, ő sem tőlem. Láb alatt vagytok mindannyian. - Elhallgatott.

Másodpercek teltek el. Egyik a másik után.

- Ennyi? - kérdezte végül Ethan. Cal bólintott.

Kevin Jane-hez fordult. - Cal azt mondja, láb alatt vagyunk. Ha nem lennénk itt, visszamennél hozzá?

-Nem.

- Sajnálom, Bombázó. Valami mást kell kitalálnod.

- Eltűnnél a francba? - förmedt rá Cal Kevinre. - Neked ehhez semmi közöd. Nem viccelek, Tucker. Azt akarom, hogy menj el. Most!

Jane látta, hogy Kevin nem akarja tovább feszíteni a húrt. De ahogy elkezdett felállni, Annie szavai visszaparancsolták a székre. - Rá is tartozik, és marad!

Cal a nagynyijához fordult. - Nem is családtag!

- A jövő, Calvin, ugyanaz a jövő, amelyikkel nem akarsz szembenézni.

Cal felbőszült. A zsebébe nyúlt, elővett egy kulcsosomót és Kevinhez vágta, aki miközben elkapta, lassan felállt.

- Sajnálom, Mrs. Glide, de most jutott eszembe, hogy már megbeszéltem valamit.

Jane, végre kiutat látva a zűrzavarból, odalépett hozzá. - Veled megyek.

A szobában mindenki megdermedt.

- Ez - mondta Kevin - ...nagyon rossz ötlet.

- Üljön le, Jane - szólalt meg Jim határozott atyai hangon. - Különben is túl késő van ahhoz, hogy ma már gépet kapjon, úgyhogy akár meg is hallgathatja Calt. Kevin, köszönjük az aggodalmát.

Kevin bólintott, együttérzően Jane-re mosolygott, gondterhelt pillantást vetett Calra, aztán elment.

Jane leült egy székre Annié mellett. Cal zsebre vágta a kezét, megköszönte a torkát, s továbbra is a családhoz intézte szavait. - Azt hiszi, csak azért akarom visszakapni, mert kéreti magát, s mihelyt már nem jelent kihívást a számomra, nem fog érdekelni. Megmondtam neki, hogy ez nem igaz, de nem hiszi el.

- Szereted a kihívásokat - mutatott rá Lynn.

-Hidd el... olyan valakivel élni, aki a mindenség-elméletet kutatja, épp elég kihívás. El tudod képzelni, milyen az, amikor legelső dolgod reggel matematikai egyenleteket megpillantani az újságod címlapján vagy a bevásárló listád alján, miközben csak biztos akartál lenni abban, hogy ne felejts el sört venni? Vagy a müzlisdobozon, amikor még alig bírod a szemedet is kinyitni?

- Soha nem írtam a müzlisdobozodra! - ugrott fel Jane.

- De még mennyire! Rá a Lucky Charmsom fedelére.

- Csak kitaláltad! Ez koholmány! Elismerem, hogy néha szórakozottan firkálgatok, de... - Jane elhallgatott, eszébe jutott ugyanis egy néhány héttel ezelőtti reggel, amikor semmi más nem akadt a keze ügyébe, csak egy müzlisdoboz. Visszaült és tovább makacskodott. - Ez bosszantó, de nem jelent kihívást.

- Csak hogy tudd, professzor, néha beszélek hozzád, te pedig minden előzetes figyelmeztetés nélkül ott hagysz. - Cal csipőre tette a kezét és Jane felé közeledett - Testben ott állsz előttem, de az agyad kirepül a hipertérbe.

Jane felvetette az állat. - Bosszantó, de nem kihívás.

- Megölöm. - Cal a fogát csikorgatva lerogyott a szülei mellé a kanapéra és az öccsére nézett. - Látod, kivel van dolgom?

- Másrészről - felelte Ethan -, nagyon csinos meztelenül.

- Ethan! - Jane szégyenkezve fordult Lynnhez. - Ez nem az, aminek hangzik. Véletlen volt.

Lynn szeme elkerekedett. - Különös véletlen.

- Eltértek a tárgytól - mondta Annié. - Én személy szerint hiszek Calvinnek. Ha azt mondja, hogy szeret téged, Janié Bonner, az úgy is van.

- Én is hiszek neki - csatlakozott hozzá Lynn.

- Én is - ajánlkozott Jim. Ethan hallgatott.

Jane úgy nézett rá, mint a mentőővére. Ethan mentegetőző pillantást vetett rá. - Sajnálom/ Jane, de ez nem kérdés.

Jane hagyta magával elhíttetni, hogy ők a családja, akik a legjobbat akarják neki, de most, hogy döntésre került a sor, a vér nem vált vízzé. Nem ők fognak minden reggel arra ébredni, hogy vajon ma lesz-e a napja, amikor a férje ráun.

- Kár a gőzért. - Cal előrehajolt, a térdére könyökölt, hangja közönyös volt. - Száz szónak is egy a vége, Jane tudós, és egy tudósnek bizonyíték kell. Ugye ezt akarod, Jane? Azt akarod, hogy bizonyítsam be az érzéseimet, ahogy te az egyenleteket, amikkel telefirkálsz a házat.

- A szerelem nem így működik - jelezte Lynn.

- Jane ezt nem fogadja el, anya. A professzornak valami kézzelfoghatóra van szüksége, amire felállíthat egy egyenletet. S tudod miért? Mert még soha senki nem szerette igazán, s nem hiszi el, hogy ez megtörténhet.

Jane úgy hőkölt hátra a székben, mintha a férfi arcul csapta volna. A füle csengett, a feje zúgott.

Cal felpattant. - Bizonyítékot akarsz? Rendben, megkapod. - Három gyors lépéssel Jane mellett termett. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül a karjába kapta és az ajtó felé vitte.

- Állj meg, Cal! Tegye le!

Lynn is talpra ugrott. - Cal, ez nem jó ötlet.

- Eddig úgy csináltam, ahogy ti láttátok jónak - kiáltotta vissza Cal. - Most úgy lesz, ahogy én helyesnek tartom. - Kirúgta a bejárati ajtót és kivitte Jane-t.

- Ezt szexszel nem lehet megoldani - sziszegte Jane. Páncélként vont maga köré a dühét, hogy védje összetört szívét. Miért nem érti meg Cal, hogy kemény kezű taktikával nem lehet megoldani egy ilyen bonyolult dolgot? Csak feltépi vele a sebeket, és még csak nem is tud róla.

- Ki beszél itt szexről? Vagy álmodozol?

Jane forrt a felháborodástól, miközben a férfi levitte a tornácra és elindult vele az úton. Bár már nem volt köny-nyű, Calnak mintha meg se kottyant volna a súlya. Nem kezdett zihálni, karja nem kezdett remegni, miközben az utat elálló három kocsi felé közeledtek. A férfi letette a Jeep előtt, elővett a zsebéből egy kulcscsomót és a motorháztetőre dobta. Aztán az apja Blazere felé fordította Jane-t, ami az utolsó volt a sorban. - Szállj be!

- Ezzel csak elodázkod az elkerülhetetlent, Cal.

A férfi betuszkolta és becsapta az ajtót.

Jane kifelé bámult az ablakon. Ha nem vigyáz, Cal megtöri az ellenállását és beleegyezik, hogy vele maradjon. Micsoda katasztrófa lenne! Inkább a fájdalom most, mint hogy még egyszer kénytelen kelljen mennie ezen, amikor a férfi majd rádöbben, hogy rosszul döntött.

A professzornak valami kézzelfoghatóra van szüksége, amire felállíthat egy egyenletet. S tudod miért? Mert még soha senki nem szerette igazán, s nem hiszi el, hogy ez megtörténhet.

Jane ezt kikérte magának. Ez nem az ő problémája, hanem Calé. Neki van annyi önbecsülése, hogy elfogadja az őszinte szerelmet. Lehet, hogy még soha senki nem szerette igazán, de ez nem jelenti azt, hogy nem fogja megragadni, ha eljön az igazi.

- Ugye?

Cal kifordult a főútra, s félbeszakította Jane fájdalmas gondolatmenetét. - Értékelem, hogy nem teregettél ki minden szennyest a családom előtt.

- Nem hiszem, hogy lenne akár egyetlen elasztikus bugyi is, amit ne láttak volna.

- Rendben van, Jane. Nem fogom leharapni a fejed, ha szóba hozod a témát. Tudom, hogy korábban így volt, de soha többé nem fog előfordulni. Nem kell észkombájnnak lenni ahhoz, hogy rájöjjen, mihasznának tartasz, s hálás vagyok, hogy nem vágta a fejemhez a családom előtt.

- Mihasznának?

- Csak mert nem tudom, hogy mit fogok csinálni, ha abbahagyom a futballt, még nem jelenti azt, hogy nem vagyok méltó hozzád. Tudom, hogy szerinted talán igen, de minden megváltozik, ha kitalálom, mit kezdjek magammal. Csak még egy kis időre van szükségem, hogy számba vegyem a lehetőségeimet, ez minden.

Jane elképedve nézett rá. Ez volt az első alkalom, hogy Cal elismerte, nem fog örökké futballozni. De mi köze ennek az iránta való érzéseihez? Soha egyetlen pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy a jövőre nézve akadálynak tekintse a férfi tanácsstalanságát.

- Soha nem mondtam, hogy nem vagy hozzám méltó.

- Nem kellett mondanod. Tudom, mit gondolsz. A rendes emberek dolgoznak.

- Dolgozol.

Jane mintha a falnak beszélt volna. - Fizikus vagy. Ez munka. Apám orvos, Ethan pap. A fickók a Hegylakóban tanárok, vízvezeték-szerelők, markológép-kezelők. Emelőkarokat irányítanak, házat építenek. Ők dolgoznak. De én mit csinálok?

- Futballozol.

- És aztán?

Jane-nek elakadt a lélegzete. Még mindig nem akarta elhinni, hogy Cal beismerte, a profi karrierjének vége. -Erre csak te tudod a választ.

- De nem tudom. Fogalmam sincs, mit kezdjek az életemmel. Isten a tanúm, három életre elegendő pénzt halmoztam fel, de soha nem tartottam az ember fokmérőjének a gazdagságot.

Jane végre megértette. Cal nem az önfejléséért nem volt hajlandó elfogadni sem a korát, sem azt, hogy hamarosan vissza kell vonulnia, hanem mert kétségbeesetten kereste azt a munkát, ami kielégítené.

Jane nem is értette, miért lepődött meg. Hisz Cal volt az is, aki ragaszkodott hozzá, hogy feleségül vegyen valakit, akit gyűlöl, csak hogy a gyermeke ne legyen törvénytelen. A macsó kevélység mögött régimódi értékeket képviselt. Ezek az értékek pedig azt diktálták, hogy az a férfi, akinek nincs rendes munkája, nem érdemel tiszteletet.

- Annyi mindent csinálhatsz, Cal. Lehetsz például edző.

- Csapnivaló edző lennék. Lehet, hogy nem vetted észre, de nem bírom elviselni az ostobaságot. Ha egyszer elmondok valakinek valamit és nem érti meg, még egyszer nem lesz türelmem elmondani, így nem lehet sikerre vinni egy futbalcsapatot.

- Mi a helyzet Ke vinnél? Szerinte senkitől nem tanult annyit a futballról, mint tőled.

- Azért, mert ő elsőre megérti.

- Jól beszélsz a televízióban. Miért nem leszel sportriporter?

- Nem lelkesít. Egyszer-kétszer jó, de hivatásnak nem. Nekem nem.

- Biológiából diplomáztál. Hasznosítsd.

- A diplomám tizenöt éves. Nem emlékszem semmire. Csak azért szereztem meg, mert szeretem a természetet.

- Rengeteg tapasztalatod van az üzleti életben. Alapíts egy céget.

- Az üzlet untat. Mindig is untatott és mindig is untatni fog. - Cal Jane felé fordult, de nem nézett a szemébe. -Arra gondoltam, hogy talán tökéletesíthetném a golfjátékomat. Néhány év múlva nevezhetnék egy profi tornára.

- Azt hittem, közepes golfozó vagy.

- Nem egészen közepes - védekezett a férfi. - Egy kicsit jobb. - Sójajtott. - Mindegy. Hülye ötlet.

- Ki fogsz találni valamit.

- De még mennyire, úgyhogy ha ez tart vissza, verd ki a fejedből. Nem szándékozom a lábamat lógatni és két kézzel szórni a pénzemet egész hátralévő életemben. Nem hoznék rád ilyen szegényt.

Vagyis önmagára. Jane kíváncsi lett volna, mióta rágódott már ezen Cal. - Nem a jövőbeni kilátásaid jelentik köztünk a problémát, Cal. Még mindig nem érted. Nem bírom elviselni, ha visszautasítják a szeretetemet. Túláságosan fáj.

A férfi arca megrándult.

- Fogalmad sincs, mennyire sajnálom. Vannak, akiknek tovább tart felnőni, s azt hiszem, én is közéjük tartozom. - Kinyújtotta a karját és megfogta Jane kezét. - Te vagy számomra a világon a legfontosabb. Tudom, hogy nem hiszed el, de be fogom bizonyítani.

Elengedte Jane kezét, bekanyarodott a barkácsbolt előtti parkolóba a Blazerrel, s elkáromkodta magát. - Már bezárt. Erre nem gondoltam.

- Egy barkácsboltba hoztál, hogy bebizonyítsd a szerelmedet?

- Megigérem, hogy hamarosan elviszlek táncolni is. - Cal kiszállt, megkerülte a kocsit, hogy kinyissa Jane-nek az ajtót és kisegítse. - Gyere.

Jane ámultan hagyta, hogy a férfi a barkácsbolt melletti szűk sikátorba vezesse. Amikor a hátsó ajtóhoz értek, Cal lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. Jane már csak arra eszmélt, hogy a férfi berúgta.

Felvijjogott a riasztó.

- Cal! Megőrültél?

- Tulajdonképpen igen. - A férfi berángatta a karjánál fogva. Mire készül?

Ujjaival bilincsként fogva a csuklóját elvonszolta a kerti székek és a lámpák mellett a festékosztályra. A riasztó továbbra is fűlsiketítőén visított. - Mindjárt itt a rendőrség! - kiáltotta Jane.

-Ne aggódj, Odell Hatcher és én évek óta barátok vagyunk. Inkább amiatt izgulj, hogy megtaláljuk a megfelelő tapétát a konyhába.

- Tapétát? Azért hoztál ide, hogy tapétát válasszak? Cal úgy nézett rá, mintha megbuggyant volna. -Másképp hogy bizonyítsam be az érzéseimet?

-De...

- Itt vagyunk. - A férfi nem túl gyengéden leültette a tapétarészleg pultja előtt elhelyezett székek egyikére, aztán megfordult, hogy az ezerféle tapétától roskadozó polcokat tanulmányozza. - A fenébe, nem tudtam, hogy ilyen nehéz lesz. - Olvasni kezdte a címkéket. - Fürdőszoba. Étkező. PVC. Gyapothulladék. Mi a fene az a gyapothulladék? Nincs valami... nem is tudom... lovas? Látsz ló kategóriát?

- Ló kategóriát?

A férfi szája sarkára most először vetődött a mosoly árnyéka, mintha csak kezdte volna felfogni, milyen nevetséges. - Segíthetnél egy kicsit ahelyett, hogy engem ismételgetsz.

Rendőrautó szirénája csatlakozott a riasztóhoz, kerekek csikorogtak a barkácsbolt előtt. - Maradj itt - parancsolta Cal. - Majd én elintézem. Vagy inkább bukj le a pult mögé, hátha puska van Odellnél.

-Puska! Esküszöm, Calvin Bonner... ha ennek vége, elmegyek...

A férfi belefojtotta a fenyegetőzést, mikor leszállította a székről és térdre kényszerítette a pult mögötti szőnyegre.

- Én vagyok az, Odell! - kiáltotta. - Cal Bonner.

- Tűnj el innen, Cal! - felelte egy durva hang. - Ki akarják rabolni a boltot. Csak azt ne mondd, hogy túsul ejtettek!

- Nincs rablás. Azért rúgtam be az ajtót, mert tapétát kell választanom. A feleségem is itt van, úgyhogy ha azt fontolgatnád, hogy elsütöd a puskát, ami a kezedben van, felejtsd el! Mond meg Harley-nak, hogy holnap elrendezem vele. És segíts kikapcsolni ezt az átkozott riasztót.

Jó tizenöt percbe telt, míg megjelent Harley Crisp, a barkácsbolt tulajdonosa, kikapcsolták a riasztót és elsimították a dolgot.

Amíg Cal kimagyarázta magát a rablásból, Jane kimászott a pult mögül, felült a székre és próbált rájönni, hogy gondolhatta Cal, hogy a tapétaválasztással bébi-zonyíthatja a szerelmét. A leghalványabb összefüggést sem látta. Cal mérges volt rá, amiért leszedte, de mi köze egy új tapétának a szerelemhez? A férfi nyilvánvalónak látta az összefüggést, s amikor Jane magyarázatot sürgetett, Cal hitetlenkedő pillantása megkérdőjelezte minden IQ-teszt eredményét, amit Jane valaha is megírt.

Bármennyire is zavaros volt ez az egész, egy dologban Jane biztos volt. Cal logikája szerint ez a késő esti bevásárlótúra bebizonyította a szerelmét, és kész. Áruló melegséget érzett odabent.

Harley Crisp végre bezárta az ajtót, míg Cal egy köteg pénzzel lett szegényebb. Magukra maradtak a boltban.

Cal elbizonytalanodva nézett Jane-re. - Ugye nem hiszed, hogy megőrültem? Ugye érted, mit bizonyít a tapéta?

Jane-nek fogalma sem volt, de addig, amíg a férfi olyan pillantással nézett rá, amiben benne volt a szíve, hangját pedig az örök szerelem lágyította el, sosem vallotta volna be.

- Amit igazán meg akarok tenni érted, drágám, az megnyerni egy futballmeccset - mondta Cal rekedten. - Dan Calebow is megtette egyszer Phoebe-nek, s én is meg akarom neked. Sőt! Valami még nehezebbet szeretnék tenni. Igazán embertpróbálót. - Arcán reménytelen kifejezéssel várt.

- Mint a tapétaválasztás? - ajánlotta Jane próbaképpen.

A férfinak felcsillant a szeme, mintha Jane most adta volna meg neki az univerzum megfejtésének a kulcsát. -Hát érted. - Felnyögött és lehúzza Jane-t a székről, a karjába vonta.

- Halálosan félted, hogy nem fogod. Megígérem, hogy minél hamarabb kitalálok magamnak valami munkát.

- Ó, Cal... - Jane szavait elnyomta a boldog zokogás. Halvány lila gőze sem volt, milyen logikát talált ebben a férfi. Nem értette, miért törtek be egy barkácsboltba, miért választanak tapétát, csak azt tudta, hogy Cal érzései őszinték és nem a kihívásról szólnak. A férfi nekiadta harcos szívét, ő pedig nem hagyta, hogy gyermekkori sebei megakadályozzák abban, hogy elfogadja.

Belenéztek egymás szemébe, és utat találtak a saját lelkükbe.

- Az most már egy igazi házasság, drágám - suttozta Cal. - Örökre, míg a halál el nem választ.

Aztán ott a barkácsbolt kellős közepén lehúzza Jane-t a szőnyegre a pult mögé, és szeretkezni kezdett vele. Természetesen egyetlen ruhadarabot sem akart Jane-en hagyni, s ezzel Jane ugyanígy volt a férfival kapcsolatban. Amikor meztelenek voltak, Cal meglepte azzal, hogy a farmerja után nyúlt. Jane felkönyökölt, s nézte, ahogy a férfi egy piszkos rózsaszín szalagot húz elő a zsebéből, melynek masnija majdnem szinte a felismerhetetlenségig összelapult.

- Megtartottad - mondta Jane.

A férfi előrehajolt és Jane melléhez bújt. - Először arra gondoltam, hogy kikötözlek vele, amíg a patkányok jól nem laknak veled.

- Hümmm. - Jane hanyatt feküdt és most ő bújt a férfihoz. - Mit akarsz kezdem vele most?

Cal valami olyasmit dünnyögött, hogy: - Örültségnek fogod tartani.

-Nem.

Cal elhúzódott és ránézett. - ígérd meg, hogy nem fogsz kinevetni.

Jane komoly arccal bólintott.

- Te voltál a legjobb születésnapi ajándék, amit valaha kaptam.

- Köszönöm.

- Szeretném viszonzni, de figyelmeztetlek, hogy az én ajándékom fele annyira sem jó, mint a téid volt. Azért tartsd meg.

- Rendben.

Cal a saját nyakára kötötte a szalagot és elmosolyodott. - Boldog születésnapot, Rózsabimbó.

Egy fekete hosszított limuzin hátsó ülésén ültek és Heartache Mountain felé tartottak. Az utat szegélyező fák az október színeiben pompáztak: sárgában, narancssárgában és vörösben. Jane-nek ez lesz az első ősze a hegyekben, már alig várta, ahogy a barátaival való találkozást is, akikkel azelőtt ismerkedett meg, hogy Salvationt el kellett hagyniuk. Cal és a családja minden fontos eseményre magukkal cipelték, s nem sokáig váratott magára, hogy a városiak neheztelése megszűnjön iránta.

Ahogy a limo egyre közeledett Salvationbe, úgy nőtt benne a várakozás. Cal azért rendelte a kocsit, mert a térdszalagsérülése, ami az elkövetkezendő pár hétre a taccs-vonal mögé kényszerítette, a kormánytól is eltiltotta, Jane-t pedig nem engedte vezetni a baba megszületéséig. Jobb is volt így. Jane háta elgémberedett a repülőgép borzalmas ülésétől, s túl kövérnek érezte magát ahhoz, hogy manőverezni tudjon a hegyi úton. Hetek óta gyötörték a Braxton-Hicks összehúzódások, azok az előfájások, amik az igaziakhoz elvezetnek majd, de a ma délutániak a szokásosnál is rosszabbak voltak.

A férfi egy csókot nyomott a feje búbjára. Jane felsóhajtott és közelebb bújt hozzá. Ha még szüksége lett volna újabb bizonyítékokra arról, hogy Cal szereti, az elmúlt pár hét meggyőzte volna. Ahogy a terhessége elérkezett az utolsó hetekhez, követelőzővé, szeszélyessé és alapvetően rosszkedvűvé vált. Cal ellenben végtelenül kedvessé és derűssé.

Jane számtalanszor próbálta csak a hecc kedvéért felborzolni az idegeit, de a férfi ahelyett, hogy bekapta volna a horgot, csak nevetett.

Könnyű neki boldognak lennie, gondolta Jane sa-vanyúan. Nem ő cipelte a jövő olimpiai bajnokát és Nobel-díjasát. Nem ő volt belegyömöszölve egy idióta Pán Péter-galléros sátorméretű ruhába; nem az ő háta fájt; nem neki voltak szünni nem akaró, eredménytelen összehúzódásai, és nem fájt a lába, amit hetek óta nem látott! Másrésről a kispadról végignézni a következő pár meccset sem jelenthetett örömmámort. Viszont ha nincs a sérülés, nem repülhettek volna haza Salvationbe a szezon kellős közepén.

Jane kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa Cal combját. Nem a térdszalagja miatt, hanem mert ez volt a legtöbb, amit vigasztalásképpen tehetett. Szeme mindig készen állt megtelni könnyel, ha arra fájdalomra gondolt, amit a férfinak azon a vasárnapon el kellett szenvednie, amikor az a tudatlan kretén a Bears csapatából felrúgta. Cal csodálatosan játszott addig, s ha Jane-neka keze közé került volna az a neandervölgyi a meccs után, miszlikbe aprította volna.

Kevin együtt érzőnek mutatkozott, amikor Calt levítették a pályáról, de Jane-t nem tudta lóvá tenni. Kevin minden perc játékidőnek örült, s Jane tudta, hogy ki fogja használni a helyzetet az elkövetkezendő két hétben, amíg Cal nem játszik. Ha nem haragudott volna annyira rá, büszke lett volna a teljesítményére az idei szezonban. Cal is büszke volt rá, bár soha nem vallotta volna be.

Jane néha úgy gondolta, hogy Kevin több időt tölt náluk, mint a saját házában. Jane Glen Ellyn-i házat eladták és összeköltöztek Cal lakásába, amíg el nem döntik, hol fognak élni. Valami oknál fogva Cal ragaszkodott hozzá, hogy minden döntésben részt vegyen, kezdve a fal színének kiválasztásától a bútortvásárlásig. Kevinnel együtt állították össze a rácsos ágyat és tettek fel élénksárga redőnyöket a napfényes második emeleti hálóba, ami majd a gyerekszoba lesz.

Még Kevin sem sejtette, hogy Cal a szezon végén bejelenti a visszavonulását. Nem volt túl boldog, hiszen még mindig nem tudta, mit kezdjen magával, de belefáradt a sérüléseivel való küzdelembe. Azt is mondta, rájött, hogy vannak az életben fontosabb dolgok is a futballnál.

- Már nem lenne szabad repülni a kilencedik hónapban - zsörtölődött Cal. - Csoda, hogy nem tartóztattak le, amiért felvittelek a gépre.

- Nem mertek volna. Ti hírességek mindent megtehettek. - Jane a száját csücsörítette, amitől olyan előkelőnek érezte magát, mint egy felső tízezerbeli. - Tegnap rájöttem, hogy nem tudnám Chicagóban megszülni a gyermekünket. Ott akarok lenni a család közelében.

Calnak gyengéje volt a csücsöri száj, s becsípte az ajkai közé, mielőtt folytatta a panaszkodást. - Ezt egy hónappal ezelőtt is eldönthetted volna, amíg még biztonságos volt utazni.

- De akkor távol lettünk volna egymástól, amit egyikünk sem viselt volna jól.

Ez igaz volt. Nagyobb szükségük volt egymásra, mint azt valaha is gondolták. Nem csak a szenvedélyt találták meg egymás mellett, hanem a megelégedettséget is, s olyan energiát, ami új lendületet adott a munkájuknak. Cal jó úton haladt afelé, hogy megdöntse minden idők passzrekordját, s Jane még soha nem volt ilyen sikeres.

Rögtön azután, hogy visszatértek Chicagóba, fizikai Coates-díjjal jutalmazták a dualitás témájában írt értekezéséért. Tudtán kívül hetek óta keringett a híre a kitüntetésének, nevetségessé téve Jerry Miles ellene irányuló bosszúhadjáratát. Augusztusban elbocsátották Milest, és az ország egyik legnevesebb fizikusát ültették a helyére, aki meggyőzte Jane-t egy kutatói állás elfogadásáról a Preeze-nél. Odáig ment, hogy lelkes fiatal fizikusokkal vesztegette meg, akik majd a keze alá dolgoztak.

Cal azonban e pillanatban nem felesége virágzó szakmai karrierjével törődött, hanem a fizikai jólétével, s Jane igyekezett eloszlatni az aggodalmát. - Gondolkozz logikusan, Cal. Ma reggel beszéltem dr. Voglerrel. Ismeri a kórtörténetemet és tökéletesen alkalmas világra segíteni ezt a babát.

- Akkor is azt mondom, hogy sokkal hamarabb el kellett volna magadat határoznod.

A vágy, hogy itt szülje meg a gyermekét, egyre erősödött benne a terhessége előrehaladtával, de meg sem fordult a fejében, hogy Chicagóban hagyja Calt. A férfi hétvégi sérülése adta meg az alkalmat, amire várt.

A baba mozgolódott, s Jane úgy érezte, mintha egy hatalmas ököl markolt volna a gerincébe. Cal dührohamot kapott volna, ha megtudja, milyen fájdalmai vannak, s alig bírta visszafojtani zihálását.

Fokozatosan tudatosult benne, hogy Calnak igaza van, s ostobaság volt repülőre szállni. De az első vajúdás egy örökkévalóságig tart, Jim és Lynn pedig már várnak rá. Az apósa majd szól, ha úgy gondolja, hogy ki kell hívni Voglert.

Calnak szerencsére valami elterelte a figyelmét, és nem sejtett semmit. - Mi van a csuklódon? - kapta el Jane kezét.

Jane alig bírt megszólalni. - Ó... semmi. - Megpróbálta elrántani a kezét, de a férfi szorosan fogta. -Csak összetollaztam. Véletlenül érhettem hozzá.

- Igazán fura. Inkább egyenletnek tűnik, mint véletlen kacsaringónak.

- Éppen leszállás volt - fintorgott Jane -, nem tudtam elővenni a jegyzetfüzetemet. - Levegő után kapkodott, mikor a baba egy tripla axelt és dupla Rittbergert ugrott odabent. Ezúttal a hátfájása olyan heves összehúzózással párosult, ami mintha egy örökkévalóságig tartott volna, de akkor sem lehetett más, mint egy Braxton-Hicks. Elfojtott egy nyögést, s próbálta elterelni a figyelmét a fájdalomról azzal, hogy veszekedést provokál.

- Már nem vitatkozol velem.

- Ez nem igaz, drágám. Azóta vitatkozunk, hogy azt mondtad, ide kell utaznunk.

- Érvelsz, nem vitatkozol. Egyszer sem kiabáltál. Már nem kiabálsz.

- Sajnálom, de egyszerűen nem tudok mérges lenni rád.

- Miért? Még én is nehezen viselem el magam!

- Örület, nem? Nincs rá magyarázat. Jane ránézett. - Megint csinálod.

-Mit?

- Ami idegesít.

- Mosolygok?

- Igen. Azt.

- Bocs. - A férfi keze Jane hordóhasára simult. -Annyira boldog vagyok, nem tudom abbahagyni.

- Próbálkozz!

Jane elfojtotta saját mosolyát. Ki gondolta volna, hogy egy olyan harcos, mint Cal Bonner eltűri ezt a baromságot? Pedig úgy tűnt, a férfi nem bánja. Talán rájött, milyen csodálatos teljesen esztelenül viselkedni és mégis látni, ahogy feltétel nélküli szeretet ragyog vissza a másikról. Hogyan is kételkedhetett valaha is az érzéseiben? Ha Cal Bonner úgy határozott, hogy szerelmes, akkor abból nem engedett.

Cal eloszlatta Jane zsenigyerektől való félelmét azzal, hogy megértette vele, gyermekkori szenvedéseit nem az intelligenciája okozta, hanem egy magába zárkózó, szívtelen apa. Emiatt az ő gyereküknek nem kell aggódnia.

Cal előrehajolt és kibámult az ablakon. - A fenébe!

- Mi a baj?

- Nem látod? Esik! - A férfi hangja nyugtalanná vált. - Mi van, ha vajúdni kezdesz fent a hegyen, de az utat elmossa az eső és nem tudunk lejutni? Mit fogunk akkor csinálni?

- Ez csak a könyvekben van így.

- Őrült voltam, hogy hagytam magam rábeszélni.

- El kellett jönnünk. Már mondtam. Itt akarom megszülni. Különben is azt álmodtam, hogy Annie a halálos ágyán fekszik.

- Mihelyt felébredtél reggel, felhívtad. Tudod, hogy jól van.

- Fáradtnak tűnt.

- Biztosan egész éjjel fent volt és valami új büntényt tervezett apánk ellen.

Jane elmosolyodott. Cal mostanában mindig ezt csinálta. Úgy beszélt az anyjáról meg az apjáról, mintha Jane anyja és apja is lettek volna. Nem csak a szerelmével ajándékozta meg, hanem szülőkkel is.

Jane-ben fékezhetetlen érzelmek bugyogtak fel. A mosolya lehervadt és sírni kezdett. - Te vagy a legcsodálatosabb férj a világon, nem érdemellek meg.

Azt hitte, szenvedő sóhajt hall, de lehetett a gumik surrogása is a nedves úton.

- Jobban ereznéd magad, ha azt mondanám, hogy leírtam minden esztelenséget, amit az elmúlt hónapban elkövettél, és megígérem, hogy az orrod alá dörgölöm, mihelyt ismét normális leszel?

Jane bólintott.

Cal nevetett és ismét megcsókolta, miközben a limuzin felfelé kaptatott Heartache Mountainre. - Szeretlek, Janie Bonner. Tényleg. Az az este volt a legszerencsésebb az életemben, amikor betolakodtál a házamba, rózsaszín masnival a nyakadban.

- Az enyémben is.

Annie-nél minden villany égett, Jim piros Blazere ott parkolt a ház előtt. Jane két hete látta az apósáékat, amikor azok Chicagóba repültek, hogy megnézzék Cal meccsét, és egész idő alatt úgy viselkedtek, mint a friss házások. Aznap este Cal a fejére húzta a párnát és közölte, hogy új ágyat fognak venni a vendégszobába. Olyat, ami nem nyikorog!

Jane már égett a vágytól, hogy lássa Jimet és Lynnt, s nem várta meg, hogy a sofőr kinyissa neki az ajtót.

-Várj, Jane! Esik, és...

Jane azonban már a tornác felé kacsázott. Bár Cal sántított bekötözött lábára, elkapta Jane könyökét, mielőtt az elérte volna a lépcsőt és megtámogatta. Az ajtó kivágódott és Lynn rohant ki rajta.

- Mit képzelsz, Cal? Hogy engedhetted ezt meg neki? Jane könnyekben tört ki. - Itt akarom megszülni a gyerekemet!

Lynn összenézett Callal Jane feje fölött.

- Minél okosabbak - morogta Cal -, a hormonok annál jobban meghülyítik őket.

Jim jelent meg Lynn mögött és ölelte meg Jane-t, miután beljebb húzta. Jane megint görcsölt. Felnyögött és a férfinak tántorodott.

Jim megfogta a vállát és eltolta magától, hogy lenézzen rá. - Méhösszehúzódaid vannak?

- Csak a hátam fáj, ez minden. Braxton-Hicks.

Annie kotkodácsolt a tévé melletti hintaszékéből. Jane odacsoszogott, s meg akarta ölelni, de rájött, hogy nem tud annyira lehajolni. Annie megszorította a kezét. - Épp itt az ideje, hogy visszajöttél meglátogatni.

- Milyen gyakoriak ezek a hátfájások? - kérdezte Jim Jane mögül.

- Pár percesek, azt hiszem. - Jane-nek elakadt a lélegzete és a derekára szorította a kezét.

Cal átbicegett a szőnyegen. - Azt akarod mondani; hogy vajúdik?

- Nem lennék meglepve. - Jim elirányította Jane-t Annie-től, leültette a kanapéra, ahol a hasára tette a kezét és az óráját nézte.

Cal eszelős tekintettel nézett. - A megyei kórház jó tíz mérföldnyire van innen! Tíz mérföld ilyen utakon legalább húsz perc! Miért nem szóltál, drágám? Miért nem mondtad, hogy összehúzódaid vannak?

- Mert kórházba vittél volna. Különben is, csak a repülőgép ülésétől fáj a hátam. Aúúú!

Jim az óráját nézte. Cal kétségbeesett képet vágott. - Apa, le kell vinnünk a hegyről, mielőtt az eső elmossa az utat!

- Alig szemerikél, Cal - jegyezte meg Lynn -, s az utat tíz éve nem mosta el az eső. Az első gyerek különben sem pottyán ki.

Cal rá se hederített, az ajtó felé iramodott. - A limo elment! Betesszük a Blazerbe. Apa, te vezetsz. Én hátraülök vele.

- Nem! Itt akarom megszülni a gyerekemet! - jajve-székel Jane.

Cal rémült pillantást vetett rá. - Itt! Jane fintorgott és bólintott.

- Várj egy kicsit. - Cal hangja vészjóslóan lehalkult, s örömmámor hatolt át Jane nyomorúságán. - Amikor azt hajtogattad, hogy itt akarsz szülni, azt hittem, úgy érted, ezen a környéken, pontosabban a megyei kórházban!

- Nem! Úgy értettem, hogy itt! Annie házában. - Jane-nek eddig esze ágában sem volt itt szülni, de most már tudta, hogy tökéletesebb szülőotthont nem is találhatott volna. Cal tekintete furcsa elegyét tükrözte félelemnek és őrvongásnak, miközben az apjához fordult. - Istenem!

Jó úton halad, hogy az ország leghíresebb fizikusa legyen, s olyan buta, mint a föld! Nem szülhetsz ebben a házban! A megyei kórházba kell mennünk!

- Végre. - Jane rámosolygott a könnyein át. - Megint kiabálsz.

Cal felnyögött.

Jim megpaskolta Jane kezét. - Engedd meg, hogy megvizsgáljalak, drágám, a biztonság kedvéért. Rendben? Menj be a hálószobába és megnézem, hol tartasz.

- Cal is bejöhét?

- Persze.

- Lynn? Azt akarom, hogy Lynn ott legyen.

- Lynn is.

- És Annie.

Jim sóhajtott. - Jöjjen mindenki.

Cal átölelte és Lynn régi szobájába vezette. Az ajtóban olyan erős görcs támadt Jane-re, hogy elakadt a lélegzete és belekapaszkodott az ajtófélfába. Ez most egy örökkévalóságig tartott, s csak miután véget ért, jött rá, hogy mi történt még.

-Cal?

- Mi az, drágám?

- Nézz le! Vizes a lábam?

- A lábad? A... - A férfi furcsa, eltorzult hangot hallatott. - Elfolyt a magzatvíz. Apa! Jane-nek elfolyt a magzatvize!

Jim a fürdőszobába ment kezet mosni, de Cal olyan hangosan kiabált, hogy minden gond nélkül meghallotta. - Semmi baj, Cal. Mindjárt megyek. Biztos vagyok benne, hogy még rengeteg időnk van beérni a kórházba.

- Ha olyan átkozottul biztos vagy benne, miért akarod előbb megvizsgálni?

- A biztonság kedvéért. Elég sűrűek a fájások.

Cal izmai lemerevedtek. A dupla ágyhoz vezette Jane-t, míg Lynn törölközőt vett elő, Annie pedig visszahajtotta az ágytakarót. Jane nem volt hajlandó leülni, amíg Lynn le nem takarta az ágyat, így Cal Jane ruhája alá nyúlt és lehúzta az átnedvesedett barna kismama harisnyát, amit aznap reggel adott fel rá. Mire levette Jane cipőjével és bugyijával együtt, Lynn vízhatlan lepedőt és törölközőt terített az ágyra. Cal lefektette Jane-t.

Annie egy fehérre festett széket választott magának, ahonnan az eseményeket figyelte. Mikor Jim belépett a szobába, Jane végre felfogta, hogy meg akarja vizsgálni, s kezdte kínosan érezni magát. Lehet, hogy orvos, de mégiscsak az apósa.

Mielőtt túl sokat töprenghetett volna, újabb fájás tört rá, ezúttal kétszer olyan erős, mint az előbb. Sikítás csúszott ki a száján, s a feszítő fájdalom közepette szöget ütött a fejében, hogy valami nincs rendben. Nem így szokott történni.

Jim lágy hangon utasította a fiát. Cal széttárva tartotta Jane térdét a vizsgálat alatt. Lynn a kezét fogta és a „Maggie Mayt” dúdolta.

- A fenébe, egy láb - mondta Jim. - Farfekvéses. Jane rémülten felszisszent, aztán újabb fájás következett.

- Cal, vedd az öledbe - parancsolta Jim. - Tárd szét a lábát. Vizes leszel. Jane, ne nyomj! Lynn, szaladj ki a kocsiba és hozd be a táskámat!

Félelem és fájdalom tört rá Jane-re. Nem értette. Mire célzott Jim a lábbal? Mi van a lábával? Kétségbeesetten nézett Jimre, miközben Cal beugrott az ágyba. - Mi történik? Még nem szülhetek. Túl gyors. Valami baj van, ugye?

- A baba farfekvéses - felelte Jim.

Jane mély hangon felnyögött, aztán felsikoltott a fájdalomtól. A farfekvéses szülés nagyon veszélyes volt, ilyenkor a babát császármetszéssel hozták világra egy jól felszerelt műtőben, nem pedig egy hegyvidéki kalyi-bában. Miért nem ragaszkodott hozzá, hogy egyből a kórházba menjenek? Veszélybe sodorta az ő drága gyermeküket azzal, hogy előbb idejöttek.

- Szerdán, amikor elment az orvoshoz, a fej még lent volt - mondta Cal. Ügyet sem vetve sérült lábára, Jane mögé csúszott.

- Néha megfordulnak - válaszolta Jim. - Ritkán, de megesik.

Cal az ölébe emelte Jane-t. A lábán lovagoltatva megfogta a térdét, hogy szétfeszítse, miközben Jane a mellkasához nyomta a hátát.

A baba bajban volt, most nem gondolhatott az erkölceire. Cal ölében ülve, körülölelve izmos, harcos testével, tudta, hogy a férfi a világgal is szembeszállna a gyermeke biztonságáért.

Jim gyengéden megszorította Jane térdét. - Nagyon gyors lesz, kicsikém. Egyáltalán nem olyan, mint amilyenre számítottál. Most megpróbálom lehúzni a másik lábát, neked pedig nem szabad nyomnod. Cal, vigyáznunk kell a kölcsökzsinórra. Ne engedd nyomni.

- Lélegezz, drágám. Lélegezz! Ez az. Ahogy gyakoroltuk. Nagyszerűen csinálsz.

Jane-t elborította a fájdalom. Úgy érezte, mintha felfalná egy vadállat, de Cal kényszerítette, hogy vele együtt lélegezzon, egész idő alatt szerelmes és bátorító szavakat suttogva a fülébe. Mulatságos szavakat. Gyengéd szavakat.

Egyre sürgetőbbé vált az érzés, hogy nyomjon, ellenállhatatlanná, s a torkából félelmetes hang tört elő. Nyomnia kellett!

De Cal, a férfiak vezére, nem engedte, hogy átadja magát a készítésnek. Fenyegette és hízelgett neki, ő pedig engedelmeskedett, mert a férfi nem hagyott más választást. Úgy szuszogott, ahogy Cal parancsolta, aztán fűjtatott, amiből kiáltás lett, miközben teste természetes ösztöneivel küzdött.

- Ez az! - ujjongott Jim. - Ez az, kicsikém! Remekül csinálod.

Jane már nem tudta megkülönböztetni egyik fájdalmat a másiktól. Egyáltalán nem olyan volt, mint a filmen látott szülések, ahol a szülők kártyáztak, a folyosón sétálgattak és volt idő pihenni két összehúzódnak között.

Teltek a percek, s Jane világa a fájdalom sűrű ködére és Cal hangjára szűkült. Vakon engedelmeskedett neki.

- Lélegezz! Ez az! Ez az, drágám! Jól csinálod. -Mintha Cal ereje átszivárgóit volna a testébe és magába szívta volna.

A férfi hangja rekedtté vált. - Lélegezz, drágám. S nyisd ki a szemed, hogy lásd, mi történik.

Jane lenézett és látta, hogy Jim kihúzza a baba lábát a szülőcsatornából. Callal egyszerre kiáltottak fel, mikor megjelent a fej. Jane örömmáorban, abszolút boldogságban úszott, mikor megpillantotta a gyermeküket nagyapja erős, értő kezeiben. Jim gyorsan megtisztította a baba száját és orrát egy szivóval, amit Lynn adott neki, majd gyengéden Jane hasára fektette a csecsemőt.

- Kislány!

A baba nyávogó hangot adott. Kinyújtották a kezüket, hogy megérintsék a nedves, izgó-mozgó, véres újszülöttet. Jim elvágta a köldökszínort.

- Cal!

- A miénk, drágám.

-Ó, Cal...

-Istenem... Gyönyörű. Gyönyörű vagy. Szeretlek.

- Szeretlek! Ó, mennyire szeretlek!

Badarságokat suttoztak, megcsókolták egymást, sírtak. Lynn arcán is könnyek peregtek, mikor felkapta a babát és betekerte egy törölközőbe. Jane annyira el volt foglalva a gyermekével és a férjével, hogy alig vette észre, amint Jim széles mosollyal az arcán világra segítette a méhlepényt.

Lynn nevetett és maga is zagyvaságokat fecsegett, miközben egy puha, nedves ronggyal gyors nagytakarítást végzett, ahol Annie mutatta.

Annie Glide elégedetten szemlélte a dédunokáját. -Fess lesz. Igazán fess. Csak várjátok ki a végét. Glide vér csörgedezik az ereiben.

Lynn könnyes szemmel felnevetett, aztán visszavitte a gyermeket Jane-hez, de Cal ügyes, irányítói keze ellapátolta tőle. - Gyere ide, kicsim. Hadd nézzelek.

Úgy tartotta Jane elé a babát, hogy együtt gyönyörködhesse apró, ráncos acában, aztán ajkát a homlokához érintette. - Üdv a világban, kicsim. Annyira örülünk, hogy itt vagy.

Jane kábán és végtelen békességgel nézte, ahogy apa és lánya ismerkednek. Eszébe jutott egy réges-régi pillanat, amikor azt kiabálta Calnak: Ez az én gyereke! Csak az enyém, senki másé! Ahogy körbepillantott a szobában a két nagyszülőn, akik olyan arcot vágtak, mintha lehozták volna nekik a csillagokat, a harapós nagymamán és az apán, aki fülig szerelmes lett, rájött, mennyire tévedett.

Ekkor hirtelen beléhasított a felismerés, hogy megfejtette. A Mindenségelméletet.

Cal felkapta a fejét. - Kitaláltam! - Harsogó kacagása felrebbentette újszülött leánya szemhéját, de a baba nem sírt, mert már most tudta, milyen az apja. Nagy, hangos, lágyszívű. Könnyű préda.

- Jane! Anya! Apa! Tudom, mit kezdjek az életemmel! Jane ránézett. - Mit? Mondjad!

- Nem tudom elhinni! Ennyi gyötrődés után rá kell jönnöm, hogy egész idő alatt itt volt az orrom előtt.

- Miért nem szóltál, hogy gyötrödsz, Calvin? - zendített rá egy panaszkodó hang a sarokban. - Már évekkkel ezelőtt megmondhattam volna neked.

Mindannyian Annie felé fordultak.

Az öregasszony haragosan nézett rájuk. - Akinek van egy csöpp esze, tudhatta, hogy Calvin hegyi orvosnak termett, akárcsak az apja és a nagyapja. A Bonner vér nem válik vízzé.

- Orvos? - Jane döbbenten nézett a férfira. - Igaza van? Orvos leszel?

Cal metsző pillantást vetett a nagyanyjára. - Nem gondolod, hogy már réges-rég szólnod kellett volna?

Annie felhúzta az orrát. - Senki nem kérdezett.

Jane nevetett. - Orvos leszel? Ez pompás!

- Öreg orvos, mire képesítést szerzek. Mit gondolsz, el bírod viselni a gondolatot, hogy a férjed visszamenjen az iskolapadba?

- Semminek sem örülnék jobban.

Ebben a pillanatban Rosie Darlington Bonner úgy döntött, hogy már eleget hanyagolták.

A fenébe is, ez az ő nagy pillanata, figyelem! Végül is rengeteg dolga van. Undok kistestvéreket üdvözölni a világban, barátokat szerezni, fára mászni, szülőket megbékíteni, és mindenekelőtt nagyszerű regényeket írni.

Közben megbukni egy csomó matekvizsgán, nem is beszélve egy szerencsétlen kísérletről a kémialaborban egy kretén tanárral, akit ráadásul nem érdekel az irodalom. De talán jobb, ha az a két ember, akik most bárgyú kifejezéssel az arcukon néznek le rá, még nem tudnak a kémialaborról...

Rosie Darlington Bonner kinyitotta a száját és felsírt. Itt vagyok, világ! Aki bújt, aki nem, jövök!

VÉGE